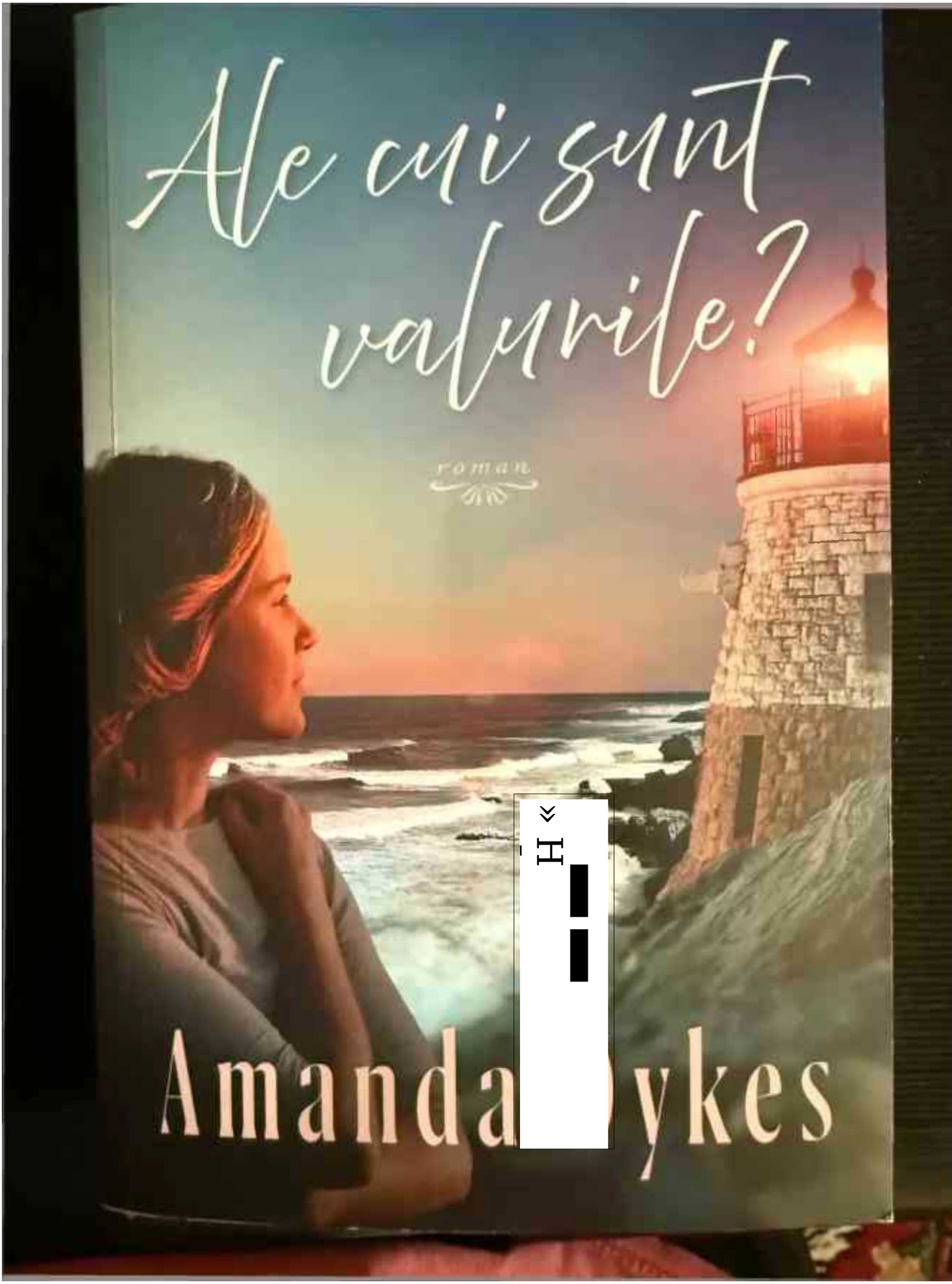
Ale cui sunt valurile?
roman
Amanda Sykes

„Q bijuterie de creaţie literară, a unei scriitoare aflate la debut!” Prin proza palpitantă şi locul captivant de amplasare a acţiunii, Amanda Dykes ţese o poveste cu adevărat fermecătoare, ce se desfăşoară pe coasta stâncoasă a statului Mâine. *Ale cui sunt valurile?* este o creaţie literară de înaltă ţinută. Autoarea a surprins umanitatea în ipostaza ei cea mai veridică şi mai preţioasă, astfel că cititorul simte impulsul să pună această operă pe raftul scrierilor clasice. Este un roman care îţi merge la inimă, fiecare scenă emană speranţă şi lumină. Relevant şi nostalgic în acelaşi timp, acest roman vorbeşte despre valori perene.”

Joanne Bîschof, scriitoare laureată a premiilor Christy şi Caro!, autoare a cărţilor *Domniţa şi circarul* şi *Sons ofBlackbird Mountain*

„Despre această carte se va vorbi tot anul. Este lirică, minunată, plină de emoţie, durere, secrete bine păstrate şi apoi dezvăluite. Aceste personaje, acest oraş şi poveştile lui vi se vor strecura în suflet, iar ia final veţi dori ca această poveste să nu se mai termine. Este un roman al speranţei şi al împăcării, pe care nu îl veţi uita mult timp, probabil niciodată.”

Sarah Sundin, autoare de bestselleruri şi câştigătoare de premii literare, autoare a romanelor *The Sea Before Us* şi *The Sky Above Us*

„O poveste minunat plăsmuită. Desfătaţi-vă cu aceste pagini şi lăsaţi-vă purtaţi de acţiunea povestirii, de ritmul legănat al valurilor sale. Cu inima plină de pasiune şi de poezie, Amanda Dykes dovedeşte, prin acest roman, de ce este o voce atât de îndrăgită a ficţiunii lirice.”

Jocelyn Green, scriitoare laureată, autoare a cărţii *Between Two Shores*

„Vocea Amandei Dykes este la fel de puternică precum valurile şi la fel de profundă precum oceanul din *Ale cui simt valurile?* Cititorilor Ie va plăcea imagistica profundă

şi limbajul poetic, fără a pierde din vedere subiectul bine construit care insuflă curaj şi speranţă în faţa furtunilor vieţii.”

Elizabeth Byler Younts, autoare a romanului *The Solace ofWater*

„Cu o voce superbă, inimitabilă, Oykes se distinge printr-un ronian de debut atemporal precum subiectul salvării sau al iubirii eterne. Vă provoc să nu treceţi cu uşurinţă peste o pânză ţesută cu poveşti străvechi, iscusit descrise de o peniţă lirică ce trece cu flexibilitate de ia cadrele contemporane la cele istorice. Alegerea locului romantic, captivant şi unic, precum şi componenta emoţională insuflată de Dykes povestirii sale sunt aproape de neegalat. O lume livrescă ce se vrea savurată, o lume la care vom reveni iar şi iar."

Rachel McMillart, autoarea
romanului *Murder în the City nf*
Liberhj

„Când un autor este capabil să mă captiveze din primele cuvinte ale unei povestiri, când îmi reţine atenţia ia fiecare pagină şi mă face să mă ataşez profund de personaje şi de luptele lor, acel autor se dovedeşte a fi un abil povestitor. Amanda Dykes face toate acestea, intr-un limbaj liric care ornamentează experienţele relatate, ilustrând puterea cuvintelor bine plasate şi efectul lor asupra sufletului. Nu voi uita romanul *Ale cui sunt valurile?* Minunat"

Cynthia Ruchti, scriitoare, laureată *a* mai
multor premii literare şi autoare a peste două
duzini de cărţi despre puterea Speranţei

Amanda Dykes

f

Traducere de Adriana Nacu

=CASACĂRŢII
Oradea, 2022
Copyright © 2019 Amanda Joy Dykes

Cartea a tost publicată în limba engleză cu titlul Whose *Waves These* Are, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Ale cui sunt valurile?
de Amanda Dykes
Copvright © 2022 Casa Cărţii
OP 2, CP 30
410670. Oradea ™
Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057
E-mail: infcHaecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DYKES, AMANDA
Ale cui sunt vaiurile? / Amanda Dykes ;
trad. de Adriana Nacu. – Oradea : Casa
Cărţii, 2022
ISBN 978-606-732-210-1

I. Nacu, Adriana (trad.)

821.111

Traducerea: Adriana Nacu
Editarea: Lavinia Filipaş
Corectura: Mirela Ştefan Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae liga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259 472 640 > & '

Pentru tata şi mama,
care au strălucit întotdeauna ca nişte lumini
în întuneric.

Citeşte-mi dintr-un poet mai umil,
Ale cărui cântece au izvorât din inima sa,
Precum ploile din norii de vară,
Sau precum lacrimile din dosul pleoapelor;

Un poet care, după zile lungi de muncă,
Şi nopţi de-odihnă lipsite,
în sufletul său tot a auzit muzica
Unor melodii minunate.

Henry Wadsworth Longfellow, din poemul *Ziua s-a sfârşit*

st-**

„El este Cel ... ce preface întunericul în dimineaţă ... Cel ce cheamă apele mării şi le varsă pe suprafaţa pământului, Domnul este Numele Lui!”

Amos 5:8

- Fiecare val din bătrâna, imensa mare albastră este o poveste de viaţă.

Bob mi-a spus acest lucru cu mult timp în urmă, cu vocea impregnată de vânt şi apă. Eu am râs şi mi-arn concentrat privirea pe crestele care se zăreau de pe vechiul său ponton. Valurile dispăreau mai repede decât reuşea o copilă de zece ani să înceapă să numere.

— Prea multe valuri, nu poate fi adevărat, am zis eu.

îmi strânse mâna şi zâmbi, zâmbetul lui făcând să i se adâncească ridurile din jurul ochilor.

— Câte valuri, atâtea poveşti, Armie. Să ţii minte asta!

Aveau să treacă zeci de ani până să realizez că vorbele lui fuseseră adevărate. Atâtea poveşti de viaţă! în acest port miniatural unde vieţile zdrobite, întocmai ca valurile ce se zdrobesc de ţărm, sunt adunate şi păstrate. Nu mi-am imaginat niciodată că va fi locul în

care şi eu aveam să fiu zdrobită.

Dar nici cât de frumoasă avea să fie zdrobirea mea.

ANSBL-BY-THE-SEA, MÂINE,
SEPTEMBRIE **1944**

Iată-l spărgând lemne, undeva în nord-estul ţării, ambiţia celor optsprezece ani abia împliniţi o resimte în stomacul careu fierbe şi inima care-i arde ... iar peste puţin timp îl vezi pompând apă la vechea pompă din bucătărie, curăţându-şi urmele muncii de pe mâini şi apucând apoi o scrisoare de la însuşi preşedintele Statelor Unite. Scrisoarea tronează pe masa cea roşie şi scorojită din bucătărie – stă acolo şi aşteaptă întocmai ca un prieten care s-a poftit singur în casă şi şi-a pus picioarele pe masă de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Dar numai normai nu este.

Undeva, în drumul făcut în barca poştaşului, de-a lungul golfului, scrisoarea a avut contact cu câteva picături de apă. Aşa se întâmplă de obicei în Ansel-by-the-Sea, iar poştaşul joacă şi roiul de detectiv, livrând scrisorile cu adrese parţial vizibile cu o acurateţe infailibilă. De data aceasta numele este neclar, se vede doar cuvântul *Bhss* şi numele casei. De obicei, un singur nume este suficient sau, dacă expeditorul a fost

foarte formal, numele casei. *Tihna marinarului.*

Robert Bliss deschide scrisoarea, o ţine prea strâns.

Amanda Dykes

ORDIN DE ÎNCORPORARE

îşi simte pulsul bătându-i în urechi. în sfârşit! Sunt aproape patru ani de când aşteaptă această zi. încă de când s-a dus împreună cu restul oraşului să-l privească pe preşedintele Roosevelt anunţând la televizor prima rundă a recrutării. Au privit toţi la singurul televizor al oraşului de la magazinul *Momeli, echipamente şi cărţi,* înălţându-şi capetele ca să vadă bilele care umpleau un bol de sticlă înalt ce se vedea pe ecran. Mici bucăţi de hârtie, bine îndoite, fiecare înscrisă cu un număr. Un bărbat a luat o lingură de lemn – cioplită chiar din lemnul cu care se construise camera unde s-a semnat Declaraţia de Independenţă, cu mult timp în urmă – şi a amestecat bilele. încet, cu reverenţă, învârtind numerele până s-au amestecat precum lumea zguduită de războiul care nu ajunsese încă până la ei. Chiar şi prin imaginea granulară a televizorului, Robert simţea tensiunea puternică a momentului din acea cameră plină cu bărbaţi din Washington, străpuns ca de-un curent electric de conştientizarea faptului câ aceste numere erau ... oameni. Familii. Vieţi care aveau să fie întoarse pe dos de acest lucru numit încorporare.

Patru ani mai târziu, aceeaşi undă electrică îl străpunge pe Robert, asigurându-l că pentru acest lucru a fost făcut. *Pentru o vreme ca aceasta.*

Mai ţine o clipă scrisoarea în mâini, simţind că o mie de nopţi de rugăciune sunt concentrate în acea hârtie. Rugăciuni care au primit răspuns aici, în această scrisoare. În sfârşit, acum că avea optsprezece ani, putea să plece. În sfârşit – deşi terminaseră recrutarea „pentru a proteja forţa de muncă rămasă acasă", iar el nu se putuse înrola pur şi simplu – departamentul de încorporare îl cheamă acum să se ridice la

luptă. Să protejeze. Singurul lucru la care a fost vreodată bun.

îşi trece degetul mare peste adresa de expediţie din colţul din stânga sus, peste care ştampila fusese aplicată strâmb – ştampila biroului loca) de încorporare.

Preşedintele Statelor Unite,

Nefiind încă pregătit să citească întreaga formulă de salut, Robert sare repede cu privirea către cuvântul îngroşat SALUTĂRI, scris cu majuscule.

Ca urmare a prezentării dumneavoastră la biroul local format din concetăţenii dumneavoastră, în scopul stabilirii disponibilităţii dumneavoastră pentru instrucţie şi serviciu militar m forţele terestre sau navale ale Statelor Unite, vă anunţam prin prezenta că aţi fost selectat pentru instrucţia şi serviciul militar în cadrul forţelor menţionate.

Selectat. Instructaj. Serviciu militar. Răsuflarea lui Robert se înteţeşte la vederea acestor cuvinte.

Prin urmare, vă veţi prezenta la biroul local desemnat mai sus la

Cuvintele următoare sunt scrise de mâna.

Machias Railroad Station la ora 7:15 a.m., pe data de 17 octombrie 1944.

Citeşte rapid restul scrisorii şi apoi închide ochii. înghite în sec. Mai este un rând de citit şi o parte din sine nu doreşte să îl citească. Trebuie să fie numele lui. Trebuie să fie. Totuşi, un nod i se strânge în stomac la gândul că mai este un suflet în această familie al cărui nume ar putea să apară acolo.

Numai ticăitul ceasului se aude în liniştea camerei, în timp ce peste ocean Germania scuipă foc asupra Angliei. Privirea îi revine la începutul scrisorii.

Către:

Uşa cu plasă pentru ţânţari se trânteşte, iar Robert tresare. Din reflex, închide scrisoarea şi o ascunde la spate. Este fratele lui, Roy, privindu-l cu un rânjet ciudat, în timp ce mestecă cu gura

închisă şi ţine mărul pe jumătate mâncat în mână. Este fratele geamăn al lui Robert, sunt identici în toate privinţele, cu excepţia a două lucruri: Roy a venit pe lume cu două minute mai devreme şi acum Roy poartă o verighetă simplă pe inelarul stâng. O verighetă care, deşi Robert încearcă să înăbuşe acest sentiment, încă îi trezeşte un fior îngrozitor de câte ori o vede.

— Hai cu noi, plecăm să adunăm nişte scoici, spune Roy.

Robert împătureşte scrisoarea încet, sperând să nu atragă atenţia asupra ei.

- Noi?

— Tu, eu, Jenny şi... şi încă altcineva. Vei vedea când ajungem acolo. Să mergem!

Roy inspiră adânc, iar pieptul lui se pare să i se umfle de un entuziasm *copilăresc.*

Robert încuviinţează din cap şi pune scrisoarea în buzunarul i din spate. A *tot evitat* ieşirile acestea cu proaspeţii însurăţei, dar scrisoarea îl *motivează,* dorind să-i ţină pe Roy cât mai departe *de* ea *posibil- Dar* rânjetul lui Roy se topeşte. A văzut plicul gol *de pe* masă.

Din doi paşi deşiraţi ajunge la plicul de pe masă, îl întoarce şi *citeşte textul fără nume.* Fără îndoială, vede că este de la Departamentul de Război.

O atmosferă apăsătoare invadează camera ca un flux. Amândoi ştiu *că* există doar doi oameni pentru care poate fi scrisoarea, iar aceştia stau faţă în faţă.

Gura lui Robert rămâne încleştată.

Roy face un gest către buzunarul lui Robert.

— *Acolo este* scrisoarea?

Robert o scoate greoi de parcă ar trage de-o baniţă de plumb. Roy apucă scrisoarea, o desface şi o citeşte de la început – chipul i se *albeşte.*

Robert aproape că îşi simte inima plesnind. Nu poate vedea scrisoarea, dar poate citi chipul fratelui

lui. Şi nu, nu es^e răspunsul *la* care Robert sperase.

Uşa cu plasă se deschide, însă de data aceasta nu este trântită. Este Jenny – modul blând în care a închis uşa o caracterizează. Soţia lui Roy de o lună şi jumătate – aşa cum le plăcea mamei lor să o numească – pentru că încă avea strălucirea unei mirese.

Săraci lipiţi pământului şi totuşi bogaţi ca nişte regi, spusese Jenny când Roy îi arătase verighetele. Le cioplise din trunchiul unui copac bătrân pe care tata şi mama îl găsiseră pe munte, cu multi ani în urmă.

Privirea lui Robert se opreşte asupra lui Jenny în timp ce aceasta sc apropie din spatele soţului ei, ţinând în mână coşul din lemn şi sârmă, pentru adunat scoicile. Cu obrajii mângâiaţi de vântul rece, arată mai luminoasă ca niciodată – o frumuseţe tăcută care poate tăia respiraţia unui bărbat. Robert priveşte în pământ.

— l-ai spus? îl întreabă ea pe Roy, strecurându-şi mâna intr-a lui. Robert face un efort să-i privească. Aşa trebuie sâ o vadă: împreună cu Roy. Trebuie să se uite, pentru ca inima lui să înţeleagă şi sufletul lui să accepte. Este a lui Roy acum, este a Iui Roy pentru totdeauna.

- Eu ...

Roy o priveşte ca şi cum ar fi despărţiti de un ocean. îi strânge mâna în timp ce ea continuă să sporovăiască, vocea ei melodică trădând entuziasmul, croindu-şi drum printre curenţii tăcuţi aduşi de scrisoare.

— Ei bine, spune ea, mama ta a fost foarte încântată! Ar fi trebuit să o vezi, Roy.

Râde. Iar râsul ei este ca o melodie. Apoi continuă:

— A sărit direct în Ford şi a pornit spre Machias ca să vorbească cu doamna Laughlin pentru nişte aţă.

Zice că trebuie să înceapă să croşeteze o păturică...

Continuă să vorbească, iar mâna îi alunecă pe stomac. Greutatea de plumb de pe inima lui Robert creşte. Privirea lui se plimbă de la Jenny la Roy şi apoi ia scrisoare. Şi apoi din nou la

Roy. *Un copil.* Iar Roy stă acolo, în picioare, cu o scrisoare care ar putea foarte bine să fie de la doamna cu coasa.

Fratele lui îl priveşte fix pe Robert. Totul pare să se destrame, dintr-odată au din nou zece ani şi privescîn zare peste ocean la furtuna care se apropie, mai mare decât tot universul lor, iar tata pleacă cu barca cu motor pentru a o lua pe mama,inainte ca fur* tuna să-i lovească. *Rămâneţi împreună, băieţi,* răcneşte el şi dispare dincolo de insulă. *Staţi în casă, feriţi-vă de furtună* şt *nu vă pierdeţi din priviri unul pe altul.* Robert dăduse greş atunci. Nu poate să dea greş acum.

jenny tace acum, îmbujorarea de pe chipul ei se şterge şi ea, odată cu zâmbetul.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, bănuind că tăcerea aceasta dintre cei doi fraţi ascundea ceva.

Roy dă din cap.

- Nimic. îţi spun mai târziu. Se forţează – şi reuşeşte – să zâmbească, o trage pe Jenny lângă el până ce capul ei se odihneşte pe umărul lui.

Şi, aşa cum au făcut de o mie de ori în copilărie, cei trei pleacă spre locul în care pot dezgropa scoici, lângă Milton Farm, ş; adună scoici din abundenţă. Jenny leagănă coşuleţul, Roy cară după el o greblă pentru dezgropat scoicile şi o priveşte cu un zâmbet larg, ca şi cum este aur pur, iar în pieptul lui Robert se casca o prăpastie la vederea acestei nedreptăţi.

— Cine v-a legat limba de sunteţi aşa tăcuţi?

Spoiala de pistrui de pe nasul ei mic împlântă şi mai mult cuţitul în inima lui. Dar de dragul ei ... chiar acum, el încearcă să mimeze o urmă de zâmbet. Dar zâmbetul îi e atât de forţat şi pocit, încât probabil ca

arată ca un peşte-balon. Ea râde, emanând numai strălucire, iar lama cuţitului se împlântă şi mai mult în *el. Ştie,* în ciuda tuturor lucrurilor, doar privind-o pe ea şi pe fratele iui, care nu ar face rău nici măcar unei muscuhţe – că ar face orice pentru el.

— *Voi* doi vă vedeţi astă-seară? întreabă Jenny, privindu-i când pe unui, când pe altul, împletindu-şi degetele cu ale lui Roy. Pentru tradiţia de ziua voastră. Nu v-arn auzit vorbind despre asta, aşa că nu eram sigură ...

Roy o soarbe din priviri pe Jenny, ştiind ceea ce ea nu ştie încă. Ştiind că orice minuţel petrecut departe de ea de acum este un timp care nu se mai poate recupera, în această bătaie de ceas care numără clipele până la încorporare. Orice timp petrecu! pe insula copilăriei lor, reînviind tradiţiile de la miezul nopţii, de sărbătoarea zilei lor de naştere, este un timp prea preţios să-l petreacă departe de mireasa lui.

— Mă gândeam că ar fi mai bine să nu respectăm tradiţia anul ăsta, spune Roy.

Se uită la Robert şi mesajul este clar: *Te rog sii înţelegi.* în acest moment, Robert înţelege mai mult decât a înţeles vreodată şi se roagă ca Roy să nu îl urască pentru asta. Căci un singur lucru poate îndrepta lucrurile.

— Nu! spune Robert, şi tresare ia cât de aspru sună vocea lui. Ca de obicei, vorbeşte gura fără el, bâjbâind pentru a găsi cuvintele potrivite.

— Vreau să spun ... hai să ne întâlnim! Te rog! De dragul vremurilor de altădată. Pentru ultima dată!

Apoi afişează iar pe chip rânjetul acela de peşte-balon.

Aceste cuvinte îl lovesc pe Roy mai tare decât a intenţionat Robert. Tăcerea se prelungeşte, iar Jenny stă între ei cu o privire nedumerită pe chip.

— Da, întâlniţi-vă! spune ea, trecându-şi încă o dată braţul cu blândeţe peste talia subţire. Poate că nu veţi mai putea face asta de multe ori de acum

Ale cui sunt
i/citurile?

încolo, cine ştie?

Întrebarea ei, deşi pusă cu bune intenţii, îl izbeşte în plin pe Robert. Dacă totul va decurge bine astă-seară, zilele lui Roy cu Jenny nu se vor termina niciodată.

('tpM 2

Robert îşi scufundă vâslele în Atlanticul negru ca smoala. Apoi trage de ele ca şi cum barca lui ar fi prinsă cu o pojghiţă de ţărmul stâncos din spatele lui. O mică insulă se zăreşte în. faţa lui, o insulă cu siluetă de castel – sunt pinii care străjuiesc ca nişte parapete, şi coamele dealurilor, asemenea unor scuturi. Mişcările lui sunt grăbite, trage de vâsle cu puterea muşchilor obişnui ţi cu efortul

Priveşte în zare peste umăr şi vede un felinar care atârnă de o ramură, iluminând o barcă goală şi vâslele de lângă ea. Deci fratele lui l-a întrecut iar. Mereu cu un pas înainte, din ziua în care s-au născut Probabil că era deja în vârful dealului, făcând focul pentru tradiţia lor de la miezul nopţii. De fapt, ar fi trebuit să se întâlnească acum o săptămână, când fusese ziua lor, dar priorităţile se schimbă pentru un bărbat căsătorit, iar acum este prima lor ocazie să o facă.

Robert ajunge în sfârşit, iar pietrele de pe ţărm zgârie fundul bărcii lui bătute de furtuni. Sare din barcă şi înnoadă frânghia de trunchiul unui cedru zvelt, apoi, cu paşi mari, pătrunde în noaptea cu miros de pini.

Acesta fusese Jocul lor secret, primul Joc unde

simţiseră gus tul independenţei. De la nouă ani veniseră aici singuri, pentru a-şi scrijeli numele pe stânci, pentru a încheia pacte secrete prin strângeri de mână după ce, cum *era* obiceiul, scuipau în palmă, şi pentru a întinde cortul sub cerul mare – mare precum visele lor. O veche cutie de lemn, ascunsă într-o scobitură a stâncii – un lucru care aducea în mintea lor cu peştera lui Tom Sawyer – le păstra comorile, pactele şi hărţile mâzgălite pe un vechi caiet.

Dar fuseseră ne voi ţi să renunţe la copilărie atunci când războiul de peste ocean veni să le spulbere lumea. Jocurile lor se transformaseră în strategii, hărţile fură trasate în noroi. Insula lor încetă să mai fie scena aventurilor, deveni locui în care îşi trăiau suferinţa, din momentul în care războiul deveni personal – din ziua în care luă viaţa tatălui lor. Până la ultima suflare, Alastair Campbell MacGregor Bliss reuşise să facă ceea ce îşi dorise cel mai mult în viaţă: să lase moştenirea curajului şi credinţei familiei lui.

În seara aceasta, Robert avea să onoreze acest lucru. Este acolo pentru foc şi pentru provocări, dar va fi diferit de data aceasta. Pulsul lui Robert creşte şi mai mult gândindu-se la acest lucru – nu va pleca de pe insulă în seara aceasta fără ca viitorul fiecăruia din ei să fie decis.

Ajungând pe vârful cel mai înalt, Robert intră în *Poiana 'Haiducului,* îşi implântă cizmele în noroiul întărit şi îsi studiază fratele. Roy stă pe o piatră lângă foc, aplecat peste genunchi, flacăra dăltuind umbre asupra frunţii lui încreţite. îşi trece mâna peste sprâncene, aşa cum obişnuia să facă tata când era cuprins de vreo grijă mare. Nu-i de mirare că, după atâtea ore pe care le petrecuse cu tata în atelierul de construit bard, Roy era imaginea

leită a acestuia.

— Hei, îl salută Robert.

Scuturându-se apoi de vechea invidie care obişnuia să îl roadă ori de câte ori se gândea la cei doi, pătrunse în lumina portocalie a focului. Roy se ridică brusc în picioare, iar un zâmbet apare prea repede pe chipul lui:

— Era şi timpul!

' “■'ii trosneşte şi o pală de scântei se ridică din foc. Se ‘ un faşait de electricitate statică, urmată apoi de acorduri e un orchestre şi glasul lui Frank Sinatra care cântă SMrrfwst⁻ᵘˡ¹ ˢ’’ˡⁿ'I atât de neobişnuit acolo, în aerul de septembrie. Robert işi roteşte capul pentru a afla sursa – un pick-up Victrola cu manivelă, stand strâmb pe o piatră, cu pâlnia înclinată ca un căţel curios.

— Ce-i asta?

— A! face Roy, părând să se ruşineze. Jenny a fost ieri cu mine aici, ea l-a adus.

Roy se duce către pick-up, scoate o mână din buzunarul blugilor pe care atârnă, din loc în ioc, urme de rumeguş, şi dă să oprească discul.

— Lasă-l, spune Robert.

în timp ce Roy învârte manivela de la Victrola, Robert se gândeşte la fata care a adus pick-upul. Este un gest atât de caracteristic ei. Insula a fost dintotdeauna a lui Jenny tot la fel de mult cât a fost şi a for, deşi, prin acte, este pământul familiei Bliss. De-a lungul anilor, fata cutreierase împreună cu ei aceste stând, luminând peripeţiile băieţilor cu magia ei. Era atât de normal pentru Robert ca ea să facă parte din acest ioc – la fel de normal ca respiraţia. însă, într-o zi, el o prinsese de mână pentru, a o ajuta să iasă de pe plaja cu scoici – un gest la fel de normal ca răsăritul dimineaţa. Ceva, un loc s-a deschis atunci larg în inima lui. Pistruii fetei erau acoperi ti cu o pată de noroi, ochii ei albaştri străluceau, iar părul îi cădea peste faţă, conturându-i maxilarul Ea şi-a ţuguiat buzele şi şi-a suflat părul de pe faţă, îndepărtân- du-şi şuviţele în modul acela amuzant al ei. A zâmbit, iar el a simţit o înţepătură în piept. Ea a privit drept în el şi s-a cuibărit în sufletul lui. în acel moment, a ştiut că ar face orice pentru Jenny Thomas, că ar da orice ca ea să fie Jenny Bliss într-o zi.

Problema era că pe atunci aveau treisprezece ani. Puţin mai mari decât nişte copii. Timpul a trecut şi *a* ajuns la vârsta la care ar fi putut să ii spună ceva, dar dorea să găsească exact cuvintele potrivite. Şi, în timp ce el îşi căuta cuvintele şi le răsucea şi h

Ale cui sunt valurile?

tot frământa în mintea lui, căutând forma potrivită, Roy şi-a dat seama de ceea ce Robert deja ştia – ca fata care fusese vecina lor devenise mai mult decât o fată care se juca de-a piraţii cu ei – iar Roy i-o luă înainte şi îi spuse asta. De atunci, îi pierduse pe Roy şi Jenny. iar Robert descoperise nevoia bruscă de a pleca pe mare ori de câte ori putea.

Lui Jenny îi plăcea să spună că Roy arăta ca un Gregory Peck mai tânăr. Nu îi spusese niciodată asta lui Robert, nici măcar o dată. Nu conta că erau identici. Poate pentru că Roy era cel cu „gropiţele acelea în obraji", aşa cum ii plăcea ei sa spună. Dar, probabil, foarte probabil, pentru că la sfârşitul zilei Roy mirosea a lemn de pin rindeluit, iar Robert mirosea a momeală de homar şi a apă de mare. Fetele nu spuneau astfel de lucruri băieţilor ca el.

— Deci ... începu Roy, dându-şi la o parte haina de flanel şi îndesându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, natural şi simplu, ca şi cum incidentul cu scrisoarea nid nu se petrecuse cu câteva ore în urmă.

— Vrei să facem asta sau nu?

Roy îl loveşte pe Robert în umăr, cu jumătate de zâmbet şi începe să strângă pietre lângă râpa prin care insula se uneşte cu marea. Vor avea nevoie de nouă pietre fiecare: câte una pentru fiecare an din cei optsprezece.

Ideea de a arunca pietre în ocean şi de a inventa provocări unul pentru celălalt – sarcini ridicole pe care fiecare va trebui să le îndeplinească înainte de terminarea anului – deodată nu pare să mai aibă sens. Nu în seara aceasta.

Robert îşi studiază fratele. Nu i-a văzut niciodată astfel – un etern optimist, pe care toată lumea îl cunoaşte astfel, dar care acum pare că se luptă din greu să ţină piept unui curent rapid care încearcă să-l spulbere.

Roy îşi pune un rânjet pe faţă.

— Haide, începe tu primul, spune el, punând o piatră în mâna lui Robert.

Robert întoarce piatra gri, încă purtând căldura mâinii lui Ro,, – Putem vorbi?

Maxilarul lui Roy se mişcă brusc, ca sub stăpânirea unui tic nervos.

— Mai târziu.

Ce *se întâmplă cu el?* Ca şi cum tradiţia aceasta – acest fragment din copilăria lor – este un fel de coardă de salvare.

Văzând că Robert încă nu aruncă piatra în valurile învolburate, Roy ridică braţul să înceapă el.

— Bine, încep eu primul.

Poate că pune mult preţ pe tradiţia aceasta. Poate că este simţul datoriei. Acestea sunt lucrurile care îl definesc pe Roy. Este modul lui de a fi, este partea lui din tizul lor: Rob Roy tâlharul, eroul popular al strămoşilor lor din Scoţia. Roy a moştenit partea de *erou,* iar Robert partea de *tâlhar.*

Braţul lui Roy se opreşte brusc înainte să dea drumul pietrei.

îşi drege gâtul şi cu voce groasă, teatrală, rosteşte:

- *Departe şi aproape, peste dealuri şi peste vai-*

Robert îi aruncă o privire:

— Pe bune?

Vechiul poem de Walter Scott îl agasează.

Roy îşi avântă braţul cu putere, lansând provocarea.

— Hai... sunt doar nişte simple cuvinte.

— Da, dar rimează.

— Şi ce? Nişte rime nu te vor omorî! spune Roy şi îl plezne le peste piept cu dosul palmei. Ochii Iui se înnegurează. Şi nu este nevoie de prea mult ca să-ţi dai seama la ce se gândeşte. Aceasta ar putea *fi* ultima !or şansă să declame cuvintele pe care tata le-a gravat în imaginaţia lor, povestindu-le de atâtea ori despre curajul lui Rob Roy.

— Bine, zice Robert, inspiră profund şi acceptă jocul, cu entuziasmul cu care ai recita tabelul periodic al elementelor.

— Departe şi aproape, peste dealuri şi peste văi.. •

Ale cui sunt valurile?

Roy se alătură şi el, iar vocea lui seamănă mult cu a lui tata. Fiecare cuvânt rostit de ei pare a fi o scânteie care luminează întunericul.

— *Sunt chipuri care spun acest lucru, şi scânteie ea un foc abia aprins, la auzul numelui lui Rob Roy.*

Liniştea îi cerne.

Roy azvârle prima piatră în întuneric, în Golful Cazanului care se află sub ei, unde valurile sunt stârnite de stând într-o agitaţie continuă. Piatra despică aerul, aterizând cu tm pleoscăit îndepărtat. Aruncătura lui devine şi mai puternică.

— Oamenii normali aruncă confetti la petrecerile lor aniversare. Robert priveşte precaut la piatra din mâna lui.

— *Ayah',* face Roy – cuvântul folosit în Mâine pentru *da,* la fel de normal în casa lor precum aerul sărat de mare.

Pentru cei ca noi nu există confetti. Aruncă-ţi piatra! spune Roy, lăsând sensul cuvintelor Iui să plutească în aer şi dându-se înapoi pentru ca Robert să înţeleagă că este rândul lui.

- Şt care-i provocarea?

Roy îşi bagă degetele în găicile curelei.

— Te provoc ca săptămâna asta să pui ceva în farfuria de colectă de la biserică. *Ceva* adică bani, nu melci.

Robert zâmbeşte arogant.

Nu mai am şapte ani.

— Ai fi putut sa mă prosteşti.

— A, da? face Robert şi azvârle piatra. Atunci te provoc să răstomi vaca doamnei jenson. *Pleosc.* Amândoi ştiu că nu o va face niciodată.

— Te provoc să repari peretele hambarului pe

Ale cui sunt
valurile?

care l-ai dărâmat.

Pleosc. Roy rânjeşte. Apoi pauză. Ca şi cum întreaga seară – poate întreaga lor viaţă – depinde de asta.

* Interjecţie intraductibilă, folosită pentru a exprima acordul, specifică regiunii New England.

Robert îşi adună toate puterile şi îşi trimite piatra foarte departe. Se aude un pleosc foarte îndepărtat.

— Te provoc să nu pleci la război.

Deodată, orice iluzie a copilăriei lor îndepărtate se spulberă ca aburul mării.

— Ce-ai spus? face Roy şi se întoarce spre Robert, fixându-l cu o privire de oţel.

— M-ai auzit.

Roy scutură din cap.

— Dar ce încerci să spui? Vrei să ...

Roy se uită peste umăr şi îşi reduce vocea:

— Vrei să fentez încorporarea?

O umbră îi trece peste chip, ca şi cum Robert a implântat un cuţit direct în el.

- Crezi că sunt laş?

— Nu, spune el repede. Vreau să spun ... nu te duce.

Apoi trage adânc aerul în piept:

- Mă voi da drept tu, mă voi duce eu în locul tău. Uneori acceptă asta – lasă un individ să plece în locul fratelui lui. Sau, daca nu vor ...

Robert încearcă, dar nu reuşeşte să-şi reducă vocea:

— Suntem gemeni. Am putea întotdeauna să ... facem schimb de nume. Funcţiona în şcoala primară.

Roy rămâne cu gura căscată.

— Tu te auzi ce spui? Ştii că nu aş putea să fac asta. Nu după ce tata

— Te rog!

Vocea lui Robert este acum şoptită, încearcă să-şi reţină ferocitatea:

— Ai o soţie.

Cuvântul *soţie ii iese* greu din gură. Durerea din sufletul N ţipă şi mai tare, dar aceasta este realitatea,

adevărul. A o iubi pr Jenny înseamnă a-i oferi o viaţă
alături de bărbatul pe care ea I – ales: Roy.

Maxilarul iui Roy se mişcă nervos acum.

Robert îi dă a doua lovitură:

— Ai un copii.

Roy îşi înalţă capul şi priveşte de-a lungul golfului, la o aruncătură de băţ mai jos de casa în care ei au crescut, unde se vede o lumină licărind la capătul pontonului lui Jenny. Robert se încordează – ceva nu este în regulă. Când este vorba de Jenny, de obicei fratele lui străluceşte ca un far. Dar în seara aceasta este exact invers – ceva se stinge în fratele lui.

Iar când Roy vorbeşte, în vocea lui se simte ceva aspru, ca atunci când tragi barca la mal peste pietriş.

— Crezi că alţi soldaţi nu au soţii? Familii? Nu crezi că tocmai pentru cei pe care îi iubesc au plecat la război, dorind să-i protejeze?

Robert ştie mult prea bine acest lucru. Acesta a fost motivul pentru care tata s-a înrolat, pe vremea când încă le permiteau să se înroleze de bunăvoie. Dar acesta era şi motivul pentru care Robert trebuia să mai încerce o dată. *Ai grijă de ei, fiule!*

Tata îl privise în ochi pe adolescentul de cincisprezece ani, ca şi cum ar fi fost un bărbat matur, şi l-a lăsat cu aceste cuvinte. Nu el era cel mai în vârstă, dar ştiau amândoi că Robert era cel care avea furia unui ciclon în el, o furie pe care o putea folosi pentru a lupta.

Roy aruncă pietrele şi ele cad huruind pe pământ. Scutură din cap, îl împinge pe Robert, dar refuză să se uite la el şi aruncă pământ pe foc. O spirală de praf şi turn ia acum locul coloanei de lumină.

Plămânii lui Robert ard, pune o găleată de pământ pe ultimele scântei răzleţe, gata să îşi continue argumentarea. Insă Roy se îndepărtează cu paşi mari pe cărarea întunecoasă, către faleza insulei – captiv în lupta

dintre logică şi datorie.

— Aşteaptă!

Robert îl ajunge din urmă cu paşi apăsaţi:

- Măcar ascultâ-mă! Ce-o să fac eu aici, o să continui să scot amărâtele alea de scoici din ocean? Dar tu ...

Roy nu se oprea din mers, înainta cu paşi apăsaţi pe cărarea şerpuită, fiind aproape de poalele dealului. Aici, unde zgomotul valurilor este mare şi îi acoperă bătăile neregulate ale inimii, Robert îşi apucă fratele de umăr şi îl întoarce cu faţa spre el.

— Tu eşti cel care se pricepe *să facă* lucruri. Ştii să faci bărci.

O poţi ajuta pe mama.

Argumentele lui nu par să fie suficiente şi vede asta pe chipul lui Roy. întinde degetul către casa lui Jenny:

— Ai o familie.

La auzul acestui cuvânt, capul lui Roy se pleacă. Pieptul lui

Robert se umflă agitat încearcă să respire regulat şi apoi şopteşte:

— Mă duc eu în locul tău.

Lumina rece a lunii străluceşte peste Roy şi o pală de vânt îi învăluie venind dinspre apă. Postura lui pare să emane o putere, ca şi cum picioarele lui prind rădăcini chiar acolo în granit. Neclintit. Undeva în depărtare se aude bătând repetat clopotul unei geamanduri.

Robert închide gura încercând să-şi oprească şirul nou de argumente care încearcă să iasă. Oricare ar fi chinul ce-l macină pe fratele lui, acesta are efect. Roy respiră cu greutate, rapid.

— Ele au nevoie de tine aici, spune Robert.

Dorind să încheie un legământ, scuipă în palmă şi îi întinde palma fratelui său, care se holbează la el, înghiţind în sec. în inima lui se dă o luptă, Robert vede asta. Poate că a trecut vremea când făceau legăminte

Ale cui sunt valurile?

scuipând în palmă şi strângându-şi mâna, dar lucrul acesta nu şi-a pierdut încă semnificaţia: înseamnă o promisiune ce nu se poate încălca. însă până acum nu a însemnai niciodată viaţa sau moartea.

Roy îşi încleştează şi îşi ridică pumnul şi, pentru o fracţiune de secundă, Robert respiră mai uşor. O *sa fie de acord.*

Dar apoi vede că Roy rămâne pe poziţie. Robert îi ştie căutătura aceea. Este privirea de cerceta? vultur. Cel care a jurat pe onoarea sa sa dea totul pentru Dumnezeu şi pentru ţara lui.

Şi, în loc să se deschidă pentru ostrângerede mână, acel pumn loveşte direct în mâna cealaltă a lui Roy, careîşi clatină capul.

— îţi aminteşti furtuna?

Robert întoarce capul în altă direcţie. înfruntaseră o mie de furtuni în viaţa lor aici, dar ştie exact despre care furtună vorbeşte Roy. Atunci când tata se dusese în oraş să o aducă pe mama acasă ... şi le-a spus băieţilor să aibă grijă unul de altul.

Avuseseră. Dar nu se duseseră direct acasă. Robert observase cum noua barcă cu vâsle, pe care tata tocmai o terminase pentru domnul Simmons, se desprinsese din legături şi plutea pe marginea ţărmului lângă Capul Gretel, unde golful se deschidea către ocean. Barca aceea însemna patru luni de muncă şi, pentru un băiat de zece ani, un singur lucru mai rămânea de făcut

— Barca aia nenorocită! spune Robert .Ar fi trebuit să ne ducem direct acasă, să stăm înăuntru.

Roy scutură din cap:

— Asta este. Toată viaţa tu ai fost cel care a mers în faţă, ca şi cum te-ai născut cu vreo banderolă de protector sau ceva de genul ... tu şi tata vorbeaţi mereu despre faptul că trebuie să aveţi grijă de mine.

— Ei bine, în ziua aceea nu am făcut o treabă prea bună, spune Robert.

încă mai simte ploaia torenţială biduindu-Ie feţele, vântul bătând atât de tare că hainele pe ei

fluturau ca nişte pelerine, încă îşi aminteşte cum a auzit pescăruşul i-a părut rău pentru pasărea ce ţipa prinsă undeva tn depărtare, tot mai departe cu fiecare pas pe care el îl făcea – şi când în final a privit înapoi nu a văzut niciun pescăruş, ei pe micul Roy strigând: *Ajutor! Ajutor!* cu glasul rugător al unui pescăruş care cade.

Nu va uita niciodată cât de alunecoase fuseseră acele stânci în timp ce trecea ca în zbor peste ele, nepăsător la răsucirile gleznei

şi la zgârieturi, până a ajuns la Roy, care atârna deasupra unei râpe, marea spumegând sub el ca un animal nesăţios. Alunecase, iar Robert raci măcar nu observase.

— Ai fost puternic ... să stai agăţat aşa. Şi cum ai găsit ceva de care să te prinzi în acea furtună ... îi spune el lui Roy.

Roy strânge din dinţi, iar privirea îi rătăceşte în depărtare.

— Am reuşit pentru că ştiam că ai să vii, a spus el. Tu întotdeauna vii. încă faci asta.

Da, reuşise atunci, dar dacă şi-ar fi făcut treaba cum se cuvine, nu l-ar fi scăpat pe Roy din priviri de la bun început, insă totul s-a terminat cu o barcă distrusă, un cot dislocat pentru Robert – care şi astăzi îl mai doare ori de câte ori este furtună – şi aproape o viaţă pierdută.

Dacă Robert nu s-ar fi întins pe acea stâncă şi nu l-ar fi tras pe Roy sus, în timp ce fratele lui era agăţat de marginea unei stând, nu ar fi ajuns niciodată acasă pentru a-i mărturisi lui tata povestea bărcii distruse. Nu ar fi văzut uşurarea de pe faţa disperată a lui tata şi nici nu ar fi simţit forţa cu care i-a cuprins pe amândoi într-o îmbrăţişare.

Roy pare torturat de acea amintire, deşi totul se sfârşise ai bine.

— întotdeauna am crezut că priveliştea este mai frumoasă de acolo, de sus.

— De acolo de sus?

Robert nu-şi putea imagina la ce se gândea.

— Da. Privind în jos la cineva cum ai făcut tu în acea zi, ştiind că eşti salvatorul. Nu uitându-teîn sus ca mine, ştiind că tu ?şti ce) care face probleme.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Roy, ştii că nu aşa a fost.

— Ba da, aşa a fost. Aşa este şi acum. Trage aerul adânc în piept şi îl bate uşor pe Robert pe spate. Este rândul meu acum, frate. Eşti un om bun, spune el. Lasă-mă să fiu şi eu unul.

Şi pleacă.

Sub luna ce străluceşte sus pe cer, atât de sus că trebuie ., ttf deja trecut de miezul nopţii, Roy împinge barca în valuri Răm.u'

în spatele lui provocări nerostite, uitate într-o grămadă de pietre în vârful dealului. în faţa lui este viitorul neştiut, şi trece un prag nevăzut în întuneric.

Robert păşeşte apăsat pe plaja mică, ca şi cum trupul lui nu a conştientizat încă ceea ce urechile iui au auzit. Cu mişcări mecanice, dezleagă barca şi se urcă în ea. Dar acolo, cu faţa la insula părăsită a copilăriei lor, din toata harababura care este în sufletul lui, înalţă o rugăciune către Dumnezeul care – daca ar fi dreptar îngădui ca Robert să plece la război şt l-ar lăsa pe fratele cel bun să rămână acasă.

CHICAGO
MÁJ 2001

Mumereie joacâ înceţoşate în faţa Annei BLiss, pe ecranul computerului, în cadenţa stomacului ei care-şi cere drepturile. Ora *prânzului.* După ce face câteva însemnări rapide despre ultimele tendinţe ale consumatorilor cu vârstele cuprinse între douăzeci şi treizeci de ani, Ann închide laptopul şi se strecoară prin labirintul format din lifturi, átriumul impunător, coridorul din marmură albă şi coloanele de la intrarea în clădirea Calloway din Chicago. Odată ajunsă afară, intră în localul de vizavi, o cafenea *ce* face parte dintr-un mare lanţ de cafenele, aflată la parterul unei clădiri întinsă pe aproximativ, după estimarea Annei, o suprafaţă de doisprezece mii de metri pătraţi.

Punând o mână pe uşa de sticlă, ezită o secundă, închide ochii şi se imaginează intrând năvalnic pe uşa cafenelei *La cambuză,* fetiţa fiind. Qopotul unei vechi nave îi atârna deasupra capului, razele soarelui se revărsau vesele peste zeci de scaune deranjate din jurul meselor împrăştiate, şi lăstari de muşcate roşii salutau dintr-o cutie de tablă aflată pe masa din colţ, unde se întâlnea de obicei cu Bob. *La cambuză,* cafeneaua din Ansel-by-the-Sca, deschisă tot anul, era un fost magazin de momeală pentru peşti,

Ale cui sunt valurile?

care acum avea pereţii atât pe dinăuntru, cât şi pe din afară văruiţi în alb, precum şi o bucătărie, adăugată ulterior. Trei lucruri erau servite aici bine şi fără excepţie: priveliştea peste idilicul port din Mâine, grămezile de clătite fierbinţi botezate cu sirop local de arţar şi poveşti la fel de sărate precum cheiul pe care se afla cantina.

Ann este sigură că, după atâţia ani, Bess ar întâmpina-o cu obişnuitul ei salut: *'Bucur că eşti ai'.* Cuvintele ei erau rostite în modul acela specific părţii de est din Mâine, sunând ca şi cum ar fi călătorit prin aerul proaspăt, purtând un vechi accent hollywoodian, din care marginile fuseseră eliminate: *Bucur că eşti ai'. Bess o* saluta pe Armie ridicând spatula şi apoi întorcea o clătită Gretel care sfârâia pe plită – aşa le spunea ea, după locul denumit *Capul Gretel* – partea unde portul lua o forma ascuţita.

Dar Ann nu este acolo, nu a mai fost de douăzeci de ani. împinge uşa cafenelei şi îşi spune sieşi că acum aceasta este casa ei.

Mirosurile amestecate de plastic şi produse de patiserie învăluie o mare de oameni îmbrăcaţi în costume de culoare închisă. Stau toţi spilcuiţi pe scaunele tari, citind pe laptopurile lor copii virtuale ale jurnalelor Chicago Tribune, *The Wall Street Joumal* sau *TtME.* Feţele lor strălucesc sub radierea spectrală a kilowaţilor.

Ann, în costumul ei dungat, albastru închis, face comanda. Fata din spatele tejghelei îi întinde un produs de patiserie pe o farfurie ondulată de carton şi un plic de ceai într-o ceaşca de carton. Strigă numele Armei cu entuziasmul unuia care strigă prezenţa la un seminar fiscal.

Ann îi mulţumeşte, plăteşte şi apoi se strecoară printre mese până ajunge la masa pe care nimeni altcineva nu o vrea. De aia nu se văd clădirile – clădirile care îi închid

lumea ca între nişte ziduri, însă care sunt importante pentru ceea ce ea plănuieşte că într-o zi va fi un proiect pe teren, dacă va reuşi să îşi adune curajul să mai încerce aşa ceva din nou. Două diplome de licenţă, un munte de datorii făcute cu împrumuturile luate pentru studii şi care scade cu viteza granitului care se descompune şi trei ani

nefoîosip de concedii de odihnă şi concedii medicale – toate ara u paşi către aoel ambiguu *intr-o zi.*

Dar, pentru moment, priveliştea Armei este chiar aici, sunt oamenii din fata ei. Şi aceştia, până la urmă, ascund poveştile de viaţă. Şi pe chipurile lor preocupate vede întrebări. Chiar şi în vocea robotică a fetei din spatele tejghelei percepe că există un motiv al monotoniei.

Are grijă să nu îi privească pe oameni prea mult, aruncă doar priviri cu ochii ei de un „albastru-Intel", aşa cum i-au caracterizat Judy şi Jim, de la biroul unde lucrează. Colegii IT-işti de la renumita firmă de design unde lucrează vorbesc în limba computerelor. Deocamdată, ea este doar un antropolog cu puţine şanse de reuşită, situl ei arheologic actual este format din jungla corporatistă ce locuieşte în cartierul *The Loop**. În locul civilizaţiilor, ea studiază consumatorii. Obiceiuri de cumpărare în loc de credinţe şi tradiţii.

Dar nu va fi mereu astfel, îşi spune ea sieşi. Şi este un job de începător – dar un job sigur – după ce jobul anterior îi adusese o reputaţie de care şi acum încearcă să scape.

îşi deschide sacoşa şi scoate o husă pentru laptop. însă, după ce computerul ei se conectează la zumzetul celorlalte computere din cafenea, se aude un fâsâit care a devenit deja arhaic.

Presă tipărită.

împingându-şi fiecare vertebră de barele rigide ale scaunului decolorat de lemn, îşi dă la o parte o şuviţă din părul castaniu, ridică paharul cu ceai şi soarbe din

---

* *The Looţi* este cea mai importantă zonă comercială a oraşului Chicago din illinois, care oferă restaurante de tot felul, teatre şi parcuri.

băutură, încălzindu-se.

Ca şi cum materialul ei de lectură, care ajunge în căsuţa poştală din apartamentul ei o dată pe săptămână, ar fi purtat parfumul mării din Mâine, închide ochii şi vede o fetiţă care ţine de mână un marinar bătut de vreme.

Ale cui sunt valurile?

Dă o pagină şi sunetul face să se întoarcă deja câteva perechi de ochi. Rapid, fără o graţie studiată, îndoaie jurnalul în două pentru a ascunde titlul: *Schimburi şi vânzări cu joe R.usty.*

Sare peste secţiunea cu Buletinul de ştiri din comunitate, peste secţiunile Diverse, Animale, Automobile, şi Imobiliare. Se opreşte la secţiunea Şeptel şi ia colţurile gurii îi apare un zâmbet în timp ce citeşte: *Căutăm: capre. Dăm la schimb curse de prins homarii sau cizme impermeabile nefolosite.* Zâmbetul ei este un amestec de mândrie şi plăcere, cu o nuanţă de singurătate. *O, Mâine!*

Dând paginile mai departe, ajunge la secţiunea dorită de ea. Bărci. Dar înainte să citească cele patru anunţuri tipărite în casetele dreptunghiulare, scotoceşte în geantă şi scoate o hârtie ondulată pe care lipise anunţuri de ziar, ca şi cum ar fi fost proiectul la arte al unui şcolar din clasa întâi. Citeşte câteva dintre ele şi chiar râde cu voce tare.

Datând de acum patru săptămâni, reciteşte anunţul lui Bob, cu toată familiaritatea şi umorul unui bunic:

Pierdute: Minţile†. Undeva în atelierul de bărci. Ajutaţi un
om bătrân să le găsească? – B

Din săptămâna următoare, anunţul ei:

Găsite: Minţile unui bătrân. Uitate într-o cursă de homari.
Voi trimite scrisoare recomandată.

Şi i-a trimis o pungă cu bile, împacheta te într-o hartă a Portului Ansei, desenată de ea pentru el. Şi-a spus sieşi că,

† joc de cuvinte bazat pe expresia *lose ones' marbtes (a-şi pierde minţile)* şi cuvântul *marbles* (bilă de sticlă folosită la jocul omonim).

tehnic vorbind, îşi ţine promisiunea de a nu-i trimite scrisori. încă nu putea înţelege distanţarea dintre tatăl ei şi Bob. Dar, cu mult timp în urmă, observând privirea îndurerată a tatălui ei ori de câte ori strecura cate o scrisoare către Bob în căsuţa poştală, şi-a promis că va găsi un alt mod de ţine legătura cu fratele bunicului ei. Un mod care

sa nu rănească oamenii atât de mult. Pe când avea doar zece ani, s-a angajat să tundă iarba în fiecare săptămână pentru vecinul ei, pentru a câştiga bani ca să dea anunţuri în ziar. Economisise şapte dolari şi cincizeci de cenţi la fiecare două săptămâni şi postase primul ei anunţ într-o casetă pe fond verde, adresandu-i mesajul lui Rusty Joe însuşi.

Dacă exista un mod de a ţine legătura cu fratele bunicului ei, acesta era acela. În afară de Biblia lui învechită, rubrica lui Rusty Joe era tot ceea ce citea Bob, în ciuda faptului că avea acasă pereţii acoperiţi cu cărţi. Şi aşa continuase, cu anunţuri postate de-a lungul timpului, ca nişte mingi de ping-pong, prin această portiţă.

Anunţul lui de acum două săptămâni:

Căutom: Orăşean să vină aici unde scoici găseşte. Să lase oraşul până nu-l cotropeşte. – 8

Şi de săptămâna trecută, răspunsul ei:

Căutăm: Poet marinar să nu mai dea anunţuri în rime. Poezia creează probleme în mulţime. – A

Mesajele au tot continuat, suficient cât să umple două albume pline cu pagini de anunţuri lipite, pe care Ie păstra la ea în garsonieră. Toate de la *o* rudă cu care petrecuse doar o vară, dar care o cunoştea mai bine decât oricine.

Trage adânc aer în piept şi îşi aruncă ochii pe ultima ediţie *a rubricii Rusty Joe.* Sunt doar două anunţuri cu bărci de vânzare şi, ascuns printre ele, mesajul:

Vino acasă, Annie! Bess.

Deodată, *chipul lui Arin devine* unul în care se poate citi o poveste. Are o privire ce vorbeşte despre o ruptură, o privire care face o întreagă lume să se oprească.

De douăzeci de ani, nimeni nu i-a *mai spus* Annie. Şi există un singur motiv pentru care Bess i-ar transmite un mesaj astfel.

Ale cui sunt valurile?

Acelaşi motiv pentru care Bob nu mai poate să îi transmită mesajul el însuşi.

Ceva s-a întâmplat, ceva care l-a împiedicat sa o mai facă.

Camera în jurul ei se scufundă în tăcere. Nu mai aude decât pulsul şi hârtia foşnind, departe, într-un amalgam de mişcări. Cumva, reuşeşte să îşi strângă lucrurile. La jumătatea drumului spre uşă, se întoarce şi îşi pune farfuria pe tejghea, mâinile îi tremură, iar picioarele abia o mai ţin.

împinge cu greutate uşa ca să iasă, dar vântul de afara opune rezistenţă. Acolo, între zgârie-nori şi asfalt, Arm Bliss, ca paralizată, nu face decât să pună un pas înaintea altuia, până ce se urca în avionul care o duce către Ansei-by-the-Sea, Mâine.

Arm face ochii mari când vede culoarul matahalei de autobuz care Opreşte în staţia ei. Poate că aşa s-a simţit şi lona în burta balenei. Tânjea după eliberare, dar era îngrozit de ceea ce îl aştepta. însă cu siguranţă că lona nu a ieşit afară trecând printr-un culoar care avea, de-o parte şi de alta, tăietori de lemne. Unii aveau bărbi şi majoritatea purtau cămăşi de flanel de o nuanţa sau alta, specifice regiunii Mâine. Toţi se îndreptau către marile păduri nordice, după această ultimă staţie de-a lungul coastei, înainte ca graniţele statului să se învecineze cu Canada.

Arm îşi tot aranjează costumul dungat, dorindu-şi pentru a suta oară să fi poposit mai mult acasă ieri pentru a se schimba înainte de zborul cu avionul. înghesuise haine, cărţi şi câteva articole de toaletă într-o valiză, dar nu avusese prezenţa de spirit *să* dea jos această uniformă-carapace. Aşa că ia t-o, în costum dungat şi cu inima zdruncinata, încercând să iasă fără a trece cu valiza ei peste cizmele grele ale tăietorilor de lemne.

în sfârşit, coboară pe *Route 191.* Autobuzul se îndepărtează cu un geamăt al motorului diesel şi un jet de praf.

îl priveşte cum dispare, apoi închide ochii şi ascultă – foşnetul îndepărtat al oceanului din port. Inspiră profund şi, înainte de a pomi la drum, deschide ochii.

Ale cui sunt valurile?

Şi iată-1! La poalele dealului verde, portul se curbează rn forma unui zâmbet.

Casele albe se văd ca nişte puncte de-a lungul coastei, unde totul este tăcut, cu excepţia foşnetului constant al valurilor. La o oarecare depărtare de ţărm, câteva insuliţe se risipesc în mare, chiar în locul unde cele două peninsule se împreunează intr-o îmbrăţişare în jurul unui golfuleţ protejat, lata ceea ce face ca acest golf să fie un loc adăpostit, pe care marinarii îl consideră „loc de protecţie", un loc unde să poată ancora pana trec furtunile năprasnice.

Coborând pe drum către sat, simte cum pulsul i-o ia razna, încercând să-şi domolească emoţiile, priveşte insulele, distribuite astfel încât parcă arată către sat. Aproape că B poate auzi pe Arthur, prietenul lui Bob, povestind despre călătoria pe care Bătrânul Joe a făcut-o aici. *Ridica-ţt capul, Josef Krau.se!* Vestitul vers care l-a făcut pe întemeietorul acestui oraş să-şi ridice ochii în mijlocul unei furtuni şi să vadă la lumina fulgerului drumul către locul care avea să devină casa lui.

— Ridică-ţi capul, Arin Blissl, şopteşte ea. Coteşte acum pe drumul şerpuitor. întorcându-se aici, după toţi aceşti ani. se simte mult mai bine decât atunci când se întoarce în mansarda ei din oraş. Dar, în acelaşi timp, are senzaţia că este cel mai străin lucru din lume.

Odată ajunsă pe Strada Principală, ezită. Ar trebui să facă dreapta şi să o ia pe cărarea de lângă port pentru a ajunge La *Tihna marinarului* – casa lui Bob. Dar nu poate. Nu încă. Nu înainte de a şti cu siguranţă. A mers cu taxiul, cu avionul şi cu autobuzul până aici, având timp să mediteze la toate posibilităţile, dar concluzia ei este următoarea: Bess nu ar fi scris niciodată în numele lui Bob dacă ar fi putut să o facă el însuşi. Nu o aşteaptă veşti bune. O simte în adâncul inimii ei. Totuşi, o mică scânteie de speranţă îi pătrunde în suflet...

Aşa că o ia la stânga spre bulevardul cu case în stil german, pe un drum plin de hârtoape, rămase în urma unei ierni grele.

Este o stradă pavată cu bolovani adevăraţi, care îi aruncă troienii m toate direcţiile, parcă dorind a i-o dovedi. Tradiţia şi şarmul acesteia sunt pe potriva şirului înalt de clădiri care se deschid spre o grădină centrală, de unde terenul coboară către mare. Datorită

pereţilor albi ai clădirilor, încadraţi în detalii din lemn şi tencuială, liniilor ondulate ale acoperişurilor de stuf şi ghivece- lor negre de la ferestre, în care au fost plantate flori multicolore, I acestea arată ca şi cum ar fi coborât dintr-o poveste.

Locul este numit *Aleea negustorilor* şi pare un loc potrivit pentru mercerii, patiserii şi magazine ale furnizorilor de antichităţi. I Dar plăcuţele care atârnă la uşi aduc mai degrabă aminte de pescarii aceia numiţi sarea pământului:

Coliba cu homari a lui Joe. Pe plăcuţa de la fereastră scrie: *Hibernăm. Deschidem în iunie.*

Magazinul de vechituri *Chilipir.* Pe plăcuţa de la fereastră se poate *citi'. închis.*

La magazinul *Momeli, echipamente şi cărţi,* plăcuţa spune: *Am plecat la pescuit – BRB*‡*.* Se pare că Ansel-by-tihe-Sea, deşi departe de centru] tehnologiei, a reuşit, totuşi, sa fie la curent cu acroni- | mele modeme.

Agenţia imobiliară *Tribord,* un birou imobiliar unde se face, de obicei, o singură vizită, deschis pentru cine vrea să cumpere hambare, terenuri pentru plantat afine, cabane la malul mării sau case istorice care au aparţinut căpitanilor de vas. Locul este scăldat în întuneric, semn că nu e nimeni acasă.

Ann înaintează împiedicându-se de pietre şi un sentiment de stranie pustietate o urmăreşte când trece pe lângă fiecare magazin. Nu doar din cauza magazinelor lipsite de viaţă. Este mult prea linişte peste tot Nici măcar o persoană care să-şi plimbe câinele, să repare un camion, să vopsească o barcă pentru a o pregăti pentru sezon-ori sezonul de turişti, ori cel de homari.

‡ BRB (Be right back) – mă întorc imediat (n.tr.).

Aie cui sunt valurile?

Simţind nevoia să stabilească cu cineva o legătură, îşi scoate telefonul mobil. Nici măcar o licărire de semnal. Aici se sfârşeşte legătura ei cu lumea exterioară.

Privind din nou către port, este uşurata să vadă un şir de bărci care trec prin strâmtorile golfului şi se îndreaptă către geamanduri.

Se uită la ceas. Nu a trecut mult de cinci şi jumătate. Este puţin cam devreme pentru pescarii de homari să se întoarcă acasă după partida de pescuit a zilei, în special într-o zi senină ca aceasta. Şi, cu siguranţă, nu unul după celălalt, aşa cum se vede acum în port.

La marginea apei, stâlpii lungi ai pontonului sunt plini de curse dreptunghiulare de sârmă pentru prins homarii. Ar trebui să fie doi sau trei oameni la fiecare stâlp, care să verifice cursele. Dar, în afară de bărbaţii care cârmesc bărcile ce se apropie, nu se mai vede niciun suflet prin preajmă.

Pescăruşi albi fac cercuri pe cerul albastru, iar strigătele lor îi mai alungă puţin îngrijorarea. Briza îi ajunge la nări, împreună cu parfumul de clătite Gretel şi de sirop de arţar. Un miros vindecător pentru sufletul ei. Poate că acolo este toata lumea din oraş.

Obosită, îşi trage trolerul de-a lungul ultimei şi celei mai lungi porţiuni a pontonului, cu bufnituri şi trosnituri, ajungând la port şi,într-un final, la uşa restaurantului *La cambuză.* Inspiră adânc şi deschide uşa, lovind clopoţelul de la intrare.

Dar nici urmă de şirul de marinari bătrâni care să stea la tejghea. Niciun turist la mese. Se întoarce către masa din colţ, aproape aşteptându-se să-l vadă pe Bob acolo, cu ridurile sale fine din jurul ochilor încreţite intr-un zâmbet, cum îşi ridică mâna repede a salut şi o lasă apoi să cadă cu zgomot pe masă. Veşnicele riduri ale zâmbetului său.

Dar şi masa aceea este goală. Ochii o ustură. Respiră cu greutate.

Se îndreaptă către masa la care stătea de obicei cu Bob, înclinându-şi capul, când observă plicul din mijlocul mesei, lângă

ghiveciul cu muşcate. Hârtia albă este mototolită, ca şi aim cineva a călcat pe ea, şi câteva pete uscate de cafea se vad în colţ. Exact în momentul în care ajunge la scrisoare şi este gata sa o întoarcă, aude o voce din spate.

— Intră! spune vocea, dar fără sa apară şi persoana care a vorbit.

— 'Bucur ca eşti ai'! se mai aude, dar vocea nu pare a fi prea bucuroasă.

Apoi:

— Poţi sta oriunde, dar nu la masa din colţ.

Ann îşi retrage mâna şi caută cu privirea să vadă dacă sunt camere de supraveghere, dar nu găseşte decât câteva geamanduri vechi, vopsite în albastru, verde, galben şi roşu, agăţate ca decoraţiuni. Cum de şi-a dat seama vocea la ce masă dorea să stea?

Trage un scaun la masa de lângă cea din colţ, cu spatele la port Apare o femeie, şi vederea acesteia îi pune Annei pe chip primul zâmbet adevărat, de când citise anunţul din ziar. Bess Stevens.

— Cu ce pot să te servesc? întreabă Bess, deşi are un singur fel în meniu. A mai îmbătrânit, desigur. Buclele ei negre presărate cu şuviţe argintii sunt prinse ca de obicei la spate, cu o eşarfă. Bess a avut întotdeauna o frumuseţe neşleiuită. Emană putere, temperată de un fel de bunătate colţoasă. Ca Ansei însuşi.

Din momentul în care Ann a venit aici, o fetiţă timidă ajunsă într-un loc nou, Bess îi alungase singurătatea servindu-i porţii fierbinţi ca alinare şi cuvinte tăioase de înţelepciune. NH-î *băga în seamă pe găgăuiii ostia bătrâni,* spunea ea despre pescarii bătrâni de la tejghea. Şi apoi se apleca, îi şoptea ceva la ureche şi îi făcea cu ochiul. *Bine, bine ascultă-i din când în când. Mai ştiu şi ei câte cav despre lume. Dar nu le spune că am zis eu asta.*

Ii oferise Annei un loc de care simţea că aparţine, când nu avea pe nimeni pe lume. Şi primul ei job. întoarcerea clătitelor Gretel fusese miracolul Annei în vara aceea.

Ale cui sunt
valurile?

Bess aşteaptă cu pixul pe carneţel şi, în cele din urmă, o priveşte pe Ann.

- O porţie de clătite?

Ann revine din pânza amintirilor şi răspunde:

-Da!

Arunca apoi o privire rapidă pe fereastră spre capătul peninsulei, de unde îşi iau numele clătitele – Capul Grefei, chiar în spatele casei *Tihna marinarului.*

- Mulţumesc! Şi...

Se bâlbâie. Ce ar trebui să spună acum? *Am venit pentru anunţul pe care l-ai dat la rubrica „Schimburi şi vânzări”?*

- Da ...

Bess o studiază acum, cu ochii mijiţi. Nici măcar o scânteie de recunoaştere nu trece peste chipul ei. Ann se întristează. Dar de ce ar trebui sâ o recunoască? Au fost prietene cu mult timp în urmă. Pare să fi trecut un secol de când Arm era doar o fetită deşirată, îmbrăcată în blugi tăiaţi.

— Aş dori şi o ceaşcă de cafea, se poate?

Se abţine de la a comanda şi o minune, pe lângă clătite şi cafea. Minunea ca Bob să apară în restaurant.

Bess încuviinţează şi se retrage în bucătărie. Ann priveşte din nou către port şi vede bărcile ancorate acum, iar pescarii de homari se îndreaptă către ponton în ambarcaţiunile lor uşoare. Din cauza fluxului şi refluxului din Ansei care cresc şi descresc apele de două ori pe zi, cu peste 3 metri, niciun pescar de homari nu şi-ar aduce barca mai aproape de ţărm. După viteza pe care o au bărcile, probabil că sunt propulsate de motoare exterioare. Bob întotdeauna vâslea, şi o învăţase şi pe ea să vâslească. îşi aminteşte siguranţa ciudată şi totodată groaza pe care le simţea văzând că, pentru prima dată în viaţa ei, putea controla direcţia către care se îndrepta.

Una dintre bărcile cu motor se apropie şi apoi dispare din vedere sub marginea pontonului. O alta i se alătură şi apoi alta. Se pare că întregul grup are de gând să facă acelaşi lucru.

- ■ se oprească să trăncănească la o ceaşcă de cafea după partida de pescuit e astăzi, fără îndoială, aşa cum le era obiceiul. Ann înghite în sec, cuprinsă de un val de emoţie. Simte o bruscă dorinţă de a fugi- Dar nu poate să facă asta, nu poate suporta gândul că se va întâlni cu o ceată de oameni care ar putea sau nu să o recunoască, fără să ştie ce s-a întâmplat cu Bob.

Uşa din spate îi face cu ochiul. Bagă mâna în geantă şi iasă pe masa suficient! bani pentru a acoperi costul comenzii. Un cap apare la celălalt capăt al pontonului, chiar unde este scara care duce spre *apă.* Un bărbat urcă scările şi rămâne la capătul lor, oferindu-i mâna altuia, ajutându-l să urce ultima treaptă. Apoi cel ajutat se întoarce şi face acelaşi lucru pentru cel din spatele lui. Pe măsură ce grupul creşte, la fel creşte şi panica ei.

Traversează camera şi se îndreaptă rapid spre uşa din spate. Prinde mânerul uşii şi apasă.

Un ţipăt o opreşte, împreună cu un zdrăngănit metalic.

îsi pune *valiza* lângă peretele de Ia bucătărie şi se năpusteşte în bucătărie.

— Eşti bine?

Bess se răsuceşte spre ea şi strânge din ochii înroşiţi acum *de lacrimi.*

— Sunt bine. îţi voi aduce cafeaua imediat.

îşi *scoate* mâna de sub apa rece de la robinet şi ia o cană albă curată de cafea, dar o scapă din mână şi produce iarăşi zdrăngănit de vase.

— *Nu te îngrijora de cafea ... te-ai* fript? întreabă Ann, aple- cându-şi *capul spre mâna lui Bess, făcând* un pas către ea şi ignorând privirea de avertizare a lui Bess, aşa cum a învăţat să facă cu mult timp în urmă.

— Sunt bine, repetă Bess.

Un miros de ars pune stăpânire pe micul local, fumul ridicân- du-se din aluatul de *clătite pus* pe forma de copt. Bess se întinde să ia spafula de pe podea, dar Ann o apucă înaintea ei.

— Lasă-mă să te ajut, spune Ann.

Şi, înainte ca Bess să aibă timp să protesteze, Arm pune clătitele arse pe o farfurie şi o duce pe Bess înapoi la robinetul din care apa rece încă mai curge. Bess a rămas fără cuvinte, dar nu pentru mult timp. Repede, Ann se

Ale cui nuni valurile?

duce către dulapul din colţ, lângă telefonul cu disc de pe perete. Dacă îşi aminteşte bine ... Evrika! Scoate cutia metalică de prim-ajutor şi găseşte *o* rolă de tifon, ia nişte gheaţă din congelatorul de sub tejghea şi o leagă într-o pungă.

— De unde ai ştiut unde să găseşti asta?

între sprâncenele lui Bess apare o cuta, iar în ochi apar scântei. Ann nu ştie dacă este încă pregătită să fie descoperită. îşi ţuguie buzele, lăsând întrebarea fără răspuns şi se întinde să ia mâna lui Bess într-a ei. Femeia i-o întinde obosită, tresărind din nou în timp ce Ann îi desface degetele. Pielea este roşie, arsura clar este dureroasă, dar nu este gravă. Cu blândeţe, Ann pune gheaţa pe degete şi începe să desfăşoare rola de tifon pentru a lega punga cu gheaţă.

Femeia îşi freacă tâmpla cu mâna sănătoasă.

— Mulţumesc! spune ea. A fost o greşeală stupidă. Nu m-am mai ars de ani de zile. Azi nu-mi stă mintea unde ar trebui.

Ann se uită în ochii lui Bess:

-Ah!

- Şi s-a întâmplat într-un moment atât de nepotrivit... am o ceată de oameni care trebuie să-mi vină în orice moment.

Chiar atunci, sună clopoţelul. Bess îşi dă capul pe spate.

- îşi vor clătitele. Le-am promis ...

Se duce şi ia cafetiera cu mâna bună, apoi o pune jos şi ia bolul cu aluat.

- Nu-i pot dezamăgi!

— Te rog, lasă-mă pe mine.

Ann se întinde să ia bolul.

— Lasă-mă să te ajut. Bess refuză:

— E drăguţ din partea ta să te oferi, dar plita aceea veche are un secret.

Tu trebuie să-ţi protejezi mâna arsa, spune Ann cu voce blândă. Mă laşi să încerc? Eşti în mare grabă, te ajut eu. Par să fie înfometaţi.

Aşa este. Vocile lor sunt joase, dar ie creşte intensitatea ori de câte ori clopotul sună. Este mai mult decât obişnuita înghesuială de la cină.

— Bine ...

Bess ia cafetiera şi iese din bucătărie.

Ann ia untul şi îl freacă înainte şi înapoi peste plita dreptunghiulară, apoi toarnă cu polonicul aluat în cercurile de metal încins. Se înarmează cu o spatulă curată.

Bess se întoarce în pragul bucătăriei.

— Fereşte-te de locurile fierbinţi, spune ea, uitându-se la plită. Fă cinci în partea de sus, trei la mijloc şi cinci în partea de jos. Exact ca...

— ... o clepsidră, o completează Ann.

Bess păleşte. Deschide gura să vorbească. Ochii albaştri ai lui Bess studiază faţa Annei, încercând să dea înapoi anii. Ann aproape că vede cum calculează, cum adaugă şi scade anii cu repeziciunea focului, în timp ce Bess sondează prezentul, încercând să facă legătura dintre această străină din bucătăria ei şi Armie cea pe care o cunoştea ea odată. *Adaugă pistruii. Scade o jumătate de metru din înălţime. Adaugă aspectul de fată slăbănoagă, pierdută. Scade aerele de oraş.*

— Unde-i Fletch? Bess, l-ai văzut pe Fletch? se aude tunetul unei voci groase.

Bess se desprinde din mreaja amintirilor.

— *Ayuhl* Chiar înainte să plece cu noaptea în cap azi de dimineaţă, strigă ea peste umăr. îşi dezlipeşte privirea de la Ann şi începe să servească.

Pentru următoarea oră, bucătăria este o maşină a timpului. Timpul trecut pare că s-a şters, iar Ann şi Bess lucrează împreună cu o coordonare exersată, ridicând farfurii, una peste capul celeilalte, ca într-un dans discret. întorc clătitele, fac cafea, Arm scotocind în amintirile trecutului pentru a anticipa nevoile lui Bess.

în timp ce lucrează, prinde adierea unei conversaţii venind din salon.

Ale cui suni
valurile?

Una care îi taie tot elanul:

— Bob ar fi fost mândru de voi azi, băieţi!

Cuvinte care o lovesc cu o forţă aproape fizică.

— Şi el ar fi făcut la fel pentru noi.

Exprimarea e la timpul trecut. Ann întinde mâna spre tejghea pentru a-şigăsi echilibrul, se apleacă peste ea, iar lacrimile încep să-i cadă acum că realizează adevărul. Astăzi este priveghiul. Priveghiul, ultimul freamăt după plecarea cuiva dintre cei vii...

Boba... plecat?

Amorţită, se întoarce la clătite, cumva mulţumită pentru binecuvântarea acestei activităţi mecanice. Vederea îi este înceţoşată de lacrimi, dar mişcarea aceasta o ţine în picioare. În timp ce întoarce clătite şi dă la mână farfurii, continuu, aceeaşi întrebare se repetă de mai multe ori în sală:

— Unde-i Fletch? Ar trebui să fie aid.

— E greu de spus unde e dacă nu ştim, vine răspunsul.

Şi alt răspuns:

— Poate că nu a vrut să vină.

Dar nimeni nu spune: *Unde-i Annie? Ar trebui să fie aici.* Iar când dansul celor două s-a terminat, când sala s-a liniştit şi mesenii s-au calmat mulţumiţi, Bess se îndreaptă sfioasă spre Ann, îi ia spatula din mână şi i-o pune blând pe tejghea.

— E timpul să stăm de vorbă, drăguţe!

Bess o conduce afară şi amândouă se aşază la o masă din curtea restaurantului Le *cambuză.* înnegurarea din sufletul ei creşte, iar Ann simte că o sufocă. Cunoaşte sentimentul acesta – golul rece din inimă care creşte tot mai mare, încercând să blocheze ceea oe urmează să vină. Ultima dată când l-a simţit avea nouă ani, aproape zece, iar tatăl şi mama ei îi luaseră mâinile ei micuţe în ale lor pentru a-i da veşti triste. Pentru a-i dezlega ancora care o ţinea legată la ţărm ... deşi ar fi vrut să o cruţe.

De data aceasta, Bess este cea care îi dă veşti triste. Şi, în locul sufrageriei din Casco Bay unde copilărise, de data aceasta se întâmplă în Ansei, într-un loc în care păsările îşi cântă melodiile de seară în grădina din spatele lor.

Ann îşi învârte inelul pe deget, dorind să alunge cuvintele care ştie că vor veni peste ea. Când îşi ridică privirea, simte că ochii ei trădează o implorare mută, ca orice ar avea Bess de spus să nu fie adevărat.

Bess, care întotdeauna are un cuvânt pentru fiecare, acum doar îşi ţuguie buzele. Când într-un final vorbeşte, nu sunt dulcegării. Şi nici nu o întreabă pe Ann ce a mai făcut. Nu rosteşte cuvinte precise prin care să-i relateze lui Ann ce s-a întâmplat însă începe să-i povestească. Iar acesta este un gest de bunătate. Amândouă simt acest lucra, gândeşte Ann. A o spune direct ar fi prea mult.

- Bob a venit în restaurant acum o săptămâna. începe Bess. S-a aşezat în colţul sălii, ca întotdeauna, a glumit puţin cu marinarii de la tejghea.

Ale cui sunt valurile?

Bess îşi ridică privirea în zare, făcând efortul de a-şi aminti, apoi continuă:

- A luat cafea şi clătite, ca de obicei ... şi când s-a ridicat să plece, s-a întors de la uşă şi a zis: *Bess, o să ai tu grijă de Annie a mea? Poţi să păstrezi masa aceea pen tru ea, pentru când va veni, te rog?*

Bess clatină din cap şi zâmbeşte trist.

- Clopoţelul a sunat în urma lui, iar Ed şi Arthur s-au oprit din fiecărit. Au rămas cu capetele întoarse spre el, privindu-l cum pleacă. S-a dus direct către zona de debarcare – şi Bess îi arată cu mâna în jos, spre port, unde se vedea şirul de stâlpi ai pontonului ieşind din valuri, cu pontonul rustic din lemn – şi a rămas acolo toată ziua, întinzând curse de homari lângă Fletch.

Din nou, acel Fletch. Ann suflă praful de pe pânza amintirilor ei, încercând să-l găsească în trecut, dar nereuşind. Probabil că este unul dintre prietenii lui Bob.

Bess continuă:

— Ed şi Arthur s-au dus fiecare să vorbească cu el în acea zi şi au zis că părea să fie bine. Ne-am imaginat că poate aflase că vii şi de aceea vorbise aşa. Dar în inima noastră nu eram liniştiţi, niciunul din noi. A început să devină o problemă, să ne fie teamă ca poate Bob ştia ceva ce noi nu ştiam. în acea seară s-a dus acasă şi...

Ann îşi muşcă buza şi încuviinţează din cap, ca şi cum ar dori să îi spună lui Bess că este în regulă să spună ceea ce voia să spună, că înţelege că acele cuvinte trebuie spuse. Chiar şi aşa, simte un nod fierbinte în gât.

Bess păleşte, iar Ann simte durerea împreună cu ea. Ann încearcă să o ajute:

- Şi... a plecat.

Bess îşi ridică deodată privirea, iar ochii îi aruncă scântei.

Pentru Dumnezeu, tu asta crezi?

Ceva se mişcă în inima ei. încearcă să se calmeze, să nu ajungă la acel loc numit *speranţă.*

— Este... bine?

— Păi ... este departe de a fi bine, dar cu siguranţă încă nu a plecat dintre noi. E nevoie de ceva mai puternic să-l dărâme pe Bob. Asta-i sigur. Hematom subdural.

Scuipă diagnosticul ca şi cum ar fii fost îmbrăcat într-o carcasă de foc. Ann respiră uşurată, umerii i se relaxează după atâta îngrijorare.

— Este o problemă gravă, spune Bess. Şi ar putea să ... ei bine ... Fletch l-a găsit a doua zi dimineaţa, a făcut tot ce a putut şi l-a dus repede ia spital. L-au operat imediat pentru a-i uşura presiunea de pe creier. Doctorii spun că nu este în afara pericolului încă, nici pe departe. Rana lui a fost atât de gravă încât l-au băgat în comă. Dacă Fletch nu l-ar fi găsit a doua zi ...

Ann se cutremură:

— Dar ... este în viaţă.

— Da.

Bess se întinde peste masă şi o strânge pe Ann de braţ. Acest gest din partea iui Bess cea reţinută este ca o îmbrăţişare caldă şi învăluitoare din partea altcuiva. Este un gest imens pentru ea.

— Este în viaţă. Este la spitalul din Machias. Fletch te poate duce mâine acolo în timpul orelor de vizită. Astăzi nu mai au program de vizită, altfel te-am duce acolo imediat.

Ann îşi aminteşte că este un oraş la câteva porturi distanţă.

— Deci astăzi nu a fost—spune Ann arătând către *La carnbnză* – priveghiul,

— Şşşş! face Bess, alungând sugestia. Ştii cum sunt ei. Când cineva a căzut, sar imediat să ajute. Au renunţat la ziua

lor de lucru pentru a-i monta lui Bob cursele de homari pentru sezon.

Un val de uşurare şi grijă se amestecă în inima lui Ann:

— Bob încă mai prinde homari?

Ale cui suni valurile?

- Omul ăsta este încă rezistent şi puternic ca fierul, spune Bess. Este mândru că are aproape şaptezeci şi cinci şi încă mai iese pe mare. Nu deţine recordul Ia asta, dar vrea să îl bată într-o zi, încă o mai scoate pe *Savvy Mae* din port foarte des, împreună cu unii dintre pescarii mai tineri. Spune că au nevoie să înveţe şi că el îi poate învăţa.

Nu este un lucru neobişnuit. Aceşti pescari de homari ştiu ce înseamnă munca grea şi o fac până Ia bătrâneţe – trag de sfori şi de vela tură cu o mândrie feroce. Munca ti ţine în viaţă, tot aşa cum şi ei au ţinut-o în viaţă. Totuşi, Ann spera că, într-o zi, vor veni şi zile de odihnă pentru Bob. Dar, pentru unii oameni, odihna este acelaşi lucru cu tortura, iar Bob este unul dintre ei. Duce o viaţă grea şi iubeşte profund – indiferent de costuri. Ann ştie acest lucru foarte bine.

- îmi pare rău pentru anunţ, spune Bess. Nu am ştiut cum altfel să dau de tine. Bob întotdeauna ne-a arătat mesajele tale, aşa că ştiam că aştepţi veşti de la el. Am reuşit să îl dau chiar înainte de a se închide ediţia.

- Mulţumesc, Bess! răspunde Ann şi îşi pune mâna peste mâna muncită a femeii.

O privire către Strada Principală îi confirmă că strada este încă pustie.

- Aş putea găsi pe cineva care să mă ducă ia *Tihna marinarului?* înserarea începe să se lase.

- Nu va fi nicio problemă! răspunde Bess cu căldură. Vino înăuntru. Armie!

Spune *înăuntru* ca şi cum ar fi un Ioc bun unde poţi trage la mal. Dar Ann nu este atât de sigură. înseamnă să dea ochi cu toţi acei oameni. Poate că este una dintre

Ale cui suni
valurile?

rudele cele mai apropiate ale lui Bob dar, în comparaţie cu aceşti oameni, care îl cunosc *pe* Bob mult mai bine decât ea, care împart acelaşi limbaj, aceeaşi viaţă şi acelaşi ritm al locului – se simte ca un adevărat impostor.

În timp ce Ann se gândeşte, Bess stă în picioare lângă ea.

Inirfl oricând doreşti, AnntelŞi uită lt> În masa din colţ. Ţi n lăsat cevn acolo.

Soarele apune în spatele muntelui IHrchdown, munli'le care pare a sin ca o santinelă peste Ansei Acrul rece o tace pe Ann Nit intre înăuntru, unde larma s-n iranslormal înlr-un nuirmtii blând, pe care ea încvarcă din răsputeri sil nu-l tulbure în Hm p re se îndreaptă către colţul lui Bob.

Odată cu lăsarea scrii, la fiecare mas« se vede strălucirea leii narelor, iar luminile din curte îţ»i trimit reflexele pe tavanul încă perii. Ann simte lamiliarilaten locului ţii a unei prietenii bălţile de vreme, tn sfârşit, şi A în faţa mesei din colţ. Vederea scaunului gol al lui Rob îi frânge inima. îţil strânge mâinile în jurul .spelezel scaunului de lingi ea, întrezărind o amintire a fetei cu pistrui, cu cozi împletite neglijent, care începea să creadă că or puleu ii ceva în această lume. Toate datorită bătrânului marinar cu ochi blânzi care stătea în faţa ei.

— Nu te poţi aşeza acolo!

Vocea severă care vine din spatele ei îi sfâşie amintirile ca un cuţit. Fata aceea cu cozi ciudate s-ar fi ridicat, şi-ar fi pus mâinile în şolduri şi ar fi spus: *Vrei săpariezi?* Dar Anne, cea cu costum în dungi, se întoarce lent şi îşi drege vocea:

— Scuză-mă ...

Un bărbat stă în spatele ei, cu braţele încrucişate, ca şi cum ar fi paznicul singuratic al acestei grămezi de lemne* care este masa Pare să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, dar chipul lui esh* mult moi matur. Grav şi hotărât, ceva sălbatic în modul lui de a fi. Ca şi cum cineva a ancorat vântul şi l-a prins în el, cu lanţuri şi toate cele.

— fmi pare rău, spune el. Nu te poţi aşeza acolo.

Cuvintele iui sunt politicoase, vocea hotărâtă. în felul de a vorbi, nu are nimic din Mâine, însă, în felul de a se purta, are toate trăsăturile din Mâine. Puternic, prudent. O barbă neagră îi conturează maxilarul. Ca şi cum *a* trecut printr-o zl grea. Sau câteva zile grele.

MiiSil HlW’H flit iWt»'

(Mill kiliiid iwmi,” îrwiwreă din nou

Nn wite $_{lt}$**.**

Şı* oproşli’ cit şl cum cuvintele lui «-«tu înr urcrf, op^ undeva în gill, DentliiM, Allti nu «■ mal simte atât dr indignă (kiill Iul mari, gri se întâlnesc Intr-un firial CU ai el <eea *<? vi^*$_{r}$ en acolo este durerea. O durere profundă care o oglindeşte p«. . d şl o inie să sufere.

Iii ¡şi pleacă capul. Şi, fără o uliii privire »au un alt cuvânt, «■ îndreaptă cu paşi mari **către uşă.**

— linte în regulă, nu voi sta acolo, spune ea, ridkăndu- vocea pentru a ii auzită peste zgomotul uşii trântite de el şi <J clinchetului clopoţelului. Realizând că nu vorbeşte cu cineva, ridică scrisoarea.

I.inişlea se lasă peste încăpere şi, deodată, îşi dă seama că a vorbit prea ture. Oamenii se holbează la ea. Simte că se ridică nişte ziduri între ea şi ei. Simte privirile lor suspicioase. Ea este l’DIJ- Persoana de departe, cum le place lor să îi numească p străini. Simte privirile lor întrebătoare, simte că este privită ca un intrus de adunarea aceasta de oameni care îl cinsteşte atât de mult pe unchiul ei.

- 1 lei! lia este! se aude o voce veselă venind dinspre tejghea, o voce marcată de vârstă însă plină de energie.

Ann caută chipul de unde a venit vocea. Un bărbat înaintat în vârstă şl plinuţ, cu un zâmbet larg pe faţă, se ridică de pe scaun şi o arată cu degetul. Pălăria lui de pescar se bălăbăneşte de încântare şi bucurie.

— Este limmal exclamă el, arătând-o cu degetul lui îndoit.

I .a început, ea se simte jenată – pent ru ea, pentru el. Nu este cine crede el că este, I Jar apoi, un detaliu din trecut îi revine în minte

O imagine a lui Bob şl a celor doi prieteni ai lui, Ed

Carpenter şl Arthtir Baxter, cocoţaţi ca lipiturile pe scaunele înalte de la bar. Bob o adusese la *l.u cumbuză* pentru a o prezenta celorlalţi, în vara Itl care ea .1 alai cu el.

— Emmanueîie Biiss – fata iui William, a spus el.

Pe atunci, *se* simţeau amândoi ca două piese de puzzle puse greşit, neştiind cum ar putea să se potrivească, fără părinţi] ei care erau plecaţi din ţară.

— Emmanueîie! repetase Arthur, ca şi cum Bob tocmai ii dăduse cu lingura ceva amar. Annie a simţit ruşinea înfrângerii şi, încurajată de mâna lui Bob care o ţinea strâns pe a ei, ea ii spusese bărbatului *ci* mama ei alesese acel nume şi că ei îi plăcea. îi mai spusese că el însemna „Dumnezeu este cu noi" – să nu uite niciodată acest adevăr. S-a gândit că astfel îi va închide gura.

— Emmanueîie? a repetat Arthur strâmbându-se. Numele ăsta-i prea mare pentru o fată ca tine. Ce-ai zice dacă-ţi spunem Emma? a întrebat el, intinzând mâna.

— De ce nu Elle?

întrebarea venea de la omul pe care unchiul ei i-l prezentase ca fiind Ed, copia fidelă a lui Arthur în toate privinţele. Vocea suna caldă şi profundă, iar cuvintele aveau un accent sudic. înalt ca bradul, pieiea de un negru ca abanosul şi o solemnitate care echilibra felul vesel de a fi al lui Arthur.

Bob a studiat-o şi s-a aplecat pentru a o privi în ochi:

— Ce spui, vrei un alt nume?

Ea îşi muşcase buza şi îşi lăsase capul în jos, timidă, în acest loc străin, atât de departe de casă.

— Annie, murmură ea. Mama îmi spune Annie.

Cât de departe păruse mama ei, la depărtare de un ocean, într-o ţară pe care nici măcar nu o putuse dezvălui familiei ei Aşa era viaţa în armată. Atunci

fusese prima dată când misiunile militare ale părinţilor ei se suprapuseseră – timp de trei luni. Iar mama ei a insistat ca ea că plece să stea la Ansei, idee la care tatăl ei a reacţionat ciudat. Nu foarte supărat... şi nici tocmai trist,

După ce a recunoscut că acesta este numele pe care îl folosea mama ei, Bob a strâns-o de mână şi s-a întors către prietenii lui:

— Ea este Annie şj aşa rămâne, spusese el.

Ale cui sunt valurile?

Dar, în acea vară, de câte ori intra în restaurant, se pornea o avalanşă de salutari, ca un refren familiar.

- Emma! exclama Arthur.
- Annie, îl corecta Bob.
- Elle, exclama Ed, şt ridica mâna pentru ca ea sa îl salute plesnindu-şi palma de a lui.

Ed avea o cicatrice pe braţ, noduroasă şi aproape nepământeană pentru ea. La început, Armie bătuse palma cu blândeţe, temându-se sa nu îl rănească.

- Nu te îngrijora, Armie a lui Bob, spusese el. Nimic nu mă poate răni mai mult decât deja a făcut-o. Bunul Dumnezeu vindecă, ştii asta.

Şi îşi întinsese mâna ca să bată din nou palma – o bătaie adevărată, pe care ea o dăduse cu voioşie. Clipeşte, amintindu-şi.

- Arthur?

Traversând camera până la bărbatul cu pălărie, fata ii întinde mâna. El i-o strânge şi o priveşte în ochi. Ea simte că în acel moment este pusă sub lupă şi că ceea ce urmează va determina soarta ei printre aceşti oameni.

El îi lasă mâna jos; are odăii conturaţi de cute adânci. Xnn simte un gol în stomac. Dar, o secundă mai târziu, el îşi întinde braţul, o trage spre el şi o învăluie într-o îmbrăţişare.

lată-l şi pe Ed, la capătul îndepărtat al tejghelei. El se ridică mai încet, iar privirea lui pare să pătrundă prin Arm, mai degrabă decât să se oprească asupra ei.

- Cum, e posibil să fie ea Elle?

Se apropie de ea, aşteptând, iar ea realizează că nu o vede.

- Ed, exclamă ea cu căldură, strângându-i mâna

într-a ei, mă bucur atât de mult să vă văd pe amândoi!

- Annie a lui Bob, spune Ed clătinând din cap, ca şi cum ar fi martorul unui miracol. Bob mereu spunea că te vei întoarce acasă. Că e doar o chestiune de timp.

Acflsil. Cuvântul o loveşte în piept. De mult nu mai avusese sentimentul că este acasă.

Arthur se întoarce către restul celor aflaţi în restaurant, un grup de spectatori privind curioşi.

— Bob este unchiul ei! anunţă el cu veselie.

— Bob este unchiul ei? repetă cineva ca un ecou.

Se întoarce către Ann şi îi face cu ochiul:

— Bob este unchiul tău.

— De fapt ... începe ea aplecându-şi capul într-o parte, ca o mărturisire, este străunchiul meu, fratele bunicului meu.

— Orice ţi-ar fi, e un om pe cinste! Ia un loc, spune Arthur, bătând cu mâna scaunul, intenţionat lăsat neocupat, dintre el şi Ed. Scaunul Iui Bob.

Ea se urcă pe el ca şi cum i-ar face proba, strângând scrisoarea în mână. Râsul lui Arthur ia tonalităţi joase, apoi înalte, apoi ia mâna lui Ann în pumnul lui şi o ridică în sus, ca şi cum tocmai a câştigat un meci de box.

— Fata s-a întors!

— Ei, păi mai bine ai deschide plicul acela! spune Ed. Şi dă din cap ca şi cum, deşi, orb, vede ce are ea în mână.

Darea nu vrea. Ar prefera să citească scrisoarea singură, orice ar fi scris înăuntru. Dar, aruncând o privire în jurul ei, înţelege că aceşti oameni ar da orice să afle un cuvânt scris de prietenul lor. Dacă ceva din această scrisoare îi poate ajuta ...

îşi introduce degetul în plic *şi* îl deschide cu băgare de seamă.

La început, crede că plicul este gol. Nicio misivă conţinând vorbele de înţelepciune ale lui Bob. Arin se uită peste marginea plicului la oamenii care stau în faţa ei. Speranţa lor este aproape palpabilă.

Apoi se uită în plic. Acolo, intr-un colţ, este un singur obiect micuţ. O bucată de metal zgâriată, însă suficient de strălucitoare pentru a capta puţină lumină. O scoate şi o ridică.

O cheie.

Nu este genul de cheie meşteşugită, misterioasă, în formă de schelet, din poveştile de odinioară, ci doar o cheie de lacătînti-o formă demodată, aşa cum apare în povestiri, o cheie simplă. 0 cheie de lacăt de pe a cărei suprafaţă uzată cuvântul Mas fer aproape că s-a şters.

0 ţine în sus, întrebătoare. Dar nimeni din restaurant nu are răspunsul pentru ea.

- Asta e mesajul lui Bob pentru tine! Niciodată n-a irosit cuvintele, spune Arthur şi se bate cu palma pe genunchi, întor- cându-se iar cu faţa la tejghea.

Ann trebuie să întrebe.

- Ştiţi cumva ce pot descuia cu ea?

- Pe mine m-a dat gata, spune Arthur, apoi se întoarce către Ed:

. ?[K1 c]umva ce descuie o cheie veche de lacăt?

' ste rândul lui Ed să răspundă şi Ann are sentimentul că ştie mai mult decât iasă să se vadă.

Presupun, începe ei, cu accentul lui sudist, că dacă ar fi vrut să explice, ar fi explicat. Dar mie mi se pare că-i o invitaţie.

— O invitaţie ia ce? întreabă Ann.

Ed fluieră încet.

— Nu poţi să ştii cu Bob. Poate la aventură. Sau poate la vreun cufăr cu bogăţii, dacă le-a ascuns de noi toţi.

Arthur râde din toată inima, iar Ed rânjeşte, dar redevine serios când îşi dă seama că stă în faţa lui Ann. îşi îndreaptă privirea către ea, ca şi cum ar vedea prin ea.

— Câte întrebări, atâtea răspunsuri.

— Răspunsuri? Ann întoarce cuvântul pe toate părţile, dar o mie de alte întrebări se nasc în mintea ei.

Bess se strecoară înăuntru prin uşa din faţă, clopoţelul sunând uşor.

— îmi pare rău, prieteni, spune Bess, adresându-se lui Ed şi Iui Arthur. Trebuie să v-o fur pe fata aceasta. Sigur o s-o mai vedeţi voi pe aid curând. Ridică din sprâncene către Ann, întrebătoare.

— *Da,* spune Ann convinsă. Aşa este. Ne vom revedea cât de curând.

Şi, în timp ce Bess o trage către uşa din faţă, întreabă:

— Unde mergem?

— Fletch este aici, spune ea, ca şi cum aceasta este toată explicaţia de care are nevoie.

Ca şi cum ar trebui să ştie cine este el. Şi poate că ar trebui să ştie. închide ochii şi se concentrează, încercând din nou să îşi amintească. Au trecut douăzeci de ani şi descoperă că memoria ei din copilărie este mult prea limitată pentru a-şi aminti ceva legat de el.

Bess o conduce afară în aerul rece. Ann deschide ochii în briza proaspătă, iar privirea ei se întâlneşte cu o pereche de

ochi Ia fel de zburdalnici şi schimbători precum cerul din Mâine. Intensitatea lor o face să privească în altă parte. Dacă acest bărbat, care acum câteva minute i-a poruncit să plece de la masa lui Bob, vrea să o facă să se simtă inconfortabil, atunci cu siguranţă reuşeşte.

Este înalt. Tânăr, după câte se pare. Şi, după poziţia fermă a maxilarului lui, în mod clar nu este prea încântat de apariţia ei bruscă. Poartă o cămaşă de flanei cu carouri albastre şi albe, nasturii desfăcuţi suficient de mult pentru a lăsa la vedere tricoul gri de dedesubt pe care scrie *Pleacă!*

Ce urare de bun-venit!

— Annie, îţi aminteşti de Fletch.

- Fletch? întreabă ea, încercând să pară surprinsa.

- Ah, am uitat, spune Bess. Am impresia că amândoi faceţi atât de mult parte din acest loc încât am crezut că deja vâ cunoaşteţi.

Ann neagă din cap.

— Annie Bliss, el este Jeremiah Fletcher.

Mişcarea este aproape imperceptibilă, dar ea o vede. Modul în care e! se trage înapoi şi îşi îngustează ochii o fracţiune de secundă.

- Annie! pronunţă el încet numele ei, ca şi cum ea ar fi un puzzle cu care nu doreşte să aibă de-a face. Ai venit...

Annie îşi îndreaptă corpul, încercând să alunge sentimentul că este la un interviu şi că fiecare mişcare îi este analizată.

- Da, spune ea. Imediat ce am aflat, am venit.

Imediat ce cuvintele îi ies din gură, îşi doreşte să le ia înapoi. Nu ar fi trebuit să afle imediat? Dacă era o rudă apropiată? Dacă ar fi fost interesată de bunăstarea lui Bob la fel de mult pe cât fusese el de a ei? Sentimentul de vină i se furişează în inimă.

- îmi pare rău, spune ea. Mi se pare că ar trebui să te cunosc. Nimeni nu îi explică cine este Fletch, de ce acest nume este

presărat în fiecare conversaţie legată de Bob. Şi nici măcar nu arată ca un Fletch[§]. Numele sugerează ceva carismatic, vivace.

§ Fletcher (engl.) – persoană care confecţionează săgeţi.

Iar bărbatul acesta este ... ei bine, Jeremiah Fletcher are aerul cuiva care a fost în locurile astea de la începutul lumii şi are un aer la fel de grav ca acele timpuri preistorice.

Doseşte aceste aspecte ale lui în mintea ei, păstrându-le pen- tru a le scoate când va veni timpul să afle cifrul acestui bărbat. îşi imaginează că oamenii sunt nişte lacăte cu cifru – fiecare informaţie pe care o află despre ei fiind un clic pe care îl face lacătul, în timp ce ea lucrează pentru a construi în mintea ei povestea fiecăruia şi a-i afla cifrul.

— Da, probabil ca ar trebui, spune ei, şi este clar că el crede că sunt multe lucrun pe care ea ar trebui să le cunoască, dar nu le cunoaşte – şi multe lucruri pe care ar trebui să le facă, şi nu le face. Se uită la valiza ei rezemată de peretele restaurantului, unde a lăsat-o Bess.

— Asta e a ta?

— Da, spune ea, şi se duce să o aducă, urând modul în care pantofii ei cu toc se aud în mod atât de nefiresc pe scândurile docului. Ce mult ar da să fie încălţată cu vechea ei pereche de bocanci L.L. Bean, din piele uzată şi cauciuc albastru – confortabili şi călduroşi.

— Presupun că vei dori să rămâi la Bob, spune el. Vocea lui i este distantă.

— Desigur că va sta la Bob, răspunde Bess repezindu-l pe Jeremiah. Este ca şi acasă pentru ea. Nu-i aşa, Annie?

Ea nu aşteaptă un răspuns şi se întoarce către Jeremiah:

— Oricum, m-am gândit că poate ai putea să o duci pe la Weg şi de-a lungul golfului, văzând cât de ...

— Aşa voi face, răspunde Jeremiah, expresia de pe chipul iui fiind şi mai greu de citit în întunericul care se lasă.

— Ai putea să o duci şi la spital de dimineaţă? Aş duce-o eu cu maşina până acolo, dar...

Se uită către restaurant, sensul fiind clar: într-un oraş cu un singur restaurant deschis şi un restaurant cu un singur angajat,

Am an da
Dykcs

nu are cum să plece din localitate.

Ale cui sunt valurile?

- Da, spune Jeremiah.

Ann observă lipsa cuvântului *ayuh* de aprobare, specific regiunii Mâine, şi se gândeşte cum, în comunităţi precum Ansei, pierderea limbajului colocvial este deseori primul semn al unui oraş în pericol de „¡relevanţă". Pierzi limbajul, pierzi istoria. Simţul locului. Tradiţia. Noţiuni fundamentale ale antropologiei culturale.

După ce îi spune la revedere Iui Bess, Jeremiah o conduce către chei, unde aşteaptă o barcă la momentul maxim al fluxului. Pare a fi nava spaţială Tardis, carenă albastră şi restul alb. Cuvintele ■ *bune* sunt pictate cu precizie peste vopseaua albastră.

Jeremiah se încruntă şi îi arată cu privirea un scaun pliant din cabină. Este un spaţiu îngust – şi nu este genul de spaţiu îngust pe care ar dori să îl împartă cu un bărbat care, evident, nu este tocmai încântat de prezenţa ei.

- Voi sta afara, dacă este în regulă, spune ea, arătând către o bancă prinsă de punte, exact în faţa cabinei.

El ridică din umeri, văzând cât de subţire este îmbrăcată.

- Cum doreşti, dar va fi frig odată ce vom pleca pe mare, spune el şi îi aruncă pe canapea u n hanorac din spatele scaunului de la cârmă.

- Sunt obişnuită cu frigul şi vântul, stau în Chicago, spune ea. Când bărbatul porneşte motorul, simte cum vasul îi tremură

sub picioare şi i se pune un nod în gât. Frigul şi vântul sunt un lucru. Dar a fi pe valuri este cu totul altceva. Se aşază imediat şi se prinde cu mâna de lemnul uzat al canapelei.

Veşti bune porneşte în întuneric, iar Ann îşi închide ochii şi îi strânge. Nu *e mai rău decât un aeroplan,* îşi

Ale cui sunt
valurile?

spune ea în gând. Şi brusc, realizează că nu are dreptate.

Se uita în jurul vasului, fixându-şi atenţia pe detalii, sperând să se ancoreze în realitate – acest loc este unul obişnuit pentru cineva. Nu fac decât să traverseze golful, pentru Dumnezeu, şi abia dacă se vor depărta de ţărm.

Din fericire, Jeremiah nu merge cu viteză. Merge puţin I* marginea portului, ghidând barca pe lângă clădirile cu şindrila, pe lângă casele de lemn vopsite în alb, înghesuite în dealul din împrejurimi şi pe lângă dorurile lângă care se află adăposturi de pescuit. Unele case sunt în stil german, ca acelea din piaţa oraşului. Acestea, din cunoştinţele ei, datează din vremea în care Joscf Krause s-a stabilit în acest loc şi sunt construite după modelul caselor din oraşul lui natal, din ţara lui de origine.

Jeremiah conduce barca mai departe de port, strecurandu-se printre bărcile de pescuit homari care se află peste tot împrejur. Barca lui este diferită, realizează ea. Nu are acelaşi aspect solid precum vasele de pescuit homari. Puntea este mai lungă, iar cabina este aproape cât o jumătate din barcă. Pe punte se află cutii de plastic cu capac, prinse cu frânghii de grilajul de metal. Vasul nu are frânghiile şi năvoadele pe care ea îşî aminteşte că le avea Bob. în dreapta ei, un morman de sad de plastic transparent! fâşâie în bătaia brizei. Se apleacă pentru a privi mai îndeaproape. în sad sunt cutii, unele mici, altele mai mari, unele foarte mari şi câteva de dimensiune medie. *Ce-i asta? Corespondenţă?* Se luptă din greu să nu privească mai atent etichetele cu adrese. Toată educaţia ei – instinctul de a ajunge la esenţa lucrurilor – o îndeamnă să observe tot ce poate. Dar mai este cealaltă parte, partea de pre care ei îi place să creadă că este cea a unui om normai, şi care îi spune să respecte intimitatea acestui bărbat.

Se întoarce, privind către cabina lui. înăuntru lumina străluceşte, *iar ochii* lui scrutează apa. Ţine cârma cu uşurinţă şi fluieră o melodie. Ceva lent, într-o gamă minoră.

O grămadă de cărţi se află într-un dulap încorporat

în perete, cu bare de lemn la fiecare raft, pentru a evita căderea cărţilor în momente de vreme neprielnică pe mare. Se concentrează sa citească titlurile cărţilor. Tentativa asta nu e la fel de nepotrivită ca cititul adreselor de pe plicuri. Oamenii ştiu că, atunci când laşi cărţi la vedere, ele vor *fi observate.* Sunt aşezate cu cotoarele în afară, ca *să* poată fi văzute. Cărţile sunt cele mai bune indicii

atunci când vrei să îţi dai seama cu ce fel de persoană ai de-a face.Şi, judecând după remarcile sale, ei ştie deja mult mai multe despre ea decât ştie ea despre ei.

Titlurile sunt aranjate în ordine alfabetică, realizează ea. *Îngrijire medicală de urgenţă – pentru avansaţi. Chitara pentru începători. Tradiţie şi terminologie în domeniul maritim. Microbi ai mirii. Piatra lunii.*

Ei bine, gusturile lui sunt cam eclectice. Şi surprinzătoare. Pe raftul de dedesubt, două cărţi cu colţurile îndoite sunt puse cu faţa în sus. Ann se apleacă mai mult. Acestea sunt cărţile pe care le citeşte cel mai des, după cum arată.

0 mică Biblie, cu paginile încreţite şi cotorul lipsă. Apoi, lângă ea, *Reglementările şi legile poştale ale Statelor Unite ale Americti.*

Privirile i se plimbă de la carte la cu tii, de la pachetele din sad la bărbatul de la cârmă. Părul negru, cârlionţat i se vede la spate ieşind de sub căciula albastră.

- Aceasta este barca poştei?

El o priveşte rapid şi apoi se concentrează iarăşi pe suprafaţa apei.

- Da, în cea mai mare parte a timpului. Uneori este feribot Alteori ambulanţă. Dar de cele mai multe ori este barcă poştală. Livrează colete şi transportă oameni pe coasta şi pe insulele din Ansei, din 1934.

Vorbeşte ca şi cum ar fi naratorul amuzant d i ntr-un documentar.

- Adică barca. Nu eu.

Annîşi suceşte picioarele pe marginea băncii pentru a sta cu faţa la el.

- Şi când ai început să lucrezi pentru acest ser viciu de livrări? încearcă să facă legătura cu ceea ce îi povestise Bess, cu faptul

că Fletch îl găsise pe Bob şi îl ajutase.

El pufneşte:

Ale cui sunt valurile?

- Depinde pe cine întrebi.
- Păi... să spunem că întreb oraşul Ansei.
- Acum trei ani.

- Şi să spunem că te întreb pe tine.

— Atunci ... niciodată.

Pe chipul lui apare jumătate de rânjet.

- Am venit aici pentru o slujbă ca asistent medical de urgenţă. S-a dovedit că oraşul acesta are nevoie de servicii medicale de urgenţă doar cu normă foarte parţială, şi, cum clădirea de pompieri este pe jumătate şi poştă, am moştenit livrările poştale ca parte a responsabilităţilor mele.

— Glumeşti.

- în Ansei este posibil, zise el şi ridică un umăr. Nu este atât de rău. Este o slujbă liniştită.

Ea îl studiază de la spate, modul în care vorbeşte puţin şi în care vede în profunzime. Nu pare a fi genul de bărbat care să creeze probleme. Şi totuşi, dincolo de aparenţe, trebuie să fie ceva mai mult la acest bărbat decât lasă el să se vadă.

— Ce bluză interesantă! observă ea, şi arată către mesajul *Pleacă!* de pe tricoul lui.

Se uită şi el, şi apoi se uită la ea. Işi ridică sprâncenele, înăl- ţându-şi capul spre ea. Mesajul lui este clar, doar pe jumătate glumeţ.

— Hainele tale ar trebui să înveţe bunele maniere, bombăne ea.

Este pe punctul de a se întoarce cu spatele, să-l lase pe tipul ăsta să se cufunde în propria lume, aşa cum este clar că vrea să o facă, când acesta face o mişcare rapidă, la un marker de pe raft şi îi scoate capacul cu dinţii. Cu o mână ţine tricoul şi cu cealaltă începe să scrie ceva pe el, din perspectiva lui cu susul în jos.

Deasupra mesajului de pe tricou a scris *TE ROG.*

Hm, tipul ăsta e un mucalit. Ann nu răspunde privirii victorioase pe care el i-o aruncă.

Acum intră în partea întunecoasă a golfului, noaptea este atât de neagră, încât abia poate să distingă siluetele de Ia orizont, pinii şi munţii din spatele lor. Trec pe lângă o insulă lungă, îngustă, şi intră în Weg. O porţiune din mare mărginită de un şir de insule pe o parte şi un petec îndepărtat de pământ de cealaltă parte. Alte porturi din Mâine ar numi o astfel de porţiune canal. Canalul Moosabec, Canalul Eggemoggin. Dar în Ansei acesta este numit Weg.

Cuvântul a fost pronunţat greşit – aflase asta de când plecase din Ansei. Localnicii toţi pronunţau prima literă *U.* însă povestea denumirii acesteia încă îi aduce emoţie în suflet „Bătrânul foe", aşa cum îi numeau ei pe Josef Krause, fusese

Ale cui sunt
valurile?

un pescar sărman care locuia cu soţia lui, trei copii şi un nou-născut intr-o mica colibă de pescari lângă Saint John, în New Brunswick. Intr-o zi, din cauza unei ceţi groase care îl dezorientase, se rătădse departe de ţărm şi fusese prins într-o furtună groaznică. Fiind singur la bord, doar el şi heringul pescuit, avea şanse mid de supravieţuite. Nevăzând nicio urmă de pământ şi pierzând toate speranţele, a căzut în genunchi şi L-a rugat pe Dumnezeu să-l scape, pentru a putea să ducă heringul la micuţii lui înfometaţi şi a trăi să-i mai vadă măcar o singură zi.

Singurul răspuns pe care l-a primit a fost o învolburare şi mai mare a apelor, care l-a trântit cu faţa în jos, făcându-l sâ repete rugăciunea. Şi apoi, aşa cum spune povestirea mai departe, a auzit o voce, mai puternică decât o voce de om, ca şi cum i-ar fi vorbit direct în sufletul lui: *Rtdică-(i capul, josef Krause!*

Nu a fost nici o promisiune de eliberare, nici o despărţire a apelor precum a fost pentru Moise ... Iar Josef a făcut ce i s-a spus, a ridicat capul, şi, chiar în acel moment, cerul s-a luminat de un fulger orbitor. Suficient cât pentru a vedea o insulă în depărtare.

Făcând un efort să se ridice în picioare, a luat cârma şi □ cârmit, cât de bine a putut, către locul în care dâra de lumină îi arătase insula. Când a ajuns aproape, pieptul lui a răsunat din nou de acea voce. *Ridică-f capul, josef Krause!*

S-a uitat la cer şi un alt fulger a luminat o insulă mare care se vedea în depărtare la stânga sa, apoi o altă insulă în faţă, şi o alta în spate. Următorul fulger s-a întins suficient de mult pentru a arăta un şir lung de insuliţe, ca nişte firimituri de pâine, care l-au

ajutat sa ajungă la ţărm. Insulă după insulă, fulger după fulger, I urmase calea pe care i-o arătau acestea.

[1] venirea dimineţii, s-a trezit în locul în care se adăpostise odată ajuns pe pământ: sub un pin solid, îndreptat către albastrul I promiţător al portului, acum cu valurile îmblânzite. Furtuna î| adusese aici, insulele l-au îndreptat aici precum firimiturile din 1 povestea copilăriei. Ştia că aici va supravieţui.

în săptămânile care au urmat, şi-a mutat familia în Mâine şi i a numit oraşul cu o singură familie Hansel. Hansel-by-the-Sea, care s-a dovedit a fi un loc sigur de acostare pentru multi marinari obosiţi, aşa cum a fost şi pentru Josef. A înălţat un semn sculptat de mână pe care se desluşea numele orăşelului. în anii care au urmat, vântul viclean a şters litera *H* de pe acel semn şi până să observe cineva acest lucru, toţi nou-veniţii deja începuseră să numească Jocul Ansei.

Ann zâmbeşte amintindu-şi povestirea. Barca întoarce pentru *a* ieşi din Weg, pregătindu-se de traversare în partea îndepărtată a golfului.

— Weg.

Râde.

— Ce ai spus?

A! Uitase cu totul de domnul Fietch.

— Weg. Tocmai mă gândeam la povestea acestui nume. Ştii că i se spunea *Weg von Blitz?* ÎI pronunţă aşa cum l-ar pronunţa germanii – Veg. Calea fulgerului.

— Mă întrebam de ce se numeşte aşa, spune Jeremiah. Weg mi se părea o denumire ciudată, chiar şi pentru locurile acestea.

— Au încetat să îl pronunţe ca în germană în timpul războiului, spune ea.

Ei aprobă, iar ea nu-şi dă seama dacă este plictisit sau doar concentrat. îndreaptă barca spre un doc învăluit în umbrele întunecate şi în câteva secunde ea îl recunoaşte.

— Oh, Doamne! exclamă Ann. Locul acesta ...

Ale cui »unt
valurile?

Vechiul doc este acelaşi pe care a stat ea de o mie de ori bâlăn- gănindu-şi picioarele, de unde privea stelele stand culcata pe spate şi unde îl bombarda pe Bob cu întrebările şi ideile ei. Găsise o casă pentru acestea în inima lui mare, dispusa să i le asculte.

O parte din ea suferă la această întoarcere. Şi o parte din ea nu poate suporta ideea că *Tihna marinarului* este rece, tăcută şi goala.

— E frumos, nu?

Jeremiah încetineşte barca şi o bocănitură uşoară la lovirea pontonului îi spune că au sosit.

Valiza alunecă în spatele ei, bocănind pe scândunle docului până ce ajunge la pământ. Pământ moale – cărarea care duce către *Tihna marinarului.*

Deodată, rămâne nemişcată.

Treptele se întortochează către vechea casă de căpitan de vas. construită în stil victorian, ce stă pitită printre copad. Dar este oricum altcumva numai rece nu ... sau tăcută ... sau goală înăuntru, luminile sunt aprinse.

Qafiitobd 7

Clanţa uşii se simte ca o bucată de gheaţă în mâna ei. Şi totuşi se vede o lumină la fereastră – acolo, la stânga, unde stătea ea de obicei şi aştepta barca lui Bob în fiecare seară – o lumină care o scaldă cu căldura ei. O ciocnire *perfectă* între trecut şi viitor. Trăgând adânc aer în piept, Arin intră pe uşa principală care de aproape două sute de ani îşi scârţâie protestele *pe* vechile ei balamale.

Face un pas înăuntru şi simte că pătrunde într-un loc în care nu îi este permis, simte că această casă îi analizează fiecare pas, ca şi cum ar dori să o întrebe: *Cine ... eşti tu?* Curioasă. Acuzatoare. Ea este Alice, casa este omida, iar fiecare pas scârţâitor pe care-l face este un pas printr-un inel de foc. Casa nu o cunoaşte. Simte că este o impostoare, plecată mult prea departe, pentru mult prea mult timp.

Apoi simte o mână pe umăr. Tresare speriată, iar când se întoarce dă cu ochii de Jeremîah care ţine sub celălalt braţ trei buşteni pentru foc. Bărbatul îşi retrage repede mâna, ca ars şi, pentru prima dată, Ann vede pe chipul lui altceva, ceva mai moale decât duritatea aceea a iui de oţel.

— îmi pare rău, spune el. Nu am vrut să te

— Nu m-ai speriat. Eu doar...

Ale cui sunt
valurile?

Vorbele i-au ieşit din gură ca dintr-un impuls de apărare. Dar I riu-şi găseşte cuvintele ca să termine acea propoziţie.

- D-de ce sunt luminile aprinse? Este cineva aici?

Chipul lui Jeremiah devine iar neîndurător. îi arată cu mâna către uşa deschisă de la stânga – uşa care se deschide spre camera a preferată.

- Canapeaua este aici, spune el şi o ia înaintea ei.

Nu i se pare corect. Ea este singura rudă care i-a mai rămas iui Bob. Bine, singura care vorbeşte cu el, oricum. Iar acest bărbat pe care nu ba mai văzut înainte se plimbă pe aici şi îi prezintă locul a şi cum ar fi casa lui.

Dar cine este de vină pentru asta? îi spune vocea raţiunii, facând-o să-i fie ruşine.

Jeremiah pune buştenii lângă şemineui rece, de cărămidă. Aici era odată sufrageria, dar Bob ... ei bine, lui nu îi plăcea prea mult sa stea în ea. A înţesat cu cărţi toate rafturile din camera aceasta- un curcubeu de culori mute amintind de vremuri apuse. Un giob pământesc stă pe suportul lui în colţ, chiar acolo unde obişnuia să îl învârtă ea. închidea ochii şi îi deschidea atunci când Bob îi spunea să îi deschidă, ca să se oprească Ia locul unde ar putea locui într-o zi. El o învăţase să viseze, să se gândească la lumea de dincolo de ea. Lângă peretele de lângă uşă este un pian şi, aproape făcut sandvici între cărţi, iată fotoliul ei de la fereastră. Acesta fusese barca ei, barca ce o purtase pe o mie de ţărmuri în acele ore tn care se pierdea în lectura cărţilor, fundu-i prea teamă să pună piciorul într-o barcă adevărată. Dar Bob a făcut-o sâ scape de teama asta, până la urmă. în mare parte.

Ale cui sunt
valurile?

Amintirile strălucesc ca nişte licurici în jurul ei, respiraţia *ei este* scurtă, rapidă. îşi trece mâna peste canapea, peste moliciunea păturii din flanel. Chiar atunci însă realizează că pătura se mişcă, alunecând de sub degetele ei.

Jeremiah, de la capătul celălalt ai canapelei, trage de cearşaf spre el. El se opreşte, îşi scarpină încurcat căciula tricotată şi

Amanda Dyke.«

apoi continué să tragă de pătura de flanel până ce o blW tOată sub braţ.

— Păturile sunt acolo.

Arată către un dulap de pe hol. EI ia şi perna – o pernă mare, pentru pat de pe canapea şr pune în locul ei o alta dintr-un coş aflat în colţ, după oe o bate cu mâna pentru a o scutura de praf.

— Uite. Toată numai pentru tine.

Şi aruncă perna pe canapea. Ea priveşte mormanul de sub braţul lui.

— Ai dormit aici?

Pentru o secundă, el pare un copil prins asupra faptului. Cu timiditatea unui băietei la cei un metru optzeci ai lui, ridică din umeri.

— Nu mi s-a părut normal, spune el, să rămână casa goală.

Aceasta este singura explicaţie pe care o dă înainte de a se îndrepta spre uşă. Se opreşte în prag şi o priveşte.

— Ai nişte mâncare în bucătărie. Nu e multă, dar e ceva. Şi...

ei bine, cred că ştii *să te* descurci pe-aici.

— îmi voi aminti.

El se opreşte, ca şi cum nu este sigur că vrea sa îi spună ceea œ urmează.

— Bob ... mă lasă să îmi ancorez barca acolo.

Ann încuviinţează, încercând să înţeleagă. Pare să încerce să îi comunice altceva. Parcă felul în care se poticneşte să găsească cuvintele potrivite îl face puţin mai plăcut. Un om după inima lui Bob ... de oriunde o fi venit el.

— La atelierul pentru bărci.

El aşteaptă, privind-o să vadă dacă înţelege. *A! El... locuieşte aici.* Chiar la o aruncătură de băţ de grădina

din faţă.

— Nu te voi deranja. Ne vedem mâine dimineaţă la şapte la doc. Vizitele încep la opt, mai adaugă el şt se îndepărtează.

— în regulă. Mulţumesc ...

încearcă să-i spună Fletch, dar i se pare că ar suna prea familiar; şi cumva numele ăsta pare că nu i se potriveşte prea bine.

Ale cui sunt
valurile?

- ... Jeremiah. Jeremiah Fletcher, spune el, ridicându-şi privirea pentru a o întâlni pe a ei. O priveşte îndelung. O studiază. Este direct, poate prea direct.

Ea îi zâmbeşte rapid – un vestigiu al vechilor norme de politeţe în societate.

- Jeremiah, repetă ea, acceptând numele lui real ca o ofertă de pace. Şi i-l oferă pe al ei în schimb.
- Iar eu sunt Annie ... Ann ... Bliss.

Niciuna dintre variante nu pare a fi cea bună. În plus, el deja îi ştie numele.

- Ştiu, spune el, încuviinţând din cap şi apoi plecând.

Iese pe uşa din faţă şi se aude un clic în urma lui. Paşii i se pierd în noapte şi, din locul în care stă, la fereastra principală, Annie îl vede îndepărtându-se, cu mâinile în buzunarele blugilor, aplecat înainte pentru a înfrunta vântul nopţii, până ce dispare în barca *Veşti bune.*

Oboseala unei zile lungi o ajunge din urmă, îi cuprinde membrele, trupul, sufletul. Dar casa o cheamă, amintirile sunt vii la fiecare colţişor al ei. Annie răspunde chemării, surprinsă fiind să vadă cum picioarele ei îşi amintesc locurile în care podeaua scârţâia.

Chiar lângă uşa din faţă este o veche măsuţă pentru telefon, genul de măsuţă care are şi o bancă ataşată de ea. Bob chiar mai păstrează vechiul telefon negru – un telefon cu un con care se ţine la ureche şi o altă piesă montată pe un suport, în care se vorbeşte. Firul este tăiat, ros acolo unde el îl tăiase cu un cuţit, cu mulţi ani în urmă. Cine *are nevoie de telefon?* spusese el. *Dacă cineva vrea să spună ceva cuiva, atunci trebuie doar să se ducă sd-i spună.* Ea zâmbeşte la cât de vie îi sună vocea lui morocănoasă – şi cum această voce morocănoasă surprindea întotdeauna valoarea unui om.

Ale cui sunt
valurile?

Pe marginea băncii este înfipt ceea ce pare a fi o ţepuşă făcută de el, în care se înfig hârtiile cu reţete – genul de ţepuşe folosite de bucătari pentru a înfige hârtiile cu comenzi. Dar acesta este doar un cui mal lung, bătut într-o bucată de lemn de cinci pe

Amnnda Dykvs

zece, cu vârful ascuţit ieşind pe partea cealaltă. înfipt*’în acel ’11 nu sunt comenzi de la restaurant, ci plicuri Fiecare cu un nume pe el, scris de mâna lui Bob. *Dl. Spenecr T. Ripley.*

în dreapta holului este bucătăria, unde, la micuţa masă de lem n obişnuiau să mănânce. îşi trece degetele peste vopseaua roşie, ciobită. Invitată de sfârâitul şuncii prăjite şi de aroma îmbietoare a biscuiţilor abia scoşi din cuptor, aici mâncau dimineaţa, |a prânz şi seara, nepunând niciodată piciorul în sala de luat masa din partea din faţă a casei. Dintr-o privire rapidă aruncată în **cameră, îşi dă** seama că este la fel cum a văzut-o ea ultima dată. Tava de aramă pentru copt plăcintele a străbunicii Savannah, pe care Ann a folosit-o când a învăţat să facă faimoasa reţetă a familiei, plăcinta cu alune, este la locul ei. La fel şi fotografia lui Bob şi a iubitei lui mirese, în ramă de argint, fără să-şi fi pierdut niciun pic strălucirea. Cu o singură excepţie – un singur lucru este nou. Un document înrămat, lângă uşa de la terasa din spate.

Aprinde lumina şi când se apropie să-l citească ... simte un gol în stomac.

ABSOLVENTĂ DE LA DARTMOUTH VINE CU UN PLAN PENTRU REVIGORAREA UNUI SAT ALPIN AFLAT ÎN PRAGUL PĂRĂSIRII.

îşi aminteşte articolul. Voiseră să schimbe titlul cu *ÎN PRAGUL DISPARIŢIEI, dar* ea simţise că *dispariţie* i-ar afecta prea mult pe locuitorii acelui sat, dacă aveau să le cadă vreodată ochii pe acel articol.

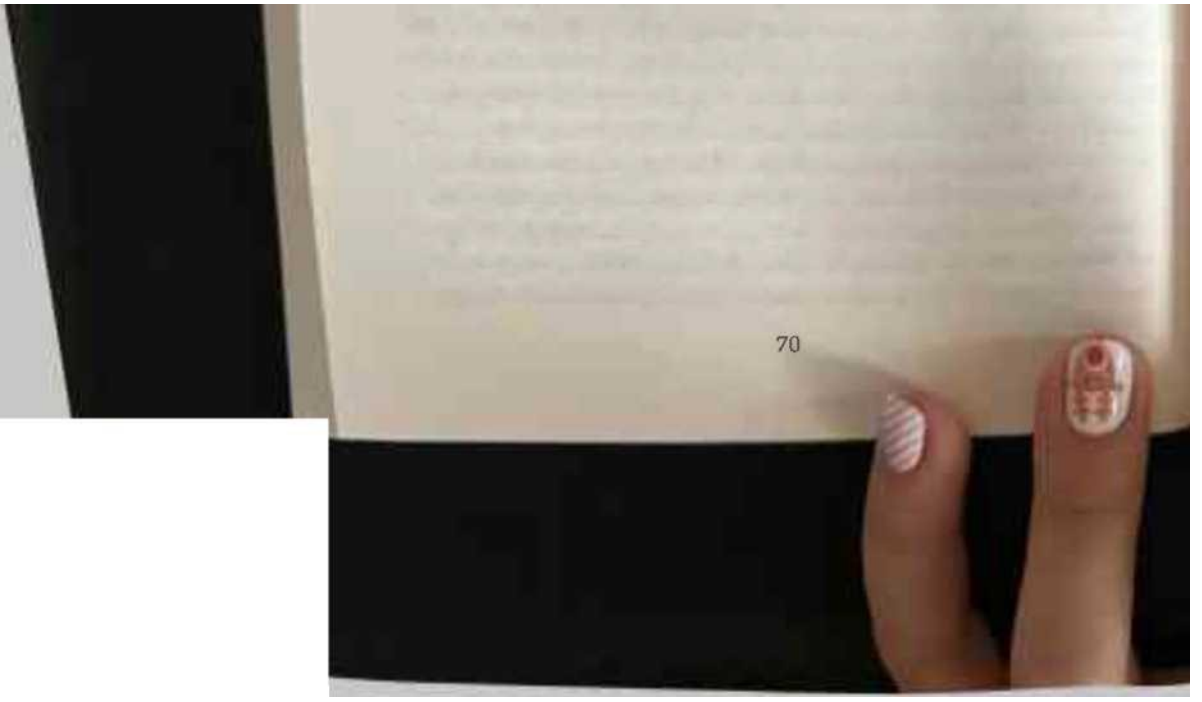

Ale cui sunt valurile?

ia cer de nenumărate ori, dorind ca răul pe care îl făcuse satului Alpenzell să fie îndreptat. *Te rog!*

Trăgând adânc aerul în piept făcu ceea ce trebuie să facă pentru a învinge sentimentul vinei – baricadă trecutul înapoi în trecut.

Urcă scările în spirală şi aruncă o privire în vechea ei cameră, care, înainte de a fi a ei, fusese camera tatălui ei, iar înainte, camera lui Bob şi a bunicului ei, Roy. Zâmbeşte, aminti ndu-şi cum s-a pitit în dulap într-o zi, de teama unui vânt puternic. Pentru a aprinde lumina în acel dulap, trebuia să tragă de un lanţ, şi îi plăcea să facă asta, se simţea în siguranţă în acel loc. Trăgând de lanţ se auzea un clic, iar ea se cuibărea liniştită în acel dulap primitor – micul ei sanctuar.

Deschide uşa dulapului. Dar când întinde mâna să tragă de vechiul lanţ – nu este de găsit. De fapt, întregul dulap este plin de jos până sus şi din faţă până în spate cu cutii de carton de diverse forme şi mărimi. Fiecare cu un număr scris pe ea cu cerneală neagră, groasă.

- Ce se-ntâmplă aici...?

întinde mâna până la raftul de sus până ce găseşte lanţul înfăşurat printre cutii. Când trage de el, fiind iluminat din spate, întregul dulap ia o înfăţişare ciudată, ca şi cum în spatele lui ar fi o cu totul altă lume.

Este nerăbdătoare să privească mai îndeaproape, să deschidă câteva dintre ele, dar ceva o opreşte. Poate bunul simţ? Lucrurile acestea nu sunt ale ei. Nu are niciun drept să scotocească prin ele.

Foarte repede, înainte să aibă timp să se răzgândească, se întinde să stingă lumina şi să se retragă. Dar ceasul i se agaţă de o cutie, făcând-o să cadă, împreună cu altele două. Una dintre ele îi cade pe picior şi greutatea ei o face să simtă durere. Se trage înapoi şi se apleacă să ridice cutia ofensatoare. Dă să o ridice, dar conţinutul îi cade pe podea.

- Este o ...? Dar nu are niciun sens.

îngenunchează să se uite mai bine şi, într-adevăr, este o . piatră. Gri, fără nimic deosebit, cu un colţ ascuţit pe o latură şi rotundă în celelalte părţi. Este doar o bucată de pământ pietrificat, eliberată din închisoarea ei de carton.

Se uită încă o dată la dulap. Probabil că sunt cel puţin cincizeci de cutii aici. Oare în toate suni ... pietre?

Cu grijă, pune ia loc cutia deschisă, şi celelalte două cutii, observând zgomotul produs de rostogolirea unui obiect greu într-una dintre ele.

Sigur este tot o piatră.

— Ce ai de gând să faci, unchiule Bob? şopteşte ea în întuneric. Dar pietrele rămân tăcute, refuzând să-i dezvăluie secretul.

Somnul nu se împacă bine cu noile locuri de dormit învelită în cuvertura ţesută de străbunica ei, Arm se ghemuieşte în biblioteca lui Bob, gândurile ei jucându-se de-a prinselea cu somnul. Contemplând cărţile luminate de lună ce umplu rafturile de la podea până la tavan, în jurul şemineului gol de cărămidă, Ann şi-l imaginează pe Bob citindu-le, dorind ca el să fie aid acum să citească. Nu-şi poate scoate din minte dulapul aceia plin cu pietre. Pietrele acestea au tulburat-o şi se întreabă oare ce semnificaţie au ele. în cele din urmă, mintea ei confuză se lasă purtată de zgomotul valurilor – talaz după talaz spărgându-se pe ţărm – la fel cum vântul familiar din Chicago o poartă pe braţele somnului.

Şi apoi, sunetul unei mormăieli răguşite venite din afara casei o trezeşte. Se năpusteşte la fereastră şi vede o lumină jucând în întuneric, la capătul docului. Gândurile îi sunt grele, lente şi încearcă să-şi dea seama unde este, cine este bărbatul acela, ce se petrece – şi faptul că ceva este în neregulă.

Aceea este barca lui Jeremiah Fletcher ... iar ea a întârziat. Strângându-şi pătura în jurul ei, iese repede afară în noapte. —Aşteaptă! strigă ea, însă el s-a îndepărtat deja de doc. Oare dormise prea mult? Nu auzise alarma?

- Vin acum!

Picioarele goale zboară grăbite peste iarba acoperită de brumă, trezind-o de-a binelea.

— Sunt aici!

Dar el este prea departe pentru a o auzi, stă cu spatele Ia ea şi Veşti *bune* se îndepărtează în întuneric.

Când pune picioarele pe doc, alunecă precum pucul pe gheaţa – încearcă să se ajute de braţe pentru a-şi păstra echilibru!. Respiră repede în aerul îngheţat iar respiraţia i se transformă în abur alb. Tremură.

— Minunat' Mulţumesc pentru nimic, Fletch!

Numele pe care îl folosesc oamenii locului cu atâta drag ei îi iese de pe buze plin de pică. Insa chiar atunci, sunetul alarmei se aude din casă. *Cinci dimineaţa.*

— Oh! face ea, înmuindu-se, realizând, în lumina răsăritului, că a făcut o greşeală. Şi dacă acum un minut îl ura pentru că nu o auzise, acum, deodată, este mulţumită că nu a auzit-o. Se îndreaptă către casă şi, în următoarele două ore, îşi face de lucru prin casa aceea prea tăcută, o casă în care podelele scârţâitoare, ticăitul ceasului de perete al bunicului şi poeţii trecutului sunt singurii ei tovarăşi.

Ora şapte fix o găseşte stând pe doc, bălăngănindu-şi picioarele deasupra apei în aburul de dimineaţă al mării, privind cum *Veşti bune* coteşte de-a lungul insulelor pentru a se întoarce la doc.

— Cine vrea să meargă cu barca să se îmbarce, spune Jeremiah şi ea se ridică în picioare. Momentul adevărului. îi luase aproape o vară întreagă să îşi învingă teama de a trece docul şi a se urca în barca lui Bob ... şi se îndoia că este ca mersul pe bicicletă. Nu putea să se urce din nou în barcă ca şi cum nu trecuseră douăzeci de ani, iar visul ei nu era la fel de viu ca atunci. Se prinde cu mâinile de balustradă, iar Jeremiah aşteaptă. Se uită la ceas.

— Hei, începe ea, nu eu sunt cea care a întârziat.

— Nu ai întârziat. Aş spune chiar că ai ajuns cam cu două ore mai devreme, răspunde bărbatul, încrucişându-şi braţele pe piept, peste tricoul de baseball gri cu alb. Ann se indignează şi înaintează clătinat pe punte până ajunge chiar în faţa lui, încrud- şându-şi braţele exact ca el.

- M-ai auzit?

El ridică din umeri.

- Ai fi putut să spui ceva.
- Nu credeam că o să mă auzi cu toate strigătele tale şi cu mişcările

disperate pe care le făceai cu şalul acela în jurul tău.

Pe unul dintre obrajii Iui apare jumătate de zâmbet şi o gropiţă. Astăzi nu mai este atât de neîngrijit ca ieri, faţa îi este proaspăt bărbierită.

-Şal?

Bărbatul acesta, cu şapca lui Mariners care îi umbreşte ochii, nu pare a fi tipul care să folosească cuvinte precum „şal”. Ann simte primul clic la cifrul lacătului lui Jeremiah.

- Vrei să spui pătura.
- Acelaşi lucru.

El îi face semn să intre în cabină, iar ea intră. Este îmbrăcată comod, cu blugi până la glezne şi tricou, şi puloverul ei verde preferat, împletit de mână, pus peste umeri pentru o proteja de frigul de pe mare. Dar chiar şi aşa, înainte de a se urca în barcă, este aproape îngheţată.

- Ah, începe Jeremiah, te-a prins.
- Ce m-a prins?
- Frica de apă. Nu-ţî face griji. Este destul de des întâlnită. Când navighează în golf, majoritatea oamenilor se simt confortabil, dar când sunt în largul mării este cu totul altceva. Probabil că intenţionează să-i vorbească pe un ton blând, însă în urechile Armei sună uşor trufaş. Lui Ann sângele îi clocoteşte în vene pe măsură ce el continuă.
- Uite ce le spun eu copiilor de şcoală când îi duc cu barca acasă pe insule: respiră adânc, închide ochii şi ...

Picioarele ei ar voi să prindă rădăcini acolo, în doc, în timp ce amintirile unui vechi coşmar îi reapar în minte, dar trece pe

lingă lenemiah ridicându-şi picioarele grele ca de plumb şi plan- tându-le ferm pe puntea bărcii. Sentimentul dc reuşită îi umflă pieptul şi se roteşte triumfătoare pentru a-l privi în ochi pe bărbatul care a rămas holbându-se la ea. cu frunte«! încreţită.

— Sunt gata, spune ea cu un zâmbet, încercând să ascundă tremurul din voce în timpul proclamării ei victorioase.

Jeremiah se duce încet către cabină, privind-o prudent.

— Cum doreşti, spune el, ca şi cum el ar fi băiatul de la fermă 1 din filmul *File de poveste.* Apoi continuă:

— Doar ... încearcă să nu-mi frângi barca ... adaugă el uitân-B du-se la degetele ei care s-au prins bine de balustradă, ca şi cum viaţa i-ar fi ameninţată, în ciuda zâmbetului pe care îl afişează pe chip.

Ea îşi descleştează degetele şi le ţine pumn în faţa pieptului, simţind că faţa i se înroşeşte. în timp ce barca se îndepărtează în | golf, mâinile ei se prind din nou strâns de balustradă. Crede că I aude un râs înfundat venind dinspre el, dar când se uită la el, I Jeremiah Fletcher are ochii fixaţi pe întinderea oceanului.

Odată ce au ieşit din golf şi sunt pe apă, ea se apropie tot mai muit de el, verificând ecranul de navigaţie.

— Deci, începe ea, eşti de prin împrejurimi?

Ei o priveşte şi Ann simte că au ajuns la un moment de evaluare. Nu e acelaşi soi de estimare din priviri pe care o folosesc ceilalţi oameni din Ansei, dar totuşi un fel de cântărire.

Ea se dă un pas înapoi.

— Aş spune că sunt de prim împrejurimi tot la fel de mult pe cât eşti şi tu, răspunde el într-un final.

Cefei *de răspuns* este *acesta?* Tocmai este pe cale să răspundă ea, când el o ia înainte.

— Tu ai mai lest aici înainte, spune el.

Este o declaraţie, dar pare a fi o invitaţie la dialog. Beculeţele de avertisment se declanşează în mintea Annei. Ea nu-l cunoaşte. Nu vrea să îi dea voie în acea parte din viaţa ei. Nu încă. Aşa că îi dă un răspuns ia iei de bun pe cât fusese al lui:

Ale cui sunt
valurile?

_ *Ayuh,* spune ea, folosind cuvântul local pentru un mai mare impact, asta a fost cu mult timp în urmă.

__cu Bob, spune el, completând cel puţin unul dintre spaţiile goale.

Ea încuviinţează.

- Ascultă, Annie

El îi rosteşte numele după care o cunosc toţi cei din Ansei, dar parcă sună altfel pe buzele lui. Ei este un nou-venit, nu este din lumea aceea. Cu toate acestea, când îl aude vorbind, ceva o face $să simtă că este totul în ordine ...

Din nou priveşte suprafaţa apei, şi pauza este atât de lungă încât ea se întreabă dacă a uitat cumva să-şi termine ideea. El trage adânc aer în piept şi apoi expiră.

- Când o să-l vezi...

Ea înghite în sec şi îşi încleştează degetele pe cadrul uşii. Pe chipul lui se citeşte o adevărată durere, atât de mare că greutatea ei umple cabina şi se revarsă, cuprinzând-o şi pe Annie.

Jeremiah pare să se fi împotmolit, nesigur cum să-şi continue discursul. Maxilarul îi joacă. O priveşte drept în ochi:

- Un bărbat ca Bob, care putea ţine piept întregii lumi... să-l vezi acum nesimţitor faţă de acea lume ... nu vreau să te şochez, dar... s-a schimbat. însă în interior este la fel. Vei vedea.

Şi ochii lui Jeremiah se umplu de tandreţe.

Barca înaintează iar valurile se despart într-un făgaş în spatele bărcii. într-un final, Ann începe să vorbească.

- Este frumos din partea ta că îl vizitezi în starea în care se afla.

Jeremiah clatină din cap.

- Măcar atât să fac. El a făcut pentru mine mult mai mult decât aş putea eu vreodată să-i răsplătesc.

Ann ar vrea să afle mai multe şi simte o altă rundă de clicuri care ar putea desface lacătul acestui bărbat. Iar ea se străduieşte în continuare să găsească cifrul, pentru a afla ce îl motivează pe acest bărbat din faţa ei. El se îmbăţoşează, simţind că este studiat.

— El ... m-a ajutat cu nişte lucruri la început când am venit aici, adaugă Jeremiah.

Se închide în sine, cuvintele lui vagi ridicându-se ca un zid între ea şi orice ar însemna aceste „nişte lucruri”.

— Lucruri prin care şi el a trecut, explică Jeremiah.

Stă în picioare, la cârmă, dar pare a fi la mile depărtare de ca. Răceala dintre ei se simte şi când ajung în portul din Machias, pe tot drumul spre Spitalul Regional Northwest, dar şi în lift. Lumina portocalie se aprinde la etajul trei şi se aude un semna) sonor, iar Arm citeşte cuvintele din dreptul ei. *Unitatea de terapie intensivă.* Jeremiah traversează cu paşi mari prin sala de aşteptare, unde vorbeşte cu glas şoptit cu recepţionera din spatele unui birou de culoarea stejarului alb. Femeia îi aruncă Annei o privire şi chipul i se îmblânzeşte. îi face semn de încuviinţare lui Jeremiah şi se apleacă sub birou. Se aude un clic sonor în spatele ei, uşile duble automate se deschid şi femeia le face semn să treacă.

Coridorul este întunecos, luminile sunt difuze, ca şi vocile asistentelor din camera de serviciu. Jeremiah o priveşte, cu un zâmbet trist ivit în colţul buzelor. Vede în ochii lui o tandreţe pe care nu şi-o doreşte, pentru că nu înseamnă decât că ceea ce urmează va fi un moment greu pentru ea.

Poţi trece prin momente grele, Annie! Aude încurajarea din vocea iui Bob, de acum douăzeci de ani, vede ochii lui albaştri ridaţi la colţuri.

jeremiah încetineşte către capătul culoarului şi îşi pune mâna pe mâner. Salonul 308. Deschide uşa şi o ţine deschisă pentru ea. Annie inspiră adânc. Totul în jurul ei pare să încetinească – cu excepţia inimii ei care a luat-o razna. Intră în salon, dar ceva o opreşte. Mâna lui jeremiah. îi ia mâna şi i-o strânge. O mână caldă, încurajatoare.

înăuntru, soarele dimineţii pătrunde prin storurile deschise. Mirosul este steril. Miros aseptic, neutru. Opus lui Bob în toate privinţele.

Ale cui sunt valurile?

Şi apoi îi vede acolo, pe pat, conectat la aparate şi întins nemiş- [til][5e văd doar uşoarele mişcări de ridicare şi coborâre ale piep- [w]luisău larg. Annie îşi duce mâna instinctiv la gură, încercând jj[am]uţească strigătul care ameninţă să iasă.

Stând la căpătâiul patului său, îi studiază chipul pe care sunt întipărite trăsăturile bunătăţii şi ştie că acele trăsături nu s-au gravat cu uşurinţă. Nu ştie toate detaliile vieţii lui, dar a auzit suficiente zvonuri ca să îşi dea seama că acest om a trecut prin pierderi mai mari decât îşi poate ea imagina. Cu toate acestea, în mintea ei aude ecoul râsului lui.

Demult, la începutul vizitei ei pe durata verii, o fată sfrijită, de zece ani, privind saşiu pe deasupra pistruilor ei, pe care nu era suficient de mare să îi dispreţuiască, s-a aşezat lângă ei la marginea docului din faţa casei. El stătea pe vechiul lui şezlong şi o privea pe sub sprâncene. Habar nu avea cum să se comporte cu o puştoaică deşirată şi nici ea nu avea habar cum să se poarte cu o rudă cu care nu înţelegea ce fel de relaţie are.

- Domnule, începu ea, cum ai vrea să îţi spun?
- Păi ... ai face bine să nu îmi mai spui domnule – asta ştiu sigur.
- Cum, atunci? Tu eşti ... bunicul meu?

El răsuflă lung, ca şi cum ea îi ceruse să-i dezvăluie sensul vieţii.

- Acum am o întrebare.

El făcu o pauză – niciodată nu se grăbea. Apoi continuă:

- Lasă-mă să te întreb ceva. Ce face un bunic?

A spus-0 ca şi cum ar trece un cearşaf ud printr-o maşină de călcat. Ea şi-a lăsat colţurile gurii în jos.

- Nu ştiu. Cred că face sandviciuri cu brânză ia

grătar. Şi joacă cărţi. Arată puţin ridat, poate.

Asta l-a făcut să râdă cu poftă.

- Păi, sună foarte bine ce ai spus. Uite ce e. Eu sunt unchiul Bob. Iar fratele meu, Roy, a fost tatăl tatălui tău, bunicul tău. Roy ar fi fost mândru ca un păun să aibă şansa de a te cunoaşte, iar eu sunt onorat că am această şansă. Ce-ar fi să îmi spui... nenea?

Annie râse:

— Nuuuu, dar ce zici de Bunicul?

— Moşu'?

— Sună cam morocănos.

— Şi nu sunt morocănos?

— Doar când bate vântul.

— *Ok,* atunci ... alege tu un nume.

Ea se gândise puţin.

— îmi place Bunu-Bob.

El se întoarse să o privească în faţă. Ea se întoarse către el.

— Afund Bunu-Bob să fie! Merge, spusese el, întinzându-şi mâna spre cer, ca şi cum şi-ar fi văzut numele scris în reclamele luminoase de pe Broadway. Şi, deodată, Annie simţi puţin mai mult că Ansei este casa ei.

Aici, în salonul de spital, Jeremiah se apropie, întrerupându-i amintirile.

— Au spus că poţi vorbi cu el, că îi face bine, îi spune el.

Annie încuviinţează, nesigură ce să spună acestui om care o cunoaşte cel mai bine, aici în prezenţa unui necunoscut – sau aproape un necunoscut. Totul i se pare nepotrivit. Dar şi liniştea este stânjenitoare, aşa că, în cele din urmă, vorbeşte.

— Hei, Bunu-Bob! Vocea ei pare a fi prea tare în liniştea camerei. Aruncă o privire spre jeremiah şi vede că s-a retras în colţul camerei, cu o carte luată din teancul de pe masă. *Cum să construieşti singur bărci.* Aruncând o altă privire în jur, observă o plantă pe noptiera lui Bob. Jacheta lui se vede agăţată într-un dulap deschis, ca şi cum tocmai a venit dintr-una din „escapadele lui pe plajă.” Şi, în colţul din stânga ei –

luciul mat a! mânerului unui baston se zăreşte dintr-un dulap întredeschis. Annie întinde mâna spre el, zâmbind.

încă de acum douăzeci de ani, Bob îşi exprimase dorinţa să aibă şi el parte de acest baston de culoarea abanosului, cu mânerul din aur gravat, vechi de peste o sută de ani, inscripţionat pentru cel mai bătrân locuitor al oraşului. Acest baston a intrat în

Ale cui sunt
valurile?

proprietatea oraşului încă de când *Poşta din Boston* Ie-a dăruit, în 1909, oraşelor din New England care au fost suficient de norocoase să le primească. Bastonul din Ansei este unul dintre puţinele care încă s-au păstrat şi care încă este în uz, continuând tradiţia de a susţine vieţile celor care atât de multi ani au sprijinit, la rândul lor, oraşul. Dar ceva nu se leagă. Bob are doar şaptezeci şi patru ... nu este cel mai în vârstă locuitor; daca nu seînşală.

îşi trece mâna peste gravură, gândindu-se la mâinile care s-au sprijinit pe el.

Dăruit de *Poşta din Boston*
celui mai vârstnic locuitor
din
Ansel-by-the-Sea,
Mame

Şi, în paranteze, de-a lungul curbei mânerului, cuvintele: *A se transmite mai departe.*

Cuvinte grele. înseamnă a se dărui altcuiva, atunci când viaţa celui care îl foloseşte acum s-a sfârşit. Annie trase repede aer în piept şi se rugă scurt: *Te rog, nu încă! Să nu-l... transmită ... încă.*

Dacă cei din afară privesc această tradiţie ca fiind morbidă, cei din Ansei încă o consideră o mare onoare şi o mărturie a transmiterii naturale a vieţii, iubirii şi înţelepciunii de la o generaţie la alta. Şi nimeni nu merită această onoare mai mult decât Bob- deşi este puţin ciudat că i-a revenit lui acel baston.

II pune la loc şi ia mâna lui Bob într-a ei.

— Niciodată nu ne-am priceput la cuvinte, nu-i

aşa, Bunu-Bob? Niciun comentariu inteligent şi sec nu vine drept răspuns, iar inima ei se înnegurează. îi strânge mâna şi apoi îşi ia rucsacul. Cu o mişcare rapidă, îşi scoate mandolina şi o pune în poală.

O asistentă intră în salon, iar paşii ei rapizi şi mişcările ei sigure sunt pline de veselie.

— Hei, Bob! spune ea, ca şi cum el o salutase prirnub eonşti ent fiind. Ai vizitatori văd ... Se pare că prietenul tău Ş'-a adus iubita ...

Asistenta zâmbeşte şi îi face cu ochiul Annei.

— Ăăă ... păi ... nu este chiar aşa, spune Ann, ridicându-se. Ea roşeşte, iar Jeremiah îşi ridică privirea din carte.

Faţa lui este crispată şi maxilarul încleştat, ca şi cum asta ar trebui să-i comunice femeii că nu poate exista o idee mai absurdă. Liniile rigide ale feţei i se risipesc când se întoarce către femeie.

— Hei, *Shiriey!* Cum se simte Jim?

— fi înnebuneşte statul acasă toată ziua. E tare nerăbdător să se întoarcă Ia lucru. Dar o să mai dureze o vreme până va putea să plece cu barca.

Jeremiah clatină încet din cap.

— Să trebuiască să stai nemişcat cred că ar înnebuni pe oricine. Se uită spre Ann.

— Soţul ei a avut un accident Ia pescuit.

— îmi pare rău, spune Ann.

— Nu-ţi face griji, spune Shiriey, cu căldură. Lucrurile astea se mai întâmplă în viaţă, ştim asta, şi suntem norocoşi că a reuşit să scape de frânghie înainte să îl tragă în apă.

Ann încuviinţează cu empatie. Asistenta continuă:

— Dar, Fletch, dacă ai putea să treci pe la el săptămâna asta, cred că l-ai ajuta să nu înnebunească, cel puţin pentru încă o zi.

Jeremiah îşi ridică puţin cozorocul şepcii de baseball.

— Aş fi onorat să o fac, spune el, iar Ann îşi dă seama cu câtă seriozitate a vorbit. Apoi el schimbă subiectul:

— Ea este Armie Bliss. Este nepoata lui Bob.

— Nepoata fratelui lui, clarifică Ann.

— la te uită! exclamă Shiriey, zâmbind. După cum ne-

a vorbit domnul Robert despre tine pe aici, toţi avem o părere foarte bună despre tine.

O scânteie de speranţă o însufleţeşte pe Ann. *Bob a vorbit?*

— Dar credeam că nu poate ...

Ale cui sunt
valurile?

- *O,* Doamne, scumpo, îmi pare rău. Este inconştient acum. Voiam să spun înainte de accident. Noi toţi îl cunoaştem pe domnul Robert de mult timp.
- Domnul Robert?

Shirley îşi flutură mâna arătând înspre Bob.

- O, ştii, despre el este vorba. Despre Bob al tău este vorba. Mama întotdeauna l-a numit domnul Robert. O perioadă, a fost un fel de halou de sfânt în jurul numelui iui, să ştii. Până a început să se împotrivească şi să ceară să i se spună Bob, ca şi cum ar fi un om obişnuit. Dar întotdeauna va fi domnul Robert pentru mulţi oameni de prin locurile astea. Şi, fii sigură, avem mare grijă de el. Ţi-a spus cineva ce s-a întâmplat?

Ea încuviinţează, amintindu-şi ce îi spusese Bess Ia restaurant

- Puţin. Crezi că se va trezi din comă?

Ann se distanţează de cuvinte pentru a le putea rosti.

- Numai Dumnezeu ştie, dar noi sperăm şi ne rugăm – şi facem tot ce putem pentru el. Doctorii i-au indus coma, pentru a-i da timp să se vindece. Când vor considera că este pregătit, îi vor scoate medicamentele. Apoi, după asta... ei, bine, situaţia lui nu-i uşoară, dar sperăm că se va trezi.

Asistenta pune o mână pe spatele lui Ann şi îi mângâie spatele într-un gest de grijă maternă. Apoi verifică nişte tuburi şi monitoare şi dă să plece.

- Cântă-i puţin, spune ea, trecându-şi degetul peste corzile mandolinei de care Annie uitase. îi va face bine. Ne face şi nouă bine, ăsta-i adevărul!

Ann încuviinţează şi, în timp ce Shirley se îndreaptă spre ieşire, începe să ciupească corzile. Uşor, note senine ... nu un cântec anume, doar o melodie improvizată. Din colţul camerei simte ceva intens învăluind-o şi, când deschide ochii, îl vede pe feremiah privind-o. El pleacă din nou rapid ochii în carte, Iar ea nu se poate abţine să nu zâmbească.

- Unde ai învăţat să cânţi? întreabă el.

Ea continuă să mângâie corzile, amintindu-ţâ cum a fost [53] fină instrumentul

pentru prima dată în mâinile ei.

Face un semn cu capul spre Bob.

— *El* m-a învăţat, răspunde ea, iar Jeremiah aprobă, ca şi cum deja ştia, ca şi cum era ceva foarte normal ca de la el să ştie.

Am venit să stau cu el o vară, pe când aveam 10 ani. Tatăl meu fusese trimis în misiune, iar mama a plecat şi ea în misiune înainte *de* întoarcerea lui. A fost o perioadă de trei luni în cane misiunile lor *s*au* suprapus, aşa că Bob m-a luat la el. Pe atunci, nici nu ştiam pe ce lume sunt

Notele relaxează atmosfera şi încurajează tot mai mult cuvintele să iasă. Habar n-aveam cine sunt, încotro mă îndreptam sau de unde veneam. Nu aveam conştiinţa propriei persoane. Eram ca o mână de piese risipite pe care nu ştiam cum să Ie aranjez.

Râde pe un ton sec. într-un fel, o parte din ceea ce a spus despre ea însăşi este încă valabil şi astăzi.

într-o zi, Bob m-a chemat în sufrageria lui. Praful dansa peste tot în razele soarelui, iar instrumentul ăsta era pe canapea. îmi amintesc ... cum l-am atins uşor, fiindu-mi teamă să îl iau în braţe. El mi-a spus că nu o să rup nimic la el daca îl iau şi când l-am luat în braţe, atn simţit că ţin un întreg univers nedescoperit în mâinile mele – dar unui pentru care nu aveam chei. Iar el mi-a spus ... şi se opreşte, încercând să-şî cuminţească.

— Lasă-mă să ghicesc, spune Jeremiah. Ceva de genul ... „dacă totul în jurul tău este rupt, este timpul să începi să repari”.

— Da, spune ea, surprinsă.

Cum de a ştiut?

— A spus că era timpul să încep să repar, să încep să construiesc ceva. Şi mi-a mai spus că există un Tâmplar care avea să mă facă imediat ca nouă. Asta am simţit în acele prime zile în care am început să învăţ notele la mandolină. Mă învăţa să cânt note separate care, ele singure, nu însemnau nimic, dar îngemănate, păreau a fi magice.

Jeremiah aprobă.

Ale cui sunt
valurile?

. Da. Aşa este, adaugă el, iar privirea lui este privirea unuia -ax ştie că aşa stau lucrurile.

Ea se opreşte din cântat şi îi întinde instrumentul.

- Tu cânţi?
- Nu prea.

El îşi bagă mâinile în buzunare şi se îndreaptă către fereastră.

- Hei, mă duc să iau nişte cafea. Pentru tine ce să fie?

Pur şi simplu, dintr-odată, el este aproape de uşă, întorcând spatele lucrurilor pe care tocmai le împărtăşiseră.

- Ceai? Cafea? Apoi pocneşte din degete: smoothie.
- Apă ... şi se întinde să-şi ia portofelul ca să-i dea bani. Dar du face semn să renunţe.
- Nu-ţi face griji.

După ce el iese pe uşă, Ann se ridică şi se plimbă prin cameră. Cineva a făcut ca această cameră să semene foarte mult cu o casă. 0 carte uzată cu poezii de Robert Frost şi, sub ea, o Biblie şi mai uzată. Aceeaşi Biblie pe care o ştie Annie de mult. Trage sertarul şi înăuntru găseşte un dosar de carton, din aceia cu buzunare şi cu trei încheietori de culoarea bronzului. îşi trece degetele peste foile din interior, plin cu decupaje de la rubrica *Rusty ţoe,* ca ale ei. Toate mesajele ei de treizeci de cuvinte, mai vechi sau mai noi. După ce dă câteva file, găseşte o bucată de hârtie ruptă, introdusă ca un semn.

- Ce ai de gând să faci, Bunu-Bob?

Se uită la acest om şi aproape că vede un zâmbet apărând pentru o milisecundă pe chipul lui. Un bip insistent începe să se audă şi Ann se dă înapoi. *Oare am rupt ceva? Este bine Bob?* Se îndreaptă spre uşă, dar se întâlneşte cu Shirley care intră repede în salon.

- Nu-ţi face griji, scumpo. Trebuie doar să-î schimb perfuzia

Ann respiră uşurată. Se sprijină pe grămada de cărţi de lângă Bob, simţind că ar trebui să facă ceva să ajute.

- Se pare că cineva a adus unele lucruri care îi aparţin lui Bob, spune ea. Bess a fost pe aici?

Shirley o priveşte amuzată.

— Da, a fost. Dar dacă vrei să ştii cine a adus lucrurile, mai gândeşte-te puţin. Un singur om vine aid zilnic. Urăşte şi el că trebuie să fie aid la iei de mult cum ar uri Bob, dacă ar fi treaz, dar totuşi vine şi nu vine niciodată cu mâna goală.

- El?

Shirley se uită la ea ca şi cum ar fi grea de cap.

— Jeremiah Fletcher.

Dacă Jeremiah Fletcher a adus dosarul, oare a dtit mesajele ei? Nu ştie dacă să se bucure pentru Bob ... sau să se simtă umilită pentru sine însăşi.

- Când vine, stă şi citeşte din cele două cărţi preferate ale lui Bob. Şi arată cu degetul către Biblie şi către dosarul cu mesaje, apoi continuă:

— Bărbatul ăsta ... îi scoţi cuvintele cu cleştele din gură dacă e nevoie să ţină vreun discurs în faţa mulţimii. Dar dă-i un suflet singuratic ca şi el şi o să-i stea alături ore întregi.

Ann apasă pe butonul unui CD player de pe noptieră. Se aude sunetul valurilor învăluind camera.

— Tot el a adus şi şmecheria asta, dar trebuie să spun că ce a adus astăzi întrece orice imaginaţie.

li face cu ochiul şi iese.

Arm o urmează pe hol şi o prinde din urmă.

— Ce a adus astăzi?

Nu observase ca Jeremiah să fi adus ceva.

— Păi... totul, scumpo. Te-a adus pe tine.

Zâmbeşte.

Jeremiah apare pe hol din direcţia opusă, cu o sticlă de apă în mână. Ea îl priveşte cum se ppreşte

în faţa ferestrei salonului, cum, cu faţa sumbră, îl studiază pe Bob. Şi îi vine în minte faptul că t-a dăruit ei timpul pe care el îl petrecea cu acest om.

— Shirley?

- Da?

Ale cui sunt
valurile?

Femeia este ocupată la calculator, completează numere intr-un tabel.

- Aş putea găsi pe aici vreun calculator pentru public? Un loc unde aş putea să verific un e-mail legat de serviciu?

— Păi ce fel de oameni sunt cei pentru care lucrezi de nu te Usăîn pace să vizitezi o persoană dragă, în spital?

îşi pune mâinile în şolduri ca şi cum e gata să se ia la sfadă cu ei.

- Trebuie doar să trimit un e-mail repede, spune ea. Şi să îl las pe Jeremiah să aibă puţin timp cu Bob. La serviciu se aşteaptă de la mine un raport pe care trebuia să îl trimit acum două zile, dar mi-au acordat o amânare.

Ceva o întristează. Este un raport despre consumatori. Oameni transformaţi în numere, iar aceştia o răpesc de lângă singura persoană care a făcut-o să simtă pentru prima dată că inima ei bate.

~ Sigur, scumpo! Coboară un etaj. Este un loc cu calculator lângă chioşcul de cafea.

„Locul” se dovedeşte a fi doar o masă într-un colţ, cu un monitor cu margini îngălbenite şi conexiune la Intemet prin telefon, care scoate sunete ciudate. Dar ritmul lent al lucrurilor se potriveşte acestui colţ de lume, unde oamenii stau mai mult afară, pe mare sau lucrând pământul, în loc să bată cu degetele pe tastaturi sau să se holbeze la un ecran de calculator toată ziua.

Accesează e-mailul şi trimite raportul pe care îl salvase în dosarul cu mesaje de trimis. Descoperind că are semnal la telefon în holul de recepţie al spitalului, dă câteva telefoane. Apoi, se întoarce încet în cameră, oprindu-se să privească fotografiile istorice care sunt afişate pe coridor. Tăietori de lemne. Bărbaţi care merg pe insule de buşteni care plutesc pe râuri, spărgând gheaţa. O încâlceală de buşteni groşi care plutesc pe apă. Curaj.

Când ajunge la salonul lui Bob, o voce nouă îi ajunge la urechi, din interiorul salonului.

— ... să sperăm, spune această voce profundă, dar blândă. Dar încă este prea devreme să ne putem exprima.

Se uită printre storurile trase şi vede un doctor în haiawl alb. Acesta stă cu faţa spre jeremiah, ei însuşi în picioare cu braţele încrucişate, încuviinţând din cap. Shirley stă lângă fereastră, luând notiţe. .Jeremiah pune o întrebare pe care ea nu o aude, iar doctorul răspunde. Doctorul continuă, vorbind de terapia fizică de acasă, *terapia* fizică în ambulatoriu.

— Săptămâni, spune doctorul, dacă nu luni. Revenirea din comă la o vârstă înaintată ...

Tot ce vede Ann este însă mâna puternică a lui Bob care o ţine pe a *ei,* ajutând-o să se ridice atunci când a alunecat, ca şi cum nu cântărea mai mult decât o pană. Aceleaşi mâini, ţinându-le căuş pe ale ei pentru a-i scoate o ţeapă, cu o blândeţe pe atât de mare pe cât era forţa Iui.

— Aţi fi dispus să îl ajutaţi cu recuperarea?

7/ *Întreabă pe acest bărbat?! Pe un străin?! Pe tipul ăsta neîngrijit care nu înseamnă nimic pentru Bob?!* Dar uită faptul că este un motiv pentru rare aceştia nu o întreabă pe ea. Ann intră m cameră acum şi, exact când Jeremiah deschide gura să spună ceva, ea i-o ia înainte:

— Eu o voi face.

Cuvintele ei sunt ferme, mult mai îndrăzneţe decât se simte ea. Trei perechi de ochi sunt asupra ei şi se aude ticăitul molcom al aparatelor contorizând secundele. Doctorul cu părul alb îşi aranjează ochelarii.

— Scuze, iar tu eşti... şi examinează mapa din mâinile lui, ca şi cum acolo ar trebui să găsească răspunsul.

— Ruda iui cea mai apropiată, spune ea. Aproape ... Sunt nepoata lui – Ann Bliss.

îşi trage umerii în spate şi întinde mâna. El i-o strânge.

— Domnişoară Bliss, înţelegeţi că reabilitarea lui, dacă se va trezi, va fi de lungă durată ...

Aşa cum fusese şi a ei. iar el niciodată nu renunţase la ea.

— *Cană se va* trezi ...

Ale cui sunt
valurile?

Ştie că sorţii sunt împotriva lui, dar refuză să folosească acel cuvânt tăietor, *dacă.*

— Voi învăţa tot ce trebuie să ştiu, îl voi duce oriunde are nevoie să meargă.

jeremiah se uită la ea ca şi cum tocmai a sărit de pe o stâncă ... îngrijorat că poate nu ştie să înoate.

Shiriey, pe de altă parte, este încântată. Arm se ridică deasupra tuturor acelor voci insistente din interior care îi cer să îşi amintească rapoartele pe care le are de făcut, zilele de concediu limitate, listele cu sarcini de îndeplinit.

Dar apoi îl priveşte pe Bob cum stă întins acolo, cu chipul plin de ridurile pe care i le săpase compasiunea.

Există o cale. Trebuie să fie una.

— Deci, a fost... începe Jeremiah pe drumul înapoi spre ponton.

Colţurile gurii îi cad ca şi cum se gândeşte ce să spună, caută cuvintele potrivite. Ann ridică din sprâncene şi aşteaptă.

— Dea vrei să ai grijă de Bob, spune el.

— Desigur!

Scepticismul lui nu este ceea ce îi trebuie ei acum, dar îi place faptul *că* nu adaugă un *dacă* la finalul propoziţiei.

— Ei bine, dacă ar putea Bob să-şi spună el părerea despre asta, sigur nu ar accepta. Dacă ar şti el că vorbim despre convalescenţa lui şi dacă ar şti că punem la cale cum să-l ajutăm, s-ar răţoi la noi să terminăm cu aiurelile şi ne-ar spune că se descurcă foarte bine şi singur.

Jeremiah chicoteşte:

— Aşa este.

Ajunşi la barcă, ea ezită din nou să urce. *Este ridicol*. închide strâns ochii, strânge din dinţi şi urcă la bord.

— Eşti bine?

- Mda.

Dintr-un anumit motiv, dorind ca el să înţeleagă, ea recurge la o povestire.

— Este atât de stupid! Când mi-am petrecut vara la Bob, el şi-a dat seama că mi-e foarte frică de ocean. Nu ar fi trebuit să-mi

Ale cui eunt valurile?

(ie. Am fost crescută pe mare. Părinţii mei aveau o barcă şi m-au luat cu ei încă de când eram în faşă. Mama încropea un hamac în miniatură dintr-un năvod vechi, legat de două catarge de pe punte, iar oceanul mă legăna până adormeam.

Trecutul se desfăşoară ca un mugur de ferigă şi o durere uşoară îi cuprinde inima.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

Ann ridică din umeri. încă nu este gata să pătrundă acolo, în trecut, nu cu un străin. Dar îşi continuă povestirea:

— Lucrurile se mai schimbă. Oricum, când am ajuns aici. Bob a încercat să mă scoată cu barca în fiecare zi, timp de o săptămână. Nu am putut. Abia găseam curaj să vorbesc, darămite să ţin piept întregului ocean. într-a şaptea zi, m-a adus pe doc şi a început să fluiere un vechi imn. Avea un sul sub braţ şi l-am privit cum îl desface. Era un pătrat de pânză – îl introdusese în lipici, îl acoperise cu nisip şi apoi îl lăsase să se usuce.

Armie parcă simţea şi acum cum teama s-a risipit şi a făcut loc curiozităţii.

— El a spus: „Nisipul nu este altceva decât stânci mici, Armie. Iar stâncile nu sunt altceva decât bucăţi mai mici de pământ Pământ solid. Nu contează ce valuri spumegă în jurul tău". A arătat către bucata de pânză cu nisip şi a zis: „Urcă-te pe stânca ta şi să ne vedem de viaţa noastră. Mergem pe mare, fata mea!"

Insă a trecut mult timp până ca ea să-şi dea seama că vorbele lui Bob aveau un sens mult mai profund, iar stâncile şi apa erau mai mult decât stânci şi apă propriu-zise.

— Tipic pentru Bob, spune Jeremiah, iar în vocea lui nu

Ale cui eunt
valurile?

se mai distinge nimic aspru. Porneşte motorul şi se îndepărtează de portul Machias.

Ann observă că merge cu o viteză mult mai mică, virând barca mult mai lent. Avansează tăcuţi, insulele verzi apărând ca nişte dealuri din mare, îmbrăcate în pini, cu margini de granit. La Stânga, maluri înalte şi abrupte se ridică din apă – Capul Cretei – aşa îşi aduce ea aminte, semnul că se apropie de Portul Ansei.

Dar *acolo* unde ar fi trebuit *să* cotească pentru a se îndrepta Spre casă, *Jeremiah* continuă să meargă înainte.

— Trebuie să *fac o* oprire, spune el, făcând semn cu capul către cutiile de corespondentă.

Ann se uită la *ceas* – 12:37 —şi aproape că aude cum ochii lui se dau peste cap. Dar nu-l învinuieşte. S-a trezit înainte de răsăritul soarelui, a *plecat* cine ştie unde şi este probabil obosit, înfometat şi *a rămas* în urmă cu sarcinile de serviciu. Iar ea se gândeşte că are nevoie de un loc conectat la Internet, ca să îşi verifice din nou e-mailurile. însă el renunţase la jumătate din ziua lui de lucru pentru a o duce pe ea la Bob.

— Desigur, spune ea, spune-mi ce pot *să fac* ca să fiu de ajutor.

— Ai putea să ţii cârma, pentru început. Asta m-ar ajuta să pregătesc corespondenţa.

El lasă cârma şi se duce la cutii.

— Cum? sare ea în picioare, panicată.

Nu este nimeni la cârmă. Cârmă? Tot aşa îi spun şi acum? Nu este nimeni la cârmă.

— Nu ştiu nimic despre cum se ţine carma.

— Sigur că ştii, spune ei. Ai grijă doar să mergem drept.

Ea înghite în sec şi ţine cârma, cu ochii ţintă pe valurile ameţitoare. Trec de insula lui Bob la stânga, iar ea vede ceva în zare, ceva ce i-a scăpat aseară când au trecut pe acolo. Acum observă un gard care împrejmuieşte acei loc. Un gard trist, făcut dintr-un lanţ, arătând ca nişte haine uzate şi lălăi. îi atrage atenţia, iar ea realizează cu o tresărire că şi-a lăsat mâinile moi, iar barca a virat direct către lanţ. Repede redresează direcţia, simţind că barca răspunde. Apoi îşi încleştează din nou mâinile pe cârmă, realizând că, de fapt, chiar cârmeşte o barcă. Dar, cunoscându-se pe sine, îi este teamă că va face ceva greşit, cumva.

Nu realizează cat de tensionată este până când Jeremiah

se Întoarce şi se duce în spatele ei. în locul acela îngust, cu toate că el este atent, când întinde mâna pentru a lua cârma, mâna Iui o atinge pe a ei. Există un soi de siguranţă în atingerea iui

Ale cui sunt
valurile?

- Vezi? Nu-i aşa de greu.

Armie observă din nou că el nu pierde din pronunţie ultimele sunete ale cuvintelor, aşa cum fac locuitorii din est. Apoi, ea se îndepărtează spre uşă pentru a-i lăsa lui suficient spaţiu.

Jeremiah ancorează barca pe o insulă de lângă debarcader. Annie îşi aminteşte acest loc – Everlea Estate. Istoria familiei ei se împletea cu cea a acestei case, deşi detaliile sunt confuze în mintea ei. Ceva legat de bunica ei, Savannah. Nu mai era în familie acum, dar văzuse fotografii cu o casă victoriană cu acoperiş ascuţit, foişor, heleşteu – toate acestea.

- Mă întorc repede, spune el, şi, luând cu el o geantă verde pentru corespondenţă, dispare pe o potecă, după copaci.

Barca se leagănă uşor în valuri, iar Annie simte cum soarele îi încălzeşte umerii, *lată pe ce unii oameni îşi dau economiile de-o viaţă,*îşi spune ea sieşi. Ca să vină aici, să se bucure de linişte şi să simtă legănarea valurilor. Nu este nimic de care să-ţi fie teamă. Totuşi, nu se poate abţine să nu identifice din priviri cea mai rapidă ieşire şi locul în care se află vestele de salvare.

Şi aşteaptă. Timpul pare să treacă relaxat şi la fel face şi ea, se relaxează întinzându-şi picioarele, după care se aventurează din nou în cabină. Locul este exact aşa cum era şi ieri, numai că în lumina zilei detaliile sunt mai clare. în colţ, o chitară de dimensiuni medii. Ar recunoaşte dimensiunea aceasta oricând – prea mică pentru a fi o chitară de dimensiuni normale – într-o husă moale, cu curele, potrivită pentru genul acesta de chitară. Bănuieşte că tot Bob a fost în spatele acestui fapt.

Ia de pe raft vechea copie a romanului *Piatra lunii,* gândindu-se să îşi umple timpul cu vechea poveste de mister. Dar,

Ale cui sunt
valurile?

când seaşază pe bancă afară şi deschide cartea, ceva cade dintre paginile îngălbenite şi scorţoase.

Ea o ridică şi, când vrea să o bage înapoi, ochii îi reţin deja primele rânduri.

Bunii, Pletch ...

O scrisoare.

Annie priveşte înapoi spre partea de

Rândurile pe care Je-a fotografiat în minte sunt scrise de mana, dar sensul are sincope, este fin, înclinat ca şi cum briza a bătut printre litere. Se simte un uşor tremur pe alocuri.

Nu intenţionase să vadă cuvintele următoare dar iată-le, întipărite în mintea ei mai înainte ca ea să poată întoarce capul.

Ştiu că nu vei dori să citeşti această scrisoare o vreme ...

Informaţii din manualele de la facultate îi revin în memoria ei aproape fotografică, ispitind-o să citească mai mult. îşi aminteşte un paragraf dintr-un manual de la facultate: *Studiu! comunicării scrise este crucial pentru a înţelege structura şi funcţia interacţiunilor umane. Societatea însăşi, modernă sau nu, nu poate fi pe deplin înţeleasă fără această analiză...*

Pune scrisoarea în carte şi o închide repede. *Opreşte-te,* îşi spune ea, certând manualul fantomă care o bântuia. Poate că ceea ce susţinea manualul era corect, dar dacă a învăţat un lucru în cariera ei dezastruoasă şi scurtă de antropolog, acel lucru era faptul că, fără încredere, cunoştinţele nu înseamnă nimic.

Iar încrederea trebuia câştigată.

Deodată, de undeva din spatele copacilor se aude un zgomot puternic, ca şi cum o grămadă de farfurii s-ar fi lovit de pământ. Ann se dă jos din barcă şi zoreşte către locul de unde a venit zgomotul. Merge pe cărarea pe care a dispărut Jeremiah, ajunge la un luminiş, şi casa aceea pe care o văzuse în toate fotografiile vechi, impunătoare, apare clară ca lumina zilei -de un galben pal care dă spre un alb scorojit. Pe terasa din faţă îl vede pe Jeremiah stând

pe genunchi, cu o privire îngrijorată pe chip.

Asistent de ambulanţă. Este asistent de ambulanţă. Zgomotul care se auzise, privirea de pe chipul lui, faptul că stătea pe genunchi – trebuie că acordă ajutor cuiva. Annie se grăbeşte să ajute, scoţân- du-şi telefonul pentru a chema ajutor. *Inutil...*

da *i* aSta nU Va iunc+lona + aici, dragă! spune o femeie cu o coadă lungă, împletită şi o păIărie . (MI, de

Ale cui sunt valurile?

<iin mâna ei ca şi cum este un peşte mic pe care este gata să îl arunce în apă.

- Ai nevoie să dai vreun telefon? Poţi folosi staţia radio dacă ai nevoie să contactezi pe cineva.

- Eu ... a fost din reflex ...

Arm încearcă să cuprindă cu privirea întreaga scenă: Jeremiah strânge cioburile unui platou de porţelan. Chipul femeii este stropit cu noroi. Blugii ei, băgaţi în galoşi negri înalţi, sunt plini de noroi la genunchi.

- Am auzit un zgomot de farfurii sparte. Sunteţi bine?

- Toată lumea în afară de platou, spune femeia. Şi de biscuiţi.

Nu că ar fi fost nişte biscuiţi după care să te dai în vânt

Apoi arată cu degetul către casa din spatele ei:

- Am trei cutii înăuntru cu argintărie lustruită, din zilele bune pe care le-a văzut locul ăsta. Stau acolo cu praful adunat pe ele, iar eu mănânc lângă foc, afară. Mi se paie o pierdere, nu crezi? Se spune că nu poţi să înveţi un cal bătrân sa tragă la plug, dar eu sunt hotărâtă să învăţ cum se face mâncarea civilizată. începând cu biscuiţii ăştia infemaU. De-acum încolo, roi *folosi* vesela aceea de argint, n-o s-o mai las să stea acolo şi să adune praf.

- Biscuiţii ăştia ... dacă tot ai spus cuvântul *infernal,* spune Jeremiah, ţi-au ieşit întocmai.

Femeia îl priveşte cu ochii îngustaţi şi Arin este gata să protesteze în locul ei, când femeia tşi aruncă deodată coada albă pe spate şi râde cu poftă cu faţa către cer.

— Asta a fost bună, Fletch! exclamă ea arătându-l cu degetul, iar Jeremiah face o plecăciune rigidă, de formă.

Annîşi dă seama că femeia aceasta nu a mai văzut

Ale cui sunt valurile?

niciodată un străin. Şi îi place asta. De fapt, invidiază asta la ea.

Jeremiah se ridică în picioare, cu cioburile în mâini, iar femeia îi arată o găleată galvanizată.

— Aruncă-le în găleata de gunoi, unde ie e locul.

Ann aruncă o *privire peste* umăr şi vede, deasupra gunoiului *din găleată, stând ca Iov însuşi, o* grămadă de foitaje înnegrite, triunghiulare, care **s-au vrut a fi biscuiţi.**

— Am uitat prezentările iar, aşa-i? Sylvia Phelps. Şi îi întinde o mână *învelită în mănuşa de grădinărit. Ann o* strânge, gândin- du-se cât de caracteristic este pentru Sylvia faptul că pământul *acela se lipeşte* de ea.

— *Pe* munte mi se spunea Sully, spune ea. Dar poţi să îmi spui cum vrei tu. Spune-mi Sully. Spune-mi Sylvia. Spune-mi Mary Poppins, *dacă vrei.* Numele nu sunt importante Ia o persoană. Pe tine cum te cheamă?

Mintea lui Ann o ia la goană ca să se poată ţine după acest iureş de cuvinte.

— Numele meu? Eu sunt Annie. Anme Bliss.

Numele *îi* iese spontan de pe buze, în toată agitaţia ... şi sună ciudat rostit de propria voce. De atâta timp a fost doar Ann, însă ,i! •. ¡1 acest loc este Anrue. Când tşi rosteşte numele, un mic fior o străbate.

— Annie...

Sully repeta numele, ca şi cum nu are sens.

— Annie a lui Bob?

Niciodată nu se va plictisi de modul în care sintagma asta îi pecetluieşte apartenenţa.

— Da, spune ea. Sunt aici pentru Bob.

— Am crezut că eşti plecată în San Francisco sau Miami sau prin Beirut pe undeva.

— Mai aproape. Ann arată cu capul direcţia: am venit de la Chicago.

— Aha. Sylvia îşi pune mâinile în şolduri şi o măsoară pe Annie de sus în jos.

Jeremiah &-a uitat amuzat la femeile acestea dialogând, dar apoi ia o lopată şi începe să sape o groapă lângă casă, în locul unde se văd urmele unei grădini.

— Chiar aici, Sully?

Ale cui sunt valurile?

— Chiar acolo, Fletch. Mulţumesc!

5e întoarce spre Armie, făcând semn către scaunele albe din nuiele împletite, unde se aşază.

— Vreau să ridic un gard. Sunt nişte căprioare afurisite pe aici care şi-au făcut un obicei din a-mi mânca cina.

Sylvia ia un cuţitaş şi începe să cioplească un băţ.

— Pentru peşti, spune ea, înţepându-şi degetul cu vârful cuţitului pentru a-l încerca. Nicio metodă nu-i mai bună decât cea pe care o ştim noi din bătrâni.

Armie o studiază pe Sylvia, femeia aspră şi dură, plină de noroi, care stă în faţa vechii ei case victoriene. Ea şi casa par să nu se potrivească – şi cu toate astea, aici, pe insula aceasta, toate i se par a fi la locul lor, marea cea sălbatică şi tot ce este în jur. Există o poveste aici – Armie o simte.

— Ce ai plantat în grădină?

Armie îşi foloseşte instrumentele muncii ei, sperând că întrebările vor duce la conexiuni. Lucrul acesta a atras-o la antropologie de la bun început. Pe când era o adolescentă bolnăvicios de timidă, a descoperit magia întrebărilor. Dacă punea întrebările potrivite, cealaltă persoană nu se mai oprea din vorbit. Şi ei îi plăcea să asculte. A început să-i placă să-i asculte pe oameni, minunându-se de magia lucrurilor pe care le afla. Şi doar prin intermediul câtorva întrebări. Astfel, fiecare conversaţie dădea Ia iveală comori demult îngropate.

— Ce-am plantat?

Sylvia pare să scuipe cuvântul cu dispreţ.

— Noroi, asta am plantat. Este anotimpul noroiului, nu ştiai? Vară, toamnă, iarnă, noroi. Primăvara e un mit aici, iar vara vine exact după noroi.

Annie uitase de sezonul noroiului. După iarna lungă pe care aceşti oameni o îndurau, frigul transforma totul împrejur în ... ei bine, în noroi. Această parte a statului

Ale cui sunt valurile?

Mâine era un loc cum nu mai era altul pe lume şi întoarcerea aici era ca regăsirea unui loc însorit într-o casă demult pierdută, şi ca stabilirea în ea.

IV munte tot aşa de rău era cu noroiul?

— IV munte?

Ai menţionat ceva de un munte. De acolo ai venit?

— Nu vii de pe munte. Muntele *te face* pe tine. Cincizeci de ani am fost ghid acolo pe munte, până când, în cele din urmă, am renunţat la busolă.

Şi întinde un deget acuzator către Annie.

— Nu că aveam nevoie de busolă. Cunoşteam Katahdin ca-n palmă.

Annie recunoaşte denumirea celui mai înalt vârf muntos din Mâine.

- Cred că ai atât de multe povestiri despre anii tăi pe munte. Sylvia scoate un chiot.
- Povestiri!

Aruncă o privire spre Jeremiah, care se sprijină pe cazma, lângă groapa terminată pentru stâlp, şi ascultă.

- Uite ce e. Veniţi amândoi la mine spre sfârşitul săptămânii şi vă voi servi poveşti cu nemiluita. Voi începe cu cea despre veveriţa turbată şi trupa de corporatişti atotştiutori veniţi de la oraş. Şi vă voi servi şi prânzul, dacă aveţi noroc. Sau poate ghinion, adăugă ea, privind spre găleata de gunoi.

Şi aşa, pur şi simplu, se pare că vizita lor s-a terminat.

Sylvia îi însoţeşte până la *Veşti bune şi* îşi agită pălăria flască în aer în timp ce ei se îndepărtează de doc.

Pe tot drumul spre casă, Jeremiah îi aruncă lui Annie priviri pe furiş. Chipul lui este inexpresiv şi asta e înnebunitor. Ar trebui să se poată citi pe chipul lui la ce se gândeşte, dar el are o faţă inexpresivă cum nu a mai văzut.

— Faci asta des? întreabă ea, într-un final.

— Ce să fac?

Anme arată cu mâna spre insula lui Sully.

— Asta. Faci gropi în timp ce livrezi şi corespondenţa.

- Nu pot să spun că am mai făcut asta înainte.
Jeremiah zâmbeşte strâmb.

Ale cui sunt valurile?

- Dar genul ăsta de treabă ... face parte din descrierea locului de muncă?

i – Face parte din viaţa de aici. Nu-ţi aminteşti asta?

Răspunsul lui o reduce la tăcere. Este obişnuita cu viaţa la I, oraş, bogată în felul ei, cu energia şi agitaţia ei diferită de viaţa de aici, un loc unde contactul vizual devine o problemă de siguranţă şi unde este bine să crezi în sloganul companiei tale de asigurare.

. Locul perfect unde să patinezi pe suprafaţa societăţii. Lucru pe care ea îl considera o binecuvântare. Mai sigur astfel.

| Dar golul interior care creşte şi creşte spune altceva.

Merg tăcuţi până ajung la *Tihna marinarului.* Jeremiah îi întinde mâna pentru a o ajuta să-şi păstreze echilibrul când , păşeşte pe doc şi îi ţine mâna câteva secunde mai mult decât era necesar – ca şi cum era posibil să o ia la fugă.

— Unde ai învăţat să faci asta? întreabă el, căutându-i cu privirea ochii. Iar ea face un efort imens pentru a nu se uita în altă parte, pentru a nu se ascunde de intensitatea privirii lui.

— Am învăţat să fac ce?

El îi lasă mâna jos,

- Sylvia. I-am dus corespondenţa în fiecare săptămână timp de trei ani, dar niciodată nu am auzit-o să se deschidă în legătură cu muntele.

Annie zâmbeşte.

— Magie.

— A, minunat! Următorul lucru pe care mi-l vei spune va ii ceva legat de fazele lunii şi... exclamă el dându-şi ochii peste cap.

— Nu, spune Annie, simţind că trebuie să se apere. Este doar magia întrebărilor. Oamenii. Dacă întrebi, afli.

El o studiază.

— Nu întotdeauna.

— Ce vrei să spui cu asta?

Ale cui sunt valurile?

Aruncându-i o privire înnebunitoare, el o ia pe cărare, ca şi cum şi-a argumentat punctul de vedere şi a câştigat lupta. Ea aleargă pentru a-l prinde din urmă.

Ceai intenţionat să spui? întreabă ea.

Că nu toată lumea îţi va răspunde la întrebări. Mai ales prin locurile astea

- Adică, tu?

— Pentru început.

— De ce nu?

— Bob mi-a povestit despre tine.

Ea se opreşte pe cărare.

— Ce ţi-a spus Bob despre mine?

— Despre tine şi despre cum ... detectezi oamenii.

Tipul ăsta e nebun.

— Eşti detectiv de oameni. Cu asta te ocupi tu, nu? îi studiezi ca să afli lucruri despre ei.

Rezumatul lui este atât de simplu, că înlătură ceaţa ultimilor patru ani în care a petrecut ore întregi încercând să topească oamenii în numere şi tendinţe.

- Sunt analist al tendinţelor clienţilor, spune ea plictisită. Nu fac decât să mă hrănesc cu cifre.

Trece pe lângă el pentru a o scurta pe drumul drept către intrarea în casă, în timp ce el se îndreaptă către spatele casei, din dne ştie ce motiv.

Dar acolo, pe treptele dintre ea şi casă, stă un bărbat îmbrăcat într-un costum gri. Armie abia dacă reţine şi alte detalii, mintea ei intrase deja în faza de odihnă. Probabil că este de la spital, sau poate de la Comitatul Washington, şi a venit să aducă vreo notificare pe care ea nu o vrea. Asta trebuie să fie. Pare serios, iar ochelarii lui cu rame metalice îî încadrează o pereche de ochi sobri.

— Ziua bună! începe el, cu o voce lustruită. Sunt aici cu privire la Robert Bliss.

— A! murmură Annie, făcând ochii mari. Nu este ... nu a ...

— Am o întâlnire cu el şi aştept de mai bine de o oră. Lanţurile temerilor se rup şi Ann le aude cum se sfarmă.

— înţeleg, spune ea.

Ale cui sunt valurile?

Bărbatul pare să o observe abia acum şi un zâmbet studiat apare pe chipul lui.

- Spencer T. Ripley, spune el. Nu cred că am avut plăcerea ...

Ea se prezintă, după care îşi încrucişează braţele şi se dă înapoi un pas.

- Aveţi o întâlnire cu Bob?

- Nu, nu are, se aude vocea lui Jeremiah care vine spre ei cu paşi mari, cu chipul împietrit şi cu un pachet de şindrilă sub braţ. încetineşte când trece prin dreptul lui Spencer T. Ripley, neiuându-şi ochii de pe el. încă doi paşi şi Jeremiah intră în casă.

- Hei! Annie intră după el, doar ca să îl vadă luând un plic din teancul de notiţe de lângă uşă. *Spencer T. Ripley* este scris pe plic. De aceea numele părea familiar.

Jeremiah se întoarce şi pune plicul pe pieptul bărbatului, apăsat. Spencer se grăbeşte să îl ia şi să îl deschidă. Jeremiah se dă înapoi, cu braţele încrucişate şi aşteaptă.

Spencer scanează hârtia ca şi cum el este vânătorul, iar ea este prada. Se opreşte. O scanează din nou, scânteia din ochii lui se stinge.

- Foarte amuzant, spune. Vă rog să-i transmiteţi domnului Bliss că Comitetul pentru Excelenţă în Poezia Maritimă va continua să aştepte curând următoarea lui tranşă, pentru a o afişa la întâlnirea care urmează.

Bărbatul acesta vorbeşte ca o scrisoare formală.

— Mult succes! spune Jeremiah.

Spencer T. Ripley se întoarce de la ei, îndreptându-şi privirea către Annie.

— Sunteţi doamna Bliss?

Annie încuviinţează, scoate o sticlă de apă din geantă şi

Ale cui sunt
valurile?

bea o gură.

— As fi foarte îndatorat, doamnă Bliss, dacă aţi transmite mesajul meu către venerabilul domn Bliss.

Aproape că se îneacă cu apa, şi nu pentru că Bob nu arii vrednic de a fi venerat, ci pentru că îşi imaginează cum s-ar strâmba chipul lui dacă ar auzi vreodată că i se spune astfel-

Bărbatul scoate o carte de vizită din buzunarul costumului şi i-o întinde. Este de un alb imaculat, iar informaţiile sunt scrise cu tuş negru, îngroşat

— Dacă aflaţi când este gata următoarea tranşă promisă de Bob, vă rog să mă căutaţi- Se întoarce să plece, dar se opreşte şi se uită peste umăr, ca şi cum ar fi Spencer Tracy în loc de Spencer T. Ripley.

— Sau ... dacă v-ar face plăcere să stăm cândva ia o cafea împreună, să ştiţi că locuiesc deasupra biroului imobiliar din oraş, adaugă el făcând cu ochiul.

Ignorând expresia ei şocată, el continuă:

— Am închiriat acolo un apartament pentru următoarele două săptămâni, în pregătirea festivalului.

Jeremiah scapă pachetul de şindrilă, bufnitură care sfâşie atmosfera şi îl trimite pe Spencer cu pas grăbit către port, în pan-l tofii lui Oxford.

Hârtia pe care a scos-o din plic cade în urma lui într-un dansl circular, însufleţit de briza. Prinzând hartia, Annie citeşte cuvintele scrise de Bob.

0 viaţă *bine trăită*
E-o viaţă *bine* dăruită.
Şi-o *poezie bine croită*
E-o rimă bine gândită.

Ochii ei se plimbă acum de la hârtie la bărbatul care pleacă şi apoi din nou la hârtie. Jeremiah o priveşte cu o expresie serioasă ca întotdeauna, dar cu ochii amuzaţi.

Annie se scarpină în cap.

— Ce-a fost asta?

Jeremiah se apleacă să ridice şindrilele care au alunecat din ambalajul lor de hârtie maro.

— Tocmai ai făcut cunoştinţă cu cel mai mare coşmar a) lui Bob

Annieîngenunchează ca sâ îl ajute, iar el îi explică cum a deve-

Spencer T. Ripley o pacoste pe capul lui Bob. Cum departa- | fflenlu| |ui de la New England Oceanic College organizează un ¡estival – Festivalul pentru celebrarea literaturii maritime. Cum, jcum trei luni, au participat la consiliului oraşului Ansei, fără nidun avertisment, şi au anunţat că au ales Ansel-by-the-Sea pen- ¡ru a găzdui prestigioasa lor sărbătoare. Cum consiliul oraşului i-au informat că ar putea avea probleme în găsirea unei incinte şi a cazării, deoarece au ales acelaşi weekend ca Festivalul homanlor din Ansei, eveniment anual care strângea o mulţime de oameni deloc de ignorat Şi cum Spencer T. Ripley şi Comitetul lui pentru Excelenţă în Poezia Maritimă au fost de neînduplecat şi au planificat totuşi să vină în oraş în acel weekend, alegându-l pe poe- tul-erou local Robert Bliss să fie vorbitor principal şi cap de afiş. La care au fost întâmpina ţi cu o cameră plină de feţe nedumerite şi nu puţine râsete. Domnul Ripley nu îl întâlnise niciodată pe Bob şi nici nu văzuse manierele lui morocănoase de zile bune devenind de o mie de ori mai morocănoase ori de câte ori cineva menţiona unicul lui poem, sens acum aproximativ cincizeci de ani.

- Cum a reacţionat Bob?

- Cum îţi poţi imagina, spune Jeremiah. Bob nu a fost la consiliul oraşului, dar Spencer a venit aici să îi dea lui Bob „vestea cea bună”, iar Bob i-a închis uşa în nas. Refuză definitiv să ia parte la festivalul lor de literatură, pe care restul oraşului a început să-l numească deja Bobsterfest. Bob este hotărât să meargă la Festivalul homarilor şi nu vrea în ruptul capului nici măcar să se apropie de Bobsterfest. A scris o grămadă de – şi se uită Ia hârtia pe care Annie o ţine între degete şi face în aer semnul de ghilimele – „poezii” pentru a-l hrăni pe tipul ăsta ori de câte ori vine pe aici. Cuvinte inventate, rime fade, genul ăsta de poezie.

Annie zâmbeşte şi îşi doreşte şi mai mult să îl îmbrăţişeze pe omul acesta morocănos care este Bob.

- De atunci, spune Jeremiah, tipul ăsta a venit ca un nepoftit la toate consiliile oraşului, aducând ştiri de care nimănui nu-i pasă. Vine în oraş cu o zi înainte de adunare şi se înfiinţează la uşa lui Bob, implorând să i se mai dea o poezie, convins că el va fi cel care îl va convinge pe marele poet care a unit cândva o naţiune să se apuce din nou de scris.

Ale cui sunt
valurile:

Annie auzise şoapte prin oraş despre faimosul poem al lui Bob, scris în anii patruzeci. Nu cunoştea detalii şi, deşi dorise să găsească o copie a acelui poem când locuise cu Bob în acea vară, nu aflase nicio urmă de el. Cu toate acestea, ştia că îi adusese o oarecare faimă pe care el o ura, refuzând să o numească poezie. *Sunt doar nişte cuvinte.*

- Tot ce trebuiau să facă, dacă voiau poezie, era să citească articolele mai vechi din Rusty *Joe,* spune Annie.

Iar Jeremiah, pentru prima dată, râde. Profund şi viu, este tipul de râs care îi înseninează trăsăturile feţei şi care îţi pătrunde în suflet. Ea i se alătură şi apoi îşi ridică privirea spre el. Privirile lor se întâlnesc şi rămân fixate.

El este primul care rupe acest fir invizibil, îndreptându-şi atenţia asupra sarcinii de pe umăr.

- Trebuie să duc astea în atelierul de bărci, spune el, dar amână, ca şi cum ar dori sa mai stea.

- Da, spune Annie. Nu te mai reţin.

Ei face o pauză. Ea deja ştie că tipul acesta nu se grăbeşte niciodată. Orice ar fi lucrul acela la care se gândeşte, îi acordă timp suficient. Ea încearcă să nu scotocească dincolo de privirea lui.

— Vino cu mine, spune el. încă nu ai văzut atelierul de bărci în interior. în vizita aceasta, vreau să spun.

— De fapt... nu l-am văzut niciodată.

— Niciodată?

Ann neagă din cap.

— A fost întotdeauna încuiat. Lacătul arăta de parcă ar fi fost acolo de zeci de ani. Iar eu îmi imaginam ce poate fi înăuntru.

— Adică ce?

Jeremiah porneşte într-acoio, iar ea îl urmează.

- Ei bine, aminteşte-ţi că aveam zece ani.

~ Bine ... deci ce ar putea Annie la zece ani să îşi imagineze, trăieşte în atelier?

Annie simte cum un fior de căldură îi cuprinde şira spinării şi răspunde:

— Un dragon.

— Serios?

—Dar ce? Tu la ce te-ai Fi gândit, dacă locul acela era mereu încuiat, o parte din acoperiş lipsea, şi în unele nopţi se vedea o lumină care strălucea înăuntru?

—Cred că într-o oarecare privinţă nu eşti prea departe de adevăr, spune el.

— Da???

—Acolo este ceva impresionant şi nu am putut să îmi dau seama ce este.

— Ce este?

— Uite ...

Jeremiah scoate o cheie din buzunar şi i-o întinde. Pentruoclipă, pulsul ei bate violent. Arată ca cea din plicul lăsat de Bob la restaurant. Acelaşi metal uzat, deşi aceasta arată mult mai zgâriată. Oare sunt duplicate? Oare Bob îi oferise accesul la atelier atund când i-a lăsat cheia aceea fără nicio explicaţie? Bagă mâna în buzunar şi scoate propria ei cheie, dându-i-o înapoi lui Jeremiah pe a iui.

— Cred că a mea ar putea să se potrivească, spune ea, scoţând cheia, bucuroasă.

— De unde o ai?

îşi aminteşte că Jeremiah nu era în restaurant când ea a deschis plicul.

— Era în plicul pe care Bob mi l-a lăsat pe masă – nimic altceva, nicio altă explicaţie.

Vede cum mintea lui Jeremiah lucrează încercând să-şi imagineze posibilităţile, apoi el încuviinţează şi spune:

— Să vedem dacă se potriveşte.

Atelierul apare în faţa lor imediat ce dau colţul, acoperişul maroniu cu şindrilă şi pereţii albi dându-i un aer de

atemporalitate. Cărările care duc dinspre atelier spre mare sunt nefelosite, iar vegetaţia a crescut exagerat.

Un colţ din acoperiş este în ruine, aşa cum a fost şi când era ea copil. Dar cineva a lucrat Ia el -o scară este proptită de peretele cu şindrilă şi o copertină albastră flutură peste gaura din acoperiş.

— Ai încercat să-l repari?

El îşi pleacă capul.

— într-un fel ... Bob încerca să o facă. Eu am încercat să îl conving să nu o mai facă, dar ...

El îşi îngustează ochii când ajunge în fa fa clădirii, regretul citindu-i-se pe chip.

— Aici l-am găsit după ce a căzut.

Ah! Inima iui Armie se strânge gândindu-se la asta.

— Vreau să termin reparaţia până se trezeşte el din comă. Aşa cum ar fi trebuit să o fac înainte.

— Jeremiah, sunt sigură că nu a fost...

— A fost vina mea, spune el, şi încleştarea maxilarului lui îi I comunica faptul că dialogul se opreşte aici. Se îndreaptă către uşă, iar Annie îl urmează. Cunoaşte greutatea acestui regret, şi I ea s-a gândit mai mult de o dată la acelaşi lucru – că este vina ei. *Daca ea ar fi fost aici...*

Jeremiah arată spre uşă. Acolo, agăţat de lanţul metalic, este I acelaşi lacăt ruginit, întâmpinând-o ca un partener de aventură I de mult pierdut.

Annie introduce cheia în lacăt.

Nimic.

A doua încercare se soldează tot cu nereuşită, lacătul nu se deschide.

Jeremiah îşi scoate cheia lui din nou, ea o ia plină de speranţă şi o bagă pe a ei înapoi în buzunar. Misterul va trebui să mai aştepte puţin.

Cheia lui Jeremiah intră imediat. Ea îşi ţine respiraţia, imaginea vie a acelui dragon al copilăriei revenindu-i în minte Se aude un clic şi... lacătul se deschide.

BOSTON
DECEMBRIE **1944**

Scârţâiturile metalului de mii de tone se aud când trenul încetineşte pentru a intra în Gara de Sud din Boston. Privirea lui Robert rătăceşte de la vechea copie a *Contelui de Monte Cristo* din poala lui, la Jenny, şi apoi pe fereastră. Afară, soldaţi în uniforme albastru-închis şi bonete albe se agită amestecându-se cu cei în uniformă militară verde. Locotenent! şi soldaţi, caporali şi căpitani, drumurile lor se intersectează în această încâlceală înainte de a se îndrepta către următoarele lor repartizări, permisii, instrucţii, misiuni.

Robert se întinde să-i privească. Deci acesta este Boston. Două drapele flutură sus deasupra coloanelor masive, sculptate, ale gării şi turnului cu ceas. Roşu, alb şi albastru mişcându-se în vânt – drapelele îi amintesc de ce au venit.

Jenny se agită în scaunul de lângă el. Scotoceşte prin geantă şi scoate telegrama – telegramă pe care a citit-o de cel puţin zece ori de când au plecat din Ansei. Chiar şi Robert aproape că a memorat-o.

Am jind ᴀ Dyke*

JENNY. IN PERMISIE 2 ZILE ÎNCEPÂND DE LUNEA VIITOARE BOSTON. APOI PE FRONT. VINO LA BALUL USO DACĂ POŢI. VOI TRIMITE INFORMAŢII CURÂND. 21 STÂNJENIROY.

La ultima parte, zâmbeşte. Acei stânjeni erau codul lor. De fiecare daca când *işi trimiteau* o scrisoare, mai adăugau un stânjen. O *altă scrisoare trimisă, o altă bucată de viaţă* trăită împreună. Fiind constructor de bărci, Roy se gândea !a acele mile nautice- sau stânjeni – ca fiind adâncimea de sub o barcă. Dar, când îi scria *lui Jenny, îşi imagina că aceştia* erau stânjenii de sub barca *vieţii şi a iubirii lor. Numărul de stânjeni* creştea tot mereu, stânjen cu stânjen, scrisoare cu scrisoare.

în cele şase săptămâni de când plecase, distanţa nu a împiedicat deloc creşterea numărului de stânjeni dintre ei. Deja tot Anselul ştia despre asta şi oamenii au început să o întrebe:

— *Câţi* stânjeni, Jenny? Le făcea bine tuturor să-i vadă faţa îndrăgostită cum *se* luminează atunci când dă răspunsul, chiar dacă dorul de soţul ei îi sfâşia inima.

— Două zile, murmură ea acum. Două zile până va pleca.

Roy sperase ca după instrucţie să vină acasă, înainte să plece pe front. Dar, cum o permisie atât de scurtă i-a surprins pe toţi, ; avea mai mult sens ca ei să vină la Boston, altfel el ar fi petrecut toată permisia în tren.

Jenny îşi duce mâna la abdomen – o amintire a faptului că o altă surpriză li se pregăteşte.

— Nu voi fi ca celelalte fete de la bal, murmură ea.

Vocea ei este impregnată de seriozitate şi de uimire în acelaşi timp. Fiinţa ei se schimbă în mult mai multe moduri decât doar prin mica protuberantă care abia a început să se vadă. în ea se schimbă ceea ce este, modul cum se luptă cu această lume. Cumva, este mai puternică şi mai sensibilă în acelaşi timp.

Pasagerii din jurul lor încep să se agite, pregătindu-se să I coboare din tren.

Ale cui sunt valurile?

îmi pare rău să te anunţ, Jenny, spune el, dar tu nu ai avut oiriodată şansa să fii ca celelalte fete.

Ea înalta capul cu părul negru, cârlionţat după moda zilei, ce ¡¡încadrează chipul.

- 0, Robert Bliss!
- întreabă-l pe Roy. El îţi va spune că stânjenii tăi sunt mai frumoşi ca ai oricăror alte fete, spune el.

Ea râde.

- Drăguţ din partea ta! Dar nu le dispreţul aşa de repede pe celelalte fete. Eu şi Roy am stabilit să te aranjăm la bal, să ştii.

Robert bate în retragere. *Nu şi dacă va reuşi să se eschiveze.* Vrea $â aibă cât mai puţin de-a face cu balurile, cu oamenii şi cu oraşul acesta. Ultimul lucru pe care vrea să-l facă este să petreacă seara învârtind fete pe care nu le va mai vedea niciodată, ca şi cum aceasta va ajuta cumva la terminarea războiului. Vrea doar să se asigure că Jenny ajunge cu bine acasă la mătuşa ei Millicent şi apoi din nou acasă. Şi asta va fi tot.

Dar, odată ce se întâlnesc cu Roy în faţa gării, Robert află ca fratele său are planuri, începând cu cina acasă la mătuşa lui Jenny – unde îi aşteaptă o friptură de vită şi biscuiţi, alimente care se găsesc la preţuri exorbitante în vremuri ca acestea, obţinute datorită faptului că vecinii şi-au donat raţiile lor de came când au aflat că un soldat avea să fie trimis la război. Jenny şi Roy sunt tovarăşi groaznici pentru conversaţie la masă, sorbindu-se unul pe altul din ochi întregul timp. După aceea, amândoi insistă ca Robert să meargă cu ei la bal. El se opune Ia fiecare pas, dar Roy rosteşte o frază care îi pune capac:

- Te provoc, frăţioare!

Este întuneric când ies de la metrou la Staţia Symphony şi se îndreaptă către Sala de bal Roseland. în hol îi întâmpină acordurile ce plutesc în aer de la o formaţie mare. USOa rezervat întreaga clădire pentru această seară. Feţele zâmbitoare ale fetelor ce stau

aliniaie pe margini strălucesc, îşi ţin mâinile la spate sau se prind debraţele soldaţilor care le oferă compania, astfel putând să treacă

J JB

de uşile interioare şi să intre în sala de bal Lumina *se* reflectă din- tr-un *glob* rotitor aflat deasupra lor, presărându-i cu raze strălucitoare atunci când corpurile lor pendulează între lumină şt umbră.

— *Sa intrăm!* spune Roy şi se îndreaptă către masa principală, unde o doamnă stă în picioare cu o mapă în mână. Roy, spilcuit şi mândru în uniforma lui, scoate o hârtie din buzunarul jachetei *şi o întinde* femeii.

United Service Organizations din Boston
are plăcerea de a-l invita pe
Marinarul Roy A. Bliss
ia balul
O seară sub stele

Femeia se uită pe foile din faţa ei şi, în timp ce ea face asta atenţia lui Robert este furată de fetele aliniate ce strălucesc în rochiile lor de petrecere. Acolo observă cum o femeie îmbrăcată într-o rochie de un roşu închis ezită să intre, stând în pragul sălii de dans şi privind cuplurile din interior.

Privirea lui întârzie asupra ei, dar nu o priveşte în acelaşi mod în care o privesc bărbaţii din sală, deşi clar este o femeie frumoasă, d o priveşte curios, ghiceşte o poveste adânc gravată pe chipul ei, în timp ce ea priveşte ceva sau pe cineva pe podiumul de dans. Şi, pe măsură ce acordurile muzicale continuă într-un ritm ascendent, ea se ridică pentru a vedea mai bine. Capul ei blond, peste care poartă o coroniţă, se clatină uşor, iar maxilarul îi este încleştat. Robert recunoaşte acea privire, privirea care trădează o luptă care se dă într-un suflet de om. Femeia se întoarce şi, cu capul sus, nearuncând vreo privire cuiva din hol, se năpusteşte afară în noapte.

— Ah, dar nu poţi face o excepţie?

Roy se apleacă asupra mesei, pe chip având ce) mai mare zâmbet adresat doamnei cu listele în mână.

Este fratele meu ... şi el face la fel de multe pentru ţara aceasta ca oricine îmbrăcat în uniformă

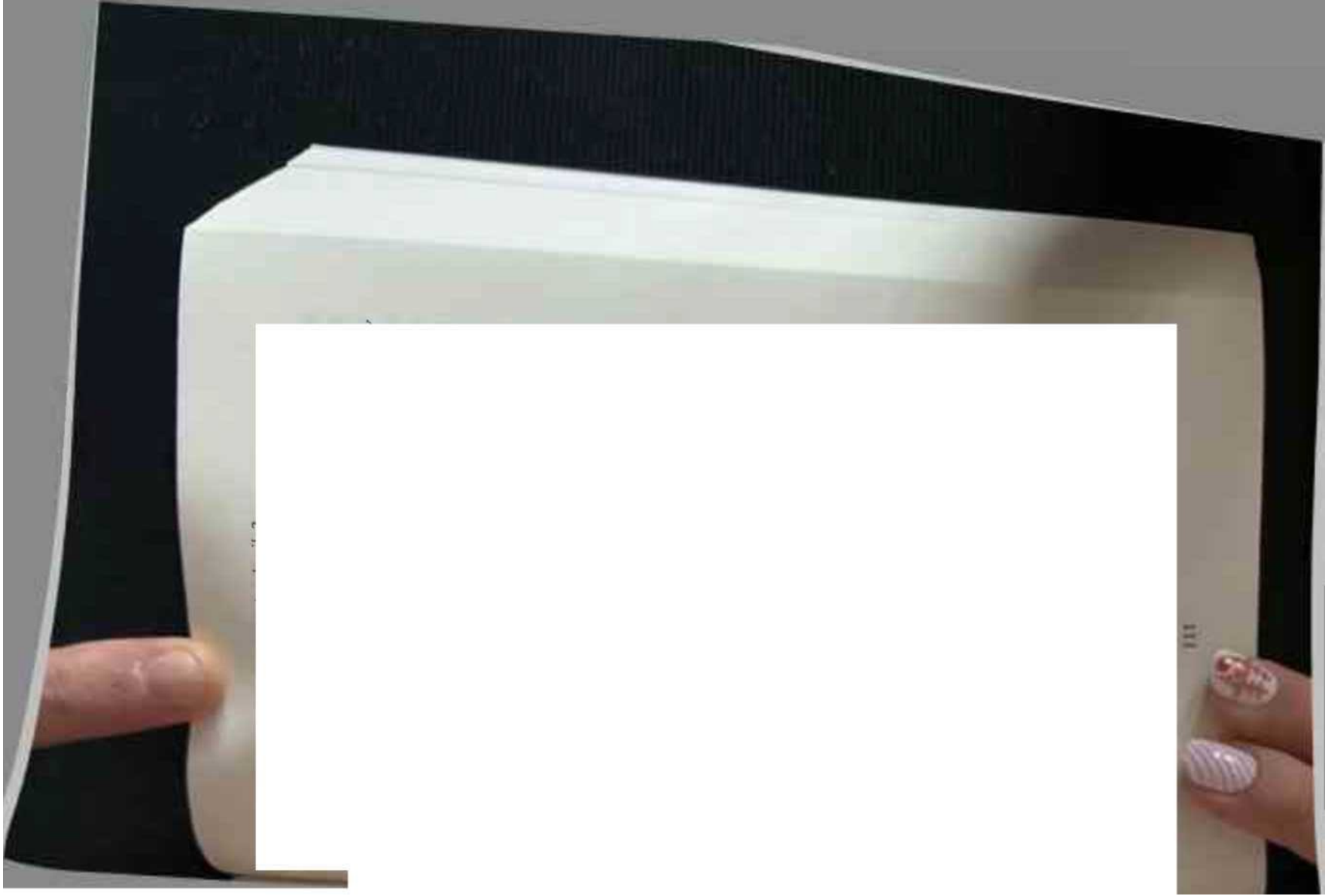

îmi pare rău, domnule Blissl

Vocea ei este ca melasa, groasă şi mult prea dulce, melodică:

- Regulile sunt reguli. iar balul USO este, până Ia urmă, pentru soldaţti noştri.

- Dar uită-te la faţa lui!

Roy se îndreaptă, prinde barba lui Robert şi îi ciupeşte obrajii

¡[iglumă. Dar asta nu ajută cu nimic argumentarea lui.

- Da, foarte chipeş, într-adevăr, dar – se opreşte, se uita Ia ei cu uimire şi descoperă cu încântare – incredibil, sunteţi identici!

- Aşa este, spune Roy ridicându-şi sprâncenele în sus şi în ps, ca şi cum ar avea un secret bine păzit.

- Şi nu ai vrea ca balul vostru să aibă gemeni? împreună suntem o figură!

Vorbeşte în numele tău, ar vrea Robert să spună, dar îşi muşcă limba.

Rândul din spatele lor creşte, iar cei care aşteaptă devin tot mai nerăbdători.

- Nu, spune Robert.

El simte privirea evaluatoare a femeii, ochii care examinează pantalonii marinăreşti maro şi cămaşa albă, haina uzată de lână fără insigne militare şi şapca ponosită, pe care o ţine în mână – o relicvă din tinereţea tatei. El se dă un pas înapoi.

- E-n regulă. Ne vedem mai târziu.

Jenny păşeşte înainte, gătită în fineţuri – toate hainele împru- mutate de la femeile din Ansei – mănuşile albastre ale doamnei Crockett, o rochie gri de mătase a mamei lui, pe care a scurtat-o pentru această ocazie şi ceea ce jenny numea „papuci", împrumutaţi de la Liza Montgomery. După ce venise telegrama, întregul oraş intrase în frenezia de a o pregăti pe Jenny pentru bai. Piaţa oraşului arăta ca o explozie în podul cuiva, cu rodiii şi pantofi şi toate femeile încercând să o îmbrace pe Jenny în ceea ce erau sigure că încă reprezintă cele mai bune ţinute. Jenny răsese – primul ei râset sincer de când plecase Roy. Când a întors ochii

aceia albaştri către Robert şi a întrebat: *Mă duce acolo?,* nu exista decât un singur răspuns posibil.

Jenny se apleacă spre matroană şi îi şopteşte ceva cu ochii jucăuşi. îşi pune mâna într-a lui Roy şi arată într-un mod conspirativ la Robert şi ia fetele aliniate pe margine.

Robert nu-şi dorea nimic altceva decât ca podeaua sa se deschidă şi să îl înghită cu totul.

Femeia îşi întoarce capul într-o parte, îi priveşte pe cei trei şi un zâmbet se naşte la marginile gurii ei roşii. Dar, exact când temerile lui Robert par a se adeveri şi ea este pe punctul de a fi de acord şi de a-l da pradă leilor, femeia, pufnind din buzele ei ţuguiate, spune, apărându-se:

— îmi pare rău! Regulile sunt reguli.

Nervii lui Robert se relaxează şi devine îndrăzneţ, ia mâna femeii, cu tot cu stilou, şi o sărută.

— Mulţumesc! spune eL

— Tinere, spune ea, retrăgându-şi mâna, am spus că nu poţi intra. Îmi pare rău, dar ...

— Ştiu, vă mulţumesc! spune Robert, punându-şi şapca înapoi pe cap şi îndreptându-se spre uşă. Se întoarce către Roy şi către Jenny, care îl privesc uimiţi şi le spune:

— Ne vedem mai târziu!

Când iese, printre soldaţii care se înghesuie la intrare, pala de vânt rece care îl loveşte i se pare libertatea însăşi.

Afară ninge uşor. Robert se îndreaptă către colţul Bulevardului Huntington, unde îl aşteaptă camera lui la YMCA. în câteva minute, va fi în siguranţă, departe de toată această socializare, singur în camera lui pentru toată noaptea.

Dar picioarele lui îl poartă în sensul invers. Cunoaşte sentimentul – este chemarea oceanului, singurul lucru familiar în acest oraş agitat şi singurul loc suficient de larg pentru a se elibera din această celulă pe care o creează clădirile din jurul lui.

Rătăceşte pe câteva străzi, trece prin Grădina Publică din Boston unde un copac luminat şi un grup de colindători îi

Ale cui sunt valurile?

I jmintesccă mâine este Crăciunul. Zăpada care cade se topeşte la I contactul cu solul şi formează mici pârâiaşe pe trotuarele de cără- I rnidă, iar Robert, asemenea apei, tot ceea ce ştie este sa urmeze I panta. Tot mai jos şi mai jos până ce are să se ivească oceanul.

Becurile pe gaz sâsâie, acordurile muzicale de la bal sunt doar I amintire acum. Un alt sunet se aude. Paşii lui se sincronizează cu sunetul metalului care izbeşte un alt metal – o muzică mult mai frumoasă pentru urechile lui decât acordurile lui Glenn Miiler de | la bal. Acestea sunt, cu siguranţă, sunete venite din port. Aude pe cineva la lucru. Cineva care face ceva. Acesta este dansui pe care îl înţelege el.

Bătăile metalice se aud tot mai tare. Orice ar fi, el poate să ajute. Poate că cineva construieşte un adăpost. Se uită în jur la conacele ridicate din piatră albă şi râde. *Okay, aici nu este Mâine.* Aşa că e puţin probabil să fie vorba de un adăpost din metal. Dar totuşi ... ar da orice să îşi poată pune la lucru mâinile, poate să ajute pe cineva. Ca să şi-o scoată din minte pe femeia aceea de la USO.

Cum dă colţul ... o rangă este gata-gata să-i lovească faţa. Dar cotul lui se ridică exact la timp pentru a se feri. Silueta din faţa lui – învăluită în umbră, cu spatele la el, îndreaptă din nou bucata de metal asupra ţintei: bara de protecţie a unui Buick Roadmaster ce străluceşte în lumina felinarului. Masca maşinii, cu siguranţă nu mai veche de un an, este ştirbită, deformată din cauza acestui asalt.

- Nu cred că este o idee atât de bună, spune Robert, îndrep- lându-se şi întorcându-se pentru a vedea întregul chip pentru prima dată.

Dar apoi se dă un pas înapoi. „Individul" nu este individ deloc. Este, de fapt, o ... *ea,* căci iese din umbra ia lumină, iar el nu mai are niciun dubiu acum cine este figura aceasta feminină, îmbrăcată în rochia roşie şi cu o haină de blană elegantă. Ochii ei negri scânteiază, părul blond foarte cârlionţat îi încadrează chipul. Acelaşi chip pe care l-a văzut Robert în momentul când ea a plecat de la sala de bal, iar el o invidiase că reuşise să iasă de-acolo.

(a

— Ba este cu siguranţă o idee bună.

Femeia îşi pune mâinile în şolduri, acolo unde ranga lăsase urme de murdărie pe rochie.

— Chiar nu cred că ...

Ea îndreaptă ranga în direcţia lui, iar el se dă înapoi.

— Uite ce este, domnule! Este prima idee bună pe care am avut-o de ceva timp încoace. Nu-i o idee bună? *Asta* să le-o spui domnişoarelor Hampstead şi colegiului lor de *domnişoare.*

Urmă încă o lovitură *cu* ranga, pentru a accentua şi mai mult spusele. Dacă scena aceasta continuă şi apare cineva, va crede că el a atacat-o şi va fi aruncat în închisoare. Mai bine ar pleca. Dar o priveşte stând acolo, ca Zorro cu sabia scoasă, şi nu poate pleca. Un anumit magnetism îi face să ţină ochii fixaţi pe ea.

— Nu ie cunosc pe domnişoarele Hampstead.

— Nu? Ei bine, eşti norocos. Te-ar fi obiigat să înveţi cât mai repede „cele patru limbi ale romanticilor" – aşa le numesc ele ... dar nu, mulţumesc!

Şi bate cu degetele pe rangă:

— Franceză, latină, germană, italiană. Ha! Una dintre ele este moartă, iar două dintre ele te vor eticheta drept trădător în zilele noastre. Au tăiat acum de pe iistă germana şi italiana, ca nişte cetăţeni dedicaţi patriei, dar

Ate cui sunt valurile?

_ Se pare că sunt mai utile acum mai mult ca niciodată, îndrăzni Robert. Da, dacă ai avea o slujbă care sa ajute războiul, cumva.

Fata devenea tot mai deschisă la conversaţie şi mai puţin tiranică. El îşi imagina că este acea creatură inventată de Jhakespeare – scorpia care avea nevoie de îmblânzire.

- Spune-i asta tatălui meu, continuă ea, furioasă. „Du-te la bal", a spus el. „Ăsta-i rolul tău în a-i ajuta pe soldaţi", a spus. *fii animatoare.* Ca şi cum dacă mă învârt toată noaptea voi ajuta cu ceva războiul.

Poate că nu era chiar aşa de nebună pe cât părea la început

- Dar să mă lase să ajut *cu adevărat?* Să mă lase să îmi iau o slujbă care să ajute cu adevărat războiul? Să devin asistentă pe front? Sau să fac orice altceva? Nu!

Se întoarce înapoi către maşină şi loveşte cu putere bara de protecţie.

- Nu – *bang* – vrea – *bang* – să – *bang* – accepte!

Ea răsuflă din adâncul pieptului şi apoi se întoarce către el.

- Ştii ce a făcut văduva din Cartea cea Bună când avea doar doi bănuţi?

- I-a dat...

El i-a prins privirea pentru prima dată şi a continuat sa o privească insistent, sperând că asta o va ajuta să se calmeze.

- Aşa este. Şi ştii ce am eu pe numele meu?

- Nici măcar nu ştiu numele tău.

- Numele ... îşi agită ea braţul a lehamite, una dintre cele mai inutile invenţii care au existat vreodată. Dar, de dragul argumentării, ştii ce am eu pe numele meu?

Nu-i place să judece, dar socotind după rochia şi haina fină, mănuşile de satin şi pantofii de lac, ar putea să fie ceva destul de consistent.

- Maşina aceasta – asta este. Este singurul lucru de valoare pe care îl am şl pe care îl numesc al meu. Şi doar pentru că a fost un dar de la bunica mea. Ea nu a fost niciodată genul care să stea

deoparte şi sâ lase ca viaţa să o calce în picioare, deci îmi 1* B* nez că am binecuvântarea ei.

El se uită la maşină.

— Binecuvântarea ei... să faci găuri în maşina ta?

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Binecuvântarea ei ... să donez aripa maşinii pentru război. Este tocmai bara de protecţie pe care o atacă. Şi dă să continue. – Să O topească şi să facă vapoare din ea sau orice ar dori ei să facă din tot metalul acesta. Poate că va ajuta la salvarea vieţii unor soldaţi, într-o zi. Chiar dacă eu nu pot să o fac. îşi întoarse privirea, rostind ultimele cuvinte cu voce şoptită.

Aha! Âsta-i spiritul pe care-l înţelege el. înaintează spre ea, gândind să o ajute.

— Nu mă poţi opri!

Ea îşi îndepărtează părul de pe faţă, lăsând o pată de murdărie în urmă. Această pată pare că o defineşte.

— Nu aş îndrăzni.

El îngenunchează lângă bara de protecţie, pune mâna sub ea i] şi caută şurubul de prindere. îl găseşte şi apoi rămâne nemişcat | sub privirea ei curioasă.

— Dacă nu te deranjează că-mi bag nasul...

Ea îşi încrucişează braţele.

— Eu ...

Apoi îşi drege gâtul.

— E-n regulă. Mulţumesc!

Privirile lor se întâlnesc, iar ea se relaxează.

— Te pot ajuta, atâta timp cât nu foloseşti ranga aceea cât lucrez eu, spune el, şi cu condiţia să ai nişte scule în portbagaj.

Cu o urmă de zâmbet, ea pune ranga uşor, pe trotuar şi deschide portbagajul. Ei găseşte o cheie, o ia şi slăbeşte primul şurub, după care se duce la al doilea. Ea se apleacă să se uite şi îi aruncă priviri pe furiş, din când în când. La fel face şi el, privire pentru privire, iar slăbirea constantă a şuruburilor ţese o atmosferă de calm care nu existase înainte, atunci când ranga era în acţiune.

Ale citi sunt
valurile?

-Eu...ăăă...

Femeia-Phoenix, forţă, ardere, orice ar fi fost ea, pare să deru- [ezeîn mintea ei întreaga scenă care tocmai se petrecuse. Tresare ţi îşi scutură praful de zăpadă de pe umerii hainei ei de blană.

- Cred că nu eşti de pe-aici...

Vocea ei a căpătat aerul unei conversaţii politicoase, ca şi cum locmai s-ar fi întâlnit undeva într-un restaurant şi nu din cauza unui conflict între o rangă şi o bară de protecţie.

El râde. Chiar şi după încercarea sa de a purta ceea ce considera el că este îmbrăcăminte de dans, nu s-a putut camufla, nid măcar aici, pe străzi.

- Cred că un pescar din Mâine habar n-are cum să se camufleze în Boston. Ţi-ai dat seama după haine? Nid la bal nu m-au lăsat să intru.

- Cerule, nu!

Se uită la rochia ei.

- Nu sunt eu în. măsură să vorbesc despre haine. Mama mi-a adus rochia de la New York pentru „a-i orbi pe soldaţi."

îşi netezeşte fusta pe care ranga a lăsat o amprentă neagră şi râde.

- Dar până aici cu eleganţa.

- Nu renunţa aşa de repede. Aş spune că tocmai ai dat un spectacol orbitor cu acea rangă. Mama ta a avut dreptate, spune Robert.

Ea râde, iar râsul ei este ca o melodie. Pornit dintr-un loc luminos din sufletul ei.

— Nu după haine mi-am dat seama, spune ea în cele din urmă. Pur şi simplu nu pari a fi chiar ... din Boston. Al un fel de – şi îşi flutură mâna într-un cerc – aer de sălbăticie. Dar şi o linişte. O pace sălbatică.

- Asta nu are sens.

- Ba da, desigur. Nu există o sălbăticie mai mare ca pacea.

Ea îi studiază chipul.

- îmi aminteşti de cineva, totuşi.

Ceva în el se întristează puţin şi nu vrea să se gândească de ce. I s-a întâmplat prea des.

— S-ar putea să-i fi văzut pe fratele meu prin oraş.

Îţi întoarce atenţia spre bara de protecţie şi scoate ultimul şurub.

— Suntem gemeni. în mare parte.

Ea îşi muşcă buzele, stând pe gânduri.

— Nu, domnule, nu este din cauza geamănului tău.

Ea pocneşte din degete:

— Este acel actor ... cel cu genul ăsta de privire pătrunzătoare. Face o pauză, lumina lămpii pe gaz din spatele lor şuieră.

— Gregory Peck! Gregory Peck!

— Mda, Gregory Peck are o pace sălbatică pătrunzătoare, spune Robert.

- Aşa este. Gregory Peck, cu vântul care i-a ciufulit puţin *părui, dar şi sufletul.* Semeni perfect cu el!

Ei o priveşte insistent, gândindu-se cum de vede ea asta. Felul în care îl priveşte, îl studiază fără jenă, de parcă ar fi cel mai fascinant mister pe care l-a întâlnit vreodată. Va fi dezamăgită odată ce va afla *că este* doar un om al mării, fără mistere.

— Robert, spune el în cele din urmă. Robert Bliss. Robert *Bliss.* Ea îi repetă numele şi dă din cap.

— Da, este un nume care ţi se potriveşte.

— Nu este meritul meu.

El răsuceşte bara de protecţie până când aceasta se desprinde.

— Prea bine, domnule Bliss ...

Pasărea Phoenix se ridică şi îi oferă mâna. El o scutură, iar scuturarea încetineşte până când nu mai rămâne decât strânsul mâinii, amândoi înveşmântaţi în noapte.

— Mă bucur să te cunosc.

— Şi eu, domnişoară ...

Zâmbetul de pe chipul ei dispare.

— A! Ce ai spus mai devreme? Că numele nu contează?

— Invenţii inutile, spune ea. Doar dacă nu este ca ai tău. Dar dacă vrei să ştii, numele meu este Eva. Eva ... Rothford.

Ale cui sunt valurile?

îşj spune numele de familie de parcă ar fi o umbră, una grea.

- Ei bine, domnişoară Roth ...

- Eva.

- Ei bine, domnişoară ... Eva.

Mâna ei se relaxează intr-a iui.

- îmi imaginez că acei nume înseamnă ceva pe aici, dar – îmi pare rău că te dezamăgesc – nu ştiu exact ce ar putea însemna. Dar ştiu că, dacă mă îndrepţi în direcţia celui mai apropiat loc pentru deşeuri metalice, aş fi bucuros să duc bara de protecţie acolo ...

— Oh, dar eu voiam să ...

- ... cu tine.

Cuvintele îi ies prea repede din gură, ca şi cum ar fi o capcană pentru homari ce se scufundă cu rapiditate în adâncul mării. *0, Doamne!* Cuvintele nu au fost niciodată punctul lui forte. Faţa i se îmbujorează. Nu trebuie să mai lase idei stângace să-i iasă din gură în prezenţa acestei femei, pare destul de amuzată chiar în acest moment.

- Adică ... dacă mă vrei.

Iar acum cuvintele lui sună de parcă i-ar propune căsătoria. Pare că amuzamentul ei nu se mai sfârşeşte, dar, slavă Domnului, Eva Rothford îşi şterge mâinile pătate de vaselină pe rochia de pe ea, ca şi cum ar fi un prosop de vase, lăsând pete negre pe luciul purpuriu şi îi întinde mâna, aşteptând însoţirea lui.

- Prea bine, marinarule, spune ea în timp ce îşi scoate haina de blană, o aruncă în portbagaj şi apoi îl închide: hai să ducem nişte metal la fiare vechi.

El prinde un capăt, ea prinde celălalt capăt şi o pornesc de-a lungul drumului asfaltat. Strada Acorn – spune plăcuţa de metal alb prinsă pe o casă de cărămidă. Drumul este îngust, cu case din cărămidă neagră înşiruite de o parte şi de alta, coroane de flori şi panglici roşii la uşile întunecate, şi ghirlande care înfăşoară stâlpii cu lămpile pe gaz. Robert este conştient că amândoi oferă o privelişte ciudată – ea în rochia ei fină, el în haine civile şi o

bară de protecţie strălucitoare, străbătă, între ei doi. Liniştea domneşte în jur şi, deşi acest oraş îi dă încă ghes să-şi dea frâu liber şi să alerge până ajunge la mare, ceea ce i se întâmplă acum este ... este frumos.

La capătul străzii, un munte de metal aruncat de-a valma se ridică de pe trotuar. Rame de pat, panouri de gard din fier forjat, oale şi tigăi şi orice altă formă de metal imaginabilă. Cineva a scris cu cretă RECICLEAZĂ METALUL PENTRU VICTORIE pe peretele de cărămidă pe care se sprijină muntele.

— Te simţi mai bine? întreabă Robert în timp ce aruncă bara de protecţie în muntele de metal.

— Mult mai bine.

Eva îşi freacă mâinile mulţumită.

— Dar mă întreb dacă nu cumva toată maşina ar merge pusă în grămada asta ...

— Ascultă, spune Robert. Facem o echipă bună împreună, dar nu cred că am fi în stare nici măcar noi să-ţi cărăm maşina până aid.

Ceva din râsul ei alunecă chiar în pieptul lui, de parcă ar aparţine acolo.

Deodată, se desprinde ceva din grămada de metal, lovind trotuarul cu un sunet de tinichea. El se apleacă şi recuperează obiectul. Este un cerb metalic—o jucărie de copil. O jucărie la care poate cineva a ţinut foarte mult, judecând după modul în care jucăria a fost creată, cu detalii foarte fine.

Ea se apropie. El îşi deschide palma, oferindu-i-o, iar ea o ia – atingerea ei este uşoară. O ţine ca pe o comoară şi ochii îi strălucesc.

— Ei bine, spune ea, inspirând profund şi îndreptându-şi corpul. Un copil şi-a donat jucăria ... asta mă impresionează.

O aşază deasupra barei de protecţie – o jucărie pe tron.

— Să mergem, pescarule Robert! Dacă nu te deranjează o plimbare, îţi voi arăta o privelişte care se aseamănă mult mai mult cu ceea ce ai tu acasă. Oriunde ar fi casa ta.

îngrijorat că s-ar putea să răcească – mânecile lungi ale rochiei ₙu par suficient de călduroase pentru a ţine departe frigul din ce jₙ ce mai pătrunzător – Robert începe să-şi scoată haina, dar ea datină din cap.

- Mulţumesc, dar sunt bine! Mersul mă va încălzi.

îl conduce prin oraşul ei, vorbind tot drumul. Parcă ar fi păstrat cuvintele închise în ea o viaţă întreagă şi a decis că el va fi cel care le va auzi pe toate. Nu că l-ar deranja. De fapt, este exact invers. Căldura şi uşurinţa cu care vorbeşte îl cuprind ca într-o vrajă, făcându-l să uite că este departe de casă. Ea vorbeşte despre slujbele pe care Ie-a încercat, dar pe care părinţii ei nu i-au permis să le păstreze, indiferent de slujbă. Cum tatăl ei, cu legăturile sale în oraş, i-a zădărnicit toate eforturile de a încerca sudura, lucrul pe nave, chiar şi vânzarea de obligaţiuni de război.

- Singurul lucru pe care îl pot face pentru a contribui la război este să mă „logodesc cu un ofiţer tânăr şi demn”.

Ea îşi modifică vocea pentru a-l imita pe tatăl ei şi, deşi zâmbeşte, este un zâmbet trist.

- Eu ... bănuiesc că acest ofiţer are un nume?

— Părinţilor mei le place să creadă asta. Dar ştim deja ce simt eu despre valoarea numelor.

Rămâne tăcută pentru o clipă.

- Dar ţie? Ţi-a furat inima vreo fată?

îşi ia privirea de la ea, o îndreaptă către imensitatea nesfârşită de apă din faţă. Ii spusese că este râul Charles ce reflectă luminile care se văd de-a lungul drumului tocmai din Boston şi din Cambridge.

- Nu, spune el, dar pauza lui creează confuzie.
- Aha, face ea. Dar ai privirea unui bărbat îndrăgostit.

Ea îşi înclină capul şi aşteaptă. Este o invitaţie, iar vraja aceea care emană din ea ajunge în el şi îl obligă să dea un răspuns.

- Nu.

Cuvântul persistă, rădăcinile sale săpând în jur pentru o explicaţie.

— Poate mai demult. Dar nu acum.

— Ce s-a întâmplat? Pe fruntea ei apar linii de compasiune, grijă. Şi o scânteie a acelui foc lăuntric care o animă.

Un răspuns scurt este cel mai bun, decide el.

— Uneori dragostea este o alegere.

— Şi *poţi* alege să nu iubeşti?

— Uneori cel mai bun mod de a iubi este să alegi să renunţi, îl studiază. El simte căldura privirii ei, o aude, în felul în care totul este tăcut în jurul lor, în afară de curenţii întunecaţi ai râului şi de acordurile muzicale ale unui acordeon lent – atât de contrastant cu fastul gălăgios al balului.

în faţă vede bistrouri care au prins viaţă în înserarea ce se Iasă. Miresmele lor calde şi ispititoare îi gâdilă nările – usturoi, brânză şi mirodenii. Speră că stomacul nu-l va trăda chiar acum. Nu vrea să strice magia serii acesteia, a acestei legături care se creează între ei.

— Nu pari a fi genul care să renunţe, spune ea în cele din urmă. Maxilarul lui se mişcă nervos. Ea are dreptate. Nu este genul care renunţă, l-a fost mult mai greu decât şi-a imaginat vreodată să renunţe, să-şi nege propria sa fire. Nu a spus niciodată niciun cuvânt despre asta nimănui, a încredinţat cea mai grea povară unei peşteri adânci din sufletul lui.

Ea îşi strecoară mâna într-a lui ca şi cum ar fi o cheie, deblo- când acest adevăr.

— Poate că nu, spune el. Dar este o poveste diferită atunci când sentimentul – nu poate să-i spună iubire, pentru că a muncit mult timp să-l sculpteze în ceva diferit – nu este reciproc.

Ar trebui doar să lase restul poveştii să rămână nespus, dar vorbeşte.

— Şi nu când fratele tău iubeşte aceeaşi fată. Şi se căsătoreşte cu ea.

Ea îşi înclină capul, gânditoare. îşi îngustează ochii, rămâne aşa o clipă lungă, iar tăcerea începe să se prelungească – până arde.

Ale cui sunt
valurile?

- Acum, uite ...

Sigur are să-i ţină un discurs. Să-i spună că ar fi trebuit sa lupte. Să-l facă să regrete că a vorbit vreodată despre asta.

- ... o să dansez cu tine, spune ea.

El rămâne cu gura căscată. Uluit, încearcă să găsească cele mai potrivite cuvinte pentru a protesta, dar ea întinde o mână şi-l opreşte.

- Din câte văd, tu şi cu mine am fost amândoi obligaţi să mergem la bal în seara aceasta şi, deşi nidunul dintre noi nu a fost prea încântat, eşti un prost dacă crezi că poţi duce aripa maşinii unei fete ...

- Bara de protecţie.

- ... prin oraş, fără să laşi o urmă în inima ei. Eşti un adevărat cavaler, domnule Robert Biiss, orice ai crede, şi voi dansa cu tine.

Şi acolo, pe malurile râului Charles – în timp ce soldaţii şi fetele zguduie o sală de bal din oraş – pescarul, încet, poate nu atât de lin, dar ferm, o trage pe femeie în braţele sale sculptate de mare. Când ea, în rochia ei murdară de vaselină, pune o mână pe umărul său fără uniformă, lui i se pare că ar fi primit o medalie de onoare.

Şi dansează. Trotuarul presărat de zăpadă le este ringul de dans, iar muzica, armoniile izolate ce pătrund până la ei în rafale aduse de vântul de decembrie.

El simte ca ea îi seamănă atât de mult; că sunt amândoi plămădiţi din acelaşi aluat – suflete singuratice care bat la uşa războiului, cerând să fie lăsaţiînăuntru, dar fiindu-le refuzată intrarea. Dar în seara asta şi-au găsit un adăpost împreună.

Gerul iernii face ca zăpada să cadă într-o perdea tot mai groasă, şi ei doi privesc în sus. Stau nemişcaţi. Robert simte că acest moment e neobişnuit, are impresia că se bucură amândoi de liniştea dinaintea furtunii.

Ea tremură, iar el o lasă un moment din braţele sale pentru a-i pune haina lui sărăcăcioasă peste rochia ei din New York – şi de data aceasta fata nu se opune. *Ar trebui să fie ceva mai acătării,*

se gândeşte el, *decât lâna aceasta uzata care a trecut prin P^rea mu'^e ierni.* Dar ea îşi strecoară mâna înapoi într-a lui şi >1 trage spre balustradă.

Acum sunt lângă râu. Fata ti arată Şantierul Naval Charlestown de-a lungul portului. I se pare că între el şi armata marină este un întreg ocean. Eva îi face semn către docuri.

— Acolo! spune ea. M-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi asta.

El se uită în jur, încercând să îşi dea seama pentru ce l-a adus aici. Sunt nave, docuri, clădiri ... şi o corabie care iese în evidenţă dintre toate celelalte, catargele sale înalte de lemn par să fie venite dintr-o istorie îndepărtată, liniile punţii sale se disting în perfectă armonie.

Aceasta nu este o navă de război de culoare gri, toată din metal, emanând greutate şi forţă.

Este o fregată dintr-o altă epocă, când navele luau fiinţă din puieţii din pădure şi îşi trăgeau forţa din pământ. Nemişcată şi măreaţă, ca oamenii care au scos acei buşteni din pădurea adâncă, încărcată de zăpadă. Bărbaţii care i-au prelucrat apoi în vase suficient de puternice pentru a traversa mări nemiloase.

— Aceasta este...

— *USS Constitution,* spune Eva cu mândrie. Botezată de George Washington însuşi.

Forţe nevăzute se desfăşoară în întuneric, ajungând deasupra strălucirii negre a apei şi captivându-1.

— De ce ... de ce mi-ai arătat asta? întreabă el, încercând să înţeleagă de ce are sentimentul că este legat de această navă cu un lanţ de metal.

Eva îl studiază şi apoi ridică uşor din umeri, contrar profunzimii din ochii ei.

— îmi aminteşte de tine.

în pieptul lui se produce o senzaţie puternică în timp ce priveşte corpul din lemn al navei legănându-se uşor în valurile portului.

Ale cui sunt valurile?

- Nava aceea, spune ea, a fost sculptată de timp. Nu este ca restul celorlalte nave.

Eva îşi întinde braţul peste port, cuprinzând flota de vase de război. Toate au fost fabricate în grabă, făcute pentru utilitate, viteză şi putere. Sigur, avem nevoie de ele acum. Dar aceasta?

îşi ridică bărbia delicată spre nava *Constitution.* Aceasta spune o poveste lungă, care a durat de-a lungul timpului. O poveste care va dăinui mult timp după ce războiul acesta se va termina. Şi nu va fi mai puţin utilă. Va fi la fel de importantă şi de curajoasă ca alte nave.

De ce ti spune toate acestea? Tocmai s-au întâlnit, şi totuşi, cumva, îl cunoaşte mai bine decât se înţelege el pe sine.

- Gândeşte-te cum ar arăta portul acesta fără acea navă. Gândeşte-te ce văd acei marinari când se îmbarcă. Când se uită la acea fregată, văd inspiraţie – acesta este motivul pentru care pleacă. Le dă speranţe, putere ... şi dacă cineva nu ar fi dorit să-şi dedice timpul construirii acestei nave ... ei bine, acesta ar fi fost un port mai sărac.

Ea închide ochii şi îşi ridică faţa către zăpada care cade, aplecându-se înainte şi prinzându-se cu mâinile de balustradă pentru a-şi păstra echilibrul.

— Am sentimentul acesta legat de tine, pescarule Robert! Simt că eşti destinat unui lucru măreţ.

El tocmai este pe punctul de a protesta, de a-i spune adevărul – acela că este doar un om umil al mării, unul care ştie să citească mai bine valurile decât oamenii. însă este întrerupt de un Bentley negru care opreşte chiar la curba de lângă locul în care se aflau.

— Fir-ar să fie! exclamă Eva.

îşi aranjează rochia şi modul în care încearcă să pară demnă, deşi faţa ei murdară de vaselină îi cucereşte şi mai mult inima lui Robert.

- Orice ar spune, nu-mi pasă! El are spioni peste tot în oraş şi îi place să îmi amintească asta.

El? Geamul din dreptul banchetei din spate se lasă în jos şi un bărbat vorbeşte din umbră:

— lată-te în sfârşit, Evelyn!

Bărbatul ii aruncă lui Robert o privire rapidă şi decide că nu merită să fie luat în seamă.

— Bună, tată! Ai avut o seară plăcută?

Ea vorbeşte cu afectare, probabil învăţată de la faimoasele domnişoare Hampstead, şi se poartă ca şi cum nu este nimic neobişnuit în faptul că se află aici, la atâtea străzi depărtare de sala de bal, într-o astfel de stare. Nesupravegheată, cu un bărbat ciudat lângă ea.

— Da, am avut. Petreceam o seară foarte plăcută la club, până când proprietarul de la Giovanni mi-a telefonat şi mi-a spus că păreai să te fi pierdut prin zona asta.

Eva îi aruncă lui Robert o privire rapidă ca şi când ar spune: „Vezi?”

— Cât de amabil din partea lui, spune ea, să aibă grijă de o domnişoară care habar n-are unde se află în acest oraş străin.

Robert are sentimentul că perspicacitatea celor doi este pe măsură şi de aceea se ciocnesc.

— într-adevăr! spune domnul Rothford. Ei bine, vino acasă acum. Mama ta are detalii despre nuntă *pe care ar vrea să Ie* rezolve, iar tu clar nu ai alte obligaţii în seara asta ...

El lasă insinuarea să-şi facă efectul.

— O, sunt *foarte ocupată* în această seară, tată.

Se uită la Robert şi apoi iar la maşină. O licărire de îngrijorare. Se pare că vrea să-l scutească pe Robert de o scenă.

— Dar nu este nimic care nu poate *fi* continuat – *curând,* altă dată.

Ea îi întoarce spatele iui Robert şi începe să-şi ridice haina de pe umeri. Punând o mână pe umărul ei, *ei* se *apleacă uşor* înainte.

— Păstreaz-o, spune el.

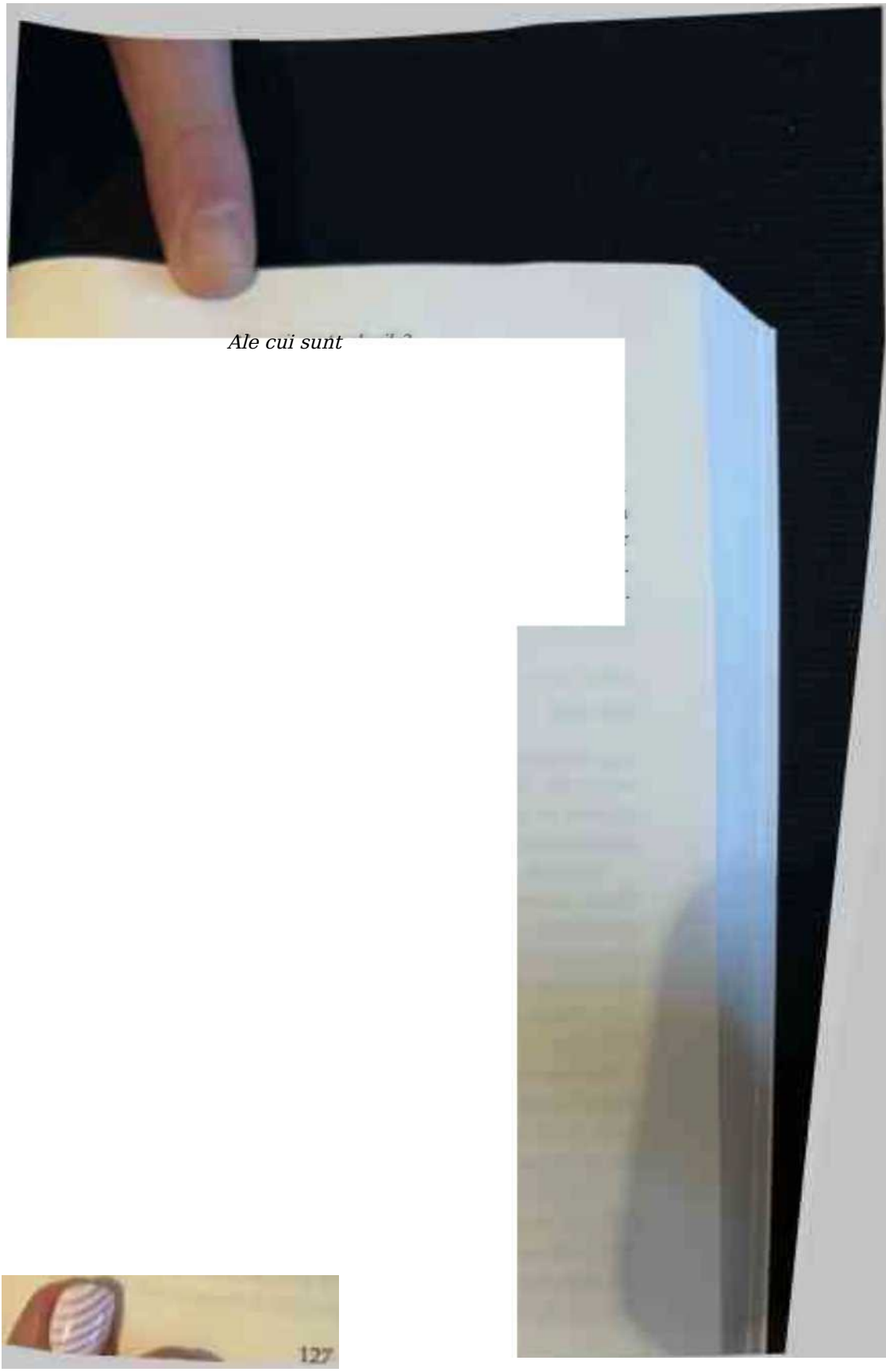

El nu mai are nevoie de haină, mai ales pentru că ea i-

a oferit mult mai multă căldură ca orice în seara aceasta.

— O voi păstra, spune ea. Doar pentru o vreme. Te voi găsi, Robert Bliss.

El priveşte, cu inima frântă, în timp ce ea urcă în Bentley. Simţul său de onoare îi spune că ea este în mod clar – cel puţin în ochii unora – dedicată unui viitor diferit Unui alt bărbat Iar el ştie că este capabil să-şi înveţe inima să stea departe de iubire.

Dar un sentiment mai puternic îi spune că ea ar putea fi liberă. Că într-o zi, el ar putea fi cel care o va găsi pe Eva Rothford.

C&pitofal f2

MAI **2001**

Uşa atelierului de bărci se deschide cu un scârţâit. Annie îşi ţine respiraţia, întunericul dinăuntru evocă imagini ale dragonului pe care ea şi-l imagina în trecut. întotdeauna a crezut că Bob ţinea locul acesta încuiat pentru a o feri de ce era înăuntru.

Jeremiah se strecoară înăuntru şi dispare în negrul abis. După un moment lumina unui felinar cu kerosen şuieră prinzând viaţă. Nevăzându-l pe Jeremiah, Annie bagă capul pe uşă şi aproape că sare în sus speriată când el reapare brusc, întinzân- du-i felinarul.

— După tine! spune el, întinzând un braţ pentru a o invita înăuntru.

Ea face un pas timid înainte. Când trece pragul, se simte de parcă a păşit într-o altă lume – una în care aerul întunecat apasă greu, condimentat cu accente de rumeguş, parfumul blând al lemnului vechi şi o nuanţă de fum de foc de tabără.

O strălucire rapidă a felinarului aruncă umbre macabre asupra unui banc de lucru şi a unui scaun. O veche canoe atârna de grinzi, scârţâind înainte şi

înapoi în curentul creat de uşă. Vopseaua de pe aceasta arată proaspăt şlefuită, lăsând la vedere lemnul de dedesubt.

— Barca lui Roy.

Jeremiah o priveşte prudent, ca şi cum nu este sigur daca să-i spună mai multe.

— Bob mă laşa să încerc să o repar. Sper că eşti... de acord.

Durează o secundă ca ea să realizeze că ei aşteaptă răspunsul ei.

— A! Eu?

— Păi... tu eşti nepoata lui. De drept, este a ta.

Pentru ea este ciudat să vadă această barca construită de un bărbat pe care nu l-a întâlnit niciodată ... un bărbat al cărui sânge îi curge prin vene.

— Da, desigur! Arată ca şi cum ar trebui să fie pe mare, spune ea.

— La fel ar trebui să fii şi tu.

Ochii lui Jeremiah se încreţesc şi un zâmbet apare la colţurile gurii.

— Ha, ha! Nici că se poate o mai mare diferenţa.

Jeremiah ridică din umeri şi se îndepărtează, iar ea explorează locui.

într-un colţ îndepărtat al atelierului – cel care poartă urmele unui incendiu – pereţii sunt înnegriţi – rămăşiţe ale flăcărilor lacome. Acolo se află o scară, iar teancuri de şindrilă din lemn sunt ordonat stivuite lângă un burghiu electric portocaliu.

Jeremiah îi face semn către colţ.

— Sper să fie totul reparat până când va veni Bob acasă.

O licărire de îndoială îi traversează chipul, dar Armie este tentată să-l îmbrăţişeze pentru felul în care vorbeşte despre întoarcerea lui Bob ca şi cum ar fi o certitudine.

Ale cui sunt valurile?

— Şi aici – Jeremiah se îndreaptă spre centrul spaţiului asemănător unui hambar, aici este dragonul tău.

Este un bloc mare, înalt, lat cât zece persoane şi ajungând aproape până la grinzi, învelit în pânze murdare de vopsea. Forma este ciudată, ca şi cum ar încerca să fie un cub perfect, dar lipsesc bucăţi din această formă ciudată care se află sub pânze.

Annie se apropie şi, cu o privire nesigură adresată lui Jeremiah, ridică un colţ.

Pulsul îi creşte, respiră greu.

îşi trece mâinile de-a lungul marginii pânzei pătate de vopsea până când prinde o bună bucată din ea, şi apoi o dă toată la o parte. Praful plouă în jurul lor şi peste ei, în valuri luminate de soare. Annie tuşeşte, fluturând cu mâna norul de praf, iar pânza cade grămadă pe podea.

Strat după strat, vede o grămadă de cutii aliniate într-o precizie aproape perfectă. Unele sunt dintr-un carton maro, simplu, iar altele arată impecabil, chiar dacă sunt prăfuite. Altele sunt cutii de pălării care arată de parcă ar fi sosit direct din magazinele Bloomingdale. Se vede şi o tavă dreptunghiulară deformată, cu capacul prins cu sfoară. Unele recipiente sunt doar ca nişte grămăjoare de dimensiuni ciudate, ambalate în hârtie de împachetat sau hârtie de ziar, pe care cineva a mâzgălit o adresă. Fiecare pachet pare să vorbească despre o clasă socială – provin fie din oraşe sărăcăcioase, fie din conace, fie din toate clasele sociale intermediare. Pe fiecare, ca şi pe cele din dulapul din casă, se vede câte un număr.

— Pietre, spune Annie.

jeremiah îi aruncă o privire rapidă.

— Ştiai ce sunt?

Arin neagă.

— Nu, de acestea nu ştiam. Dar există un dulap înăuntru, în casă, plin cu astfel de cutii.

— Sunt aici de când erai tu copil?

Arm neagă din nou.

— Cele din dulap nu erau acolo când am venit eu. Dar acestea ...

Ridică una din colţ. Pe hârtia maro cu care este împachetată se vede o ştampilă a poştei cu anul 1964. În interior este o cutie pe care scrie Gelatină Knox. Când deschide capacul, Annie găseşte înăuntru o piatră de culoare roşu-arămiu.

Ale cui sunt valurile?

— Se pare că acestea sunt aici de ceva vreme.

Ea îşi îngustează ochii:

— De unde ai ştiut ce este în ele?

El pare că se ruşinează. Ridică din umeri.

— Eu sunt poştaşul.

— Asta nu înseamnă nimic.

Annie îi aruncă o privire care îi spune că înţelege că aceea a fost o falsă explicaţie.

— Acestea sunt de zeci de ani aici. Şi sunt adresate ...

Se chinuieşte că descifreze adresa, în lumina slabă. *Dirigintelui poştei, Ansel-by-the-Sea, Mâine.*

— Poate că nu ar fi trebuit să mă uit. Dar când găseşti aşa ceva într-un loc ca acesta – şi arată cu braţul spre scena din faţa lor, în timp ce ea îi urmăreşte braţul de-a lungul pereţilor pe care dansează umbre – uneori chiar trebuie să te uiţi.

El îşi vâră mâinile în buzunarele blugilor.

— Şi sunt adresate *Dirigintelui poştei.*

— 0 slujbă pe care nu ai venit aici ca să o preiei, îi aminteşte ea, punând la loc cutia.

— Şi totuşi, iată-mă aici.

El zâmbeşte şi, din nou, i se văd gropiţele din obraji.

— Dar ce legătură are asta cu Bob? întreabă ea, redevenind serioasă.

— N-am nici cea mai mică idee, spune Jeremiah. Dar există un lucru pe care îl ştiu. Annie aşteaptă, ascultând. Mâine este consiliul oraşului. Acolo ai cele mai mari şanse să afli.

în seara următoare, iat-o pe Annie îndreptându-se către Market Road, unde sunt clădirile albe împodobite cu ghivece de flori cu muşcate roşii curgătoare şi lobelia albastră. Atmosfera europeană îi aminteşte de serile petrecute pe străzile din Alpenzell.

îşi mută plăcinta, caldă încă, în cealaltă mână, ferindu-şi ochii *de* lumina directă a soarelui târziu, pentru a privi clădirile din jurul pieţei. Jeremiah o avertizase că, pentru a putea „pătrunde" această mulţime, trebuia să îndeplinească două condiţii: să se fie născut şi să *fi* crescut în Ansei şi să aducă mâncare. Din moment ce nu avea nicio şansă cu prima condiţie, făcuse eforturi mai man pentru a îndeplini a doua condiţie – gătise vechea reţetă a familiei, renumită prin părţile acestea. îşi verifică ceasul: 18:50. A ajuns cu zece minute mai devreme – un avans respectabil.

Traversează petecul cu iarbă verde şi intră în bibliotecă. Sau cel puţin ... crede că este biblioteca. Ultima dată când a fost aici, era doar un vagon vechi, rămas de la vechea cale ferată abandonată, din spatele muntelui Birchdown, dotat cu rafturi din podea până în tavan. Acum, vechiul vagon roşu pare a fi foaierul unei clădiri noi care se ridică în spatele lui.

Intră şi traversează spaţiul îngust până Ia uşile duble de sticlă, prin care vede că un mic grup de oameni s-au adunat deja. O femeie prezidează de la o masă în faţa a trei rânduri de scaune în mijlocul cărora se observă un culoar. Se pare că sunt în plină sesiune. *Oare venise la ora greşită?* Deschide uşa cât de uşor poate, aceasta scârţâie, iar Annie tresare. Imediat, toate privirile se îndreaptă asupra ei.

— Vă putem ajuta?

Femeia din faţă se uită la Annie pe deasupra ochelarilor cu rame metalice.

— Scuze, spune Ann. Am crezut că am ajuns mai devreme pentru consiliului oraşului, dar ...

Femeia are o plăcuţă de identificare din alamă în faţa ei, pe care scrie *Margie Lillian.* Cu vocea puţin îndulcită, aceasta îi răspunde:

— Da, ai ajuns devreme, dragă, spune femeia. Aceasta este o şedinţă a Societăţii de Conservare a Monumentelor Istorice. Vom închide şedinţa în cinci minute, după care va începe consiliul oraşului.

Ale cui sunt
valurile?

Annie este surprinsă de tonul oficia) al lui Margie.

- Poţi aştepta afară în foaier.

Annie se retrage, mulţumită pentru umbra vagonului, pentru confortul simplu pe care i-l oferă. Se aşază pe o banca lungă de lemn de lângă uşile de sticlă şi se bucură de magia acestui mic spaţiu. Işi imaginează călătoriile pe care trebuie să Ie fi făcut vagonul, oamenii pe care trebuie să-i fi purtat în perioada sa de glorie. Momentele în care copiii l-au invadat ca să asculte poveşti, pe când era doar o mică bibliotecă pe un petec de iarbă verde.

Se gândeşte că este cel mai potrivit loc pentru întâlnirile Societăţii de Conservare a Monumentelor Istorice. Ei sunt păstrătorii trecutului în oraşele care sunt prea mid pentru a se organiza întâlniri ale unei societăţi istorice, şi se pare că au transformat vagonul chiar într-un muzeu în care expun artefacte. O rochie de zi din stambă, uzată, ornată cu buchete galbene de flori, tronează în capătul camerei, din spatele unei vitrine. Pare mai degrabă ceva ce ar purta o ţărancă din sud, decât o doamnă din sălbatica Mâine. Uşa din faţă este flancată de portrete în ulei care înfăţişează mascotele iubite ale oraşului din anii '60: Homer – pisica de rasă *Mâine coon* şi Johannes – delfinul. Bob obişnuia să-i spună poveşti despre aceşti prieteni neobişnuiţi care împreună dădeau târcoale portului. O altă fotografie îl arată pe Homer ghemuit deasupra digului, sprijinind o labă pe botul lui Johannes. în cealaltă, Johannes se întinde suficient pentru a-şi pune partea inferioară a ciocului Iui de delfin pe capul pisicii, ca şi când l-ar face cavaler. Pentru o vreme, perechea aceasta a atras mulţimi de oameni din oraşele din apropiere, care veneau doar să mănânce floricele pe băncile portului şi să le urmărească poznele.

Annie face o notă în minte pentru a reveni să studieze mai mult exponatele, atunci când va putea să petreacă mai mult timp în acest cufăr cu comori. Lucruri de genul acesta îi fac inima să zvâcnească, o fac să-şi dorească să păstreze caracterul acestui loc. Să-i sondeze istoria, dar să-i păstreze viitorul.

Nu! Din nou, gândurile îi sunt întrerupte de o durere ascuţită ia amintirea a ceea ce face ea acestor locuri când încearcă să ajute. Face un efort să se gândească la altceva – repetă în minte ce vrea să le spună acestor oameni care o cunosc de atât de puţin timp şi, totuşi, ştiu mai multe despre povestea propriei familii decât ea.

Uşa se deschide scârţâind, iar Arthur iese. întoarce anunţul prins pe uşa de sticlă, astfel că acum scrie *Consiliul oraşului Ansel-by-flte-seii.*

— Intră, Emma! Glumeam. Vreau să spun Armie, spune el şi îi face cu ochiul.

Ea îl urmează înăuntru, unde oamenii discută între ei în grupuri mici, în camera inundată de soare. SuIIy, cu coada ei albă împletită legănându-se pe spate, face ronduri cu un platou de argint.

— Un biscuit? întreabă ea un bărbat careîşi ţine telefonul mobil ca şi cum ar fi o lanternă. Apasă pe un buton, iar ecranul colorat captează imaginea lui Sully cu un zâmbet plin de speranţă.

— Remarcabil, spune el, întorcând telefonul în mână.

— Drăda asta tocmai mi-a făcut mie o poză?

— Sigur că da. Tehnologie de precomercializare. Toată lumea va avea unul în decurs de un an de acum încolo, dacă vrei să ştii părerea mea.

Sully face cu mâna un semn de lehamite.

— Cine are nevoie de un telefon care să facă fotografii? Pentru asta sunt camerele de fotografiat. Un moft trecător, dacă mă întrebi pe mine.

îşi ridică platoul până aproape de faţa lui.

— Nu vrei un biscuit?

— Da, desigur, domnişoară Sylvia! Mulţumesc frumos!

Sully se îndepărtează, bucuroasă că a găsit un doritor, iar Armie urmăreşte cum omul ia o muşcătură – sau cum

încearcă să muşte. Când muşcă mai tare, bucata triunghiulară de aluat se sfarmă în zeci de bucăţele. Bâjbâie, încercând să prindă ploaia de firimituri care cad pe jos şi îşi scapă telefonul. Annie î) prinde şi

i-l dă înapoi, în timp ce el îşi scutură firimiturile de pe cămaşa albă cu nasturi. Bărbatul pare să fie la locul nepotrivit aici, s-ar potrivi mai bine pe Wall Street decât în Anse!. Pare a avea în jur de cincizeci şi cinci de ani, părul grizonat, pieptănat cu grijă.

— Mulţumesc!

îi întinde mâna:

— Richard Wilkins. Pe aici mi se spune Rich.

— Annie Bliss.

Cei doi dau mâna, iar Annie îi arată telefonul mobil.

— Ai semnal aici?

El râde de parcă tocmai ar fi auzit gluma secolului.

— Nu, doamnă. Nimeni din Ansei nu are. Asta este atracţia locului, să ştii.

Rich zâmbeşte larg şi face semn către un scaun liber lângă al său. Doamna din faţă bate cu ciocanul ca şi cum ar fi judecătoare. Margie Ltllian se ridică, se întoarce cu faţa Ia steagul atârnat de galeria aflată deasupra, în spatele ei şi, punându-şi mâna la inimă, începe să rostească jurământul de loialitate.

Arthur, care este aşezat pe scaunul din faţa lor, se întoarce spre Rich.

— Se pare că vom scăpa fără să-l vedem pe ticălosul ăla.

îşi ridică sprâncenele vesel, dar tocmai atunci uşa scârţâie în spatele lor şi Spencer T. Ripley îşi face apariţia, înaintând cu paşi mari.

— Prea te-ai entuziasmat, mormăie Rich înapoi către Arthur.

— Mă scuzaţi, spune Spencer adresându-se doamnei din faţă, cu o mică plecăciune. Se pot face comentarii din public?

— Vi se pare că suntem deschişi pentru comentarii din public? se bagă Ed în discuţie, din cealaltă parte a culoarului.

— Vă rog să luaţi un loc, spune Margie cu răceală.

Ale cui sunt valurile?

Margie face prezenţa pentru cei trei membri ai consiliului – inclusiv ea – şi anunţă ordinea de zi. Un bărbat se ridică să citească o scrisoare privind starea drumurilor, menţionând mai multe gropi şi o problemă la un canal de scurgere, probleme

ramase din iarnă. Un alt bărbat oferă o actualizare cu privire la viitorul Festival al homarilor.

— Avem comercianţi care vor veni din tot statul, spune el, iar camera zumzăie de entuziasm. Bineînţeles, sperăm să aducem veniturile obişnuite, dar, mai mult decât atât, sperăm să atragem oameni noi în aceste locuri, care să se stabilească aici definitiv. Aşadar, Agenţia imobiliară *Tribord* s-a oferit cu generozitate să fie principalul nostru sponsor şi va ţine deschis tot weekendul acela.

Rich se apleacă spre Annie şi îi şopteşte:

— Oraşul acesta moare.

Pulsul lui Annie creşte.

— Ce vreţi să spuneţi? şopteşte şi ea, nevrând să provoace mânia lui Margie.

— Nu-i pot ţine pe tineri aici. Nu sunt locuri de muncă. Turiştii vin doar vara şi nu mai vin aşa de mulţi, spune el ridicând din umeri.

— Doreşti să împărtăşeşti ceva cu noi, domnule Wilkins? Rich se ridică.

— Da, doamnă, dacă binevoiţi. Margie Lillian se uită la ceas şi la hârtia cu ordinea de zi din mâna ei.

— Daca este relevant pentru problema în discuţie, te rog.

Rich trece pe lângă Annie, până ajunge la microfonul de la capătul culoarului centrai. Se apleacă şi îşi drege gâtul, de parcă ar fi pe cale să dea un anunţ unui întreg amfiteatru.

— Am un Skyblaster 3000 şi propun să îmi ofer serviciile. Publicul schimbă priviri încurcate. Margie îl întreabă cu un ton monoton:

— Şi ne poţi spune ce este ...

— Skyblaster 3000 ... continuă Rich, agitându-şi picioarele de parcă ar fi un copil care stă la coadă pentru a

se urca în roller coaster.

— Da, spune-ne ce este ăsta, te rog.

îşi scoate mâinile din pantalonii lui kaki şi le flutură deasupra capului.

— Imaginaţi-vă!

Ale cui sunt valurile?

Vocea lui suna de parcă ar încerca să povestească drama din- tr-un trailer de film, dar nu îşi găseşte cuvintele să înceapă.

— Festivalul homarilor. Festivităţi bine-cunoscute de vară. Oamenii, atraşi de festivităţi, vin de la mile depărtare. De ce?

Ed îşi face mâinile pâlnie, se ridică şi strigă:

— Pentru homar!

Rich îl arată cu degetul.

— Da, pentru homar. Şi datorită luminii care străbate cerul, atrăgându-i pe oamenii din împrejurimi şi de departe. Şaizeci de mii de lumeni care îi atrag pe oameni.

Arthur atârnă un cot peste spătarul scaunului său pliabil din metal şi se mută pentru a-l vedea pe bărbatul de la capătul culoarului.

— Dar ce nevoie aveai de un reflector, Rich?

Apoi se răsuceşte spre Armie şi şopteşte cu voce tare:

— Tipul ăsta cumpără mereu câte-o drăcie nouă. A venit la noi din New York şi pare că vrea să aducă tot oraşul aici, drăcie cu drăcie.

Ed se bagă iar în discuţie:

— Dar ce, trebuia să aibă nevoie? E ... bogat!**

Un val de râsete străbate micul grup de oameni, care apreciază jocul de cuvinte.

Rich se dă puţin înapoi.

— Ăăă ... i-am cumpărat pentru vânătoare.

Un bărbat cu barbă neagră îl priveşte fix.

— Dar tu nu vânezi!

Rich ridică un deget:

** Joc de cuvinte intre numele personajului, Rich şi adjectivul „rich (în engl. – „bogat”).

Ale cui sunt valurile?

— Dar aş putea vâna!

— Şi ai cumpăra tun reflector? Ce ai de gând să vânezi ÎGodziila?

O altă voce intervine:

— Există lanterne de vânătoare, să ştii, Genul care nu este atât de puternicii încât să taie toată pădurea nordică.

Ori cumperi ceva bun, ori renunţi, spune Rich ridicând din umeri.

O femeie de lângă culoar se opreşte din tricotot şi clătină din cap.

— I Im, oameni de la oraş! îi poţi scoate din oraş, dar nu poţi scoate prostia din ei.

— Ascultaţi, spune Rich, cu zâmbetul lui bonom, în ciuda glumelor lor. Realitatea este că avem un reflector puternic pe care îi putem folosi pentru a avea un impact mare în timpul Festivalului homarilor. Ce să fie, da sau nu?

Se îndepărtează de microfon, apoi se apleacă înapoi spre el:

— Dar eu sper că va fi da.

Rich se întoarce la locul său îşi ridică pumnul victorios, îi face cu ochiul lui Annie şi îi şopteşte:

— Skyblasier!

Doamna care tricotează se ridică.

Comentariu din public? întreabă ea.

Margie Lillian îi face semn să vină la microfon, Spencer T. Ripley pare iritat Sare în picioare şi se aliniază în spatele doamnei care tricotează.

Ea începe să vorbească, stând la cel puţin o jumătate de met ni de microfon,

— Apleacă-te spre microfon, doamnă Blanchard, o îndeamnă Rich. Suntem televizaţi.

— Pentru cine, tinere? Cea mai mare parte a oraşului este aici! îşi pune o mână în şold,

— Este momentul tău. Rich tace cu ochiul, Apleacă-te!

Ea se supune,

- Nu cred că avem nevoie de un reflector, Rich,

Vocea ei este atât de amabilă, ca melasa, încât cuvintele ei par mai degrabă ca o favoare decât o dezaprobare, Uitaţi-vă la tot ce avem deja – mareele – cele mai mari din ţară! Homarul – ev) mai

bun. Stelele – să nu uităm de ele. O parte din motivul pentru care oamenii vin Io Ansei este că nu există poluare luminoasă aici. Nici măcar lumini stradale.

După o pauză, continuă:

- Şi ridicăturile. Oamenilor le place întotdeauna să vadă rid ¡citurile.

Annie nu a auzit niciodată de ridicături. Sună ciudat, chiar şi pentru Ansei. îşi face o notă în minte să întrebe despre asta mai târziu.

Cu un zâmbet doamna Blanchard se aşază, iar Spencer T. Ripley vine la microfon.

- Bună seara, spune el, cu o afectare care contrazice faţa lui tânără. După cum ştiţi, Comitetul pentru Excelenţă în Poezia Maritimă se află în etapele finale ale planificării Primei Conferinţe Anuale pentru Excelenţă în Poezia Maritimă. Drept curtoazie, vin cu ultimele ştiri...

Continuă discursul şi, cu cât devine mai intens în detaliile despre conferinţă, cu atât publicul pare mai detaşat. Annie aproape că simte milă pentru el. După ce a vorbit despre ordinea de zi şi sesiunile dedicate pentametrului iambic cât şi versului liber, dacă puteţi crede asta – îşi închide în cele din urmă mapa neagră. Chiar când este pe punctul de a se îndepărta de microfon, ceva ce spune el o face pe Annie să tresară.

— Planurile noastre rămân neschimbate privind oferirea premiului pentru întreaga activitate domnului Robert Bliss, pe care îl cunoaşteţi. Comitetul îşi trimite urările pentru recuperarea sa rapidă şi aşteaptă cu nerăbdare acceptarea acestui prestigios premiu.

La ultima parte a discursului, el priveşte către Armie, a cărei faţă se înroşeşte. Astăzi fusese din nou la spital, rugându-se. În fel, pentru recuperarea lui rapidă. îşi poate da seama că toţi cri de faţa au pus un zid între ei şi Spencw. Ea se clatină pe marginea acestui zid imaginar – dorind să le câştige încrederea. dat

Ale cui sunt twiitriie?

disperată să afle ce anume ştie Spencer despre Bol*.

DncA nu cxUlA alt«* «'«'mantarii publice în acest moment

Sully «are de ¡н* scaun ru platoul în mână şi ne îndreaptă «pro microfon. Mitrgiv te aminteşte cA comentariile publice ar trebui să fie limitate În trei minut«*, iar Sully încearcă să vorbească repede. 0 *Inm/nA* îmi străpunge noaptea ferestrele, spune ea cu dezgust. Acum ştiu eA toţi m-aţl primit foarte bine de când am venit «le pi* munte, dnr, oricAl aş încerca să dorm, noaptea nu pot dormi din cauza acelei lumini.

ba conţinuA cAtcva minute despre taina cnre o macină şi, când primeşte avertismentul celor treizeci de secunde, începe să se mişte ['rin cameră, dlstribulndu-şi biscuiţii şi ignorând şoaptele şuierat«* ale Iul Rich de a reveni la microfon.

Annic se apleacă înainte, întrebându-l pe Arthur: Ce tace?

Deşteaptă, spune el. îşl prelungeşte timpul distrăgându-le atenţia.

Dar biscuiţii nceia sunt ... Armie se opreşte. Nu vrea să fie nemiloasă.

Mai rău decât a manca pământ? Nu contează. Mâncarea este importantă pentru aceşti oameni.

Ajunge şi la Annic care ia unul şi muşcă puţin din biscuitul tare ca piatra, în timp ce Sully se întoarce la microfon şi îl arată pe Ed.

— Lumina vine de pe insula lui. Nu am ce să fac dacă casa mea este faţă în faţă eu a lui, dar ei poate să aibă grijă unde-şi putu* lumina.

Toţi din încăpere se agilă în mod ciudat. Nimeni nu vrea să-şi ia sarcina de a-l întreba pe bietul orb de ce a pus o lumină la capătul insulei sale. Ed se ridică în

picioare, demn.

- le-ai gândit vreodată că aş ti putut să o pun acolo cu un motiv?

Şi, tără alte explicaţii, iese afară, iar bastonul de lemn spălăcit îl ajută sA găsească calea.

Ale cui sunt
valurile?

— Ed, unde ţi-e bastonul pe care îl aveai? şopteşte Arthur, dar prea târziu – Ed a ieşit deja.

— S-a terminat timpul, Margie îi spune lui Sully. Şi vom suspenda pentru seara aceasta, dacă ...

Annie a fost atât de prinsă de întâlnire încât aproape că şi-a pierdut şansa de a vorbi. Se ridică în picioare şi, pentru a doua oară în acea seară, toate privirile sunt îndreptate spre ea.

— Aşteptaţi! Deci limita e de trei minute, da? zâmbeşte ea, repezindu-se la microfon.

Dar odată ajunsă acolo, uită tot ce avea de spus. Ce are ea de spus acestui oraş aparent pe moarte care are nevoie de mult mai mult decât întrebările ei nebuneşti? Ea, care aduce nenorocire satelor aflate în pericolul extincţiei, aşa cum s-a dovedit în cazul satului Alpenzeil... dar poate cineva ar putea ajuta, dacă ea şi-ar găsi curajul?

— Timpul se scurge, domnişoara ...

Margie îşi îngustează ochii.

— Bliss. Annie Bliss.

— Bob este unchiul ei! strigă Arthur, iar în atmosferă se simte compasiunea.

— Străunchiul meu, da. De aceea am venit să întreb ...

Cum să Ie explice? Cum să îi întrebe despre cutia cu pietre – cutiile, de fapt – fără să pară băgăcioasă şi bănuitoare? Oare chiar eslebăgăcioasă şi bănuitoare?

— Mai aveţi două minute, domnişoară Bliss, o anunţă Margie.

— Ei bine, vedeţi, sper că oamenii buni din Ansei mă vor putea ajuta să aflu ceva. Pentru Bob. *Da, fac asta pentru el.*

Şi în momentul în care vorbeşte, ştie că este adevărat. Vrea, mai mult decât orice, să aibă ceva să îi ofere lui Bob dacă – *atunci când* – se va trezi. Dacă ea îl poate ajuta cu ceva, ar vrea să îi facă o surpriză şi să finalizeze proiectul cu aceste pietre, pe care el l-a început...

— Mă întreb dacă cineva ştie ceva despre livrarea mai multor

Ale cui sunt
valurile?

cutii către Bob. Se pare că a primit o colecţie destul de mare de-a lungul anilor şi aş vrea să ...

Ceva se schimbă în atmosferă, Nicio persoană din cameră nu se uită la ea. Unit privesc în jos, ia pantofii din picioare, alţii, la perete sau la ceas. Cineva îşi drege gâtul.

— Treizeci de secunde, spune Margie.

Ce n-ar da să aibă piatoul cu biscuiţi al lui Sully chiar acum, pentru a-şi prelungi timpul. Prea târziu! îşi aminteşte de plăcintă, dar a uitat-o în vagon.

— Dacă cineva ar putea să lumineze povestea acestor pietre. Un râs moale vine din colţul doamnei care tricotează:

— Cuvintele pe care le-ai folosit, dragă ... sunt prea ironice.

— Timpul s-a terminat, şedinţa se suspendă, intervine Margie cu o voce care *pare să se* scuze.

Annie se retrage înfrântă, cu faţa arzând, se strecoară în foaierul întunecat al vagonului şi îşi ia plăcinta. Nu vrea decât sa *plece cât* mai repede. Dar, afară pe iarbă, aude paşi în spatele ei.

— Este celebra plăcintă cu alune a familiei Bliss? Bess, cu veşnicul ei batic roşu, care abia putea ţine laolaltă buclele ei negre şi bogate, *o* ajunge din urmă.

—Bess! Nu am ştiut că eşti înăuntru.

Annie zâmbeşte bucuroasă să o vadă.

— Am ajuns la final, spune ea. A trebuit să închid cafeneaua şi să intru pe furiş pe uşa laterală. Chicoteşte. Uneori ajung exact pentru a-l vedea pe puştiul ăsta, Spencer, săpându-şi şi mai adânc groapa.

— Da, ei bine, el n-a fost singurul care s-a afundat în seara asta.

— Am văzut...

Cântecul greierilor se aude din tufişurile presărate în jurul petecului de iarbă.

— Accepţi un sfat?

— Sigur, orice sfat pe care îl voi primi este bine-venit.

Bess îşi pune mâinile în buzunare şi îşi ridică privirea spre stele.

— Ei bine, îţi dau două.
Ridică un deget:

- Primul: data viitoare nu uita de plăcintă, adu-o înăuntru! plăcinta cu alune a Savarinei îţi va deschide toate uşile. Doi: dacă chiar vrei să afli adevărul despre aceie pietre – pare a fi contrariată – vorbeşte cu Ed.

Are dreptate. Ed plecase înainte ca ea să fi avut şansa să-şi exprime rugămintea.

— O s-o fac! Mulţumesc, Bess!

- Cu plăcere. Cum se simte Bob astăzi?

Annie povesteşte despre vizita ei din această dimineaţă, despre faptul că nu s-au schimbat prea multe, dar *ca* doctorul părea să aibă speranţe, deşi rezervate.

— Bun, încuviinţează Bess din cap. Am de gând să mă duc şi eu acolo chiar mâine. îşi ridică bărbia ca să arate către ceva de dincolo de umărul iui Annie.

— Se pare că ţi-a venit barca.

Jeremiah se apropie, lumina lunii făcându-l să pară, cumva, mai înalt. Ca şi cum ar face parte din noapte, ca şi cum ar fi patria lui. Bess îi face cu mâna şi se îndreaptă spre apartamentul ei, spre partea în care se află şi magazinele.

- Bună, spune Annie. Cum de nu ai venit la întâlnire?

Ochii lui par să zâmbească, deşi restul trăsăturilor faciale rămân încremenite.

- Eu şi Societatea de Conservare ... nu prea ne înţelegem.

- Simt că e o poveste lungă aici, spune Annie.

- Da. O poveste pentru o altă zi.

Doamna Blanchard se apropie de ei, andrelele ei pentru tricotat sunt acum depozitate într-o geantă de mână matlasată.

- A! Jeremiah, te-ar deranja teribil dacă ai veni mâine să îmi aprinzi flacăra de veghe de la boiler? Urăsc să-ţi cer asta din nou, dar...

Ale cui sunt valurile?

- S-a făcut! spune el.

- Foloseşte aprinzătorul lui Bob! spune Rich, apropiindu-se cu mersul său încrezător, îmbrăcat în pantalonii săi kaki.

Annie, nedumerită, întreabă:

— Aprinzătorul lui Bob?

— *Da. De* la *Sharper ¡mage.* I l-am adus eu anul treOJt- Este pentru creme brulee.

Annie se abţine s3 nu râdă. Menţionarea lui Bob în aceeaşi propoziţie cu *Sharper ¡mage* este de-a dreptul ridicolă. Poate doar să-şi imagineze felul în care şi-a prins urechile în acest gadget, de parcă ar fi ţinut o navă spaţială extraterestră în mâinile lui noduroase.

Rich râde, clătinând din cap.

— A scos din buzunar o cutie veche de chibrituri şi s-a uitat la ea, apoi la aprinzătorul din oţel inoxidabil şi apoi tar)a cutie, ca şi cum nu înţelegea de ce ar încerca cineva să pună focîntr-o cutie când chibriturile funcţionează foarte bine. Dar totuşi foloseşte aprinzătorul – ca să ardă frânghiile bărcii la capete.

Rich se întoarce să plece, vorbind în timp ce se îndepărtează.

- Ar trebui să-l iei. Pentru focul de veghe.

Jeremiah o însoţeşte către *Veşti bune,* ancorată la Debarcaderul iui Joe, lângă drumul care duce spre port. Bărcile din jurul lot revin la viaţă, pregătindu-se să-i ducă pe oameni acasă de ia întâlnire. Alţii o apucă pe drumurile şi pe potecile care duc către casele lor din port.

Jeremiah se apucă să deznoade frânghia, fluierând. îi aruncă o privire fugară când ea ezită lângă proră. Privirea lui fixă nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Annie avansează spre punte cu un curaj fals.

— Vin imediat, spune el, şi dispare în spatele clădirii de pe chei. Se întoarce cu o găleată. Din trei paşi mari de-a lungul punţii a şi ajuns înapoi pe barcă, îndreptându-se spre ea cu găleata în mână. Ea încearcă să se dea la o parte din drum, dar el vine după ea. Ea se dă iarăşi la o parte, iar el o urmează.

— Ce vrei să faci?

Vrei să stai nemişcată? Ei face o mişcare pentru a arunca conţinutul găleţii, dar ea sare înapoi, aşteptându-se să fie apă. Dar nu, nu este apă. Este un şuvoi de pietriş şi nisip.

Ale cui sunt
valurile?

-Ce...?!

Jeremiah se întoarce şi, fără nicio explicaţie, se ocupă iar de barcă, reluând dezlegarea frânghiei. Odată ce nodul este slăbit, e| trage frânghia la bord, îi întinde capătul şi îi face semn să o ruleze. Ea o rulează, amintindu-şi cum a învăţat-o Bob să o înfăşoare uşor în jurul antebraţului şi umărului.

Jeremiah fluieră, de parcă nici nu ar fi aruncat o găleată de pământ la picioarele ei.

- Deci... îmi explici ce s-a întâmplat?
- Pământ... spune el ridicând din umeri. Ca al lui Bob.
- Al lui Bob?
- Pentru tine. Işi masează ceafa, încercând să se prefacă că nu s-a întâmplat nimic, dar stingherea la se strecoară între ei. Ea găseşte gestul Iui mai degrabă ... duios. în cele din urmă se opreşte şi o priveşte în ochi.
- Ca şî covorul de nisip pe care l-a făcut ca să poţi călca pe el.

El face semn cu palma deschisă spre grămada de nisip. Iar ea nu se poate abţine să nu zâmbească.

— Domnule Jeremiah Fletcher, spune ea, acesta este cel mai atent lucru...

- Cu ce te ocupi tu, de fapt?

Ea închide gura. Asta amortizează momentul pe care tocmai îl experimentau. Cum să recunoască faptul că este doar o antropo- logă ratată care nu face altceva toată ziua decât statistici despre obiceiurile de cumpărare ale oamenilor? Cum sâ-i explice că a beneficiat de un stagiu în domeniu, chiar din facultate – unul pentru care colegii ei ar fi făcut orice – şi că l-a distrus?

- Sunt analist al obiceiurilor de cumpărare ale

Ale cui sunt valurile?

clienţilor, spune ea.

Acelaşi răspuns ca ieri.

El se duce în cabină şi începe să verifice dispozitivele de pe bord.

— Ah, spune el, AOC.

- Cum?

— Lucrezi la AOC.

— Şşş! face Annie şi îşi reţine un zâmbet, uitându-se de la o barcă vecină Ia alta. încerc să câştig încrederea oamenilor de aici. Şi tu nu mă ajuţi.

— Ei bine, nici tu nu te ajuţi, uitându-te peste umăr la fiecare două secunde.

Annie îi priveşte drept în ochi.

— De fapt, compania mea se află în plin proces de reorganizare. Şeful meu mi-a spus recent că voi fi în curând specialist în tendinţele de consum.

- A, da!

Jeremiah întoarce cheia şi motorul se trezeşte la viaţă. îşi îngustează ochii, ca şi când s-ar gândit la ceva greu.

— Ai dreptate. STC. Sună mult mai bine.

Trece o secundă şi Annie nu ştie dacă să fie furioasă sau dacă să râdă. Privirea lui împietrită o provoacă până când nu poate să-şi reţină râsul. Barca se clatină şi Annie simte un gol în stomac. H,O, îşi aminteşte ea. *Aceste valuri sunt doar molecule. Nu te teme de molecule.*

îşi adânceşte picioarele şi mai mult în nisip, iar Jeremiah o priveşte. Este oare... zâmbet ceea ce vede ea la colţurile gurii lui?

— Apropo de informaţii. Ce ştii despre Ed? *Şi despre pietre? Şi despre ridicaturi? Şi despre cheia asta?*

întrebările se acumulează, iar ea nu poate scăpa de sentimentul că acestea sunt ca nişte piese de domino. Dacă ar putea trece de una dintre piese, restul ar cădea de la sine.

Jeremiah se uită pieziş la ea.

—Nu ştiu prea multe. E un personaj greu de citit – sigur ţi-ai dat seama de asta până acum.

îşi îndreaptă toată atenţia asupra operaţiunii de strecurare printre bărcile din jurul lor, iar Annie presupune că a atins limita de conversaţie pentru seara aceea, dar, în timp ce se îndreaptă spre larg, el îşi drege gâtul.

- Ce-ai zice să vii mâine cu mine când merg să distribui pachetele? S-ar putea să găseşti ceea ce cauţi.

(fyjittibd 13

Bărbatul ăsta iar a plecat mai înainte de răsăritul soarelui, dar de data aceasta el nu se întoarce să o ia. îi spusese că intenţionează să-şi înceapă traseele la opt, dar când se face ora opt fără un sfert şi e! nu dă niciun semn să apară, Armie pleacă pe jos de-a lungul portului pentru a-i da de urmă. Poate că intenţia iui fusese să se întâlnească la oficiul poştal.

E o dimineaţă înrourată, iar când trece pe lângă biserica albă şi podul de peste pârâu observă lupinii înfloriţi. Fumul câtorva coşuri se ridică deasupra caselor unde focul a fost aprins pentru a alunga frigul dimineţii. Armie îşi trage mânecile puloverului tricotat peste mâini pentru a se încălzi niţel.

În oraş, trece de debarcader, de parc, de cafeneaua *La cambuză* – toate fără nicio urmă de Jeremiah. Oficiul poştal este gol, doar un anunţ se vede scrijelit în fereastră: *Vine poşta. Aşteptaţi.*

Abia când dă colţul către unde începe celălalt braţ al peninsulei să se întindă spre mare, prin ceaţa rarefiată îl vede pe Jeremiah, îmbrăcat în blugi, o jachetă Carhartt şi cu o şapcă de baseball. Are geanta cu corespondenţa aruncată diagonal peste umăr şi dă cu piciorul în pietre în timp ce se îndreaptă spre şcoala de la nordul portului.

- Jeremiah! strigă Annie.

El nu se întoarce. Nici măcar la zgomotul paşilor ei plini de noroi de-a lungul ţărmului. Când aproape l-a prins din urmă, îşi întinde braţul ca şi cum ar vrea să îi dea ştafeta într-o cursă cu ştafetă, atingându-i umărul rece. El se răsuceşte spre ea, cu maxilarul încordat. Dar ea nu vede furie în ochii lui, ci doar nedumerire.

— Armie???

îşi scoate căştile din urechi, se uită în spatele ei, apoi înapoi spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

Ea e mirată, dar încearcă să nu pară. îşi aranjează buclele sălbatice de păr după urechi, ca şi cum asta ar fi nevoie ca să îmblânzească starea de confuzie generată de ceaţă.

— Am crezut că ne întâlnim.

El dă din cap.

— La fel şi eu, la oficiul poştal.

— îmi pare rău pentru asta, am înţeles greşit. Te deranjează dacă vin cu tine?

Speră ca Jeremiah să nu se fi răzgândit. în ce o priveşte, şi-a pregătit sacoşa cu un caiet de notiţe, trei creioane ascuţite, un baton de cereale şi un măr. A, şi trei felii de plăcintă de aseară, cu speranţa să-l convingă pe Ed să-i spună ceea ce ştie.

— Te deranjează dacă te întreb ceva?

Fără un cuvânt, el continuă să meargă.

Ea renunţă să mai ţină pasul cu el, se opreşte cu totul. Câţiva paşi mai târziu, la fel face şi el. Se întoarce şi îi spune:

— Nu şi nu.

— A, în regulă. Atunci te las în pace.

Pare un om cu totul diferit în această dimineaţă.

Cuvintele ei suna la fel de reci pe cât se simte şi nu se

poate abţine să nu facă o remarcă sarcastică:

— Atunci voi întreba societatea de conservare a monumentelor istorice.

Ale cui sunt
valurile?

- Nu, nu mă deranjează dacă vii cu mine. Şi nu, nu mă deranjează dacă pui o întrebare.

Ea îşi simte urechi ie înroşindu-se. Cum poate să interpreteze atât de greşit spusele unui om?

- Gândeşti prea mult, spune el, zâmbind şt arătându-şi gropiţa din obraz. Totuşi, ai dat o lovitură bună cu societatea de conservare. începi să te prinzi.

Ea zâmbeşte ca şi el, făcând o notă mentală să nu-i ia pe acest bărbat atât de în serios pe cât îi impune faţa lui serioasă.

Dau curba până acolo unde partea opusă a portului faţă de *Tihna marinarului* şerpuieşte pe lângă Weg von Blitz. Annie nu a mai fost în această parte din Ansei şi se trezeşte puţin dezorientată când Jeremiah se îndreaptă spre dreapta, spre ceea ce pare a fi o fâşie îngustă de pământ care duce spre un petec de pământ înconjurat de ape.

Jeremiah îşi verifică ceasul şi merge mai departe.

- Am ajuns la timp?

Annie încearcă o conversaţie uşoară. Ceea ce, aşa cum ştia, putea duce uneori la discuţii mai serioase. Principiu care făcea suportabilă conversaţia aceasta uşoară.

- Ai putea spune asta, răspunde el.

Merg în tăcere pe cărarea mocirloasă din faţa lor, presărată cu pietre şi lipitori, până când pun piciorul pe uscat. Vântul biciuieşte ceaţa şi face ca şi mai multe valuri groase de ceaţă să se formeze în jurul lor.

- Bine ai venit în Long Island! spune Jeremiah,

Annie se uită la întinderea de pământ din faţa lor – copaci, bolovani, granit şi tot mai mulţi copaci. Nu este exact imaginea pe care ţi-o trezeşte în minte o denumire atât de faimoasă precum Long Island. Jeremiah se desfată cu acest toc ca un beduin ce a dat de o oază, iar ea are senzaţia că el aşteaptă ca ea să observe ceva.

- Long Island, repetă ea şi îşi pune mâna la ochi pentru a

cerceta orizontul. Da, o văd acum. Acolo.

Arată spre o grămadă de pini care se văd în depărtare, pe un grup de stanei de la dreapta lor.

— Casa lui *Jay* Gatsby, nu? Oh, şi acolo! Cartierul rezidenţial *Hampton*.

Ale cui sunt valurile?

Ea arată spre ridicătura din faţa lor din pricina căreia, într-ade- văr, nu poate vedea ce se află dincolo.

Jeremiah scoate un fluierat uşor.

— Cum nu se poate mai bine!

— Nu e bine dacă trebuie să spui că e bine, dar nu râzi.

La asta, el chiar râde.

— Recunoaşte, spune el. Long Island din Ansei o întrece pe adevărata Long Island în toate privinţele.

Cei doi înaintează pe poteca nisipoasă până unde drumul ajunge la o curbă ce intră într-o pădure densă şi întunecată. *Un loc plin de secrete,* simte ea. Zâmbetul ei dispare pe măsură ce înaintează, iar ea se simte de parcă tocmai ar fi păşit în Narnia, în Centrul Pământului sau în Pădurea Sherwood. L)n loc cu trecut – simte profund acest lucru. Şi, la următoarea curbă, vede dovada: un fel de colibă, ascunsă într-o poieniţă. Poteca este căptuşită cu pietre aşezate cu grijă, muşchii îmbrăcând fisurile dintre ele. Toate acestea duc la o structură la fel de extraterestră ca Namia sau oricare dintre celelalte locuri legendare ale literaturii. Pereţi din bucăţi de lemn adus de ape, potrivite una într-alta atât de bine, încât pare că cineva le-a glazurat pe fiecare cu pompa de omăt prăjituri pentru a se potrivi în straturi unele deasupra celorlalte, ţinându-se strâns unele de altele. Marginile zimţate ale acoperişului înclinat dau aspectul unor turnuleţe care împodobesc acest umil castel. în această structură a fost intercalată chiar şi o fereastră. Dar nu decupată sub forma unui pătrat, aşa cum au în mod obişnuit barăcile sau gheretele pescarilor, ci formată urmând liniile unice ale lemnului, pentru a crea un fel de hublou deformat.

Cine ar construi un astfel de loc? Ar putea cineva să locuiască cu adevărat aici? Cu siguranţă nu când iarna suflă înăuntru cu boarea ei de gheaţă.

Ale cui sunt valurile?

Jeremiah se uită la ea cu o privire amuzată.

- Ia-o înainte! Aruncă o privire! o îndeamnă *e*l, făcându-i semn către sălaş.

- Ai vreo livrare aici?

- Nu chiar, spune ei. Nu-ţi face griji. Nu este nimeni acasă.

Curiozitatea ei este stârnită la maximum, se strecoară prin uşa joasă, arcuită, iar înăuntru, pale gri de lumină pătrund prin pereţi. Un scaun mic, rudimentar, cu trei picioare, este aşezat lângă fereastra hubloului. Camera este aproape un dreptunghi perfect. O vatră de piatră este dosită într-unul din colţuri, într-un alt colţ, o măturâ veche de paie stă rezemată de perete, într-o încurcătură de pânze de păianjen. Prezenţa măturii este o enigmă, întrucât podeaua este doar pământ întărit.

în spatele ei se aud foşnituri, iar ea se întoarce pentru a-l vedea pe Jeremiah sprijinindu-se în cadrul uşii. A păşit înăuntru, iar trupul lui înalt pare şi mai înalt lângă intrarea pitică.

- Cine a locuit aici? întreabă Annie uluită.

Apoi îşi trece o mână peste învelişul de piatră, iar atingerea ei este încărcată de deferenţă.

- Tu eşti detectivul de oameni, spune el. Cine crezi că a locuit aici?

Ea îşi pune mâinile în şolduri, iar un tunet slab se aude în depărtare. Annie studiază modul în care lemnul adus de ape, de diverse lungimi şi lăţimi, este stivuit ca şi cum ar fi nişte straturi de şist, perfect nivelate, cu excepţia câtorva mici oscilaţii şi deformări.

- Cineva meticulos, spune ea. Probabil cineva care apreciază ordinea, detaliile. Cineva care apreciază casa şi toate lucrurile care par să fie făcute bine. Dreptatea. Munca grea. Arta. Ea face semn spre pietre, iar acestea o duc în trecut, la misterul pe care urmăreşte să-l dezlege. Ar putea să aibă vreo legătură pietrele din dulapul lui Bob şi din atelier cu structura aceasta?

Par să surprindă o baladă, dar într-o altă cheie şi altă cadenţă

decât celelalte roci. Aceste pietre se asortează – fiecare strat

gri este urmai de un strat alb. Nu sunt ea pietrele multicolore din cutii.

Totuşi, un mister pluteşte în jurul acestui loc. Se observă lucră* tură atât de trainică aici, în această casă construită din bârne. Se gândeşte la cei trei porcuşori, la cum casa de bârne a unuia dintre ei s-a prăbuşit la o singură suflare a unui inamic flămând. Dar acestea ... aceste bârne aduse de mare se sprijină bine pe vatră, nemişcate, chiar dacă vântul rece trece printre ele.

— Oricum ... acestea sunt doar speculaţii. Probabil că nu sunt nici măcar aproape de adevăr, spune ea.

Colţurile gurii lui Jeremiah se lasă în jos, în timp ce sprâncenele i se ridică. Ridică din umeri.

— Vino să afli, spune el, şi iese.

Când ea iese, el are deja un avans de zece paşi.

— Aşteaptă! Constructorul este aici?

Se uită în jurul insulei, nu par să fie semne de viaţă.

— Dar nu este posibil să trăiască încă aici. Nu există nimic în casa aceea. Nimeni nu ar putea trăi...

— Cred că îţi va plăcea de această persoană, răspunde Jeretniah. Şi cred că va avea ceva de spus despre ideea ta de „nimic". Dacă tu nu vezi nimic în coliba aceea – unde probabil toţi ceilalţi dintre noi nu văd nimic – el vede ...

jeretniah clatină încet din cap.

— Ei bine, vei vedea!

Şi asta este tot ce află de la omul acesta care o înnebuneşte ... merg împreună alte zece minute, marea ieşind câteodată la vedere, în funcţie de cum se ridică sau se scufundă terenul. Insula este îngustă, probabil mai mică de jumătate de kilometru lăţime, dar pădurile groase de pini o fac să pară mai mare. în momentul în care ea este pe punctul de a-i întreba dacă o conduce într-o goană după raţe sălbatice, se apropie de un crâng unde se vede tumul ieşind pe coşul unei colibe de buşteni.

Q&piMd [f]i[l]i

Jeremiah ridică mâna ca să bată, dar uşa se deschide înainte şi o mână neagră, zbârcită, se întinde pentru a-l bate pe umăr.

— Fletch! Cafeaua ta e gata, intră! spune o voce puternică.

Annie păşeşte în stânga lui pentru a vedea cine este, iar surpriza o copleşeşte.

— Mulţumesc, Ed! spune Jeremiah. Este în regulă dacă ...

— Da, sigur, invit-o înăuntru şi pe domnişoara EUe. Sprijinindu-se pe un baston noduros însă neted, Ed ţine uşa deschisă pentru ei.

— M-atn gândit eu că o să vii, Annie a lui Bob. Dar nu credeam că îţi va lua atât de mult!

Annie se gândeşte şi nu ştie ce să spună. De unde a ştiut un bărbat care nu vedea că ei au sosit, chiar înainte să bată la uşă? De unde a ştiut că era şi ea cu Jeremiah? Cum de se afla chiar aici, trăind singur pe această insulă, atât de izolat de toate? Dar tot ce reuşeşte să spună este un neîndemânatic:

— Cum ...?

Ed alungă cu mâna întrebarea ei neterminată.

— Bătrânul Ed pur şi simplu ştie, spune el. Şî ştii ce se spune despre orbi ...

— Că ... toate celelalte simţuri sunt amplificate? Ne-ai auzit venind? tace Annie o încercare.

Şi un elefant surd v-ar fi putut auzi pe voi doi venind, spune el chicotind din nou. Dar nu. Se spune că singurul lucru mai rău decât a fi orb este să ai vedere, dar să nu ai viziune. O fată surdă, orbă şi mută a spus asta cu ceva timp în urmă. Se pare că ştia destul de multe.

Cuvintele fui devertiră imediat serioase, la fel de repede ca expresia de pe chipul Iui.

— Am auzit că şi tu ai nevoie de ceva viziune, Armie a lui Bob! Onestitatea lui o prinde cu garda jos. Ea îşi drege gâtul.

— Recunosc, caut nişte răspunsuri.

— Ia un loc. Jeremiah are câte ceva să-mi spună, cred, şi după aceea îţi voi spune ce ştiu.

Desculţ, se îndreaptă către peretele din sens opus – care constituie întreaga sa bucătărie. îşi sprijină bastonul de tejghea, ia un ibric vechi pus pe sobă şi toarnă cafea în două ceşti de metal, albastre cu pete albe, aduse din vreo tabără de cherestea, de undeva. Apoi se întoarce – dar în gesturile lui nu se observă tremurai firav al unui invalid, ci mişcarea sigură a unui arheolog care păşeşte cu siguranţă. Picioarele goale sunt ochit lui – realizează Armie – observând albul strălucitor a) tenişilor Keds, aşezaţi cu grijă lângă peretele de lângă uşa din faţă.

— Unde ţi-e cetăţeanul Kane, Ed?

— Cetăţeanul Kane? întreabă Armie. Filmul?

Acest loc nici nu pare să aibă energie electrică, darămite o videotecă.

Ed chicoteşte încet în timp ce îi conduce către un loc în care câteva scaune sunt aranjate confortabil.

— Nu, doamnă. Este vechiul baston de la *Poşta din Boston* – bastonul de cetăţean*. Ce! cu mânerul frumos de aramă pe care îi dau ca să îţi aminteşti că eşti la fel de bătrân ca Matusalem.

— Deci, unde a dispărut? întreabă Jeremiah.

’ Joc de cuvinte între denumirea filmului *Ctfizen Kane* (Cetăţeanul Kane) şi *citizen cane* (bastonul cetăţeanului).

Ale cui sunt valurile?

Annie îi vizualizează ascuns în dulapul din camera de spital a lui Bob.

—Oh, tocmai... am găsit pe cineva care va avea mai multă nevoie de el decât mine, spune el.

Annie ar vrea să le spună că ştie adevărul şi să-i mulţumească pentru un astfel de gest faţă de Bob, a cărui listă de dorinţe este simplă, dar include şi dorinţa de a folosi acel baston. Avea o semnificaţie specială pentru el, o semnificaţie pe care, dintr-un anumit motiv, nu i-a explicat-o niciodată.

Dar Ed nu dă importanţă gestului făcut, aşa că ea decide că cel mai bun mod prin care îi poate mulţumi este prin tăcere. Şi prin a scoate plăcinta Savannei, ceea ce şi face imediat. Uită că voia să »folosească ca momeală pentru a afla mai multe lucruri.

Ed inspiră apreciativ:

—Asta e o aromă pe care aş recunoaşte-o oriunde. Pot să gust? în modul lui de a fi se distinge atât de mult comportamentul
unui gentleman din sud.

— Desigur!

Annie pune plăcinta pe măsuţa de cafea – o valiză pusă pe patru buşteni.

— Bastonul acesta adus de ape îmi foloseşte mai mult decât acel baston, oricum, spune Ed după ce ia prima muşcătură.

— De ce?

— Annie a lui Bob, asta-i o poveste lungă. Să vedem dacă ajungem ia ea azi.

Ed se lasă pe spate în şezlongul lui şi se leagănă înainte şi înapoi, după care îi adresează următoarea întrebare lui jeremiah:

— Ce veşti ai din Mississippi?

Ale cui sunt
valurile?

La menţionarea acestui loc, cuvintele lui trădează un pronunţat accent sudic.

Jeremiah îi întinde o scrisoare.

— Deschide-o, Fietch! spune Ed, şi în vocea lui se distinge o tachinate.

— Ştii că nu pot să fac asta, domnule Ed, spune Jeremiah zâmbind.

— Regulile poştale, spun ei la unison, iar Ed râde molcom.

Ed strecoară un deget sub clapetă, deschide scrisoarea şi i-o dă înapoi lui Jeremiah. Annie simte că acesta este un ritual pe care l-au repetat de multe ori şi se lasă pe spate pe canapeaua albastră, încercând să se facă cat mai neobservată.

Jeremiah îşi drege gâtul şi începe să citească. O scrisoare de la Hosea. Un nepot, se pare. Formula de deschidere este *Dragă unchiule Ed* şi continuă cu ştiri din Mississippi. Locul de naştere. Scrisoarea menţionează absolvirea liceului de către Jimmy, nepotul lui Hosea, o întâmplare legată de un vas de sos şi o piperniţa ai cărei capac nu a fost bine strâns şi apoi veşti despre greierii care se trezesc la viaţă şi se pregătesc pentru vară.

Annie se simte inundată de căldură, în ritmul cadenţat al scrisorii, al lumii din care provine. Doar un val de vânt puternic care suflă prin cabana lui Ed o readuce înapoi în Mâine.

Când termină, Jeremiah pune scrisoarea într-o cutie de tablă cu capac, de pe măsuţa de cafea, cutie plină de nenumărate altele. După zâmbetul persistent de pe chipul lui Ed, aceasta este comoara lui.

- Nepotul tău ... îţi scrie des? întreabă Annie.

îi place ideea şi îşi aminteşte de propriile ei jocuri de cuvinte cu Bob. Ia o gură din cafea, gustul amărui e îmblânzit cu note cremoase de lapte.

— Hosea scrie în fiecare săptămână, cu precizia unui ceasornic.

Rânjetul lui Ed se transformă în lamentare:

— Dar nu este nepotul meu.

Annie simte o undă de regret şi, dacă nu ar fi avut cafeaua în gură, şi l-ar fi exprimat. Ar fi trebuit să ştie: *nu face niciodată presupuneri* – unul dintre principiile de bază ale antropologiei. Dar cafeaua nu coboară suficient de repede, iar Ed continuă:

— Trebuie să îi mulţumesc iui Bunu-Bob pentru aceste scrisori, spune el.

Ale cui sunt valurile?

- Lui Bob?

Annie întoarce cana în mâini, iar Jeremiah se apleacă înainte, înseamnă că povestea este nouă şi pentru el.

- Da, Annie, dar şi tatălui tău ... lui Wifliam.

Annie pune cafeaua jos. Niciodată nu a auzit numele tatălui ei menţionat împreună cu al lui Bob. Oamenii ocoleau subiectul ca şi cum Zidul Berlinului însuşi i-ar fi despărţit *pe* aceşti bărbaţi ... şi nimeni nu dorea să îi spună de ce. *A curs prea multa apă pe sub pod,* spuneau ei. Dar nu exista niciun pod. Doar un baraj, care abia ţinea piept apei gata să-l rupă.

- Ei îl cunosc pe Hosea?

Un ceas pe şemineu sună, iar Ed ascultă atent, numărând.

- Cred că avem timp pentru o parte din povestire înainte să vină fluxul şi să ne ţină aici toată ziua. Trebuie să ajung în America, spune ei şi râde la numele pe care locuitorii i-au dat părţii peninsulare. Mă voi întoarce cu voi pe fâşia de nisip înainte ca fluxul să fie prea mare, dacă nu vă deranjează că un moşneag ca mine vă face să întârziaţi.

- De parcă am putea ţine pasul cu tine, spune Jeremiah, iar bătrânul zâmbeşte.

Dar este adevărat, Armie a observat acest lucru. Ed umblă prevăzător, dar rapid, citind drumul cu ajutorul picioarelor lui.

- Ei bine, vom vedea, atunci. Povestea este mult mai veche, dar nu avem timp pentru toată. însă putem să ne întoarcem la război şi să începem de acolo.

Iată, din nou despre el. Despre război. Totul începea de la el. Fusese întotdeauna acest punct de plecare

Ale cui sunt valurile?

întunecat al istoriei, încă de când Annie era elevă în clasa a opta şi se uita ia documentare despre război în timpul orei de istorie, simţind pentru prima dată greutatea unui întuneric care nu putea fi adevărat. Şi acum ... se pare că peste tot unde se duce, misterul o cheamă să pătrundă în umbrele sale.

—■ A fost o vreme când lumea m-a uitat Când m-am pierdut pe cale. Am făcut autostopul şi am cutreierat până am ajuns la marginea lumii şi nu am mai avut unde merge mai departe.

— Asta a fost după război? întreabă Armie.

— Aşa este, da. La ceva timp după război. Şi după un alt război, de asemenea, spune Ed, seriozitatea lui invadând camera.

— Ai fost cu bunicul meu la război?

Annie ştie atât de puţine despre Roy, încât speră că Ed ar putea să îi dea mai multe informaţii.

Râsul lui Ed este unul trist.

— Nu, doamnă. Trupele militare erau segregate pe atunci. Faţa Iui Annie arde.

— îmi pare rău ...

Ar fi trebuit să ştie asta.

— Au fost alte timpuri, continuă Ed. Şi mulţi dintre noi ... am înţeles mai bine decât majoritatea prin ce treceau oamenii de acolo, ce însemna să fii izolat, împins în anumite cartiere, ce însemna să ţi se refuze dreptul de a fi om. Ce însemna să fii ameninţat şi ucis pentru un lucru cu care te-ai născut. Războiul a însemnat o mulţime de lucruri. Şi când ne-am întors...

Ed îşi clatină capul.

— Am luptat, ne-am dat viaţa, ne-am dat o mână şi-un picior, cum se spune. Dar, chiar dacă guvernul a încercat să ne ajute cu legea pentru soldaţii întorşi din război, unele lucruri de acasă nu s-au schimbat. Fuseserăm soldaţi, desigur. Puteam cere împrumuturi pentru locuinţe, desigur. Dar majoritatea băncilor nu doreau să acorde împrumuturi unor persoane ca mine sau acordau împrumuturi pentru case în cartierele albilor. Şi dacă un bărbat negru se muta într-un

cartier alb ... ei bine, vecinilor nu le păsa cum ai primit împrumutul. Voiau doar să pleci. La fel şi cu universităţile şi cu banii daţi pentru educaţia foştilor soldaţi. Universităţile albilor nu ne acceptau. Iar universităţile pentru negri s-au umplut imediat şi erau pline de cei care încercau să-şi folosească beneficiile de foşti soldaţi. Erau singurele şcoli

Ale cui $urtl
valurile?

¿¡spuse să ne accepte. însă nu erau suficiente instituţii de educaţie la care să poţi merge.

în timp ce deapănă aceste amintiri, îşi încruntă fruntea, iar faţa !ui stafidită pare să le adâncească în nişte prăpăstii.

- Am reuşit să câştigăm războiul, am reuşit să-i eliberăm pe toţi acei prizonieri de peste mări, dar nu am reuşit să-l eliberăm pejim Crovv acasă, pe propria noastră glie. Eu am fost unul dintre cei norocoşi. După câteva luni înapoi acasă în Mississippi, am găsit un loc de muncă Ia universitatea din Alexandria. Paznic de noapte, dar şi să şterg tablele în timpul nopţii. în fiecare dimineaţă, când răsărea soarele, mă duceam acasă şi în fiecare seară când se întuneca, mă duceam la serviciu. Timp de aproape zece ani după încheierea războiului, am lucrat în clădirea la care propriul meu străbunica pus fundaţia.

Tace o vreme, dar Armie simte că se pregăteşte să mai spună ceva.

- într-o zi mi-a venit o idee nebunească. Pe atunci, legea spunea că ar trebui să ne lase să intrăm în orice şcoală de stat, dar nu toată lumea era de acord. Nu puteam uita de oamenii pe care îi pierduserăm în Italia, de acei munţi în care am făcut potcoave pentru măgari din sârmă ghimpată topită, doar pentru a mai putea continua încă o zi, în care oamenii noştri au tras tare şi au alungat Germania. Nu puteam uita că unii şi-au dat viaţa pentru ceva mai măreţ decât idealurile lor. Nu au mai ajuns niciodată acasă. Mi-am închipuit că lor le datorez să continui să trăiesc. Aşa am tăcut.

Am intrat direct în universitate şi ni-am înscris. La început, nimeni nu a băgat de seamă, erau obişnuiţi să-l vadă pe bătrânul Ed în jurul lor, cu mătura în mână. Dar când au prins de veste că eram student... ei bine, eu nu am vrut asta, dar s-a declanşat un nou război. Revoltele şi protestele au început. Gardieni înarmaţi mă aduceau

Ale cui $urtl
valurile?

la cursuri. Nu era corect, dar credeam că pot să trec prin asta. însă ceea ce a urmat a schimbat totul.

Armie simte că este chiar acolo cu el, în acea universitate *ru moaşa, umbrită de copaci. îşi imaginează că se află chiar aco o *printre acele* clădiri cu coloane, urmărind ceva ce se va prăbuşi. *Şi toate acestea se leagă* cumva de Bob şi de tatăl ei?

— într-o zi, mulţimea s-a strâns pentru un protest şi cineva a adus o *arma.*

Respiraţia lui Ed devine intensă. Duce mâna la un braţ, arată *cicatricea gravată acolo.*

— Ai fost împuşcat, murmură Annie, dorindu-şi ca vorbele ei să fie un balsam pe acea rană.

Ed dă din cap, strângându-şi buzele.

— Dar nu atât de rău, spune el. Acolo mai era un bărbat – Michael. Era mai tânăr decât mine, cu un copil acasă. Construia case pentru a-şi câştiga traiul. Soţia lui muncea din greu Ia fel ca el, amândoi dorindu-şi doar să ofere ceea ce aveau mai bun fiului lor. Presupun că de aceea Michael a ieşit în acea zi să protesteze în numele unui bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată.

Ed înghite în sec.

— Acelaşi glonţ care pe mine doar m-a rănit, pe el l-a străpuns. Annie tresare.

— Am crezut că a murit. Dar cumva, în Ioc ca glonţul să-i ducă acasă, în slavă, acea slavă se pare că l-a înconjurat în ace! moment. O săptămână mai târziu era acasă, ţinându-şi băiatul în braţe. Doar că ... a venit acasă fără unul din braţe. Omul acela a trecut prin război, peste ocean, a ajuns acasă întreg – iar pe pământul patriei sale i s-a întâmplat asta.

Annie clipeşte, lacrimile îi cad pe mâinile încrucişate. Jeremiah pleacă şi se întoarce, strecurându-i un şervet de pânză moale în mână. Apoi, cu mâinile adâncite în buzunarele blugilor, el rămâne lângă scaunul ei o clipă, înainte de a se aşeza înapoi în scaunul iui.

Ed îşi clatină capul.

în acea zi, Michael şi-a pierdut mijloacele de trai. Dar nu s-a plâns niciodată. A spus că şi-a dat seama că Dumnezeu avea

pregătit ceva nou pentru el şi, atunci când Domnul făcea un lucru nou, acela era un lucru bun.

— Şi ce meserie a început să practice Michaei?

Armie se asigură că rosteşte numele bărbatului cu acelaşi respect pe care îl foloseşte Ed.

Ed chicoteşte.

— Aşa cum ştiţi, chiar atunci se eliberase un post de îngrijitor şi aveau nevoie de cineva care să vină să şteargă tablele noaptea. Iar acel bărbat s-a apucat de şters tablele şi le ştergea ca şi cum ar fi fost o ştiinţă. M-a ajutat să studiez. Mergeam pe coridoare şi prin săli, ştergeam tablele şi ferestrele, iar el mă asculta la anatomia umană până îmi ieşea pe nas. El a fost cel care mi-a dat putere în toţi acei ani. Chiar acolo, în clădirea la care străbunicul meu a pus umărul. Aceeaşi clădire în care fiul lui Michaei avea să crească şi în care avea să predea într-o zi. Hosea Jones, profesor de istorie.

— Hosea? Acest Hosea? întreabă Jeremiah, deschizându-şi braţele şi bătând de două ori în cutia cu scrisori.

— Unul şi acelaşi, spune Ed, strălucind.

Şi apoi zâmbetul lui se estompează şi se topeşte în tristeţe.

— Păcat că Michaei nu a mai trăit să vadă asta.

Bărbatul închide ochii şi se lasă o linişte atât de adâncă încât Armie se întreabă dacă nu ar fi mai bine să iasă, să-i dea spaţiu. Dar ceva o împinge înainte, iar degetele ei alunecă sub ale lui.

— Glonţul acela l-a omorât în cele din urmă. Şapte ani mai târziu a făcut septicemie, chiar la acea veche rană. Tocmai când eu absolveam. Iar când mi-au dat acea bucată de hârtie, ceva în mine s-a rupt. Un bărbat era mort – un copil era fără tată – totul pentru o bucată de hârtie. Şi a contat? Nicio iotă. Plănuiam să îmi continui pregătirea, dar nimeni nu dorea un medic care să semene cu mine – nu acolo.

Ceasul din colţ se declanşează. Se apropie din ce în ce mai

mult momentul când oceanul le va acoperi drumul spre casă. Ar trebui să plece, Annie ştie, dar îşi doreşte să mai afle măcar puţin

din povestea lui. Despre cum venise din Mississippi în Mame şi ce rol a avut Bob în toate acestea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea cu blândeţe, sperând să demonstreze că îi preţuieşte cuvintele.

Ed îşi clatină capul a regret.

— Nimic care să fie spre lauda mea, spune el. Mi-e ruşine să spun că am lăsat prea mult timp amărăciunea să mă influenţeze. M-am apucat chiar de băut. într-o seară, am băut mai mult decât ar trebui, aşezat acolo lângă mormântul lui Michael, şi mi-a trecut prin cap că omul care a făcut asta ar trebui să piardă şi el ceva. Am luat o piatră de lângă mormântul lui Michael şi,împle- ticindu-mă, am traversat oraşul, dincolo de calea ferată, până Ia casa acelui om, gândindu-mă să arunc piatra aceea în el. Dar ...

Suspansul a cuprins-o acum pe Armie.

— Dar ... ce s-a întâmplat?

Am aruncat o privire pe fereastră şi l-am văzut. Stătea la masa lui din bucătărie, o lampă cu gaz luminând o faţă care îmi spunea că viaţa nu fusese prea bună cu el. Era aplecat peste o hârtie, frecându-şi tâmplele. Un bebeluş a început să plângă, el s-a ridicat, a părăsit camera şi s-a întors cu copilul în braţe.

Bărbia lui Ed tremură.

— Am simţit piatra aceea din mâna mea mai grea decât fierul. Ceva o făcea să fie foarte grea, ceva care îmi spunea că Michael nu ar fi vrut să fac asta. Adevărul este, Annie a lui Bob, că aproape că L-am auzit pe bunul Dumnezeu spunându-mi ceva în acea noapte.

— Ce ţi-a spus?

Inima lui Annie bate cu repeziciune la gândul că va auzi ceva direct de la Dumnezeu. Ceva ce auzise şi Josef Krause, ceva ce şi Ed auzise ... ceva ce se îndoia că ea va auzi vreodată. Dumnezeu era îndepărtat, în experienţa ei. Era destul de real în paginile Bibliei, dar nu era unul care să-i vorbească direct uneia ca ea.

— Aşteaptă!

— Aşteaptă?!

Ale cui suni
valurile?

Ed încuviinţează din cap.

— Da, domniţă. Asta a spus inimii mele. Doar... *aşteaptă-*

Tare jidar.

— Şi... ceai făcut?

— Am aşteptat. Am strâns mâna pe piatră, am băgat-o în rucsac, mi-am venit în fire şi am plecat din loc. Am vrut să merg şi să tot merg, să las în urmă faptul că Michael nu va mai putea vreodată să meargă. Uneori mergeam, uneori făceam autostopul. Nu-mi păsa unde mă duceam, cât mai departe posibil de locul acela. Locul pentru care am purtat un război – două războaie – locul care mi-a refuzat o casă, aproape mi-a refuzat o educaţie şi care a luat viaţa prietenului meu. Trebuie să fi trecut săptămâni de când eram pe drum.

— Aşa ai ajuns aici?

— Nu, domniţă. Mă îndreptam în direcţia opusă. Undeva pe lângă New Orleans, mi-am adunat ultimii bănuţi şi am cumpărat un sandvici de la un biet băiat de la colţul străzii. Era înfăşurat în hârtie de ziar, datată cu trei luni înainte. Aceeaşi zi în care Michael a murit. Şi ştii ce era în ea?

Ann clatină din cap.

— Un sandvici. Ed îi face cu ochiul şi ea are senzaţia că el ştie că ea stă pe marginea scaunului cu stomacul ghem şi îi place să o tachineze.

— Ah ... îţi voi spune, Armie a lui Bob. Erau cuvintele iu».

— *Cuvintele lui...?*

Apoi, ceea ce îi spune el începe să aibă sens. Auzise zvonuri despre „cuvintele" lui Bob, dar cele mai multe fuseseră mormă- ieli ale acestuia, ceva despre felul în care cuvintele pe care le scrisese ajunseseră mai departe decât intenţionase el vreodată. Se pare că ajunseseră până la New Orleans.

Annie se simte inconfortabil să recunoască faptul că nu !e-a citit niciodată şi îşi ţine gura.

Ale cui suni
valurile?

— Au fost ca o invitaţie să vin aici, spune Ed. Au fost invitaţia caldă de care aveam nevoie, oricum. Aşa că am schimbat direcţia

şi am luat-o spre nord. Am lucrat când trebuia, am mers ori de câte ori am putut. Probabil că arătam ca Moise însuşi, cu barba lungă ca Nilul şi plină de praful drumului, când m-a găsit Bob. Ajunsesem fa capătul tării, la capătul puterilor mele, la capătul speranţei de a ajuta vreodată pe cineva, după tot ce se întâmplase cu Michael. Aveam doar o bucată de ziar murdară şi o simplă piatră de ia mormânt în rucsacul meu. Şi în momentul acela m-am întâlnit cu Bob, venea fluierând pe drum, cu buzunarul doldora.

Ed închide ochii orbi cuprins de aceste amintiri.

— Cred că îţi imaginezi. Bob se întâlneşte cu o persoană necunoscută în oraş, care vine de departe. De foarte, foarte departe. Deocamdată nu ştie de unde vine şi nici încotro se îndreaptă sau de ce trebuie să continue sa meargă în direcţia spre care se îndreaptă. Un individ fără o para în buzunar, arătând ca un bătrân gârbovit de ani, aşezat pe o stâncă, la debarcader.

Ed face o pauză, iar Armie îşi dă seama că acesta este indiciul ei. Este ca un dans, aşa cum ar trebui să fie. El îi oferă o poveste, ea o primeşte şi îi arată că o să aibă grijă de ea.

— Da, spune Armie. Tipic pentru Bob.

— Nu numai asta, dar şi ce a urmat. A scos o legătură de bani din buzunar. Se îndrepta spre casă după terminarea zilei de pescuit 'omari.

El foloseşte cuvântul utilizat în Mâine pentru *homari.* Meivin, la doc, îi plătise exact treizeci de dolari. Aveam să aflu mai târziu că ăştia erau toţi banii pe care îi câştigase pentru toată săptămâna, dar Bob s-a uitat la mine şi mi-a spus: „Uite treizeci de dolari. Sunt ai tăi dacă vii să dai cuiva o mână de ajutor.”

— *Şi...* te-ai dus cu el?

Lui Armie îi place să-şi imagineze acest lucru. Un Bob

mai tânăr, care poate vedea direct prin cineva, aşa cum a făcut-o mereu.

- Da. Nu-mi păsa atât de mult de bani, cât de celălalt lucru pe care-l menţionase.

Ale cui sunt valurile?

Ochii lui Anme sclipesc, când îşi aminteşte,

— Să dai o mână de ajutor cuiva?

— Probabil că lui nu i s-a părut prea mult. Dar pentru mine ... erau cuvinte pline de viaţă. Erau şansa de a face ceva bun pentru cineva, deşi ştiam în adâncul sufletului că el făcea ceva bun pentru mine. Atunci am ajuns pe această insulă, nea- vând unde să stau.

Ed inspiră profund, îmbibându-se de acest loc.

- Când în lume ajungi să te simţi groaznic, întunecat, este timpul să ajungi pe o insulă.

Annie încuviinţează.

- înţeleg. O insulă poate oferi un fel de refugiu ... după toate greutăţile prin care ai trecut.

Zâmbetul lui Ed este discret şi cunoscător.

- Şi eu m-am gândit Ia asta. Aveam nevoie să stau un timp departe de toate lucrurile. Dar vă spun ceva, câteva decenii pe o bucată de pământ înconjurată de mare alcătuiesc un alt soi de poveste.

Vocea lui are o scânteie de invitaţie, aşteptând ca ea să pună următoarea întrebare. Iar ea se supune.

- Da?

- Nu izolarea este medicamentul pentru suflet. Nu, domniţă. Vezi tu, o insulă este o lume în sine. Şi dacă Dumnezeu poate să aducă valurile şi apoi să le facă să se retragă, dacă El poate folosi chiar cerul – se apleacă înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi, trunchiind ultimele trei silabe în semne de exclamaţie – să tragă înapoi un ocean întreg şi pământul să rămână curat, de două ori pe zi, ca şi cum ar fi o nimica toată pentru Ei...

Ed fluieră admirativ ...

- Păi atunci El ne poate croi şi nouă o cărare în viaţă ... a făcut-o la Marea Roşie. O face pentru noi chiar acum. Pas cu

Ale cui sunt valurile?

pas. Aici sunt prea puţine în jur ca să mă împiedice să înţeleg asta ... şi chiar am avut nevoie să o înţeleg.

fe* 4? Atame, jw ♦* «Vüe

?**-»*-«—ғ **i««** *t»* **4» «MMJm írMfreSjfctfí** *ar >**» <* **;.»rr:w mi» _ <x»frx,**

rawaít« de A* <Aaea <J Oír armt *CMH*

y<vf~

<Jr«w» cär».^ »r»»íisa:

***»*■• *r** *HR «J*ÍÍ **> »«w» «44**

— 4AMK3 • «*•» «• *• **w |* «ara K pwü csttw stírt4>** *Mtrjsepti.***CMs>f0nu0 ■ «■■* —i «sfcíeetifc»,**

-- – t. >e»aw P<rtHe«3 $wa«fezaMots raie»iie¿

OH **mtláMr pw*n» MMM:** *... BH'Ṁ* ***r» .-**

daür ■» *lltíjtefa.* **• • Mt Ir^o ¿adu» Mr«« tóatí.**

— **O# W* *«**** *patut ftmnitK o* *<MÍ.* **«w u** M»

« i *i* ■ **w»** ** •> </mac.* **Av*a<»** *o wamcí amñíi-* **» dtr** *fácat y wntftít «AM £U mA óua^m* **b tukart...**

-. . . t*^rx«<r«un p«c«<»á< iwrt«id»>

í>»? ü>4>4 <á Vxwb»> *Má,* **peímutózínfr-obwacá fóctóá ■— ■•** **>*M **<fe •»• d • •»; •»«- •» <MJ** *f> «- Cfmtrvit A »A>^ bt^Aaiü ón* **pe Wrnof** *famíM* **tóz de pe P» r«ww/4< ín «patefe** *bifcü » tnanit^* **«á^ní dau b«ne -»■> « -e w i- ■« i** [1] CÍWI **pe í4/e # vedeíí auí wa a mea, Cató p*- cae* afc>A Aeriíe »pr'/apr ¿4 timie perecí z^mfcínd pá«ráv*íi unui dt**

M **«4íre $r ■ /ídká, jridreptófldu-ne *pre U0,**

AH> *íw/r* **Wwr eá píezárrt, tpvne d,** *AttM,* **apa ne** *<i» An* **tr4, de/aríjírM «á '/«zí «J p«/*»«*» «<a** *ínchtiat* **atát** *áe* **bru»c** *'a a >»HH* **«eA** *uvA AüAf'un* **vb** *im^itswiriani ín lumen reali,*

» M>«« **Warí pe** *utA, CAÍ* **0íárta p#** *cap, pantofíl* **íntro** *ff,^ti. fWru ^á£í ín* **/aabJtá** *rninlí,* **z/,M ,A** *fe umpluti*

Jűe »«= -mariié?

jE.wce»i » <-*_• SOGOOES® zs jar H KJKuşt á£ aarace JM32K.

ATWTP- FI *ű^msa'S* **3nX£f22 fi tSKKje iá taJ> 3K SKT: 52 312** *¿¿¡u cxtÁ-X 'xxisc* **32£ rrtai 1« cacaca. sradéc a iasate,** *TXCÖÉ* **í: 2 m jaicar Mtór de pe o istsxssa áe copsc. E^pae- ¡3** ~~T??t~~**z** *g •.■?■_ jt* **unxnrá.**

- **De, «ţx^te** *Asde* **şs pmtste ín áepárias, spce zsscza cár sasa** *&X&.* **£«er3ea** *buti* **se ridică h=pccăx2& acao, ¿2 o nae ácazce ricSoriaesá.**

- *ha* **V tete ar t» « p» fataute ao***

S í pste ín spateáe copacului, pe pártára. máé SCLJV **no-J va na patea vedea.**

— M-asn gândit doar ca i-ar plăcea un se?Tm *âe* vias, Ezaă •; i – ■ accto *pe* insula ei. Uneori, oamexâkir ie place să vacă că aii «te o mtma care baie aproape de ei

– Cred că bătrânul Ed nu mai tnţeiege arát de mulse pe *»dea

H á conduce înapoi de-a lungul insuler şi rând ajung la rişia ■âmsip care se îngustează rapid pe măsură ce creşte ftuxuj, ea n wijwneţte. Lumina din povestea hn a pus ordine în dezordinea át *atei* Dar mai este o întrebare care o apasă.

— Domnule Ed, începe ea, *ce* legătură a avut Bunu-Bob cu *bre* ţi cu Hosea?

Ed se opreşte ţi se întoarce spre ea. Trage aerul în piept ca şi *am ar* inspira trecutul,

- fatál lui Hosea merita să fie cinstit spune el în cele din *urmi.* Unchiul tău Bob *m-a* ajutat să găsesc un mod de a fure asta.

Ea aşteaptă, sperând că el va explica. *în ce mod?* întrebarea ei rămâne nerostită, ceva spunându-i că răspunsul la ea este doar *nulul* aisbergului.

— Mai bine să ne întoarcem ia cabană, spune el. Ţi-ai uitat geanta.

Annie duce mâna în partea unde ar trebui să fie agăţată geanta. Are dreptate.

Privind cu îngrijorare apele care se ridică, Jeremiah spune:

— Mă duc eu. Voi mergeţi înainte. Vă voi ajunge din urmă.

Annie nu ştie ce cale să aleagă – să plece cu Ed pe fâşia îngustă de nisip sau să alerge cu Jeremiah înapoi spre cabană.

— Du-te, strigă Ed spre ea. Nu pierdeţi timpul ... Ed râde şi îşi ia restul poveştii cu ei.

Annie începe să alerge după Jeremiah.

— Annie!

Vocea lui Ed este din nou serioasă.

Se întoarce să-] vadă, iar el este întors spre ea, cu chipul îngândurat. Apoi el îşi ridică capul spre cer, lăsând începuturile ploii blânde să-i boteze cu o viaţă proaspătă faţa adânc încrustată de riduri. Aşteaptă, ca şi când ar încerca să-şi ia la revedere.

— Cum poate un orb, fără barcă, care nu ştie să înoate, să traverseze un ocean?

Este o ghicitoare?

— Nu ştiu. Cum?

Modul în care el se întoarce şi se uită la ea, cu ochii luminaţi de o lumină ieşită din întunericul din el, o face să îşi ţină respiraţia pentru a auzi cuvintele lui şi a şi le întipări în minte.

— Pas cu pas.

El îi face cu ochiul, îşi scoate pălăria uzată ca un gentleman ce este, ca şi cum ar pune toată căldura şi bunăvoinţa sudului la picioarele ei.

— Răspunsurile sunt chiar în faţa noastră, de cele mai multe ori. în special când ceva pare imposibil. Trebuie doar să deschizi ochii. Şi, adaugă el, pe un ton meditativ, nu aştepta prea mult să mergi intr-acolo.

— Să merg unde?

Annie face un pas spre el.

Ale cui *sunt valurile?*

- La ridică furi, insula lui Bob. Cred ca vei afla nişte răspunsuri acolo.

El îşi scufundă picioarele în nisipul umed şi zâmbeşte uşor, dând din cap cu apreciere.

- Mm-mnwn...

Ed porneşte din nou la drum. Intr-un lanţ de mişcări care ar fi trebuit să fie sincopate şi chinuite, cu Ed sprijinit pe bastonul acela adus de ape, înaintând sigur şi înfundându-şi degetele în pământul Făcătorului său, respiraţia lui Armie se calmează. Cu atât mai mult cu cât el începe un cântec – *Fii a mea lumina* – cu o voce profundă, groasă. Ea este martora abandonului său total, este bântuită de plinătatea cântecului acestui bărbat al cărui nume are doar două litere, dar a cărui poveste are milioane.

Bătrânul orb merge înainte, lăsând-o sub un cer dezlănţuit

Armie urca hotărâta micul *deal,* în partea împădurită a insulei. Plouă cu găleata acum. Trece de coliba construită din lemne aduse de ape şi coteşte către luminişul unde se află cabana. Clipeşte pentru a-şi da la o parte apa din ochi, dar se ciocneşte de ceva dur şi cald.

Două mâini o prind *de umeri,* oprind-o.

— Te grăbeşti?

Ochii lui Jeremiah joacă de bucurie. Fata se holbează la el, surprinsă pe moment de modul în care ploaia cade pe chipul lui, simplu şi aspru. El îi face semn cu capul către streaşină de pe terasă – este îngustă, dar totuşi îi adăposteşte de ploaie.

— Mulţumesc pentru că ai venit să-mi iei geanta, spune Annie, într-o răsuflare.

— Nu-mi mulţumi încă, răspunde el, făcându-i semn către casă. Ed o ţine captivă înăuntru.

Apoi mormăie ceva despre Ed şi vechile lui trucuri.

— Cum aşa? întreabă Annie.

— Nimic.

îşi ridică şapca de baseball şi apoi o pune la loc.

- Cu siguranţă, omul ăsta vede mai mult decât ne lasă să înţelegem.

este convinsă de asta. S-a gândit mult la cuvintele

Iji Totuşi, dacă găsesc un mod de a intra, poate încă vor avea ajungă în „America." Annie zgâiţâie clanţa uşii, dar fără (¿¿un rezultat.

_ Singurul locuitor al întregii insule, cu întregul ocean ca şanţ de apărare, şi ei încuie uşa?

- Unele obiceiuri mor greu, spune Jeremiah. Omul ăsta a păzit întreaga clădire a unei universităţi timp de zece ani.

Vântul parcă accentuează acel gând, aruncând un val de ploaie spre ei.

Ale cui sunt valurile?

- Cât timp rămâne deschisă fâşia de nisip?

Jeremiah pocneşte din degete.

- Am uitat să verific între ce ore se poate folosi fâşia de nisip când am venit. Semnalul *Deschis* era intermitent când te-ai uitat tu?

Annie îşi da ochii peste cap:

- Ştii ce vreau să spun.
- Ştiu, şi cred că ne-am pierdut şansa, răspunde Jeremiah serios.

Annie tremură şi îşi caută cuvintele pentru următoarea întrebare:

- Când ... se *deschide din nou,* vrea ea să întrebe, dar se gândeşte că nu are nevoie de încă una din remarcile sprintene ale lui jeremiah.
- Când este următorul reflux?

El se uită la ceas. Annie se uită şi ea – este zece şi jumătate.

I Petrecuseră aproape două ore cu Ed şi le simţiseră ca pe câteva momente. Iar acum erau blocaţi aici.

- în jurul orei opt, diseară. Vom putea să traversăm cu ceva timp înainte.

Annie, cu mâinile în şolduri, se întoarce şi priveşte peste întinderea de pământ. Copaci, copaci, stânci, ploaie ... şi o cabană încuiată.

Jeremiah îşi scutură geanta şi un gând trece prin mintea lui Annie. îşi pune mâna la gură.

— Corespondenţa ta! murmură ea. îmi pare atât de rău. Te voi ajuta să o livrezi, o să mă revanşeze pentru asta.

— Stai liniştită, spune el, şi o ia înapoi pe cărare. Cum vine vorba? Nici zăpada, nici ploaia, nici căldura, nici...

— nici întunericul nopţii ... continuă Annie pentru el.

— Aşa-i... nimic din toate acestea nu ne va opri pe noi, curierii, să ducem corespondenţa. Dar nu se spune nimic despre flux. Sau despre detectivii de oameni uituci care îşi lasă lucrurile în cabane încuiate.

— Ploaia asta ar putea deveni o furtună groaznică, aşa-i?

Ea încearcă să-şi păstreze vocea ia un ton normal şi între timp să îşi amintească povestirile lui Bob despre cicloanele care au măturat răzbunătoare coasta. Sau despre vijeliile însoţite de tunete, venind de nicăieri şi umflând valurile în monştri gigantici care s-au răfuit cu oamenii.

— Asta? Este nimic! face Jeremiah dând cu mâna în lături şi coteşte spre dreapta, către coliba din beţe.

— Să ne adăpostim aici.

Odată ajunşi înăuntru, el trage o buturugă şi se aşază în faţa vetrei, făcându-i semn ei să se aşeze pe scăunel. Dar Annie este ocupată să socotească ... se uită în jur precaută în timp ce vântul şuieră fioros. *Opt ore,* pare a-şi tângui vântul ameninţarea... *Opt ore până când vă voi da din nou drumul în lume*

Ea înghite în sec.

— Vin imediat.

Annie iese afară şi se întoarce cu un braţ plin cu lemne de foc, foarte puţin umede.

Jeremiah dă din cap aprobator.

- O idee bună, spune el. Unde le-ai găsit? Mă duc eu să mai aduc.
- Uscături, spune Annie, şi se apleacă să pregătească focul.

Ale cui sunt
valurile?

Dacă un buştean este aşezat orizontal/ iar alţii doi stau sprijiniţi peste el, formează un fel de cort. Aşa o învăţase Bob.

— Sub coroana copacilor. Dacă răscoleşti puţin, nu este chiar aşa de umed pe sub lăstăriş.

Jeremiah ezită un moment, privind-o fix.

— Ai putea să aduci nişte iască, dacă te duci afară? întreabă ea, stivuind restul lemnului lângă vatră pentru a se usca şi punând nişte crenguţe înăuntru pentru a aprinde focul. Apoi se ridică şi se uită în jur.

— Ce şanse avem să găsim nişte chibrituri pe aici?

Jeremiah fluieră uşor pentru a-i atrage atenţia şi când Armie îl priveşte, el îi aruncă un obiect mic de metai, scos din geanta de poştă.

— Un aprinzător?

— De la focul de veghe al doamnei Blanchard. La cum bate vântul spre casa ei, m-am obişnuit să port mereu cu mine aprinzătorul.

Când se întoarce, vine cu un braţ plin cu lemne de foc, iar Armie deja a aprins focul.

— Hornul a fumegat puţin la început, îl informează ea, dar acum cred că totul este în regulă.

Amândoi se aşază pe scaunele lor improvizate, iar Armie îşi freacă braţele prin pulover, încercând să alunge frigul.

— Aşa deci ... în Chicago cauţi mult lemne de foc? începe Jeremiah lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi braţele.

Annie râde.

— Desigur, în jungla de asfalt – pentru apartamentul meu de la etajul cinci în care nici măcar nu am im şemineu.

Zâmbetul larg ai lui Jeremiah adaugă şi mai multă căldură camerei.

— Şi cum a învăţat o fată de oraş ca tine să facă aşa repede un foc ca ăsta? Aşteaptă/ lasă-mă să ghicesc! Bob!

Annie zâmbeşte.

— Da şi nu. Bob m-a învăţat lucruri de bază când eram mică, dar am petrecut un an în Alpi, iar cabana rece de piatră în care locuiam m-a determinat să plec în. pădure să caut lemne pentru foc.

Rareori, de fapt niciodată nu vorbeşte despre timpul petrecut în Alpenzeli. Ruşinea o invadează ori de câte ori se gândeşte Ia acest lucru. Dar Jeremiah aşteaptă, cu capul plecat, cerând să audă mai mult.

— Am petrecut ceva timp acolo cu un proiect pentru un sat, imediat după ce am absolvit, spune ea, gândind că asta e tot ce o să afle, mai mult nu va auzi de la ea.

Dar el aşteaptă acolo, ascultând. înnebunitor. Şi mai înnebunitor este *că o parte* din ea vrea sa îi spună. Ca să spună odată cuiva şi să scape de ruşine o dată pentru totdeauna. Dacă va fi posibil.

Oftează, amintindu-şi frumuseţea acelui loc. Nu foarte diferit de Ansei, de fapt, cu pinii Iui înalţi, cu vântul care bate prin crengile unduitoare, zăpada curgând în dune în josul muntelui. Case pietruite şi oameni simpli, muncitori. Este de ajuns o singură crăpătură în barajul amintirilor şi acestea se revarsă cu putere în faţa lui Jeremiah.

— Aveau probleme, spune ea. în tot satul nu era decât o singură persoană care avea Ioc de muncă, şi acela era primarul. Restul erau artizani pensionari. Toţi tinerii fuseseră atraşi de slujbele de la oraş. Era un loc „în pragul dispariţiei". Am crezut că ... ei bine, nu ştiu. Luasem note bune, studiasem modul în care gândeau şi lucrau oamenii şi modul în care societăţile se construiau şi înfloreau.

Apoi ridică un umăr şi îl lasă brusc:

— Am crezut că îi pot ajuta.

Jeremiah se apleacă în faţă, întrebător:

— Şi ... i-ai ajutat?

Am sperat că ii voi ajuta ... la început. Am organizat împre* ună cu ei un festival de arte populare în acea vară. Oamenii au venit de peste tot să cumpere fire de lână, să se uite cum se produc acestea, să le guste sortimentele de brânză ... şi peste tot auzeam: *Aş vrea să locuiesc aici.*

Annie zâmbeşte.

- Ai înţelege dacă ai vedea locul. Şi pentru că îi tot auzeam afirmând asta, mi-a venit o idee ... a fost drastică, dar nu părea complet absurdă.
- Ce idee?

Ale cui *sunt valurile?*

Jeremiah pare să fie cu adevărat curios.

- Am crezut că putem folosi fondurile satului şi toate căsuţele nelocuite ca stimulente.
- Pentru ...?
- Pentru a-i atrage pe oameni să se mute acolo. Le-am promis o casă gratis şi un mic stipendiu la mutare, dacă se mută.

Jeremiah se lasă pe spate şi îşi încrucişează braţele, gânditor.

- Sună ...
- Prostesc? Naiv? Lipsit de prevedere? Ştiu.
- Voiam să spun *creativ.*

Remuşcarea o face să-şi reducă vocea.

- Am folosit fondurile satului pentru publicitate şi stipendii. Şi ştii ce s-a întâmplat?

Jeremiah neagă din cap.

- Oamenii au venit. Au stat o lună, două, poate trei. Şi apoi ...au plecat. Şi-au făcut bagajele şi au plecat la casele lor, înapoi în oraşele care furaseră viaţa satului încă de la începutul începutului.

Jeremiah expiră zgomotos şi clatină din cap.

— Oamenii sunt idioţi uneori.

- Cea care a greşit am fost eu. Ar fi trebuit să îmi dau seama ... ar fi fost atât de *simplu* să pun nişte clauze de protecţie ~ nişte angajamente minime, rezidenţă unică, genul acesta de clauze. Adică ... eu studiasem oamenii. Ar fi trebuit să prevăd ce se va întâmpla. Ar fi trebuit să îmi dau seama că nu toţi iubeau locul acela cum îl iubeam eu. Şi că oamenii care au venit doreau doar

cazare ieftină pe perioada verii, iar când au plecat au lăsat satul mai sărac decât atunci când au venit.

Vântul se mai potoleşte, ploaia bate în ritm constant deasupra capetelor ior, croindu-şi drum prin crăpăturile înguste şi dând camerei atmosfera unei peşteri.

Chipul lui Jeremiah este gânditor.

— Ce s-a întâmplat cu satul?

— Cu Alpenzell? Un lucru ştiu, se descurcă mai bine fără mine. Iar eu mi-am luat o slujbă în Chicago, unde nu mai puteam răni pe nimeni.

Dar nici nu putea ajuta pe nimeni. Insă încerca să nu se gândească la asta. Ori

Ale cui *sunt valurile?*

de câte ori acea mică minge de foc din interior se aprindea, împingând-o să facă ceva măreţ, ştia cum să o înăbuşe şi să-şi întoarcă atenţia către computer, pentru a patina doar pe suprafaţa societăţii, fără a mai pătrunde vreodată în profunzimea ei. Nu vrea să repete povestea din Alpenzell cu un alt loc – mai aies unu) Ia fel de drag precum Ansei şi mai ales că este tentată să cedeze ideilor care i se în vârtejesc în minte cu privire la acest loc.

— Am economisit bani. Le-am dat banii înapoi oamenilor. Şi am jurat că nu mai fac asta vreodată.

— Ce să faci?

Eaîşi pleacă capul, ruşinea invadând-o din nou cu putere.

Să sacrific oamenii în felul ăsta pentru o idee insuficient gândită.

Sprâncenele iui Jeremiah se ridică şi pare să se gândească.

— Eu cred că a fost o idee foarte bună, sincer!

— Spune asta căsuţelor rămase goale.

Anme se ridică, sperând să schimbe discuţia de la lucruri dureroase.

- Că tot vorbeam de case goale, ce nebunie că Ed a construit locul acesta!

— Da, e cu totul neobişnuit.

Ale cui sunt valurile?

Annie îşi aminteşte povestirea lui Ed şi simte că viaţa lui Michael şi a lui Hosea, povestea lor şi a lui Ed o înconjoară ca o pelerină.

— Ce a vrut să spună când a zis că Bob i-a oferit un mod de a-l cinsti pe Michael?

Jeremiah clatină din cap.

— Nu sunt sigur ... nu am auzit niciodată partea asta a povestirii. Dar ai văzut privirea de pe chipul lui. Este o poveste acolo, şi ne face să aşteptăm, destăinuindu-ne-o puţin câte puţin ...

Annie îşi freacă nasul.

— Este atât de ciudat! Bob nu părea unul care să ţină secrete. Dar ultima dată când am fost aici am fost atât de prinsă în propria mea ... îşi caută cuvântul potrivit ... *suferinţă? confuzie?* În propria mea lume ... că poate nu am observat Sau poate că el m-a protejat. Dar de unele lucruri ar fi trebuit să îmi pese suficient de mult ca să întreb.

— De ce anume să îţi pese?

— Nu ştiu. Cum ar fi de bunicul meu. Ştiu că a fost înmormântat pe mare, dar nu ar trebui să existe ceva în amintirea lui? Nu există nicio placă funerară sau ceva? Poate o bancă sau o piatră de mormânt în cimitir? Nu am văzut ceva de felul acesta pe aici.

Jeremiah se ridică, traversează camera şi se opreşte să se uite pe fereastră.

— II ştii pe Bob, spune el în cele din urmă, îndesându-şi mâinile în buzunare. El niciodată nu face lucrurile aşa cum ne aşteptăm noi. Amintirea celui plecat ... e în cei care trăiesc şi respiră
.. oamenii din jurul nostru, cei care-l poartă în sufletul lor pe cel ce nu mai este până în ziua în care mor.

El priveşte în depărtare, iar Annie rămâne tăcută, nu doreşte să intre cu forţa în lumea în care el a intrat, oricare ar fi aceasta lume.

Jeremiah inspiră profund, ca şi cum ar dori să se îngroape acolo, în această realitate ploioasă.

— Ştii ce vreau să spun. Oamenii care i-au ştiut pe Bob şi pe Roy vorbesc despre ei ca şi cum ar fi aceeaşi persoană. Ca şi cum nu ar fi fost niciodată despărţiţi. Cineva poate fi atât de mult o parte din tine încât ... ştii ce vreau să spun, termină el fraza, încruntându-şi sprâncenele.

Dar ea nu ştie. îşi poate imagina doar o astfel de legătură puternică între oameni, dar niciodată nu a simţit o astfel de apropiere, faţă de nimeni. Oare el o simţise? Păruse atât de nefericit când rostise cuvintele acestea ... şi totuşi, în ochii lui se citea o lumină. O durere i se strecoară în suflet.

— Da, spune ea în cele din urmă. Cred că ştiu.

Şi dacă exista un suflet care putea să ţină focul amintirilor aprins în inima lui, pentru a păstra vie o persoană pierdută, acela era Bob.

Chiar şi aşa, sunt lucruri care nu se leagă. O cheie. Un dulap şi un atelier plin cu pietre. Trebuie să aibă vreo semnificaţie ... iar ea intenţionează să afle care este.

Stresul ultimelor zile o ajunge din urmă chiar aici, lângă foc, cu toată lumea gri de afară. Pleoapele îi sunt grele, capul i se sprijină de peretele ridicat de Ed din lemnul oferit de ape şi, în liniştea din jur, cu poştaşul enigmatic veghind lângă trosnetul focului, somnul o cuprinde uşor.

Când se trezeşte, focul este redus la câţiva tăciuni aprinşi şi camera este goală. Ar fi trebuit să-t fie frig ... dar ceva cald şi protector este înfăşurat în jurul ei. Este jacheta lui Jeremiah care miroase a lemn de pin. Când se ridică şi îşi strânge jacheta pe ea ca să oprească un tremur, îl vede stând afară, cu silueta conturată în soarele care apune, sprijinit de un copac şi scrutând în depărtare valurile.

Se gândeşte să se ducă la el, dar ceva o opreşte.

Aşteaptă.

Acelaşi cuvânt din povestea lui Lid care l-a oprit să strice ceva. *Oare şi ea este pe cule* sii *strice ceva?* îl priveşte pe Jeremiah
aplecându-se spre piatra de lângă copac, până ce se aşază. Scoate ceva din buzunarul din spate – o hârtie.

Armie îşi ţine respiraţia. Este scrisoarea pe care o păstra atât de grijuliu vârâtă într-o carte, pe barcă.

O deschide. O studiază. O ţine în mâini ... şi apoi, împă- turind-o, îşi pleacă capul. îşi duce mâinile împreunate la frunte. 0 postură pe care a văzut că o lua deseori mama ei când voia să-şi verse inima înaintea lui Dumnezeu. Este poziţia întrebărilor care nu au primit încă răspuns, a problemelor prea grele pentru a fi purtate de unul singur.

Nu se aude niciun sunet şi totuşi ea ştie, ancora amintirilor din sufletul ei îi

spune că acest moment este sacru.

Armie aşteaptă până ce el se întoarce în colibă şi apoi cei doi traversează în cele din urmă fâşia de nisip, către libertate.

Şi totuşi, ea are sentimentul că libertatea este undeva în urmă, în întuneric.

16

AUGUST **1945**

În aer pare că se aud pocnituri. Atmosfera este încărcată de tensiuni, ca şi cum nişte războinici invizibili se ciocnesc acolo, deasupra oamenilor. Undele radio aduc veşti în casele ior: despre moartea din aprilie a preşedintelui Franklin D. Roosevelt, omul care îi condusese în acest război, despre multitudinea de nave care se îndreaptă spre Japonia. Oare vor invada ţara aceea? Cât de mare va fi numărul victimelor? Numerele, tot mai mari, sunt date publicităţii ca şi cum nu ar fi vorba despre oameni, despre vieţi. Războiul pe frontul european s-a încheiat cu luni în urmă, dar această agitaţie cu Japonia pare să nu se mai termine, iar lumea războiului încă vuieşte.

în seara aceea de la jumătatea lunii august, Robert lasă radioul şi se îndreaptă spre doc.

Rouă de pe lemnul docului este reală, este ceva ce poate vedea, atinge, ceva ce poate simţi. Dar nu naşte întrebări prea înalte pentru sufletul unui om. Este aici, amintindu-i că singurul mod la dispoziţie prin care poate merge înainte este să continu« să lucreze. îi aminteşte că există un Dumnezeu care poate crea rouă şi apa din aer, şi, dacă El poate să facă asta, atunci El poale să-i ajute şi să treacă cu bine peste acest război.

Ale cui sunt valurile?

Se întreabă dacă Roy vede şi el rouă pe vasul Iui, oriunde s-ar afla-Se roagă pentru a mia oară: *Adu-l acasă.*

Un ţipăt slab se aude din casă – mama lui. Uşa cu plasă se trânteşte şi îi aude paşii pe potecă grăbindu-se către el. El se ridică şi inima îi bate cu putere, aleargă spre ea. Se întâlnesc la mal, iar el cu mâna pe umărul ei îi caută privirea.

— Ce s-a întâmplat?

Este uşurat să vadă bucurie în ochii ei.

— Războiul... s-a ...

Se aude un alt chiuit de dincolo de golf.

— S-a terminat! spune ea.

Uimirea se transformă într-un râs care porneşte din adâncul ei. Lacrimile îi ţâşnesc din ochi.

— S-a terminat!

Cuvintele ei par să treacă pe lângă Robert, el neputând să realizeze spusele ei.

Luminile încep să se aprindă în case ale căror ferestre sunt întunecate de obicei la această oră. Pescarii se duc Ia culcare odată cu soarele pentru a se trezi odată cu el a doua zi, dar în seara aceasta ferestrele lor sunt luminate.

Motorul unei bărci porneşte, şi apoi altul.

Mama îi strânge umărul:

— Oamenii se strâng.

Un hohot de râs izbucneşte dintr-un loc până acum închis din inima lui Robert.

— Pregătesc şi eu barca, spune el, cu un zâmbet larg pe chip.

Este tot ce poate face acum, deşi ar vrea să se urce în barcă imediat, să pornească motorul şi să-l caute în tot Atlanticul pe fratele lui pentru a-l aduce acasă. Ultima dată când primiseră veşti de la el, se afla Ia bordul unui distrugător, undeva în Atlanticul de Nord, undeva chiar acolo, în valurile întunecate.

Mama iui dispare în casă şi se întoarce câteva minute mai târziu cu un coş cu capac şi un termos. El nu poate decât să ghicească ce a pregătit ea acolo.

Ale cui sunt valurile?

Dulapurile lor sunt la fel de

goale ca oricare alte dulapuri din ţară în acest moment. Dar aceasta a fost doar una din minunile care s-au văzut în Ansei în acea noapte – modul în care femeile au putut să facă un festin din nimic. Ia o bătaie din palme, din toate raţiile de război primite. Şi nimeni alta nu făcea minunea asta ca Savannah Bliss.

întunericul se lasă în jurul lor, dar ei se opresc să o ia şi pe Jenny, cu bebeluşul în braţe, şi chiar şi pe voinica ei mătuşă Millicent. După naşterea lui William, părinţii lui Jenny s-au întors pentru scurt timp din Mînnesota, unde se mutaseră la scurt timp după ce Jenny se căsătorise cu Roy. Dar când au plecat Millicent insistase ca ea să locuiască cu Jenny, ca să o ajute să aibă grijă de fiul ei.

îşi croiesc drum de-a lungul portului, ocolesc Long Island şi intră în Weg. Acolo, mai clar ca lumina zilei, pe una dintre insulele mici, se înalţă un foc impunător pe plajă. Ansei a decis să sărbătorească în Golfuleţul Picnicului. Denumirea este potrivită, aici bărcile se pot apropia de ţărm fără pericolul de a se lovi de stânci ascunse.

Sărbătoarea este deja în toi, iar focul ajunge la înălţimi de două ori mai mari ca statura lui Tall Reuben care acum frige deasupra flăcărilor un hotdog înfipt într-un băţ. Ethel şi Pearl asigură muzica, una la chitară, cealaltă cu vocea, atrăgând un cerc de copii care dansează în jurul lor. Păturile de picnic sunt întinse pe jos, parcă revendicând această victorie nou anunţată. Doamna Crockett se învârte printre oameni, punând felii din plăcinta ei cu afine pe farfuriile tuturor.

Oamenii din alte oraşe probabil că aruncă confetti sau îşi aruncă pălăriile în aer, dar nu vor cunoaşte adevăratul gust al sărbătoririi până nu vor gusta din plăcinta doamnei Crockett, pregătită cu afinele care, cu doar câteva ore înainte, fuseseră mângâiate de soare şi de aerul sărat al mării.

Robert rămâne pe margine, privind cum bucuria invadează locul. As fa, *da, asta e libertate.*

Ale cui sunt
valurile?

Nu peste mult timp, se formează un ring de dans şi Robert este tras în învârtejirea mişcării. Simte că nu este locui lui acolo, pe ringul de dans, şi simte cât de ciudat încearcă corpul lui deşirat să se potrivească mişcărilor de dans.

Se gândeşte la un alt dans. La o noapte de decembrie înzăpezită, când o fată cu foc în suflet i-a alunecat în braţe, lângă apele întunecate ale râului Charles. Trei scrisori îi scrisese de atund şi aşteptase câteva luni răspunsul ei. Dar nu venise. Poate că în seara asta va încerca din nou – pentru ultima dată.

Amintirea este întreruptă când doamna Bascomb, sufidentde bătrână pentru a-i fi străbunică şi suficient de neatentă pentru a călca într-o capcană de crabi, îl apucă de cot şi strigă:

— Ce faci, flăcăule? El rânjeşte ca un prost că ea, în dialectul ei din Est, l-a numit copil – şi se şi simte puţin ca un copiL în timp ce o învârte în braţe.

Petrecerea durează până când luna este deasupra lor şi s-au consumat toţi de bucurie. Şi strălucirea bucuriei lor durează mult timp după aceasta, susţinută şi de scrisoarea care vine de la Roy câteva zile mai târziu. Vine acasă. Nava lor va andoca în Boston în următoarele două săptămâni.

Cu toate acestea, cu fiecare zi ce trece, un sentiment de nelinişte din ce în ce mai mare îl roade pe Robert, un sentiment de care nu poate să scape. Ceva lipseşte în acea scrisoare. Era vocea lui Roy, dar îi lipsea vivacitatea obişnuită.

În săptămâna care urmează, sentimentul acesta se accentuează, ca norii de furtună care se adună pe cer. Robert tace tot posibilul să-şi continue munca, ca de obicei – cel mai bun lucru pe care-l poate face.

Ca de obicei, în fiecare dimineaţă se opreşte ia Debarcaderul lui Joe pentru benzină şi momeală. Şi, ca de obicei, îşi ia prada prinsă în capcane şi se opreşte acolo în fiecare după-amiază pentru a tranzaeţiona cu Hal, acceptând plata făcută din *banii pe care* bărbatul îi păstrează într-un vechi sufertaş.

Miercuri dimineaţă este La fel. Robert vine mai devreme decât de obicei, deoarece mama s-a trezit devreme pentru a se pregăti să plece ia Bangor.

— Avem nevoie de provizii pentru întoarcerea fratelui tău, spusese ea. Vom face o zi de pomină, ziua când ei şi Arthur se vor întoarce. Poate şi ceilalţi băieţi se vor întoarce în aceeaşi zi!

în timp ce se pregătiseră să plece, ea îi împărtăşise întregul plan. Millicent urma să conducă, iar Jenny şi copilul mergeau şi ei. Le va lua trei ore să ajungă acolo şi cine ştie ce planuri aveau să inventeze cele trei în tot acel timp. Focuri de artificii şi confetti, chiar o fanfară completă, dacă şi-ar permite.

Era încă întuneric afară, luminile erau aprinse a speranţă când a trecut pe lângă casa lui Jenny. Acostând acum la Debarcaderul lui Joe, Robert se învârte în jurul altor pescari ursuzi de pe doc. Unii sunt joviali, alţii încă somnoroşi – toţi cumpără momeală şi îşi umplu canistrele cu benzină.

Robert face la fel şi este pe punctul de a pleca ... însă aude *I* în urma lui paşi alergând. îşi îngustează ochii, încrunfându-se 1 să vadă cine vine în urma lui pe drumul portului în dimineaţa *I aceasta* ceţoasă – şi deodată se conturează o siluetă.

— Robert! strigă omul, suflând din greu. *I*

Este Jim, dirigintele poştei. Pieptul i se ridică obosit, nu este *I* obişnuit să alerge. *I*

— Te-am prins! *I*

Robert elimină distanţa dintre ei, îndreptându-se spre el. I Cămaşa albastră a lui Jim este încheiată greşit, pe jumătate I băgată în pantaloni. I

— Ce s-a întâmplat, Jim? Este totul în regulă? *I*

Simte un gol care i se formează în stomac. Şi ceilalţi bărbaţi *t* simt

acelaşi lucru – toţi stau nemişcaţi, privindu-i de pe mal, ca *I* nişte pioni
puşi pe o tablă de şah, îngheţaţi ţ*n timp,* *1*

— Tocmai am primit asta.

Jim îi întinde lui Robert o bucată de hârtie. !

Ale cui *sunt valurile?*

— O telegramă ... nu am avut timp să o pun pe hârtie. Dar mi s-a părut mai important să ţi-o aduc înainte să pleci.

Aşa se explică plicul rupt pe care sunt mâzgălite câteva cifre şi litere. Este un şir de numere – coordonate.

N 43° 4' 7.9
V 66° 0' 21.1

Robert trăsese destule linii pe hărţile de navigaţie, consultase suficiente busole pentru a şti că aceste numere indică o locaţie undeva chiar la sud de Nova Scoţia. Nu-i chiar aproape acasă, dar nu-i nici la un ocean depărtare.

— Ce-i asta?

Jim loveşte hârtia.

— Este de la Arthur.

— Arthur Baxter?

— *Ayuh.* Nu am avut timp sa notez restul mesajului. Restul mesajului spunea: „Vino acum. Vezi Roy. Arthur" recită Jim închizând ochii şi dând din cap.

Vag, se aud mişcări în spatele iui. Bărbaţii fac ceva. Poate că îi dau spaţiu, simţind că mesajul primit nu este unul obişnuit.

Arthur trebuie să fi încălcat o mie de protocoale pentru a trimite acest mesaj. El nu ar dezvălui niciodată că distrugătorul lor este blocat, vulnerabil. Asta trebuia să fie. Altfel, de ce să îi trimită coordonatele?

Un senti ment de rău îl face pe Robert să o ia la fugă. înconjoară clădirea învăluită în ceaţă până în locul unde Joe îşi ţine canistrele de benzină şi aproape se ciocneşte cu el.

Joe duce două canistre – câte una în fiecare mână.

Ale cui *sunt valurile?*

— la-o şi pe aceea.

loe arată cu o mişcare a capului către o canistră verde, cu vopseaua sărită. Asta îi va tăia raţia de benzină lui Robert pentru săptămâna viitoare, cel puţin. Dar o să-şi facă griji despre asta mai târziu.

Se apropie de *Savuy Mae* şi aceasta se clatină, de parcă ar simţi şi ea. AJtniaţi ca nişte soldaţi lângă ea sunt Tall Reuben, Gu.s I'acker, Melvin Buck şi Tim Baxter, Secare cu câte o canistră de benzină. Raţiile lor. Tot ce au pentru a-şi alimenta existenţa. Bănuţul văduvei, chiar acolo, în nişte canistre ruginite, oferite în momente dificile.

Robert ar vrea să refuze, dar ştie că ar putea avea nevoie de tonte pentru a ajunge atât de departe şi înapoi. Strânge şi mai tare în mâini mânerele de metal ale canistrelor şi încuviinţează din cap în faţa bărbaţilor înveşmântaţi în pelerinele lor galbene de pescari. Hainele de lucru ale pescarilor sunt în acest moment la fel de onorabile ca uniformele marine complete şi piepturile pline cu medalii.

Tim îi prinde umărul. Băiatul lui, Arthur, este cel care a trimis mesajul. Dar nu a fost un mesaj pentru el. îşi ţuguie buzele şi dă din cap. Un bărbat care vorbeşte puţin. Ca şi fiul său. Este o binecuvânta re acea strângere. Robert ar fi dat orice ca acea strângere să fie din partea tatălui său.

Robert încuviinţează din cap şi trece pe culoarul lăsat de ei pentru ca el să ajungă la barcă. Trăgând de canistre la bord, el se întoarce şi le mulţumeşte pentru aceste vase reci de speranţă.

— Mulţumesc! spune el. Vă voi răsplăti.

Joe scutură din cap. Harry al lui este şi el încă plecat pe undeva.

— Du*te la fratele tău, spune el. Adu-I acasă!

— Ai grijă, Robert! spune Gus. Şi dispar toţi în perdeaua de ceaţă, iar el se îndreaptă către Weg.

Du -fc *kt/rutele Itlu.* Ceva este trist şi întunecat în aceste cuvinte. Cuvintele sapă în el, sapă în inima iui şi în venele lui până ce, de la tribord măreşte viteza pentru a ajunge acasă. Andochează, aleargă. W *srî [îe tuci] aici.*

Mama ar trebui să vină. Jenny ar trebui să vină. Urcă treptele întunecate, împinge uşa grea de stejar şi simte golul.

— Mamă!

Tăcere.

Fuge în spatele casei să vadă dacă femeia sapă în grădină, dar totul este învăluit în tăcere.

Casa lui Jenny este următoarea şi, la iei – totul este tăcut. Vasele de la micul dejun sunt puse îngrijit deoparte. Pune o mână pe ceainicul de pe sobă şi îl arde, realizând că femeile tocmai au plecat.

O durere sfredelitoare îl chinuie, o stare accentuată de rău. Au plecat ia Bangor. Şi ceva nu este în regulă cu Roy.

Se opreşte suficient pentru a mâzgăli o notă pentru mama, că va dispărea o perioadă bună de timp şi să nu-şi facă griji dacă nu se va întoarce o zi sau două.

Ajuns în larg, el ambalează motorul.

QapitoUd 77

Robert navighează spre *USS Franktown,* obosit după cinci ore pe mare şi încă o oră petrecută căutând l$_{ocu}$l unde era ando- cată nava, după ce deviase de la coordonatele trimise de Arthur. *Sawy Mae* pare acum o furnică în umbra unui munte. îşi opreşte motorul, legănându-se acolo în albastra mare, fără să vadă nimic în afară de această navă gigantică. Există un motiv pentru care numesc aceste nave distrugătoare. El este David şi nava este Goliat – de cincizeci de ori mai mare.

Este linişte. O linişte bizară. Aude zgomotul drapelului nava) fluturând în vânt, drapelul albastru închis presărat cu patruzeci şi opt de stele, în rânduri perfecte.

Pulsul i se ridică. Undeva la bord bate şi inima fratelui său. *Doamne, Te rog!* Inima care a bătut lângă a lui încă înainte de a trage prima gură de aer. Acest prieten cu care împărtăşise o viaţă, între ei nu mai este decât un zid gros de oţel şi protecţia militară.

Avusese ore întregi pentru a se gândi la un plan.

Luase în considerare toate modalităţile posibile de a urca la bordul unei nave militare bine păzite, al cărei echipaj era instruit mai mult« sigur să nu permită urcarea civililor la bord.

Şi orice posibilitate – de la strecurarea la bord, la simulării unei probleme, până la deghizarea în fratele său – doar i-au dat

speranţe care apoi l-an condus către verdictul final: *Acestea nu ,or funcţiona niciodată.*

Aproape că îl poate auzi pe tatăl său, aproape că şi-l poate imagina aruncând o privire piezişă, cu riduri în jurul ochilor la fel ca atunci când zâmbea. *Ce* !e-at *aprins aşa, fiule? Ce te macină? Răspunsul este întotdeauna cel mai simplu. Oricât de complicată ar părea problema. Redu posibilităţile, fiule. Dă totul la o parte până ajungi la cel mai simplu adevăr. Apoi iiplică-l!*

Cel mai simplu adevăr din acest moment, adevărul pe care se poate baza acum se rezumă la două lucruri – soarele care se vede suficient de mult pe cerul care ameninţă cu o viitoare furtună şi o bucată de oglindă nu mai mare decât palma lui.

Aşteaptă. în depărtare, prin binoclu, vede oameni pe punte. Unii se mişcă pe punte şi alţii – doi dintre ei – îi urmăresc şi ei. Un al treilea li se alătură, iar Robertîşi dă seama după şapca albă că este ofiţer. Probabil ofiţerul punţii. Nu vede chipuri. Dar vede uniforme. Albastru închis şi alb pe fondul gri al navei. Speră, se roagă doar ca unul dintre ei să fie Arthur.

Nu îi învinovăţeşte pentru să sunt bănuitori. Poate că războiul s-a terminat, dar vremurile sunt încă tensionate şi, fără îndoială, aşa va fi încă mult timp. Sunt şi oameni care nu au fost mulţumiţi de acest rezultat. Au existat sabotori chiar şi pe pământ american, sabotori despre care auziseră cu toţii. Dacă ar fi el la bordul distrugătorului, ar fi vigilent şi precaut.

Aruncă o privire spre cer, norii aleargă în bătaia vântului. *Haideţi, mişcaţi-vă!* murmură Robert către ei.

Norii se mută, dar încă nu este soare. Când, în sfârşit, norii se crapă lăsând la vedere soarele, Robert îşi pune oglinda în acţiune şi o mişcă până când

semnalizează un mesaj în codul Morse. PERMISIUNE DE ÎMBARCARE.

O pauză. Unul dintre cei trei bărbaţi dispare, iar celălalt se întoarce spre ofiţer.

Semnalul lor luminează intermitent: IDENTIFICĂ-TE.

O face, simţind u-.şi micimea: SAVVY MAE. ROBERT BLISS.

Al treilea bărbat reapare, al patrulea cu el. Omul aceia preia conducerea. Transmite înapoi: UNUL CĂTRE DOI.

Este Arthur. Vechiul lor cod, cel pe care obişnuia să îl trimită dincolo de golf pentru a semnala că un bărbat, Arthur, încerca să atragă atenţia gemenilor. Uşurarea îi relaxează muşchii lui Robert şi abia acum îşi dă seama cât de rigid a stat.

Arthur îi spune ceva ofiţerului. Bărbatul dă din cap, iar Arthur transmite: URCĂ LA BORD.

Savvy Mae înaintează, prinzându-se de distrugător. O scară din frânghie i se coboară. Robert o apucă, începe să urce şi, în grabă, nu verifică sfoara. Un val a atins scara şi este alunecoasă. Cade în apă, dar apucă repede scara şi urcă, ud, dar recunoscător că nimeni nu pare să fi fost martorul căderii sale.

Pe punte, doar Arthur îl aşteaptă. Pe chipul iui este un amestec de bucurie şi groază. Ezită. Arată diferit în uniformă, dar trece imediat de formalităţi şi îl apucă pe Robert cu ambele braţe. Este îmbrăţişarea unui frate. Şi îmbrăţişarea durerii. Ochii lui verzi sunt umbriţi – fie din cauza războiului, fie din cauza a ceea ce vrea să îi spună, Robert nu ştie. Este schimbat. A trecut aproape un an de când Arthur s-a urcat în acel tren la Machias ... un an care a părut ca o viaţă întreagă.

O figură apare după colţ, iar Arthur se grăbeşte să salute în prezenţa bărbatului.

Robert face la fel. Nu ar trebui, fiind civil, dar ceva în el prinde viaţă. Toate paginile pe care le-a citit din manualul Jachetelor albastre, toate cunoştinţele pe care ie-a strâns cândva. Nu se aştepta niciodată ca acest „cândva” să îi iasă în cale.

— Eşti neschimbat! spune bărbatul.

Auriul insignei trădează faptul că este subofiţer.

Bărbatul le răspunde amândurora la salut.

— Bliss? rosteşte el uitându-se atent spre Robert, măsurân- du-l din cap până în picioare. Bagă de seamă, fără îndoială, faptul că era ud de sus până jos, dar nu menţionează acest fapt, > ' întreabă:

— De unde ai luat haine civile?

Robert îi aruncă lui Arthur o privire. Bărbaţii din marină nu aduc haine civile cu ei.

— Eu ... îşi drege el gâtul.

Omul ridică o sprânceană. Robert nu a folosit forma corectă de adresare. Nu a început bine. îşi aduce aminte din acele pagini îngălbenite ale Manualului Jachetelor albastre.

— Domnule! Cer permisiunea să explic, domnule.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta, Bliss?

Gura lui Robert rămâne deschisă, căutând un răspuns. Ştie că, în general, nu este considerat la fel de „arătos" ca fratele său, dar...

Subofiţerul se apropie.

— Remarcabil. Nicio urmă de rană.

Clatină din cap mirat.

— Mă bucur să văd asta. Mă bucur să te văd pe punte. Poţi să-ţi iei pauza.

Face semn către punte, indicând că Robert ar trebui să îndeplinească ordinul.

— la-ţi zece pauze, dacă vrei. Din ceea ce mi-au spus, mă temeam că nu vei mai vedea lumina zilei din nou. Dar iată că medicii greşesc, nu? spune el şi îl înghionteşte uşor cu pumnul în braţ.

Arthur îşi pleacă capul. Şi Robert înţelege. Vocea subofiţeru- lui pare brusc îndepărtată, de parcă ar fi într-o cutie metalică, undeva intr-un loc îndepărtat. Vorbeşte despre modul în care sunt reparate boilerele navei şi despre faptul că vor ieşi din această stalie nefericită poimâine, dacă vor avea noroc. Şi se vor îndrepta spre casă. Cum acel val i-a afectat bine de tot, dar vor învinge.

— Eşti dovada acestui lucru, Bliss.

Robert îşi închide ochii şi îi deschide pentru a-l vedea pe subofiţerul care îl urmăreşte.

Domnule, spune e] în cele din urmă, trebuie să-l văd pe fratele meu.

Nu este suficient de elocvent. Nici măcar nu este o explicaţie. însă bărbatul nu a ajuns la rangul său fără a fi inteligent şi a avea o gândire rapidă. Robert, încercând să adune cuvinte mai coerente din ceaţa care-l invadează, îi vede pe bărbat uitându-se întrebător la Arthur, care dă din cap, arată peste bord la barca lui Robert şi, în cele din urmă, spune:

— Domnule, Bliss este încă ... sub punte. Acesta este fratele lui, domnule.

Omul îşi îngustează ochii.

— Aşa este?

Robert le simte – o mie de greutăţi care se balansează pe firul subţire al acestui moment, gata să se rupă. Un civil nu ar trebui să se afle pe punte, nici nu ar fi trebuit să ştie unde se află vasul. Dar este atât de aproape. Nu poate fi atât de aproape şi să nu i se permită să-şi vadă fratele. E gata să treacă peste toţi, să o ia la fugă sub punte. Dar ceva parcă îi spune: *Redu-ţi impulsurile, fiule!*

— Da, domnule, spune Arthur. Este tăcut, dar stă în picioare. Ţine fruntea sus pentru ceea ce a făcut.

Secundele trec greu. Clopotul navei bate de două ori – este ora şase. *Optsprezece,* se corectează Robert. Iar subofiţerul îşi îmblânzeşte în cele din urmă privirea, trecând la o falsă lipsă de formalitate.

— O minune, asta ...

— Domnule?

— Pentru geamănul Bliss ... şi se uită la Robert pentru confirmare, iar gura lui Robert se crispează.

— ... să ne găsească aici aşa din întâmplare.

Se uită din nou la Arthur.

— Ei bine, cred că am văzut cu toţii o minune sau două în acest război. Mat bine ai coborî la infirmerie, domnule Bliss. Din când în când luăm la bord marinari aflaţi în dificultate. Şi tu-*

Ale ci<! **SH**fi*t*
viiturile?
uită la balta de apă de la picioarele lui Robert – eşti în dificultate. Baxter? Escortează-I la infirmerie!

— Da, da, domnule! răspund Arthur şi Robert la unison.

Arthur îl conduce pe Robert printr-un labirint de culoare înguste. O criptă de ziduri care geme de clinchetul şi şuieratul maşinilor şi al mişcării navei. Nişte strigăte răsună de undeva de [a o punte din interior.

— încearcă din nou! răsună o voce.

Problema boilerului, după câte se pare, eîncă nerezolvată.

— Da, da, domnule!

Vocea mai tânără pare obosită, dar fermă. Arthur îl conduce. Plafoanele sunt joase sau poate este doar spaţiul care devine tot mai mic, în timp ce Robert se apropie de fratele său pentru ceea ce, înţelege el acum, va fi ultima dată.

Trec pe lângă un marinar care urcă pe o scară îngustă din- tr-un abis întunecat de dedesubt.

— Dormitoarele, spune Arthur, şi Robert se strâmbă la vederea paturilor de pânză stivuite în stil supraetajat. Patru sus, iar dedesubt, la adâncime, par să fie alte o mie.

La sfârşitul culoarului, ajung ia o uşă arcuită cu o fereastră de tip hublou. O lumină slabă străluceşte în interior.

— Infirmeria, spune Arthur.

îşi scoate şapca rotundă albă, iar Robert face la fel cu şapca ş.i Prin fereastră, un bărbat ridică un deget, spunându-le să aştepte Dispare din vedere, cu stetoscopul la urechi.

Arthur se uită peste umăr şi, văzând culoarul gol, vorbeşte.

Ale ci<! **sh**fi*t*
viiturile?

— Nu este nimic de bine, Robert.

— Spune-mi!

Arthur inspiră adânc.

—în secunda când a încetat războiul, oceanul parcă abia >e trezea. Am primit un semnal de ajutor – o navă poloneză care se îndrepta spre New York. Fuseseră copleşiţi de furtună ţi vasul începuse să se scufunde. Noi eram cei mai apropiat: de ei, am ajuns acolo cât de repede am putut şi ani început să căutam.

Am crezut că găsiserăm toţi supravieţuitor«, când Roy n văzut încă o barcă de salvare. Doi copii înăuntru, stând atât de nemiş-«.aţî încât nu ştiam dacă mai trăiau. Şi mama lor striga. Nu auzeam nimic – furtuna se dezlănţuise – iar faţa ei ...

Vocea lui Arthur tremură. îşi pleacă faţa şi îşi trece mâna peste ea.

— Bărbaţii au coborât pe parâme pentru a-i lua pe copii. Dar nava noastră crea valuri, aruncându-ie barca în larg. Am aruncat frânghia către femeie, dar în momentul în care a atins-o, a venit tui val care a aruncat-o iar în marea cu care se luptase toată noaptea. O vreme nu a ieşit la suprafaţă. Era întuneric şi, când am primit în sfârşit o lumină de pe punte, am văzut că Roy cobora deja spre apă. Coborâse în rapel şi se îndrepta spre ea, spre locul unde ea încerca să se prindă de marginea bărcii de salvare. Nu se putea prinde – nid de barcă şi nici de el – aşa că el a coborât până când a ajuns în apă, chiar lângă ea. Eram sigur că femeia va renunţa. Dar el i-a strigat ceva şi, cumva, ea şi-a adunat toate forţele şi a reuşit să-l prindă de braţ.

Mintea lui Robert este inundată de imagini din trecut. O mână care se întindea în frig. Disperarea de a salva o viaţă. Numai cX în ioc să fie el cel care se uita în jos de data aceasta, era Roy. Poate auzi vocea fratelui său care i-a spus: *întotdeauna am crezut că priveliştea este mai frumoasă de acolo, de sus ...*

Arthur continuă.

— El a prins frânghia în jurul ei şi am ridicat-o. El nu a vrut sâ urce la bord până când ea nu a fost în siguranţă. Am tras-o pe ea şi ne-am întors să-l tragem pe Roy, dar ...

Tăcerea lui se lasă greu, accentuând disperarea, sentimentul de rău.

— Uri val ticălos a mişcat întreaga navă, a lovit nava pe deasupra ei. L-a trântit atât de tare încât am auzit impactul.

Robert tresare, zgomotul cărnii pe oţel pătrunzând atât de viu scena aceasta pe care o derulează în mintea lui.

Ale cui sunt tulurile?

— Nn ştiu cum ... dar a reuşit să se ţină bine. L-am tras sus şi l-am dus la infirmerie,

în marea de imagini, mintea lui Robert caută ceva solid, un raţionament logic de care să se agaţe, să străpungă toată această teroare. îşi drege gâtul pentru a masca durerea.

— Când a fost asta?

— Acum trei nopţi.

Trei nopfi. De ce era Roy încă aici, dacă lucrurile erau atât de rele? De ce nu-l duseseră la o navă-spital sau la un spital?

Poate că, simţind întrebarea, Arthur explică:

— Supravieţuitorii au petrecut noaptea în sala maşinilor. Marinarii s-au oferit să renunţe la paturile lor, dar sala maşinilor era mai caldă. O navă de pasageri a venit după ei a doua zi. Roy începea să-şi revină. Se simţea bine. Doctorul a spus că a avut o conioţie şi câteva zgârieturi, o tăietură sau două şi, pentru că ne îndreptam spre port, ne gândeam că îl vom duce acolo dacă va avea nevoie de mai multă atenţie.

— Dar...?

— Dar am luat mai multă apă decât ne-am dat seama în timpul acelei salvări. Valul a inundat boilerele. Părea că le-au reparat, dar apoi au cedat iarăşi, Roy ... a început să dea semne de infecţie. A debutat rapid şi a devenit tot mai grav. Doctorul spune că nu a văzut niciodată o rană atât de rea.

Robert se pregăteşte pentru ce e mai rău. Ştie că mai este ceva.

Ochii verzi ai prietenului său, roşii acum, îl privesc drept în ţaţă.

— Doctorul spune ... că nu va mai prinde noaptea aceasta.

Este o lovitură grea.

Uşa se deschide scârţâind şi un medic îi invită înăuntru.

— l-ai spus?

Vocea doctorului este gravă, îndreptată spre Arthur. Trebuie să fi fost părtaş ia pianul lui de a-l chema pe Robert.

— Da, domnule.

Bătrânul pufneşte încet pe „as, clătinând din cap.

Nu va mai dura mult. îmi pare rău, fiule! îţi voi da ceva timp, spune el, punându-şi o mână pe umărul lui Robert.

Cei doi trec pe lângă alte trei paturi. în colţul din spate este un bărbat cu faţa umflată şi decolorată, aproape de nerecunoscut, chiar şi pentru omul care îşi vede asemănarea în oglindă în fiecare zi. Pieptul lui abia se ridică, abia se lasă.

Roy încearcă să respire adânc, deschide ochii. îi plimbă prin spaţiul de deasupra lui, fără să vadă.

Când Robert îi vorbeşte, vocea lui este aspră.

— îl voi duce acasă, spune el. Sau la Bangor, Machias. Sau ... sau ...

încearcă să îşi imagineze o hartă în mintea lui, să îşi dea seama ce loc este ce! mai apropiat.

— La Halifax. Sau acasă.

Se aude pe sine vorbind fără şir.

— O să-i fie mai bine acolo. Va primi ajutor. îşi va vedea fiul şi ...

— îmi pare rău. Nu va mai rezista mult, repetă Arthur cuvintele doctorului, întorcându-şi pălăria în mâini.

Arthur pleacă şi Robert îngenunchează, uitându-se Ia faţa tumefiată a fratelui său, ia felul în care sprâncenele i se încruntă chiar şi în somn. Robert nu ştie ce să facă. Apucă mâna slăbită a fratelui său, ca şi când ar vrea să-i dea putere. Şi îşi pleacă capul.

— *O, Doamne! ...*

Sunt singurele cuvinte pe care le poate rosti acum.

Lângă pat este o noptieră improvizată – câteva lăzi suprapuse – iar pe ea stă o Biblie şi o copie a lui *Rob Roy. Ediţia pentru Serviciile armate. Condensată pentru lectură în timpul războiului.* O fotografie cu Jenny şi William este prinsă pe perete. Ea radiază în felul acela pe care i-l arată doar lui Roy.

Ştiam că nu te pot ţine departe de marină, murmură Roy.

Buza lui este despicată, dar el face un efort să zâmbească atât cât poate.

- Numai fratele meu putea să urce pe o navă cu securitate mai mare ca a unei închisori.

- A fost o nimica toată, spune Robert. Am urcat mai repede decât ai mânca o prăjitură.

— Mmmm ... prăjitură, se înfioară Roy. Chiar aşteptam cu nerăbdare asta acasă. Cred însă că nu se va întâmpla.

în Robert se dă o luptă furioasă. îşi reţine sentimentele, îşi măsoară cuvintele.

— Vei primi toate prăjiturile pe care le vrei. Când vei ajunge acasă.

Ochii lui Roy sunt fixaţi asupra lui acum. Şi în ei reflectă o înţelepciune, de parcă ar şti lucruri pe care Robert nu le ştie, de parcă ar fi mai aproape de eternitate decât este sau a fost vreodată Robert şi adună în jurul lui o pace mai puternică decât norii de furtună care se adună afară.

— Este în regulă, frate, spune Roy.

Nu este în regulă.

— De asta am venit.

Acesta este motivul pentru care Robert trebuia să vină, în locul lui.

— Doar ... să-i spui lui Wiiliam ... când va fi timpul, să-i spui că-l iubesc. Şi va fi în regulă. Viaţa este mare. Şi Dumnezeu este mai mare.

Tăcere.

— Şi lui Jenny ... dă-i asta! O sa ştie ea, spune el, şi închide ochii.

Ridică mana apoi o deschide pentru a dezvălui o bucată de hârtie. .Arsura frânghiei pe palma Iui este de un roşu aprins. Arsură care vorbeşte despre curaj.

Robert o ia.

— I-o voi da, spune el. Eşti un om bun, Roy.

Rămân mult timp aşa, în tăcere, iar Robert se întreabă dacă Roy a adormit. Dar apoi şopteşte:

Ale cui simt
valurile?

- Bob •••

MB ¡97

Pieptul lui Robert arde. Singura persoană din universul larg care îl numeşte aşa vorbeşte cu ultimele sale fărâme de putere. Vocea iui Roy este acum fără putere, tot mai înceată.

— Nu te pierde în întuneric, Bob!

Nu are nici un sens. Poate că nu ştie ce spune. Dar în momentul acesta Robert i-ar promite geamănului său orice.

— N-o s-o fac, promite el, clătinând din cap.

— Există mult mai multă lumină, spune Roy. Du-te spre lumină, nu spre întuneric.

— Aşa voi face.

Roy se duce. Respiraţiile sale sunt prea depărtate una de alta. Neregulate. Robert vorbeşte repede, dorindu-şi ca fratele lui să se întoarcă de unde a plecat, trăgând cu tot sufletul de această frânghie invizibilă de care este legat fratele său.

— Trebuie să te întorci acasă şi să-mi arăţi, spune el. Vino acasă cu mine.

îşi şterge ochii care-i ard. Dar mâna fratelui său devine grea şi este încă în mâna lui.

De acum, Roy este acasă.

Iar lumea s-a întunecat.

Robert nu ştie cât rămâne acolo, în întuneric. A alunecat într-o lume fără timp, vag conştient de venirea doctorului, care verifică pulsul lui Roy, pronunţând câteva cuvinte finale. Ora decesului. Câţiva marinari intră, cu mâinile încrucişate în faţă, cu capul plecat în respect. Robert simte că îşi fac de lucru. El se îndepărtează, iar ei încep să coasă pânză în jurul corpului fratelui său.

Se rostesc cuvinte grave despre aducerea lui acasă. îşi apasă ochii închişi şi îşi vede fratele, în vârstă de zece ani şî ars tot de soare, cu o bucată de pânză de pirat peste un ochi. Jenny stă la pândă în timp ce el arată deasupra apei din *Poiana haiducului,* cu un băţ pe care îl mânuisecu agilitatea unui tăietor. *Acolo,* spusese el, cu toată convingerea cuiva care parcă

avea de şapte ori vârsta lui. *Acolo să mă îngropi când voi muri. Vreau să mă odihnesc cu bunicul şi soldaţii viteji de acolo.*

Aie cui sunt wil
urile?
a
DarbuniculpienseîncursullunilorpemaremMareieRă
zboi- când îngroparea în apă era singura opţiune. Pe Roy ... l-ar putea duce acasă la Jenny. Dar el şi-o imaginează ca fetiţă, aprobând din cap cu gravitate dorinţele de înmormântare ale lui Roy.

Cu toată amorţeala pe care o simte, Robert intră pentru a ajuta. Nu poate suporta ca străinii să se ocupe de fratele iui, deşi sunt ca o familie pentru Roy. Cuvintele sale ies mormăite din gură – o rugăminte de înmormântare în apă. Se uită cu toţii pieziş ia el. Este atât de aproape de casă, ce spune Robert nu prea are sens pentru ei.

Dar ei nu-l cunoscuseră pe micul pirat de zece ani.

— Asta şi-a doritei, spune Robert. Rând pe rând, dau din cap, trăgând de ei pentru a finaliza această sarcina cu toată onoarea pe care o pot oferi acestui erou căzut la datorie.

La un moment dat, învăluit ca intr-o ceaţa, când lucrarea s-a terminat şi vocile se aud şoptite în jurul lui, el trage nesimţitor cuiul din perete şi scoate poza lui Jenny. Ia şi cartea de pe noptieră, unde este şi verigheta lui Roy. Biblia şi hartia pe care i-a încredinţat-o Roy. îi urmează pe Arthur înapoi prin pasaje catacombă şi ajung pe puntea de sus, unde chiar şi lumina soarelui care apune este mult prea dură.

Arthur face o pauză, punând o mână pe umărul lui Robert.

— îmi ... îmi pare rău, Bob!

Aie cui sunt wil
urile?

Sunt doar câteva cuvinte, dar iui Robert nu îi scapă faptul că Arthur i s-a adresat cu numele pe care Roy îl foloseşte pentru el. înseamnă totul pentru el, înseamnă

Marinarii se opresc din munca lor şi stau nemişcaţi când aceştia trec, scoţându-şi şepcile. Subofiţerul şef este acolo pentru a-l coborî pe Robert înapoi pe Sarwy *Mae.* Robert ştie că treaba asta este cu mult sub rangul subofiţerului şi îsi dă seama că este felul subofiţerului de a-şi arăta respectul fată de fratele său

- Rămâi m apropiere până l a apusuJ soarelui – e subofiţerul şet P la despărtire. Fratele .

o întreagă lume într-un singur cuvânt.

Un om bun. Ne vom asigura că are parte de înmormântarea pe care o merită.

Şi acolo, în mijlocul pustietăţii de ape, cu Robert la o jumătate de milă de navă, marinarii în uniformă albă se aliniază pe fondul unui cer roşu care anunţă lăsarea serii.

Robert nu aude, dar ştie ce se spune. O rugăciune. O binecuvântare. Capetele cu şepci s-au aplecat, picioarele marinarilor sunt ferme pe poziţie, iar cuvintele sunt rostite lângă corpul fratelui său.

Şi Robert le rosteşte.

Domnul să te binecuvânteze şi să te păzească. Se gândeşte din nou la zâmbetul lui Roy. La gropiţele lui din obraji. în el începe o dezlănţuire. O rupere a sufletului pentru care nu este – nu ar putea fi niciodată – pregătit.

Domnul să facă să lumineze faţa Sa peste tine. **îşi** aminteşte cuvintele grele ale lui Roy. *Există mult mai multă lumină ...*

Domnul ... şi vocea i se frânse, iar un zgomot nepământeană ia locui. îşi închide strâns ochii şi lacrimile i se scurg pe faţă, către un ocean prea mare.

Domnul să-ţi dea pacea. Amin.

Un ordin solemn răsună peste ape, iar bărbaţii se aliniază pentru a da onorul înaintea primei împuşcături de adio. Apoi o alta ... şi apoi ultima. O proclamaţie fără cuvinte care zboară peste mare.

Robert ştie că, dacă ar putea să zboare, să vadă scena din aer, ar | vedea marinarii şi ofiţerii aliniaţi, rând după rând. Onorul-oatitudine de durere în inimă, înveşmântată în cel mai serios respect.

S-ar vedea pe sine acolo pe umila Iui barcă de pescuit homari, în faţa lor, un ocean între ei, salutând şi el. Nesimţitor la zvâcnirea antebraţului. Tremurând.

Şi, într-o fracţiune de secundă care va fi gravată în mintea lui Robert pentru totdeauna, fratele său, înfăşurat cu grijă,

alunecă în adânc.

Valurile înghit meşterul de bărci ... şi totul rămâne nemişcat,

QapifáM «

Cum am ajuns aici? Robert se opreşte lângă gărduleţul din faţa casei cu faţadă galbenă a iui Jenny. Călătoria înapoi în Mâine e parcă învăluită în negură. Şi apoi, a petrecut majoritatea zilei hoinărind pe coclauri, pe coasta de la nord de Ansei, încercând să găsească cuvintele potrivite pentru mama şi pentru jenny. Nu s-a dus direct acasă la ele. Poate că nu a fost bine că a procedat astfel, dar îi rugase pe Arthur să îşi mai întârzie telegrama încă o zi. Nu işi putea imagina greutatea adevărului scris pe hârtie. Nu putea permite ca nişte cuvinte rigide, tipărite pe o hârtie nesimţitoare să le dea veştile. Aşa că navigase înapoi către un grup de oameni care erau plini de bucurie pentru pacea abia instaurată. Dar trebuia să le dea vestea ei însuşi.

A venit mai întâi acasă la Jenny. Protocolul trebuie urmat. Văduva trebuie înştiinţată prima. Oricum, aproape că se aşteaptă ca mama lui să fie acolo, îngrijindu-şi nepotul.

Casa păleşte în lumina fadă a apusului, o pace domneşte aici, printre trandafirii roşii ce se caţără pe un gard alb de nuiele. Obloanele conturează ferestrele strălucitoare, sunetele unui r.N şi ale unui aparat de radio se aud din interior. Este ca un tablou – totul este strălucitor şi bun, precum Jenny. (ar el trebuie să intre cu forţa

în această lume, să o spulbere. Aceasta este o casă can' aşteaptă de mult întoarcerea cuiva acasă.

Amanda Dykes

Parcă intr-o altă viaţă, visase să stea aici la poartă cu un buchet de flori Ia spate, pentru ea. Sperase, atunci, demult, să-i cucerească inima ... iar acum trebuie să i-o frângă. Singurul buchet care îi ocupă mâinile este buchetul cu lucrurile fratelui său.

Doamne, ajută-mă!

Poarta sedeschide cu un scârţâit şi râsul din interior se opreşte.

Se aprinde o lumină pe verandă şi Jenny iese afară în grabă.

— Roy?

Vocea ei este atât de plină de speranţă, încât ar putea înviora întreaga lume. îl apucă de mână. îngheaţă. Observă hainele dvile. Se uită mai atent, pe fondul luminii care se estompează.

— Robert?

Se uită în jurul lui, pe potecă, în ambele sensuri. Nu mai este nimeni.

— îmi pare rău, spune el, timid.

— Am auzit că ai primit un mesaj şi am crezut că te-ai dus să-l aduci pe Roy, ca să ne faci o surpriză. Ea îi strânge mâna rapid, ca şi cum ar dori să-şi ceară iertare.

— Eu ...

Se uită în jos la mână, unde a simţit pălăria lui Roy. Vede fotografia, vede Biblia. Şi îi citeşte chipul, căutând să vadă în ochit lui o speranţă pe care el nu i-o poate da.

Se dă înapoi, învăluită într-o mie de umbre. Clatină din cap, nu vrea să ştie.

Mătuşa ei, Millicent, vine după ea afară şi se opreşte lângă ea exact la timp ca să-şi treacă braţul ferm prin al lui Jenny, ca să o ducă în casă.

— Vino, îi spune ea peste umăr lui Robert.

Războiul a afectat foarte mult cuvintele, gândeşte el

amorţit, în timp ce ie urmează. De cele mai multe ori au nevoie de cuvinte, cuvinte, cuvinte. Oricare ar fi ştirile pe care le primesc, niciodată nu sunt cuvinte suficiente. Şi apoi – în vremuri ca acestea – acele cuvinte pur şi simplu cad la pământ, fără tiiao şansă de a fi

suficient de mari pentru a spune ceea ce trebuie spus, ceea ce cu disperare au nevoie cu toţii să nu fie spus,

Millicent o ajută pe Jenny să ajungă la canapeaua albastră curbată din sufragerie. Robert îşi scoate pălăria, se duce în genunchi în faţa ei.

- Jenny, eu...

Face o pauză, apoi începe să-i spună despre rană. Despre infecţie. Cât de blând poate el, dar ea îl opreşte.

Se uită la el în felul acela al ei, direct. Ochii albaştri ai tinereţii lor, disperaţi. Ea îl ia de mână.

— Doar... spune-mi că nu a fost singur.

Robert simte că se sufocă.

— Nu a fost, îngaimă el.

Ochii ei se umplu de lacrimi, bărbia îi tremură. Ridică bărbia şi dă din cap. Continuă să dea din cap, de parcă asta o va ajuta să respire.

Robert tremură şi trage adânc aer în piept.

— Am fost împreună. Era în siguranţă, în condiţii bune... şi...

Bagă mâna în buzunar pentru a scoate cutia. O cumpărase în Halifax, oprindu-se acolo înainte de a veru acasă. Rătăcise pierdut prin oraş, ignorând privirile vigilente ale doamnelor de la magazinul de bijuterii când le-a spus că dorea doar o cutiuţă goală pentru un inel. Dacă trebuia să îi dea conţinutul lui Jenny, această comoară trebuia să aibă un ambalaj.

— Te avea pe tine, Jenny!

Şi îi pune cutiuţa roşie de catifea în mână. Ea o deschide şi, cu gura încleştată, scoate inelul uzat din lemn al lui Roy şi bucata de hârtie pe care Roy i-a dat-o la infirmerie.

Mâna lui Jenny zboară grăbită către buze, le apasă suficient pentru a-şi reveni şi apoi şopteşte:

— Mulţumesc!

Ale cui
sunt'Olurile?

Strânge ineîul puternic în mână. Gândindu-se probabiL la degetele iubitului ei. Mâini care l-au cioplit, l-au şlefuit şi l-au lucrat pentru a se potrivi cu ce(de pe degetuJ

- Săraci lipiţi şi totuşi bogaţi ca nişte regi, murmura ea. *Hârtia* cade fluturând pe podea, neciütă. Şi iată că se ridică, ia inelul şi fuge din cameră, trece prin bucătărie şi iese pe verandă pe uşa din spate, de unde nu se mai aude nimic- Insă, curând, liniştea este spulberată de un vaiet asemănător doar cu viforul iernii, sfâşietor în noapte.

Robert ridică bucata de hârtie şi se duce în bucătărie, dar Millicent se aşază repede în calea lui, cu mâna ridicată, pentru a-i arăta să se oprească.

Este cald în camera curată. Un buştean trosneşte în pântecele sobei din colţ. Atenţia lui este atrasă de o fotografie cu ramă argintie care se află pe masă lângă un borcan cu seminţe de lupin – o fotografie a lui Roy, mândru în uniforma sa.

Apoi, o mânuţă se ridică dintr-un coşuleţ aflat pe masă, proptit lângă perete. Robert se apropie, iar chipul alb al lui William îl priveşte cu ochi mari. Un Roy în miniatură, părul negru şi ochii lui Jenny, albaştri ca cerul.

Afară, vocea lui Jenny se transformă într-o luptă cu respiraţie grea şi suspine reţinute. Este sunetul pierderii şi al vieţii care se ciocnesc, înfruntându-se în noaptea de afară. Sunet nepământesc, tot mai tare. Nu este vocea unui cântec de leagăn pe care copilul acesta să-i poată auzi.

William începe să scâncească şi, timp de o secundă, Robert se dă înapoi. Braţele acestea care se luptă cu marea nu ştiu cum să legene un bebeluş. O simte în fiecare muşchi înţepenit, simte durerea de a nu şti ce să facă. Şi totuşi, picioarele iui se apropie, se duc acolo unde braţele nu voiau să ajungă. Rigid ... şi apoi, nu atât de rigid, se apropie de el, îi ia feţişoara mică în mâinile iui aspre, cât mai uşor posibil.

Degete micuţe se prind de mâna lui Robert, aceeaşi

mână care l-a înfăşurat pe tatăl acestui copil în linţoliul de mormânt Mâna lui Robert începe să tremure. Vrea să rămână aici, în această strân- soare a inocenţei care nu ştie, nu înţelege că aceste mâini sunt pătate cu moarte. Dar îşi retrage uşor degetul, se îndepărtează

de această plăsmuire. încă tremurând, îşi închide mâna aspritâ de viaţă şt degetele lui noduroase, şi cu în<dxeietunle degetelor mângâie obrazul fin al iui Wiliiam.

Wiliiam zâmbeşte şi o gropiţă apare doar pe obrazul stâng. Un lucru atât de bun şi pur. Lumina străluceşte în acei ochi micuţi, încrezători. Ceva adânc în Róbert începe să se crape. Ca granitul atunci când se despică pământul la kilometri adâncime.

Afară, în noapte, plânsul lui Jenny s-a transformat în. cuvinte mute şi uşa din spate se deschide. Cu paşi furişaţi, cum numai Millicent putea să facă, aceasta intră în cameră, dar Róbert nu se poate uita ia ea. Pune bucata de hârtie pe masă şi îşi strecoară braţele sub trupul copilului şi îl ia în braţe.

Ar fi trebuit să fie Roy acolo, ţinându-şi copilul în braţe, simţind bătaia rapidă a inimii Iui prin pături. Atât de multă *viaţă.* 11 strânge pe Wiliiam aproape de piept, adunându-şi toată puterea pe care o are şi învăluindu-l uşor pe copii. AR FI TREBUIT SĂ FIE ROY.

Millicent, cel puţin, nu intervine. Se duce la aragaz, opreşte flacăra, iar bolboroseala mâncării savuroase începe să scadă. Aşteaptă. În colţ, ceasul cu cuc ticăie ca şi cum ar vrea să-i amintească făptui că nu are mult timp.

Hăul din interiorul lui se măreşte. Ramificaţiile se ţes, prăpastia se lărgeşte. Cumva, trebuie să-i spună cuvintele promise. îşi lipeşte buzele de capul lui Wiliiam. Şi totuşi, în gestul lui făcut pentru a oferi alinare, este el cei care simte alinare, moliciunea acelui păr negru, mirosul de săpun îi spală sufletul sufident de mult pentru a-i da curajul să spună: Ei fa *iubeşte.* Nu se poate hotărî să-i spună *te~a iubit. Şi... o săfie totul bine.* Mai este mult din mesajul lui Roy, şi, deşi Róbert nu simte adevărul chiar acum, o spune: *Viaţa este mare. Şi Dumnezeu este mai mare.* Ii va spune toată viaţa lui aceste cuvinte băiatului. Jură.

Copilul se linişteşte, relaxat, găsind în braţele lui mult mai multă căldură şi încredere decât ar pu tea găsi în lumea exterioară.

Millicent ajunge tiptil lângă el.

— Mama lui ...

Femeia ridică o mână şi-l mângâie pe copil pe spate.

Desigur. Jenny are nevoie de William. William are nevoie de Jenny. Aşa este corect şi bine. Şi totuşi, când Robert îl depărtează de la pieptul lui şi i-l dă Iui Millicent, ruptura din el se adânceşte şi mai mult. Simte că aceasta se adânceşte tot mai mult în timp ce Millicent iese pe uşă.

O pală de vânt dă jos de pe masă bucata de hârtie a lui Roy, dar Robert o prinde. Vrea doar să o prindă cu ceva acolo, pentru ca Jenny să o vadă mai târziu. Dar când o întoarce, vede mesajul pe care fratele lui l-a scris cu ultima urmă de putere, pentru iubita lui:

77 *stânjeni. Şi mult mai mulţi. Pentru totdeauna.*

Plânsetul tremurat al lui Jenny se calmează acum în scârţâi- tul ritmic al şezlongului din spatele casei. Un calm fragil se lasă peste acel loc, făcându-i să se simtă străin. Nu mai poate rămâne. Ruptura creşte, creşte, aproape că o aude. Va spulbera tot ce atinge el dacă mai rămâne.

Prinde hârtia într-o cută a coşului copilului pentru ca Jenny să o vadă mai târziu. Se strecoară apoi pe uşa din faţă, trage mânerul după el şi uşa se încuie. Apoi noaptea îi înghite. Ar trebui să se ducă acum să-i spună mamei lui. Dar vede printre ramurile pinilor că ferestrele ei sunt întunecate şi nu o poate trezi ca să îi dea vestea aceasta de coşmar. Nu încă.

Respiră greu în această mare de aer curat. Merge, apoi aleargă, apoi urcă pe doc. Sare în barca cu vâsle. înfruntă valurile care sunt ticălos de blânde. Le despică cu vâslele lui, dorindu-şi ca ele să i se opună. Vâsleşte până la insulă, este o luptă doar de o singură parte, ruptura din interior

îngreunându-i fiecare mişcare.

Când ajunge la ţărm, nu mai este întreg, simte că este o mie de bucăţi, ţinute împreună nu ştie de ce anume. A ajuns la capătul potecii şi nici măcar nu-şi mai aminteşte ultima dată când a urcat până aid. Cu toate acestea, iată, locul este neatins de când el şi Roy au fost aici ultima dată. Rece în lumina albă a lunii. Cărbunii

negri sunt acolo unde focul lor luminase noaptea, ultima dată. Cutia lor cu prada copilăriei este vârâtă bine în ascunzişul ei din piatră. Pick-upul Victrola stă strâmb pe buturugă, aplecat ca un câine curios care-I priveşte.

— La ce te uiţi?

Aparatul se holbează aiurea, prosteşte, tăcut.

Robert face câţiva paşi şi învârte manivela. Ridică acul. îl pune pe disc, disperat să îi facă să meargă. Dar lemnul s-a deformat de atâtea dimineţi înecate în ceaţă, după-amiezi ploioase, nopţi îngheţate. Cântecul său s-a dus.

Ruptura din interiorul lui s-a adâncit atât de mult şi acum a ajuns la capăt, iar tot ce-i mai rămâne este fie să se fărâme bucăţi, fie să explodeze. îşi apasă ochii închişi şi se forţează să-şi audă raţiunea. Dar tot ce aude este vocea lui Roy: *Eşti un om bun. Lasă-niă să fiu şi eu unul.*

Cuvintele îl lovesc ca un cuţit. Trânteşte acul la întâmplare pe liniile discului, simte cum acesta zgârie şi distruge. Se îndepărtează, iar liniştea îl sfidează.

O căldură oarbă îl inundă. Frânturi de clipe în care e conştient de existenţa iui îl surprind smulgând creanga unui copac care atârnă în calea lui, mânuind-o ca pe un ciomag. Şi spintecă Victrola cu lovituri fără număr. Sârmele din interiorul cutiei distruse îşi întind capetele mutilate. El îl prinde şi îl aruncă în val u ri, furia valurilor din Golful Cazanului fiind pe măsura furiei care l-a cuprins pe el. Cade în genunchi lângă mormântul de pietre pe care el şi Roy l-au lăsat în urmă în noaptea în care şi-au lăsat provocările nerostite. Prinde una şi un suspin îi *iese* din piept, în tăcerea insulei.

O mână cade greu pe umărul lui.

Este mama lui, cu o lanternă în mână. Poartă cămaşa de **danei** a tatălui său, îmbrăcată peste cămaşa de noapte. *Se* uită 2a din faţa ei, care arată de parcă un obuz şi-a deşertat *proiectileie.* îngenunchează şi îşi ia în braţe unicul *tiu* rămas.

Ale cui sunt
valurile?

Şi împreună plâng.

Zilele care urmează sunt învăluite în ceaţă. în fiecare zi, la un moment dat, câte o barcă pleacă din sat către *Tihna marinarului* sau către căsuţa lui Jenny – ducând mâncare, unelte trebuincioase, spunând poveşti pentru a aduce un zâmbet, oferind batiste pentru a şterge lacrimile. Unii aduc ştiri aflate dintr-un ziar din Bangor care raportează aducerea la mal a unor submarine, chiar în josul coastei, la Kittery. Cum acest lucru va schimba lucrurile, cum va oferi Americii victorii mai rapide, atât acum, cât şi în războaiele care vor veni. Nu că se poate cineva gândi la războaiele care vor veni, mai ales că cel care tocmai s-a încheiat continuă încă să prădeze.

Robert rămâne aproape de casă, cu inima zdrobită. însă ar trebui să se întoarcă pe mare dacă vor să mai prindă vreun homar anul acesta. Dar este ancorat aici, pentru Jenny, pentru mama, simţind că inimile lor au nevoie de mai multă îngrijire decât capcanele pentru homari.

în plus, un pescar sau altul începe să apară Ia fiecare câteva zile cu câte o grămadă de bani. *Din capcanele tale,* spun ei. Ceea ce nu are sens. Capcanele lui trebuie reparate, unele nu mai pot nici să ţină prada înăuntru. Apoi, şi aceşti bărbaţi au propriile lor capcane de reparat, montat şi îngrijit, şi ei au nevoie de bani la fel de mult ca oricine.

Ale cui sunt
valurile?

Aşa că le mulţumeşte şi ie spune să-t păstreze, dar fără greş, mai târziu găseşte banii băgaţi sub o piatră, sub covoraşul de la intrare, puşi într-o pungă de momeală agăţată de vreun cui pe stâlpul verandei.

Millicent, Jenny, mama, Robert – niciunul dintre ei nu a ridicat vreun deget pentru a găti o masă, de zile bune. Nu din lipsă de dorinţă, ci pentru că de fiecare dată când vreunul dintre ei se duce să deschidă dulapul, se aude un ciocănit la uşa din faţă. Şi, când o deschid, găsesc de fiecare dată câte un coş cu de-ale gurii. Mama era copleşită de aceste daruri aduse de oamenii aceştia cu inimile mari, dar dorea să facă şi ea ceva. Şi a găsit ce. S-a ocupat de conservarea afinelor, întrucât toată lumea le aducea câte un coşuleţ de afine „ca o trataţie dulce".

Se întâlnesc la cină în fiecare seară, fie la unul, fie la altul, încercând să treacă peste durerea de a vedea scaunul gol, găsindu-şi puterea unul în celălalt şi în normalitatea rugăciunilor de la cina.

Toţi se luptă cu sentimentul că întoarcerea la orice sarcină obişnuită li se pare a fi o trădare. Li se pare o continuare a vieţii, o continuare fără Roy, o lăsare în urmă. Şi totuşi, aceasta trebuie să facă. *Te provoc să o faci.* Robert îşi imaginează că Roy îi spune aceste cuvinte.

Şi iată-l că, într-o dimineaţă de septembrie, se porneşte pe mare, oprindu-se mai înainte pentru momeală la barca lui Melvin. Este recunoscător că Mei nu refuză plata. Un om taciturn, probabil că simte că puţină normalitate- plata momelii – este necesară.

— Pare să fie una bună.

Mei face un semn cu capul spre orizont, unde soarele pictează O platformă de nori într-o culoare proaspătă.

Melvin are dreptate. Soarele străluceşte, aerul este curat *Bob ştie* că munca îl va ajuta – capcanele lui stau neîngrijite de mult

Ale cui sunt
valurile?

timp.

Există o binecuvântare în munca aceasta grea, în timp ce montează capcanele simte cum ceva îi scoate *din* negura în care a intrat. Trece pe lângă insulele de unde au *plecat turiştii care au*

venit pe perioada verii, nici măcar nu băgase de seamă, ferestrele caselor au storurile trase şi steagurile sunt coborâte. Semnul că viaţa avansează către un nou anotimp.

Ascultă discuţiile de Ia postul de radio VHF şi îi fac bine. încă nu a început să asculte freamătul mareelor, vânturilor, ceţii ... aude vocea lui Arthur care intervine printre trosnetele radioului, avertizând în legătură cu nişte rafale care vin din sud.

Ii face bine să audă vocea prietenului său. Arthur a stat deoparte, iar Robert îşi imaginează de ce. Poate că doar le oferă puţin spaţiu, nu vrea să intervină în viaţa lor. Sau poate este ceva mai mult. Ceva asemănător cu faptul că Jenny nu putea să-l privească pe Robert în ochi. Nu îi poate învinovăţi, într-adevăr. El este amintirea vie a celui care nu va veni niciodată acasă. De cele mai multe ori, abia dacă îşi poate privi propria reflecţie în oglindă, căci tot ce vede pare să fie oglindirea lui Roy.

Se întreabă, atunci, de ce, în acea după-amiază, trecând cu barca pe lângă casa lui Jenny în drum spre casă, simte ca şi cum cineva l-ar fi plesnit lăsându-l fără aer în piept. Simte o lovitură ascuţită, ca un ciocan pe cui, o vibraţie puternică precum focul de armă. Ea stă îngenuncheată în faţa unei scânduri pictate manual. Este frumos pictată, la fel ca tot ce atinge Jenny – vopsea albă proaspătă, litere negre, clare, înscrise pe ea. A dat cabanei un nume nou? Se apleacă şi, când este suficient de aproape, citeşte:

De vânzare

Opreşte motorul.

Jenny bate ultimul cui în scândura de la capătul docului şi se ridică. Se întoarce spre el. Părul i se revarsă în jurul feţei şi pe spate, de sub baticul alb care îl ţinea strâns, iar salopeta îi este pătată cu vopsea. Când îl priveşte, el observă că are ochii roşii şi, pentru prima dată după multe săptămâni, ea nu îşi fereşte privirea.

Rămân amândoi în picioare, privindu-se în ochi, valurile

împingând barca mai aproape de ea. Şi, în câteva secunde, el se află deja pe doc, cu barca legată, iar ochii lui încă o privesc fix.

A/c *cui sunt valurile?*

Ea înghite în sec.

El se uită din nou la anunţ şi, de aproape, vede cum conturui literelor care părea drept, trădează un tremurat. Nu sunt scrise de o mână sigură. Arată minunat de la distanţă, dar efortul a costat-o scump.

îşi pleacă capul, prinde în mână inelul lui Roy pecareîl poartă ca pe un pandantiv la gât, lângă inimă.

- îmi pare rău, Robert! spune ea în cele din urmă, adresându-i primele cuvinte directe, doar lui, de atunci, din noaptea în care el i-a spulberat lumea.

— Deci pleci...

Ea încuviinţează din cap, privind peste umăr. Vechiul Buick negru al părinţilor ei este parcat lângă casă, strălucind ca în ziua în care tatăl ei l-a adus acasă, acum zece ani. Nimeni nu mai avusese vreodată un automobil de acest fel până atunci. Robert şi Roy îşi petrecuseră acea vară ajutându-l să cureţe drumul de la port până Ia poarta lor, tăind ferigile de pe marginea drumului.

— Ne mutăm cu părinţii mei, spune Jenny. Vindem casa de aici. Le merge bine în Minnesota. Au pregătit o cameră pentru noi, spune ea, încercând să-şi pună un zâmbet pe chip şi o notă de optimism în voce.

Pentru noi?

Desigur. Pentru ea şi William.

— Jenny *...nu pleca!* începe el, cu vocea răguşită.

Pieptul lui bate puternic când rosteşte ultimele două cuvinte. Simte că sfori invizibile trag de el din toate direcţiile. îşi aminteşte înviorarea din inimă când o vedea, cu ani în. urmă, renunţarea la ea, apoi imaginea ei cu copilul lui Roy în braţe.

Toate aceste legături ameninţă să-l prindă şi tot ce poate spune este ... „Nu pleca!”

Simte că disperarea se citeşte în ochii lui, simte că şi ea o vede Deşi rămân tăcuţi, între ei se rostesc milioane de cuvinte.

A/c *cui sunt valurile?*

Ea pufneşte încet printre buze:

parte din mine nu va pleca niciodată de aici, Robert. De fapt, cea mai mare parte a inimii meie, ca să-ţi spun adevărul.

Ea priveşte spre est spre insula tor, îşi protejează ochii cu mâna. – Dar dacă rămânem aici, continuă ea, nu vom trăi. Doar vom exista. îi datorez lui Roy mai mult decât atât. Şi lui William.

Se uită spre cabană, la mama ei care a ieşit afară cu Williamîn braţe, ca să încarce o valiză în maşină.

Robert simte o ruptură, un zid care se ridică între ei, de parcă ar trasa o *linie* în nisip cu cuvintele ei – între trecut şi viitor – iar ei stau de-o parte şi de alta. El încearcă să ajungă la ea prin acel zid, petrecând mai mult timp pe această linie. Şi face ceea ce a visat de mult. Ridică un deget şi îi urmăreşte linia maxilarului, îi ia faţa în mâinile lui. Dar gestul lui este diferit, mai diferit decât şi-a imaginat vreodată. El simte în trupul lui că, în această atingere, este dragostea unui frate – dragostea pe care s-a străduit atât de mult să o simtă, pe care şi-a învăţat inima să o simtă-şi este o dragoste puternică.

îşi pleacă capul, nesigur ce să facă cu această dragoste.

— Vei avea întotdeauna un loc aici, Jenny.

Ea zâmbeşte, linii blânde i se zăresc în jurul gurii. Este un zâmbet nefiresc pe chipul ei, dar devine parte din ea.

— Poate că atunci când o vom vizita pe mătuşa Millicent în Boston, vei veni să ne vezi.

Ceva din vechea Jenny străluceşte pe chipul ei. Ghiduşenia zilelor trecute.

— Ştii cât de primitoare este!

El râde.

Jenny îşi baga mâinile în buzunarul salopetei şi scoate ceva, ridică mâna şi o pune în palma iui, înfăşurându-i degetele peste acei lucru.

— Piatra lui Roy, spune ea. A păstrat-o. Din locul în

care aproape ... din locul în care tu l-ai salvat, în acea furtună, când eram copii Ea îşi Iasă maimie acolo, peste mâinile iui, mâini care ţin strâns o bucată de pământ pe care fratele său a scos-o din întuneric.

Jenny îşi retrage mâinile, iar el întoarce piatra în mână. Suprafaţa ei roşiatică este netezită de valuri.

— S-a întors pentru asta?

Jenny încuviinţează,

— Mi-a spus că a păstrat-o ... ca să-şt amintească cum arăta curajul.

Tipic pentru Roy. Chiar şi copil, un suflet matur.

— Curajul ... repetă Robert. Mi-aş dori să-mi poată spune el cum arată curajul.

Robert ar avea nevoie de o doză de curaj chiar acum. Jenny îşi înclină capul şi îl priveşte.

— Chiar nu ştii?

— Ce să ştiu?

Piatra se încălzeşte în mâinile lui.

— *Curajul seamănă cu tine* – spunea Roy. întinzându-i mâna. Trăgându-l de pe marginea prăpăstiei. Şi a mat spus că tu ai face asta întotdeauna, pentru că aşa eşti tu.

Ea îi pune o mână pe braţ şi îl strânge uşor.

— Sunt recunoscătoare că l-ai salvat în acea noapte, Robert'. îţi voi ii mereu recunoscătoare.

Vântul se umflă, atrăgându-i privirea spre orizont.

— Ştii cum este Roy.

Vorbeşte despre ei Ia timpul prezent şi asta le face bine amândurora.

— Fă ceva remarcabil cu ea, Robert Bliss! Ochii aceia albaştri îl străpung şi el ştie că vorbeşte nu doar despre piatră, ci despre mult mai mult.

El zâmbeşte.

— Minnesota ar trebui să fie mulţumită că te are,

Jenny Blissl Ea alungă cu mâna complimentul.

— Vom vedea!

Când pleacă, promiţând că se va întoarce mai târziu

Ale cui sunt valurile?

pentru a-şi lua la revedere, Robert o îndreaptă pe *Savinj Mac* către casă.

către *Tihna marinarului*. Dar piatra este grea în mâna lui- înainte să se gândească prea mult, cârmeşte către insulă.

Fă ceva remarcabil cu ea.

Ajuns la ţărm, îşi scoate salopeta impermeabilă de peste blugii uzaţi, îşi trage cizmele de apă, îşi prinde curelele dc piele şi porneşte către capătul potecii.

Se simte tulburat. O răscoală care îi cuprinde fiinţa.

Învârteşte piatra netedă în mână. La un pas depărtare de el se află cimitirul de pietre pe care el şi Roy l-au lăsat în urmă. El ridică una – granitul se simte aspru pe piele – lumina reflectân- du-se în petele albe ale pietrei. El se gândeşte la ceea ce reprezintă – viaţa încă netrăită, viaţa pe care Roy l-ar fi provocat pe Robert să o trăiască dacă ar fi avut timp să o facă în acea noapte, înainte ca războiul să dea năvală în insula lor.

Mai ridică încă una. Şi, de parcă ar fi ridicat o cheie, aceasta deblochează o amintire. Amintirea balului USO – vede spoturile de lumină de pe tavan, modul în care ele creează raze de lumină ce se revarsă peste cuplurile care dansează sub ele. Aceeaşi lumină care cade asupra soldatului, marinarului, căpitanului, locotenentului. Fiecare este luminat, zâmbeşte în timp ce se mişcă, dansând spre un viitor plin de luptele pe care aveau să le ducă în curând. Dincolo de acele zâmbete, curaj incomensurabil.

Trei pietre s-au cuibărit acum în braţele lui, iar el ridică o alta. Parcă ridică firimituri de pâine şi acestea îl conduc undeva. Pare că a păşit într-o altă lume şi acest lucru care îl conduce nu este o forţă neînsemnată.

Vede o mare de chipuri ale marinarilor. De data aceasta stând drepţi, salutând pe puntea

distrugătorului. Aude împuşcăturile de adio trase de aceştia, măsurate şi reverenţioase, trompetistul singuratic ridicându-şi instrumentul, ultimele raze de soare reflectându-se în el, în timp ce îl trimit pe fratele său către locul de odihnă, în notele acelea muzicale sumbre.

Bucăţile rămase de la Victrola se văd aruncate în poiană şi Robert încearcă să se gândească la melodia pe care a cântat-o

ultima dată, dar una diferită îi inundă mintea. Cea pe care a cântat-o mama Iui în noaptea în care l-a găsit pe Robert aici, l-a luat în braţe şi a plâns alături de el. El a dus-o acasă în acea noapte, trăgându-i barca în spatele bărcii lui, strecurându-se printre valurile de la miezul nopţii cu o durere amorţită. Şi, deşi fiecare se dusese la culcare, ştiau amândoi că niciunul dintre ei nu dormea.

Când prima rază de lumină a început să pătrundă în întuneric, a auzit vocea mamei lui. Avea o voce încântătoare, duioasă, dar în noaptea aceea fusese afectată de durere. Cu toate acestea, cântecul pe care l-a cântat a fost cu atât mai frumos, cu tot tremurai şi durerea din voce. A fost curajos. O ofrandă. Aştemerea inimii ei zdrobite înaintea Dumnezeului ei.

Chiar toate de s-ar clătina, Cristos rămâne Stânca mea ...

Cuvinte care pătrundeau în negura inimii ei, rostind adevăruri pe care ea nu le putea simţi.

Pe vârful stâncii, el continuă să ridice pietre până ce braţele îi sunt pline de ele. Această colectare a pietrelor nu are sens, şi totuşi are tot sensul din lume. Este un impuls atât de puternic şi sigur, că nu îndrăzneşte să i se opună. Şi continuă aşa, piatră cu piatră, amintire cu amintire. Fiecare, o ţesătură de lumină, de pietre, de sacrificiu şi putere, până nu mai poate continua.

Stă în mijlocul poienii. Oceanul e în faţa lui, zidul muntos al insulei este în spatele lui.

— Şi acum?

Rosteşte întrebarea şi ascultă – şi undeva, între strigătul pescăruşilor şi sunetul clopotului de geamandură din depărtare, un singur cuvânt prinde contur în sufletul său. Inconfundabil.

Construieşte.

Ale cui sunt valurile?

Şi ascultă, se încordează să audă mai mult. Dar nu mai aude nimic altceva. Aşază pietrele într-o grămadă îngrijită, şi se dă un pas înapoi. îşi pune mâinile-n şolduri şi se gândeşte Ia ele, *la* aceste vieţi, la lumină. *Există mult mai multă lumină,* spusese *Roy. Du-te spre lumină!*

Ştie ce trebuie să facă.

Traversează luminişul până la poteca unde el şi Roy îşi ţineau cutia cu unelte şi toată prada copilăriei. Lemnul îmbătrânit este ştantat cu litere mari – EAI FIN. Făcuseră mereu glume pe seama lipsei primei litere – că EAI FIN trebuie să fie o treaptă mai jos fată de ceaiul cu adevărat fin. îndepărtează capacul şi scoate un caiet vechi. Este deformat, paginile sunt îndoite de ceaţă şi timp, dar este aici şi asta este tot ce contează. Scoate un creion, îl ascute cu cuţitul de buzunar. Cuvintele încep să se alinieze, se revarsă direct, *ca şi* cum cineva ar deschide robinetul, iar el ar încerca doar să le prindă. Nu sunt ele lui, nu chiar, el doar le scrijeleşte pe hârtie.

După câteva rânduri, se opreşte. îşi încruntă fruntea. *Trăind? Dăruind?* Rimează. *O, frate.*

Şi apoi, vocea fratelui său ajunge la el peste timp: *Nişte rime nu te vor omorî.*

Robert clătină din cap, râde sec, continuă. Şi când trei versuri scurte s-au revărsat deja, rupe hârtia şi traversează cu ea înapoi până la port. Se duce direct în piaţă, la redacţia ziarului *Cronica debarcaderului.* Este încuiată. Fără a se gândi prea mult, strecoară acea hârtie în cutia poştală şi nu se mai uită înapoi.

în acea noapte, târziu, somnul îl evită din nou şi începe să rememoreze întregul şir de evenimente. Ca şi cum ar fi fost în transă. Nu poate nega că ceva dincolo de sine îl conducea, îl îndruma. El nu era nimic mai mult decât un instrument. Şi acel singur cuvânt – *construieşte* – îi spune ca va trebui să continue să fie un instrument. Pentru încă o lungă perioadă de timp, poate. Dacă va avea noroc, Gus îi va pune cuvintele – o chemare a pietrelor, un mod de a-i cinsti pe fii căzuţi din Ansei – în ziarul oraşului. Şi, peste câteva săptămâni, poate peste câteva luni, totul se va termina. Un poem anonim, un mic far insular de construit – un mod prin care vieţile date să continue să

strălucească, să-i salveze pe alţii.

Este un plan simplu.

Şi totul se va termina curând.

Qfiţntohl 20

IUNIE 2001

Dacă locuitorii din Ansei ar fi fost soldaţi, ei ar fi fost paznicii inocenţi ai celor mai mari secrete. Armie părăseşte magazinul *Momeli, echipamente şi cărţi* şi trage uşa după ea, convinsă fiind că, deşi acest oraş are străzi de modă veche şi oameni fermecători – semănând cu un Mayberry modern – aceasta era doar o parte a lui. în secret, era sigură, erau toţi legaţi de o promisiune solemnă de a păzi cu orice preţ povestea lui Bob.

Oriunde merge, este întâmpinată cu zâmbete ... până când aduce în discuţie poemul lui Bob sau ruinele de pe insulă – care aparent sunt *ridicăturile.* Deşi, din locul unde stă ea de obicei pe barca lui Jeremiah, atunci când trec în fiecare dimineaţă în drumul lor spre spital, acestea arată ca nişte ruine străvechi, prăbuşite, ale unui castel.

Cu părul legat la spate într-o coadă de cal, Annie savurează briza ce răcoreşte căldura surprinzătoare de la începutul lunii iunie. în aer pluteşte speranţa – probabil semănată de cuvintele încurajatoare ale doctorului despre starea tui Bob în această dimineaţă. Semnele saie vitale sunt bune, revin la normalitate, iar medicul a vorbit despre oprirea tratamentului pentru a vedea dacă se trezeşte din comă.

Se află în mijlocul unui puzzle, acela al vieţii străunchiului ei, rugându-se să poată pune câteva piese laolaltă pentru a se putea gândi Ia ceva cu care să-l întâmpine acasă când va veni vremea. Cheia ruginită pe care i-a lăsat-o parcă o arde în buzunar, amintindu-i că are o misiune urgentă.

Nimeni nu doreşte să clarifice nicîuna dintre întrebările ei, dar a rămas o singură speranţă – că pământul va vorbi despre lucrurile despre care oamenii nu vor să o facă.

în acea după-amiază, îşi face curaj şi îşi recapitulează toate cunoştinţele despre bărci pe care Ie-a îngropat în adâncul memoriei. îşi prinde o vestă de salvare în jurul corpului – de un portocaliu care ţipă cu o sută de decibeli – dezleagă vechea barcă cu vâsle a lui Bob de la locul unde se legăna în valuri, urcă pe scară şi apoi sare în barcă, spunându-şi la fiecare pas că nu coboară-n hău. Ci pur şi simplu se urcă într-un minunat vas din lemn, care o va trece peste valuri şi îi va oieri răspunsurile de care are nevoie. *Molecule, sunt doar molecule,* îşi spune ea sieşi. îşi scufundă vâslele, închide ochii şi trage cu toată puterea.

Ceva este în neregulă. Deschide ochii şi vede că stâlpul docului se apropie rapid. Pulsul îi bate puternic şi schimbă rapid direcţia vâslelor.

— Exact ca o începătoare, mormăie ea, vâslind cu putere până ajunge Ia o distanţă sigura de stâlp. De acolo mai departe, între ea şi mare se dă o luptă decisivă, iar ea simte că începe să se descurce cu manevrarea bărcii. Când, în sfârşit menţine ritmul, gâfâind şi cu muşchii încordaţi, simte un val de mândrie. Ea, Annie Bliss, prin excelenţă om al uscatului, *a ieşit pe mare.* Doar ea şi valurile, şi este sigură că va reuşi încă cel puţin cinci minute să continue acest canotaj. Cu siguranţă, va fi suficient ca să ajungă pe insula lui Bob.

Un vânt uşor o încetineşte şi întoarce capul să vadă cât de departe este de ţărm.

La nici cinci metri distanţă, se află *Tihna marinarului.*

îşi aşază vâslele în poală, îşi pleacă capul şi rade de ea însăsi.

Zgomotul unui motor se apropie. *Veşti bune* se apropie de doc.

Annie roşeşte şi işi bagă iar vâslele în apă, vâslind cât de tare poate spre insulă, încercând să facă să pară că este o nimica toată pentru ea. Dar ştie că lupta ei dureroasă este evidentă.

Motorul se opreşte când *Veşti bune* se apropie de barca ei.

— Ai nevoie de o cursă?

Jeremiah pare că a coborât direct de pe pagina unui catalog L.L. Bean, cu părul ciufulit de vânt şi cu ochii mijiţi în faţa soarelui. între timp, coada ei de cal îi alunecă într-o parte şi ea se roagă ca transpiraţia acumulată pe frunte să nu aleagă acest moment pentru a-i cădea valuri pe faţă.

— Sunt bine, mulţumesc! spune ea şi continuă să vâslească.

— încotro te îndrepţi?

— Doar... am ieşit.

Mai multe cuvinte ar însemna mai mult aer, aer pe care ea nu îi are.

El îşi îndreaptă privirea către locul în care este îndreptată barca. Apoi dispare şi reapare cu un pachet portocaliu strălucitor sub braţ.

— Ia asta, atunci.

Ei aruncă pachetul spre ea, iar Annie îl prinde, desfăşurând ceea ce pare a fi un fel de costum de scafandru dezumflat.

— Ce-i asta?

— Costum de supravieţuire. Dacă mergi mai departe în barca asta-şi arată cu degetul barca cu vâsle a lui Bob – vei avea nevoie de el.

- Cum?

Cuvântul *supravieţuire* o loveşte tare şi rulează repede costumul înapoi. Totul în ea ar vrea să continue să vâslească, pentru a demonstra că poate face asta. Dar dacă nu poate ajunge pe insulă ... ei bine, gândul ăsta este mai puternic decât mândria ei.

— Eşti sigur că nu te deranjează? M-ai tot dus peste tot de câteva zile şi

- Urcă!

Odată ce barca cu vâsle a fost dusă la ţărm şi Annie este pe Vfeş/r *bune, îşi doreşte să-i fi* cerut asta de la bun început.

încotro mergem?

Annie scoate cheia din buzunar. îşi trece degetul mare peste zgârieturile de pe ea – rugându-se să o ducă spre locul ei de proveniență.

— Insula lui Bob.

Insula este diferită de majoritatea celorlalte din golf. Nu este plată sau cu uşoare ridicători, este mai mult asemănătoare unui munte care se ridică de acolo, din mare. Un munte mic, dar totuşi de o altitudine mult mai mare. Granitul care înconjoară insula face dificilă găsirea unui loc de ancorare. Jeremiah o înconjoară de două ori şi se apropie cât poate de mult fără să-şi pericliteze barca. Arată spre o bancă cu capac de lângă pupa, iar ea îi urmează instrucţiunile, scoate de acoloşi umflă o plută desalvare, împreună, vâslesc spre uscat şi ajung la o mică plajă stâncoasă care duce spre o potecă năpădită de buruieni ... împrejmuită cu un gard cu lanţ. Pe o bucată de scândură scrie: *Proprietate privata. Nu treceţi!* Poarta este încuiată cu un lacăt simplu.

Gardul, anunţul, lacătul ... Annie îşi aminteşte că Bob i-a lăsat o cheie. Dacă se potriveşte, înseamnă că este o invitaţie. Aşa speră.

Annie ridică lacătul, lăsând greutatea formei mici să-i umple palma şi să-i încânte sufletul. Acest mic mecanism este ceea ce o desparte de atâtea răspunsuri ... sau de atâtea întrebări!

Jeremiah rămâne tăcut, poate că simte că acest moment înseamnă mult pentru ea. Annie îşi scoate cheia, o introducem lacăt, închide ochii şi ... o răsuceşte.

Clic.

Mecanismul nevăzut de la interior se deschide. Lacătul în sine are nevoie de puţină convingere, după ce a stat nemişcat cine ştie cât timp, dar în curând îl scoate cu totul şi deschide poarta care zgârie pământul stâncos.

Ale cui sunt valurile?

Inima îi bate puternic, dar un zâmbetul n cuprinde tot chipul. Se întoarce către Jeremiah:

— Mergem?

Trec de gard şi, fără un cuvânt, încep să urce pe cărare. Ierburile lungi şi buruienile se plesnesc de genunchii lui Armie, de parcă ar spune... şşşf... şşşt... într-un fel de sacră anticipare.

Ajung pe creastă şi intră într-o poieniţă. Se vede vatra rece a unui foc, cărbuni vechi, negri, cuibăriţi la baza ierbii care încearcă să acapareze terenul. O cutie de lemn este ascunsă cu grijă sub o mică firidă dintr-o stâncă, iar o scară veche stă sprijinita de un perete de granit care se ridică în spatele acestui loc.

Armie calcă cu grijă, copleşită de senzaţia că intră într-o poveste cufundată în somn.

Şi apoi îl vede. Sau mai bine zis, păşeşte în umbra lui şi îl simte. Răcoarea umbrei sale care se ridică înaltă, chemarea formelor lui înţepenite în mortar.

Un turn – acolo, între poiană şi faleză. Pietre de toate nuanţele, prinse împreună ca şi când ar fi fost sculptate cu grijă pentru a se potrivi una cu cealaltă. Un turn care se ridică cilindric, chiar în faţa ei.

— O, Doamne!

Jeremiah se apropie, prezenţa lui e caldă în această umbră.

— Piui!

Stau unul lângă celălalt, copleşiţi de acest loc, un loc în care cuvintele nu îşi au rostul.

O intrare arcuită, simplă, se cască în faţa lor invitându-i să intre. Ea tremură. Are acelaşi sentiment pe care l-a avut când a stat lângă ruinele de la Rievaulx Abbey din Anglia, în timpul semestrului ei de studii în străinătate. Simte că timpul se întinde atât de mult dincolo de ea, că zidurile acestea păstrează în ele viaţa. Şi o mie de poveşti.

Numai că acestea nu sunt ruine. Ele se înalţă. Acum înţelege, în jurul grămezilor de pietre răspândite ici şi colo printre ruine.

pe so) sunt mici grămezi de pietre adunate, ca nişte piese de puzzie, pregătite pentru a fi adăugate la turn.

Riiiicâturiie.

Dar ... ce sunt acestea? Orice ar fi, „ridicăturile" acestea par să fi ajuns Ia un moment de suspendare cu ceva timp în urmă. Ea păşeşte înainte, iar Jeremiah se întoarce. El se îndreaptă spre firidă, iar ea aproape îi poate auzi rotiţele minţii învârtindu-se cu întrebări şi teorii.

Dar, pentru ea, nu există loc pentru ipotezele care o madnă. Nu acum, în mijlocul acestui freamăt care o îndeamnă să intre.

Cu prudenţă, se îndreaptă spre intrare şi se aşază pe linia de separare dintreîntuneric şi lumină. Priveşte înăuntru şi îşi acordă ochilor un moment să se acomodeze. Umbră după umbră, începe să descopere tot mai mult din acest mozaic uriaş. Pereţi rotunzi, o scară din aceleaşi pietre conturându-se la interior, în spirală. în partea de sus, cerul străluceşte ca printr-un telescop lung. Fără tavan. O platformă improvizată din lemn, cu un soi de acoperiş din lemn ca ia o fântână a dorinţelor, dar totuşi deschis.

O singură frunză intră odată cu briza şi cade în spirală în jos printre razele de lumină, în timp ce Annie stă acolo în mijloc.

— Ce este locul ăsta? întreabă ea şi vocea ei răsună între pereţii umezi.

— Armie? strigă Jeremiah, cu emoţie în voce.

Se întoarce şi aproape se ciocneşte de el. El duce în braţe cutia de lemn pe care o văzuse în firidă.

— Trebuie să vezi asta, spune el, şi ochii îi scânteiază când aşază cutia pe un bolovan din apropiere şi îi ridică cu grijă capacul.

La început arată ca orice cutie în care un băiat ar fi ascuns nişte comori. Un ciot de creion ascuţit neregulat, cu un cuţit de buzunar. O veche carte de benzi desenate Dick Tracy. Un bloc de hârtie ... şi un sul mai mare de hârtie. Jeremiahîl scoate şi i-ldâ lui Annie.

Ale cui sunt valurile?

Este îngălbenit, rigid. Desfâşurându-l cu delicateţe, Annie întinde hârtia deasupra unui bolovan plat. Jeremiah se apleacă şi pune patru pietre pe colţurile ei.

Şi împreună se uită ia ceea ce par a fi planuri precise, desenate manual. Pentru un turn, da – dar acolo, în partea de sus a hârtiei, este răspunsul.

O oglindă. Ca o coroană de sticlă care acoperă tumul, trans- formându-l într-un...

- ... un far! exclamă amândoi, şoptit.

jeremiah mai scoate ceva din cutie. O bucată dintr-un ziar, în cea mai mare parte arsă, marginea înnegrită încă mirosind a fum. Cu literele gotice, citesc; PONTON, înainte ca acesta să se rupă, iar pe câteva rânduri se disting cuvintele:

Aşa *că fritnitefi-vă pietrele,*
înlilţati-vă inimile
Şi aşternefi-vă la lucru:

Acolo se opreşte, restul este consumat de flacără şi înlocuit cu o pată neagră. Armie trage adânc aer în piept şi simte că plămânii ei nu pot cuprinde tot aerul.

- Este oare ... poemul lui Bob?

Jeremiah îşi pune mâna dincolo de mâna ei, aşa că amândoi ţin aceeaşi bucată de hârtie.

— Există un singur mod de a afla, spune el.

Cap&lM 21

Clădirea jurnalului *Pier Review* este încuiată, un anunţ scris de mână atârnă la fereastră pe care scrie *închis. Daca nu sunt* «şti, *e o veste bună.* Jeremiah cotrobăie în buzunar după o monedă şi intră în cabina telefonică cu plată din colţul pieţei. Cabina este o relicvă – trei pereţi din sticlă, încadraţi cu vopsea neagră, deja scorojită pe alocuri. îi lipseşte uşa. Iar Jeremiah iese după doar câteva secunde.

— Editorul nu răspunde la telefon.

Annie îşi pune mâinile în şolduri şi se întoarce pentru a analiza clădirile din jur. Este târziu şi toate sunt închise. Doar o lumină este aprinsă, deasupra agenţiei imobiliare *Tribord.*

— Spencer T. Ripley.

— Cum? Nu, nu el! exclamă Jeremiah, surprins.

Ea se întoarce cu faţa spre el.

— Nu mă pot gândi la niciun alt expert în poezia lui Robett Bliss care se întâmplă să fie în apropiere ...

După câteva secunde de tăcere, Jeremiah spune:

— Ai dreptate.

Şi, fără să o privească în ochi, îi face semn să o ia înainte

Apartamentul lui Spencer. aşa cum 11 numeşte el. este un apartament micuţ, cu spaţiu abia suficient pentru prezenţa a trei persoane. Mai ales cu teancurile lui numeroase de registre şi cărţi, de parcă ar dori să înfiinţeze o a doua bibliotecă în oraş.

Privirea de pe chipul lui, când Annié întreabă de poemul lui Bob, este aceea a soarelui care răsare de după nori.

— Poemul lui Róbert Bliss?

Este atât de entuziasmat să audă solicitarea ei, că râde satisfăcut.

— Vrei să spui poezia care a schimbat cursul unei întregi naţiuni? Cuvintele care au transformat durerea în speranţă? Poemul care este ...

— Sigur că la el ne referim, spune Jeremiah.

— îmi pare rău, exclamă Spencer, neîncrezător. Doar că atunci când vine vorba de poezie – mai ales poezia de război – acesta este... este un fenomen. Ştiţi fotografia marinarului care sărută o asistentă în Times Squareîn ziua capitulării Japoniei?

Annié încuviinţează. O studiaseră în primul an de facultate la antropologie culturală.

— Poezia lui Bob este exact asta. Adică a fost publicată de tot atât de multe ori, este cunoscută la fel de bine. O perioadă. Dar dacă fotografia aceea a surprins bucuria din acea zi, poemul acesta a surprins inimile frânte care au fost rezultatul războiului şi le-a dat o speranţă. A dat un scop durerii lor.

Armie înghite, ştiind deja răspunsul la următoarea ei întrebare.

- întâmplător... ai o copie a poeziei complete?

El râde din nou, scoţând două registre din stiva de lângă uşa de la intrare. Le aşază pe masa rotundă şi bate cu palma în ele.

Ale tui st<rtl
vnlurile?

— Şi acestea sunt doar începutul.

Doar începiífid? *Dar ce este, o baladă epică?*

Mâna ei tremură uşor când deschide primul registru. O coloană de ziar tăiată, fixată cu agrafe negre, iar titlul jurnalului umple restul paginii. *Cronica debarcaderului* din Ansel-by-Lho- Sea, Mâine. Trei strofe umile se aliniază:

IAR

Atiior anonim

Ayrt *că trlmitefi-v/t pietrele, fnălţaţi* ?«<î *inimile*
Şiaşterncli-vă la lucru: träiifi.
Căci bucuria ţi pierderea, aurul ţi zgura —
Vieţile care s-au pierdut încă dăruiesc.

Piatră peste piatră,
Putere peste putere,
Curajul Iar **se** *va ridica din mare.*
Unde vieţile lor, la mal,
Se aprind încă o dată
Pentru a lumina fără teamă drumul spre casă.

Şi în lumină ...
în sfârşit, în sfârşit...
În lumină, în sfârşit, există viaţă.

Pentru a cinsti un soldat căzut în luptă şi a ajuta la construirea unui far pentru a-i aduce pe ceilalţi acasă, trimiteţi o piatră la adresa; Dirigintele poştei, Ansel-by-the-Sea, Mâine.

Armie şi Jeremiah se uită uimiţi unui la altul. în mintea lor, recreează conturul turnului de unde tocmai au venit. în sfârşit, înţeleg.

Pulsul ei creşte gândindu-se la implicaţii. încearcă să găsească cuvinte ... dar nu poate.

Jeremiah întoarce pagina. Acelaşi poem tipărit într-un ziar din Connecticut, o săptămână mai târziu. Trece la pagina următoare- New Hampshjre. Dă pagina: New York. Dă pagina: Boston. Continuă tot aşa până ce ajunge mai la vest, spre California şi spre sud, spre Texas, Florida. Peste tot, în toată ţara. 1945.1946, 47. 1951, împreună cu o tăietură despre războiul din Coreea.

Alt tui »unt
valurile?
1965 Vietnam Decuparile devin din ce În ce mai rare pe măsură *ce* deceniile *devin mai recente, dar continui* până în anii '80. Arui '90- operaţiunea Furtună *În desert.*

Lui Annie îi bubuie inima în piept, iar lacrimile îi umplu ochii În timp ce urmăreşte o tăietură din 1981.

Aplecat peste hârtie, Spencer işi împinge ochelarii mai sus pe nas.

— Greu de crezut, nu-i aşa? Că ceva ar putea fi retipărit atât de mult timp. A devenit viral, mai înainte chiar ca acest cuvânt *şi* existe! exclamă ei, după care se strâmbă dându-şi seama că a alunecat într-un limbaj comun. Un fenomen!

Dincolo de masă, Jeremiah surprinde cu privirea ceva mai profund decât efectul creat de poem. Nu se uită la registru. Se uiţi Ia ea.

— Annie?

Ea îşi şterge colţul ochilor, simţindu-se încurcată. Parcă a rămas blocată pe această tăietură din 1981 – Beirut.

— Nu-i nimic, spune ea, şi forţează registrul să se închidă.

Parcă ar cântări cincizeci de kilograme. Spencer intervine emoţionat cu vocea afectată:

— Aşteptaţi! Aşteptaţi să vedeţi! Acum ... unde am pus celălalt registru? Un moment ...

lese din cameră, lăsând-i pe Annie şi pe Jeremiah singuri – împreună cu nenumăratele destine pe care ei le contemplă în acest moment.

Jeremiah nu s-a clintit, încă o studiază. Pe chipul lui se citeşte numai compasiunea, deşi de obicei este destul de ironic. Se duce lângă ea şi pune mâna pe masă lângă a ei, lângă colţul registrului. Prinde coperta, lăsându-şi degetul mare să alunece lângă al ei.

— Ce este?

Vocea lui este şoptită acum. Parcă o invită să aibă încredere.

Ea îşi ridică ochii spre ai lui şi, în ciuda hotărârii ei ferme de a nu ceda ... lacrimile din ochii ei i se revarsă pe chip. Chiar pe mâna lui. pe care el o ridică pentru a-i şterge faţa.

Atingerea lui este puternică. Blândă.

Anwndn Dvkv*

l sd intre, o îmboldeşte ce **va** din Interior. Numnl cft CHte mai mult decât un impuls. Inspirând adânc, deschide înapoi la tăietura despre Beirut, o atinge de două ori, trăgându-şi manşetele puloverului peste mâini.

— Aici ... acesta este momentul când tatăl meu era acolo, în Beirut. Iar eu eram aici.

Momentul în care ea stătuse pe docul lui Bob, strecurându-şl mâna în mâna lui îmbătrânită, înţelegând doar că marea albastră dinaintea ei îi dusese pe părinţii ei departe, departe. Fără să realizeze că în acel moment, barca tui Bob se umplea cu pietre. Pietre care reprezentau vieţi pierdute. Vieţi care ar fi putut fi atât de uşor ale părinţilor ei. *Fiecare val din bătrâna, imensa mare albastru este o poveste,* spusese el.

Cât de puţin înţelesese ea atunci. Abia acum începe să înţeleagă suprafaţa lucrurilor.

Spencer intră din nou în cameră, cu atenţia asupra unui document pe care îl ţine în mână. Atenţia iui Jcremiah este încă asupra ei. încet, el îi eliberează mâna în timp ce ea încearcă să se concentreze asupra a ceea ce spune savantul.

— Aici, spune Spencer. Cel care a schimbat totul. îi întinde câteva pagini.

Ochii lui Annie scanează pagina cu caractere minuscule. Revista *TIME,* 1947.

CONSTRUIREA MOŞTERN1RII UNEI NAŢIUNI, spune titlul, în litere mici, un subtitlu: *Pescarul~poet Robert Bliss dă speranţa unei întregi ţări, de pe ţărmurile stăncoase din Mâine, construind un far, piatră cu piatră.*

Armie îşi ţine respiraţia. Pe pagina opusă este o fotografie mare a unui tânăr. Umbre şi lumini au fost surprinse pe chipul poetului care până atunci fusese anonim. Priveşte spre mare, cu o mână în lateral, cu care strânge o singură piatră. Un univers de poveşti în ochii lui – poveşti care rămăseseră tăcute acum, de ani de zile.

Cuvinte nerostite pentru care ea acum deţine cheia.

C^Md22

OcrOMHRiE 1945

La o săptămână după ce Robert a primit Cuvintele, acestea sunt publicate în ziarul *Cronica debarcaderului.* El nu le poate spune decât „Cuvintele”, pentru că nu se poate convinge pe sine să le numească poem. Nu este vina lui că aceste Cuvinte s-au organizat în silabe, în versuri şi strofe, ca soldaţii în rânduri.

în ziua în care apar în ziar, simte că acele cuvinte îl urmăresc ca o umbră – băieţii îi aruncă priviri pe furiş, doamna Stevens îl studiază în timp ce îi serveşte farfuria lui cu clătite Gretei, iar fiica ei cea mai mică, Bess, îl priveşte pe furiş din bucătărie. Toţi ştiu că el le-a scris. Nu este greu să-ţi dai seama cine este autorul, în acest oraş nu mai mare decât un obroc. Dar nimeni nu-i dă nicio piatră.

A doua zi, el stă departe de oraş. încă nicio piatră.

în a treia zi, duminică, îşi face curaj şi se duce la biserică. Ansei se află într-o buclă cu alte oraşe mici din acest colţ ai ţării, la care predicatorii vin în vizită doar de două ori pe lună. Serviciile religioase, sunt, deci, de două ori mai lungi, pentru a compensa pentru faptul că se ţin mai rar. Simte că nu ar trebui să o *lase pe* mama lui sa meargă singură, după tot ce a pierdut. Savannah Uliss este o femeie puternică – nu există nicio îndoială în privinţa

asta – însă acum el simte o datorie puternică de a o proteja. lată-i împreună, mamă şi fiu, jumătate din familia care au fost odinioară, continuându-şi viaţa cu această durere fantomă, aruncând o privire către banca unde ar fi trebuit să stea tata şi Roy.

Aşa că o însoţeşte la biserică şi se aşază lângă ea. Predicatorul vizitator îşi continuă predica din cartea lui Luca şi vorbeşte despre măgarul tânăr adus pentru Isus. Ucenicii fuseseră trimişi în această misiune despre care cu siguranţă totul li se părea fără sens, cu excepţia unui singur lucru – Regele lor spusese să facă asta.

Predicatorul vorbeşte despre felul în care Isus a călărit măgarul pe Muntele Măslinilor. La poalele acelui munte, doar câteva zile mai târziu, cea mai mîşelească trădare avea să-L ducă la moarte. însă, în timp ce Isus călărea măgăruşul în Ierusalim, oamenii se bucurau cu toată inima. Predicatorul a cerut congregaţiei să-şi imagineze cum lui Isus I s-a frânt inima Ia vederea oraşului care avea să suporte în curând multă durere.

Revărsarea de entuziasm a oamenilor care se manifestau zgomotoşi, plini de bucurie, lăudând minunile pe care le-au văzut, nu avea niciun sens pentru farisei – l-au cerut lui Isus să-i oprească.

Pulsul lui Robert se accelerează, îl simte în urechi, căci ştie ce urmează. Şi apoi predicatorul rosteşte versetele.

— Vă spun că, dacă aceştia vor tăcea ... – pulsul Iui Robert bate şi mai tare în cap, în inimă – pietrele vor striga ...

Restul predicii este în ceaţă. Robert încearcă să se concentreze ia predică, dar se simte de parcă s-ar construi o fundaţie sub el. Ceva rezistent, pe care să poată sta. Şi se întreabă dacă asta a făcut Dumnezeu şi pentru Noe, a cărui sarcină a fost semnificativ de zece mii de ori mai mare decât a lui. O sarcină care părea de-a dreptul nebunească în aparenţă.

După predică, el este primul care iese în lumina soarelui. Oamenii ies încet-încet din biserică, mai zăbovind la taclale, ca întotdeauna. Fac schimb de reţete, îşi transmit unii altora

Ale cu: »uni valurile?

condoleanţe. El stă în umbra unui grup de pini, aşteptând ca ¡ñama Iui să fie pregătită de plecare.

Şi apoi cineva îl trage de jachetă. Se uită în jos şi o vede pe micuţa Lainey Foster, cu faţa murdară după niscaiva aventuri copilăreşti. La fel arată şi rochia ei de duminică. Ochii ei mari şi căprui îl privesc şi ridică o mână pentru a-i oferi ceva. Se depărtează de copacul de care se sprijinea, îngenunchează în faţa ei şi ia ceea ce ea îi oferă. Şi greutatea – căldura pe care a absorbit-o din mâinile ei – îi taie respiraţia.

- Este pentru tati, spune ea. Mama spune că-i o piatră „de nuntire".
- *0 piatră de reamintire,* îi repetă el, stând cu piatra ei în mână.

Ea a spus în două cuvinte ceea ce rimele lui neîndemânatice au exprimat atât de alambicat De la distanţă, mama ei o priveşte, îmbrăcată într-o haină purpurie, cu o mână ia gură ¡ar cu cealaltă ţinându-l de mână pe fratele mai mic al lui Lainey.

- Deci, poţi avea grijă de ea?

Fata se apleacă să ia de jos un con de pin şi apoi altui, încercând să le strângă pe toate în mâini. Gata să-şi ducă încărcătura mai departe, oriunde ar fi acel loc.

- Da, spune Robert. Tatăl tău a fost un bărbat curajos, Lainey. Şi tu eşti o fată curajoasă.

- Bine, spune ea. îi întoarce spatele, apoi îi strigă peste umăr, buclele săitându-i în ritmul fugii: Mulţumesc, domnule!

El rămâne în picioare şi ridică solemn o mână către doamna Foster, mulţumindu-i. Pentru piatră şi pentru multe altele. Ea încuviinţează din cap, cu lacrimi în ochi, apoi ia conul pe care Lainey i-l întinde.

***

A doua zi, cu chipul micuţei Latney în memorie, îşi face curaj să meargă la poştă. îşi tace griji că nu va mai primi pietre – sau poate că nu vor fi suficiente. Ce fusese în mintea lui? Să construiască un far? Va f. nevoie de o mulţime de pietre. De ce nu se

oprise să calculeze, înainte de a se duce să publice aceste cuvinte? Şi ce ştia el despre găsirea unei surse de lumină pentru aşa ceva? Dar piatra de Ia Lainey,

darul ei nevinovat, îl face să meargă mar departe. Poate că va primi un pachet sau două astăzi.

Jim scoate capul din camera din spate a oficiului poştal.

— Era şi timpul!

— Ai ceva pentru mine, Jim?

— *Ayuh.* Dar m-ai băgat în încurcătură, fiule.

— Cum aşa?

— Ai scris articolul acela ... – cuvântul *poezie* nu este în vocabularul lui Jim, se pare – şi nu te-ai semnat, şi acum aceste cutii vin aici fără un nume şi eu nu pot să ţi le aduc.

— Ce te face să crezi că am fost eu?

— Unde crezi că trăieşti, fiule?

— Speram că nimeni nu-şi va da seama, murmură Robert.

— Tot oraşul ştie că ai fost tu. Suntem la fel de siguri ca şi când am fi stat lângă tine când ai scris-o. Dacă nu vrei să-ţi folosesc numele, cum vrei să îţi spun? Ansei numărul 454?

— Eu sunt de acord.

— Vino cu mine, *Robert!* spune el şi îi face semn să îl urmeze în spate.

Ansei numărul 454 îl urmează pe Jim în camera din spate, unde sunt 13 pachete stivuite lângă uşă. Fiecare adresat pur şi simplu către *Dirigintele poştei.* Adresele expeditorilor provin, aşa cum se aşteaptă, din oraşele din apropiere – Machiasport, Cutler, Jonesboro. Oameni suficient de aproape ca un exemplar din *Cronica debarcaderului* să le fi parvenit în urma vreunei conversaţii cu vreun cunoscut, în timpul ieşirilor lor zilnice prin oraş.

Jonesboro pare puţin îndepărtat pentru a crede că a ajuns vestea acolo prin viu grai, dar locuitorii din Mâine l-au surprins întotdeauna cu distanţa la care duceau veştile. Poate că va primi câteva din Bangor, poate chiar Beals Island şi Bar Harbor cândva.

Jim scoate un cuţit de buzunar.

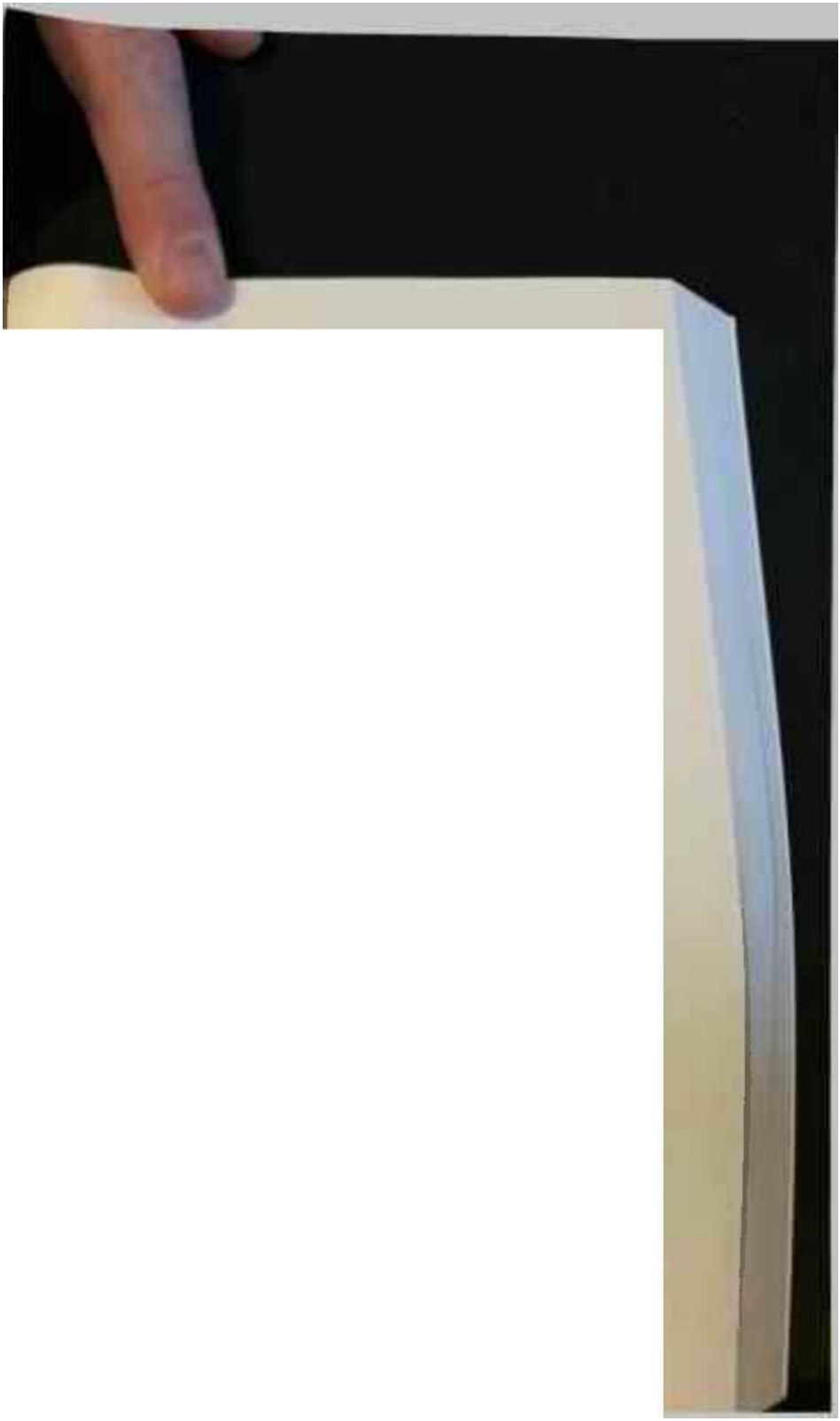

— Mai bine le-aş deschide. Regulamentele spun că destinatarul trebuie să le deschidă. Oin păcate, eu sunt aceia. Dar ar fi bine să le transporţi tu, tinere domn.

Rând pe rând, deschid pachetele, fiecare conţinând o piatră. Unele au dimensiunea unui pumn, altele pe jumătate, altele de două ori mai mari. însă ceea ce îl impresionează pe Robert este ceea ce conţin ele.

Fotografii. Bărbaţi, foarte apropiaţi de vârsta hn, zâmbind cu mândrie, îmbrăcaţi în uniformă. Numele lor sunt scrise pe spate. Povestiri, omagii. Una dintre ele spune povestea unui bărbat care s-a dus de repetate ori pe plaja Omaha, pentru a duce soldaţi care urmau să se îmbarce într-un submarin. La începutul Zilei D*, curajul sau a stat ca o piatră de temelie în acea zi care a schimbat soarta – un moment dedsiv în război, fără de care povestea următoarei pietre nu ar fi fost niciodată spusă.

Ale cui sunt valurile?

Aceasta era despre Ziua V-E**. Un tânăr soldat american la Paris, care îi scrie o scrisoare soţiei sale, povestind despre străzile unde toată lumea dansează de bucurie. Cum s-a aprins fiecare lumină, după atâta întuneric. *S-au simţit minunat* să *oadă toată acea lumină ...*

Alta este despre un bărbat din Germania care a imigrat în America în copilărie. Şi care a fost pus în faţa provocării de a-şi folosi limba pe care o învăţase în tinereţe, ca scut pentru fraţii săi de arme. Folosindu-se de puterea cuvintelor a reuşit să atragă trupele germane din buncărele lor, fără a trage un singur foc. Dacă nu ar fi fost cuvintele Lui, multe vieţi s-ar fi pierdut în acea zi.

' Ziua D – ziua în care se sărbătoreşte debarcarea în Normandia, Franţa, de către soldaţii americani şi celelalte forţe aliate care au luptat pentru a pune capăt celui de-al Doilea Război Mondial în Europa (6 iunie 1944) (n.tr.).

„ Ziua V-E – ziua în care se sărbătoreşte capitularea necondiţionată a Germaniei, prin predarea forţelor sale armate, marcând sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial în Europa (8 mai 1945) (n.tr.).

Acestea sunt legăturile care ţin pietrele acestea laolaltă. Fiecare este prinsă de o alta. Acestea sunt chipurile care se leagă indisolubil de aceste pietre şi astfel ele dau viaţă pietrelor. în acea *zi,* şi în multe altele care au urmat, Robert le-a cărat pe toate – cutii deja deschise de cuţitul de buzunar al lui Jim – de la uşa din spate a depozitului oficiului poştal până la barca lui.

Pământul se mută peste mare, piatră cu piatră, în barcă. Aceste bucăţi din lumile altor oameni ajung pe insulă şi sunt puse la locui lor, într-un mare puzzle, în poiană. Aici Robert întocmeşte în cele din urmă un set complet de planuri şi începe să pună împreună aceste vieţi distruse, fiecare cu câte o rugăciune. Şi fiecare, cu vocea lui Roy, care îl animă prin refrenul său rostit în ceasul morţii; *Există mult mai multă lumină.*

Trec luni întregi. Cutiile vin şi vin, ştampile poştale din ce în ce mai îndepărtate. EI pune fotografiile şi poveştile în barcă, nu ştie sigur ce să facă cu ele, cum să-i onoreze pe deplin pe aceşti oameni. Şi cu pietrele, construieşte. Nopţile, mai ales. După ce ziua termină de ridicat captura de homari, se îndreaptă apoi spre insulă şi lucrează din nou până când pleoapele îi ard de oboseală şi muşchii se revoltă împotriva efortului ... doar sufletul său îşi ia zborul odată cu el.

Aproape un an mai târziu, un ziar din St. Louis publică poezia şi îi publică numele. *De Robert Bliss.* Un reporter de acolo cunoştea pe cineva din Georgia, care cunoştea pe cineva din Ansei, care ştia identitatea bine păzită a „Anonimului". Lanţul infernal al bârfelor transcontinentale l-a descoperit.

Bob urăşte asta. Nu voia să fie cunoscut. Nici măcar nu a scris el cuvintele, de fapt. El a fost doar mâinile care au scris.

Articolul din Saint Louisîi aduce multe pietre pentru o

vreme, dar luni mai târziu se uită la mormanul său de pietre în scădere şi un fel de gol i se pune în stomac – are nevoie de mai multe, mult mai multe, pentru a face ca lumina lui să ajungă sus, departe. Cu toate acestea, nu ar vrea mai multe, pentru că el cunoaşte semnificaţia lor.

Ale cui sunt valurile?

Aşa că aşteaptă.

Şi, o parte din el, încă blestemând vechiul lanţ de bârfe, începe să-l binecuvânteze atunci când un reporter de la revista *TJME* apare pe insula lui intr-o după-amiază de vară din 1947, dorind să-l intervieveze, să scrie un articol despre farul care a dat speranţă unei întregi naţiuni.

— Eşti o adevărată legendă, să ştii, spune bărbatul, îmbrăcat într-o jachetă sport în carouri, cu capul acoperit de o pălărie melon şi pantofii de lac ce poartă urmele prafului de pe insulă.

Bob continuă să lucreze, continuă să facă mortar, să lipească pietre laolaltă.

— Ei sunt legendele, spune ei, arătând spre turn.

— Multi oameni ar fi fericiţi să afle mai multe despre omul din spatele turnului. Ce îmi poţi spune despre el?

Reporterul scoate un caiet din buzunarul hainei, cu pixul pregătit.

Reporterul ăsta este inteligent. O ia pe ocolite, se referă la Bob de parcă ar fi altcineva care nu este prezent. îşi deschide calea pe furiş, într-adevăr.

Bob stă lângă puţinele pietre care mai rămân a fi zidite. În orice altă perioadă, l-ar fi izgonit pe tipul acesta, iar omul nici nu s-ar mai fi uitat înapoi. Dar ... are nevoie de pietre.

— Nu, spune el în cele din urmă.

Reporterul doar aşteaptă, ca şi cum asta îl va face pe Bob *sA* se răzgândească.

— Iţi voi spune ceva despre ei, spune el şi face semn către turn. Despre aceşti bărbaţi. Despre familiile lor.

Reporterul zgârie hârtia cu pixul.

— De acord.

— încă un lucru, spune Bob.

Ale cui sunt valurile?

— Spune.

Bob îşi ridică bărbia spre camera care atârnă la gâtul bărbatului.

— Fără poze. Nu cu mine.

Cei doi bat palma, iar trei ore mai târziu, cu soarele la apus şi mâinile reporterului murdare de mortarul pe care l-a făcut pentru a-i ajuta în timp ce au stat de vorbă, omul pleacă. Cu un caiet plin de istorisiri ... şi clicui pe furiş ai unui aparat de fotografiat, ultimul lucru pe care-l face înainte de a coborî pe poteca muntoasă.

Bob avea să urască acea fotografie în lunile următoare. Ascundea copiile pe care i le aduceau oamenii din oraş când poza a fost tipărită, muşcându-şi buzele pentru toate cuvintele pe care le-a scris reporterul respectiv. Dar cetatea Ansei era fericită. Se simţeau onoraţi, cumva. Poate chiar ... mândri? Dar Bob se ascundea de toate acestea, recunoscător ce! puţin pentru noul aflux de livrări care a venit din abundenţă, far într-o sâmbătă după-amiază a ajuns o livrare specială.

Căldura era toridă şi soarele îl orbea. Lucra pe insulă. Deodată, aude paşi pe potecă.

— Ei bine, domnule Robert Bliss, aş spune că numele sunt cele mai inutile invenţii care au existat vreodată, dar îţi spun ceva. Dacă aş fi ştiut acum un an că pescarul fără nume care construia un far erai *tu* ... spune o voce, o voce ca o melodie. Feminină şi puternică, cu o poveste de spus.

El se ridică, privind în soarele aspru. în faţa lui se află silueta unei femei. Nu se poate.

— Eva ... domnişoară ... Rothford, îşi drege el gâtul, incapabil să-şi ia ochii de la ea, în timp ce ea păşeşte în lumină.

Ea ridică o piatră de la pământ, iar el este tentat să o sărute pentru felul în care o ţine în mână. Cu grija, tandreţe.

— Pentru tine, sunt Eva, spune ea.

Este diferită, mult diferită de cum era atunci când s-au întâlnit la Boston. Aceeaşi forţă – aceeaşi scânteie care o aprinde – dar diferită. în primul rând, poartă blugi şi o bluză albă simplă, şi pe cap un batic albastru deschis, cu un imprimeu cu flori. Pare că ochii ei reflectă albastrul, iar obrajii ei reflectă trandafiriul.

Ale *tui sunt valurile?*

Emană o hotărâre liniştită, de oţel. Dar emană, în acelaşi timp, libertate, stabilitate.

- O, nu-ţi face griji.

Ea îşi dă seama că el i-a observat hainele.

- Am alte haine. Altele mai bune.

Despre ce vorbeşte ea? Rochia ei, din noaptea aceea?

- Ţine asta, pentru început.

Scoate o haină de sub braţ, unde o ţinea împăturită. Lână uzată pe care el o cunoaşte prea bine, atât de multe ierni i-a ţinut de cald.

— Un marinar mi-a împrumutat-o acum mai bine de un an, într-o noapte de iarnă, în Boston. Sper că nu se va supăra dacă ...

— Nu se va supăra ...

Ea se opreşte, zâmbetul întinzându-i-se tot mai mult pe chip.

- Bun. Şi acum port salopete, să ştii. Sunt cele mai bune haine. Le-ai încercat vreodată? Ni le-au dat de la atelierul de sudură.

— Atelierul de sudură.

- A, da! După întâlnirea cu *aripa din faţă ...*
- Bara de protecţie.

El o tachinează, simţind cum ţesătura de glume se leagă între ei.

— După întâlnirea cu aripa din faţă ... continuă ea, susţinân- du-şi termenul, mama s-a temut pentru soarta balustradelor ei Act Nouveau – din fier, ştii – şi l-a convins pe tata să mă lase să contribui la război în moduri mai puţin ... creative.

- Ţi-am scris, spune el.

Afirmaţia lui este şi o declaraţie, şi o întrebare. Ea nu îi răspunsese niciodată. Nici la prima scrisoare ... nici la a doua ... nici ia a treia ... nici la a patra. Orice bărbat ar fi înţeles cum stau lucrurile.

— Ai scris multor oameni, se pare.

Ea scoate ceva din buzunarul din spate. Articolul din TIMc.

El se apropie.

— Nu mi-ai răspuns.

— L-ai cunoscut pe tatăî meu.

Ea face ochii mari. Ochii ei sunt sinceri. Oar ea râde:

— în Casa Rothford nu se primeşte întotdeauna corespondenţa ...

Este rândul ei sâ se apropie. Emană un miros floral. Razele soarelui îi fac să strălucească un fir de păr rătăcit, iar ei şi-ar dori *să* îşi întindă braţul pentru a-l atinge chiar în acel moment.

— Eu ... ar fi trebuit să plec să te caut.

Ea se uită la turn. Se uită ia el. Apoi la articol.

— Se pare că ai fost ocupat, domnule Anonim.

Ea îi face cu ochiul, dar există şi o tristeţe acolo. O înţelegere a tot ce s-a întâmplat, a tot ce el a pierdut.

Se aude foşnetul valurilor, iar soarele se scufundă în mare, păsările începându-şi ciripitul de seară.

— Ei bine, spune ea, trăgând aer în piept şi punându-şi mâinile în şolduri, privind spre orizont. Se pare că pierdem timpul, marinarule! Pune-mă Ia treabă!

— Vrei să rămâi?

— Dacă mă vrei.

Ea îşi muşcă buza. Este prima crăpătură din această mantie de încredere în sine pe care o poartă şi stă în faţa lui, vulnerabilă.

Dintr-odată, jocul vulnerabilităţii s-a schimbat. în loc ca eî să aştepte permisiunea ei de a o ajuta să ducă bara de protecţie la grămada de metal donată pentru război, acum ea aşteaptă invitaţia lui de a-i ajuta să zideascâ aceste pietre într-un turn al speranţei, născut din luptă.

Dacă te vei căsători cu mine. El îşi muşcă buzele. Cuvintele sunt nesăbuite, chiar şi pentru el. Trebuie să mai treacă mult timp, de cunoaştere, de dezvăluire a inimilor înainte ca aceste cuvinte să fie potrivite.

Dar când el întinde mâna spre a ei, iar ea o strecoară pe a ei într-a lui, de parcă ar fi fost croite una pentru cealaltă ... el ştie că nu va mai putea reţine aceste cuvinte mult timp.

IUNIE **2001**

Din dimineaţa după aflarea istoriei din spatele poeziei şi a turnului înălţat de Bunu-Bob, Armie nu s-a mai putut gândi la nimic altceva decât la reluarea construcţiei turnului. încă de la ora deschiderii, a intrat în magazinul general de la Debarcaderul Iui Joe şi a ieşit, după o vreme, cu mortar şi mistrie. Când a văzut-o jeremiah, din parcul de peste drum, a dat din cap şi, cu zâmbetul acela al lui cu gropiţă pe un obraz, a dispărut şi el în magazin, pentru a reveni zece minute mai târziu cu unelte la fel ca ale ei. în fiecare seară, în ultima săptămână, au urcat poteca de pe insulă şi au lucrat împreună, punând la loc pietrele care stăteau să cadă, continuând să lipească pietre în continuare, de acolo de unde Bob renunţase. în tot acest timp, o idee îi muncea pe amândoi.

I-au trebuit trei zile pentru a-şi aduna curajul să i-o mărturisească lui Jeremiah şi încă două zile ca el să o convingă pe ea să o prezinte la următoarea adunare a oraşului.

Aşa că iat-o acum în faţa mulţimii, în spatele microfonului din bibliotecă, cu Spencer T. Ripley pregătit să ia notiţe şi cu Margie Lillian aşezată în faţa ei ca o forţă inevitabilă. Nu a fost un început prea bun. Când cele trei minute alocate discursului ei sunt pe sfârşite, îşi părăseşte postul şi distribuie felii de plăcintă

cu alune – reţeta familiei, plăcinta cu „adevărata crustă sudică a bunicii Savannah. O linişte binecuvântată, dar în acelaşi timp înfiorătoare cuprinde întreaga sală, iar ea continuă.

— Deci, vedeţi ...

îşi întinde mâinile, dorindu-şi să fi avut o diagramă, un grafic sau alt ajutor vizual pentru a Ie capta atenţia. Dar tot ce are ea sunt mâinile ei întinse.

— Dacă vom avea un feribot care să facă drumuri către insulă, în timpul Festivalului Homarilor, se poate să suscite suficient interes pentru a atrage un număr mai consistent de vizitatori, pentru tot restul verii. Putem să ie arătăm câteva dintre fotografii şi să ie împărtăşim unele dintre poveşti, articolul din *TIME,* şi să lăsăm oamenii să găsească care pietre se potrivesc cu care poveşti.

Margie Lillian îşi mestecă plăcinta, cu ochii mijiţi, cercetând fiecare unghi al planului ei.

— Cu tot respectul, domnişoară Bliss. Vă rog să mă ajutaţi să înţeleg cum, mai exact, credeţi că putem să scoatem bani d intr-un stâlp de pietre ca destinaţie turistică. Fără supărare, desigur. Doar că ... *ridicăturile* sunt abandonate de ani de zile. Trebuie sâ ne gândim la siguranţa publică. Şi sincer, sunt îngrijorată că turul aceasta va atrage atenţia oamenilor tot restul weekendului, va ţine oamenii în larg, când ei ar putea să cheltuiască bani pe ţărm. Ar putea veni să vadă farul, dar dacă acesta nu are lumină ...

Margie clatină din cap, lăsând-o pe Armie să tragă propriile concluzii.

Armie simte o gheară în stomac. Aceste griji, şi atâtea altele, aproape că o făcuseră să renunţe şi să se gândească să stea acasă în această seară, mai ales din cauza amintirilor legate de Alpenzell. Avea o listă lungă de moduri prin care acest lucru putea afecta oraşul, mai degrabă decât să-l ajute. Ca să nu mai vorbim despre ... ce ar simţi Bob. Frământase aceste griji în timp ce frământase plăcinta mai devreme în acea după-amiază şi, dacă nu era căldura plăcintei din mâinile ei, ar fi putut rămâne tăcută în seara aceea.

Ale cui sunt valurile?

Cu faţa roşie, se uită în jur. Rich îşi examinează plăcinta, dând din cap în semn de apreciere. Oare el a auzit vreo vorba din cele spuse de ea? i-ar fi de folos acum să aibă un aliat care să vorbească pentru ea, priceput în afaceri.

Ed şi Suliy sunt aşezaţi lângă culoar, unul de o parte şi unul de cealaltă, fiecare refuzând să-l bage în seamă pe celălalt.

Jeremiah este aşezat în spate, cu pălăria în mâini, coatele pe genunchi, privind cu atenţie. Dă din cap, încurajator.

Margie vorbeşte:

— Ar trebui să-l punem pe Jeremiah Fletcher să vorbească în numele tău?

Faţa lui Annie arde. Aruncă o privire rapidă spre Jeremiah şi vede corpul lui înalt, stând nemişcat, cu ochii larg deschişi, ridicând din umeri. Se gândeşte de fapt să o susţină? Dar asistenta Shirley spusese că urăşte să vorbească în public.

Cu faţa aprinsă, el se apleacă înainte, cu mâinile pe genunchi, de parcă ar fi pregătit să vină în faţă ca să o susţină. Chiar ar face asta?

— Nu, spune Annie repede.

Nu-i va cere asta. A făcut deja prea multe.

— Mulţumesc! spune ea şi îi aruncă lui Jeremiah un zâmbet, apoi continuă:

— Toate acestea sunt motive reale de îngrijorare. Dar am făcut un plan care reduce riscul – facem tururile scurte şi doar de câteva ori în acel weekend. Ar fi un mod de a testa apele, ca să spun aşa. Nu am răspunsuri la toate întrebările voastre înţelepte – îşi strânge buzele – dar ştiu un lucru.

Pulsul îi bate rapid acum, simţind că este pe cale să spună un adevăr prea mare pentru propria ei viaţă.

— Schimbarea drastică necesită schimbare drastică. Din moment ce Ansei trece prin greutăţi, eu zic că merită să încercăm.

Amintindu-şi ce refugiu fusese acest oraş pentru ea, înfocarea ei începe să crească, atingând culmile fricii – ameninţând că o va copleşi.

Amanda Dykcs

— Oamenii au nevoie de Ansei. Am auzit că este considerat un port sigur în caz de uragan şi cred că acest oraş este un refugiu nu doar în faţa furtunilor reale.

Margie dă din cap gânditoare. Ea, în calitate de căpitan a! portului, ştie mai mult decât oricine cum caută navele acest port micuţ, pentru a se adăposti de furtună.

Annie face un ultim efort pentru a o convinge.

— O lume întreagă de exemple aşteaptă pe acea insulă.

— Timpul s-a terminat, domnişoară Bliss. Este o cerere bruscă pentru a lua o decizie asupra ei, mai ales că festivalul începe în doar câteva zile, dar o vom lua în considerare.

Se uită la ceas şi încheie şedinţa, spunând că vor trebui cu toţii să-şi îndrepte atenţia asupra evenimentului din această seară. *Filme în port.* Ceva asemănător unui cinematograf în aer liber, dar pentru bărci, cu un ecran supradimensionat ridicat la Debarcaderul lui Joe.

Annie îl caută cu privirea pe Jeremiah, dar el a dispărut.

Afară, în înserarea timpurie, o aromă de floricele de porumb vine de la *La cambuză,* unde sala de mese este întunecată, dar o lumină străluceşte din bucătărie.

— Frumos discurs! spune Sully, apropiindu-se de Annie, însoţind-o spre *La cambuză.*

în vocea ei directă nu este nicio urmă de sarcasm şi, cu puţinul pe care îl ştie despre Sully, Annie nu are nicio îndoială că femeia nu ar avea rezerve să-i spună direct dacă nu ar fi de acord cu ea.

— Mulţumesc! răspunde ea.

Este o încurajare neaşteptată, un balsam pentru inima ei care încă tremură nesigură.

— Nu ştiam despre far, spune Sully cu o voce controlată.

Armie râde.

— Asta înseamnă că suntem două care nu ştiau. Dar e greu să ţii ceva secret în Ansei.

Sully râde cu poftă.

— Adevărat.

Ale cui sunt valurile?

Merg în tăcere împreună câţiva paşi, iar Armie se gândeşte la femeia aceasta care locuieşte singură pe insula ei, la lumina care o enerva atât de mult.

— Ai vrea să bem o cafea împreună, Sully?

Sully pare că ezită.

— Mi-ar plăcea să aud mai multe despre anii petrecuti de tine pe munte.

Armie speră că invitaţia o va ademeni şi este mulţumită când Sully acceptă. La *cambuză* este închisă, dar Armie vrea să verifice ce face Bess, să vadă dacă o poate ajuta şi e sigură că pe Bess nu o va deranja ca ea şi Sally să folosească două căni, dacă Armie este cea care face cafeaua. Şi are dreptate. Bess este ocupată cu pregătirea floricelelor de porumb pentru seara de filme şi nu o deranjează ca cele două sa folosească scaunele pentru o conversaţie. Cu cănile fierbinţi în faţa lor. Armie împinge cana cu lapte în faţa lui Sully.

— Cum îi merge grădinii tale? întreabă ea, înainte de a lua o înghiţitură din cafeaua cu lapte.

— Nu voi câştiga niciun premiu cu ea, asta-i sigur, spune Sully. Dar cred ca îmi ies nişte morcovi – măcar ceva a răsărit

Annie zâmbeşte, întrebându-se dacă are vreun drept să intervină în viaţa ei şi urând faptul că ştie lucruri care ar putea să facă un bine acestei femei.

De parcă i-ar citi gândurile, Sully îşi înghite gura de cafea şi îşi deschide inima.

— Să-ţi spun adevărul, mă simt ca un păduche singuratic acolo. Nu ai crede, mai ales că am trăit atât de mult sus pe munte. Dar acolo am trăit cu soţul meu în ultimele două decenii. Ne-am căsătorit la vârste

înaintate, amândoi. Când s-a stins, mi-a lăsat această moşie veche. Cu timpul, am început să primesc indicii că o femeie în vârstă ca mine era mai mult o piedică acolo în pustiu, decât un ajutor.

Clatină din cap, iăsându-o pe Annie să completeze restul.

— Nu eşti bătrână deloc, spune Armie. Ai în tine mai multă energie şi ambiţie decât multi tineri pe care i-am întâlnit eu la oraş. Armie râde. Şi eu mă număr printre aceştia.

— Nu-i adevărat, protestează Sully, oprindu-i discursul cu o mână întinsă. Ei pot să facă o mie de lucruri pe care eu nu le pot face. Şi am văzut felul în care te-ai luminat când ai vorbit despre far în această seară. Este ceva impresionant.

Sully oftează.

— Cred că singurătatea este cea care mă afectează. O simt mai mult în această casă goală de pe apă decât o simţeam pe munte.

Asta este – acum are şansa să vorbească.

— Sully ... dacă îmi permiţt ...

— Oh, scuipă tot, fato! Nu sunt multe lucruri care să poată jigni o pasăre bătrână ca mine.

Annie inspiră adânc.

— Lumina aceea ... de pe insula lui Ed?

— Ah, lumina aceea infernală.' Cel puţin a dat-o jos în cele din urmă. Eu ...

— Te-ai întrebat vreodată de ce ar pune-o acolo?

_Sigur că da. De ce are nevoie un orb de lumină? Dar nu aş putea să mă iau de el şi să îl întreb direct asta, nu-i aşa?

— Poate vede mult mai mult decât lasă să se ştie, spune Annie, repetând cuvintele lui Jeremiah, în speranţa că Sully ar putea înţelege aluziile pe care le face ea. O lumină care apare chiar atunci când ai apărut tu? O lumină îndreptată către insula unui nou-venit care trăieşte singur, când el ştie cât de izolată poate fi viaţa pe o insulă ...

Sully devine agitată pe scaun. îşi amestecă cafeaua cu lingura, agitând suprafaţa neagră a acesteia.

— Este un semn de viaţă, spune Annie. Pentru tine.

— Ei poftim! ... de parcă aş avea nevoie de o lumină care să-mi spună aşa ceva. Cuvintele ei sunt arţăgoase, dar liniile de pe faţa ei s-au înmuiat, fruntea a devenit încruntată şi gânditoare. Pipăie cu degetele vesela de argint aşezată pe şerveţelul

Ale eui sunt naturile?

din faţa ei, privindu-le cu atenţie. Piciorul ei bate uşor, ca un tic nervos, sub masă.

Deodată se ridică şi îşi îmbracă jacheta.

— E momentul să fac ceva, spune ca. Mulţumesc pentru cafea, Annie! Continuă cu tumul.

Şi spunând acestea, dispare pe uşa din spate.

Annie abia are timp să proceseze ceea ce tocmai s-a întâmplat, înainte ca Bess să scoată capul din bucătărie.

— Ai un minut?

— Pentru tine? întotdeauna. Annie intră după ea în bucătărie.

— Te-ar deranja dacă ai duce astea la debarcader? Arată spre o cutie plină cu pungi dungate de floricele de porumb. Annie aproape că poate simţi gustul untului fierbinte şi al sării de mare. Apoi ridică cutia:

— Sigur. La cine să o duc?

— Fletch, spune Bess, trăgându-şi pe cap baticul roşu, în seara asta conduce barca cu produse alimentare.

Faţa lui Annie se întristează. Bărbatul ăsta ... este un mare puzzle. Ori de câte ori crede că vede un pâlpâit de conexiune între ei, simte că el ridică un zid.

— Care-i povestea lui?

Annie pune cutia pe tejgheaua din oţel inoxidabil de lângă ea.

— Povestea lui?

Bess goleşte oala cu floricele albe pufoase, apoi toarnă o picătură mică de ulei, adaugă alte boabe, pune la loc capacul. Expiră adânc şi clatină din cap.

— Nu o vei afla de la mine, Annie, fato!

Annie încuviinţează. Respectă asta.

— Mă întrebam doar. Există momente în care pare că ar putea ii... un prieten. Poate chiar mai mult.

— Un prieten adevărat, sincer. Genul pe care îl întâlneşti doar o dată în viaţă, înţelegi?

Genul care aruncă o găleată de nisip pe puntea bărcii doar din cauza fricii stupide [a] unei tete.

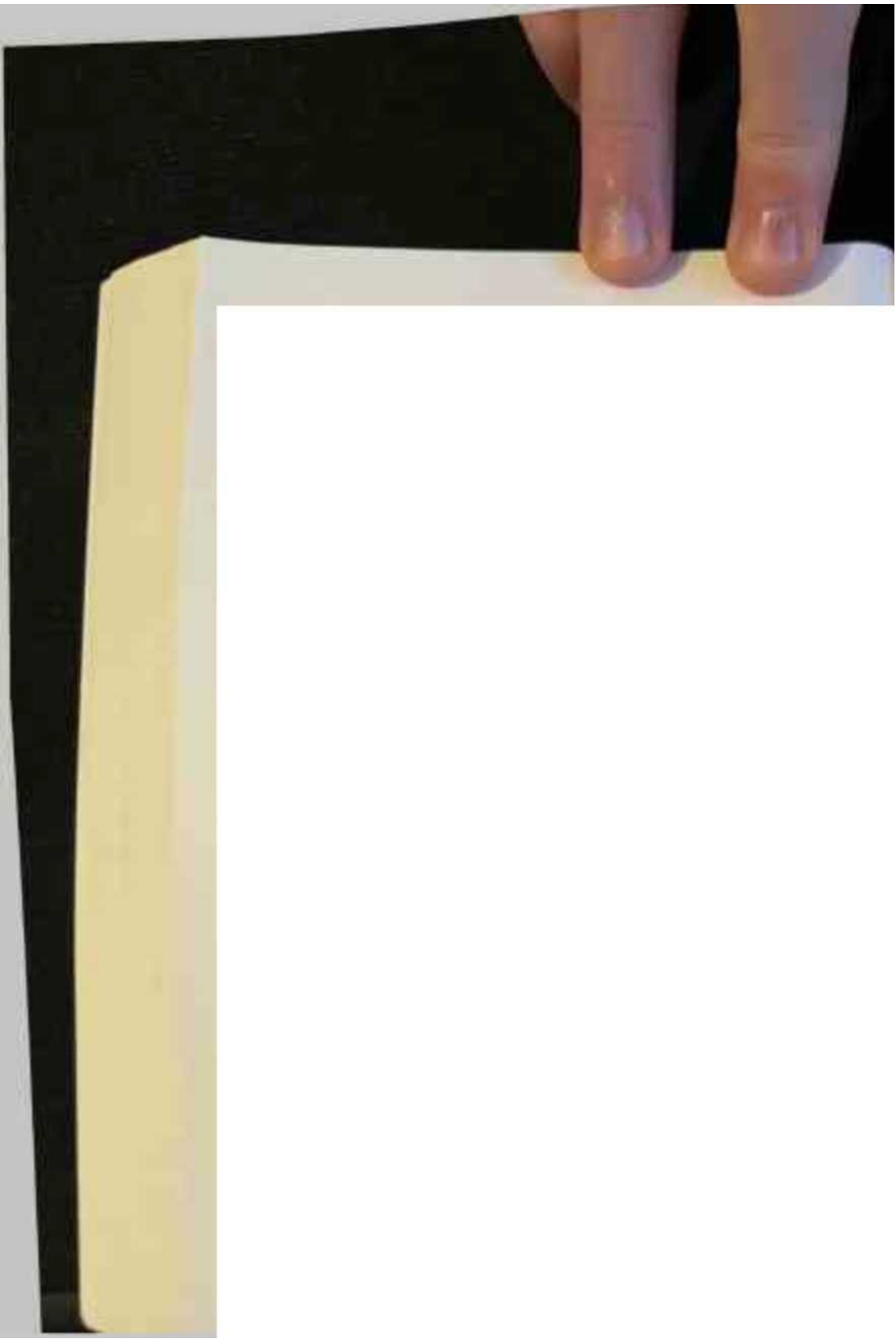

— Dar apoi pur şi simplu ...

Bess încuviinţează din cap:

— Se închide în el.

— Da.

— Asta-i Fletch, aşa e el. Este sincer şi bun, fără îndoială, dar dacă încerci să te apropii de el, vei vedea cât de rezistent este zidul aceia din jurul lui.

— Trebuie să existe un motiv, spune Armie, mai mult adresân- du-se sieşi decât Iui Bess.

Bess scutură oala pentru a nu lăsa boabele să se ardă. Annie deschide noi pungi dungate şi începe să toarne floricelele cu unt, răcite.

— Există, spune Bess.

— Nu vreau să mă bag, se repede Annie, amintindu-şi cuvintele anterioare ale lui Bess. Doar gândesc cu voce tare.

Se gândeşte la scrisoarea lui, la primul rând pe care l-a citit şi se simte vinovată.

— Bănuiesc că ştii despre soţia lui, spune Bess, şi o sprânceană i se ridică întrebător.

— *Soţie?* Jeremiah Fletcher are o soţie?

Mintea ei lucrează pentru a putea înţelege ceea ce aude. Bess încuviinţează din cap.

— Răposată. Oricum, toată lumea pe aici ştie. A pierdut-o cu ceva timp în urmă, în Seattle. A venit aici, izolându-se de toată lumea. Parcă ar fi fugit cât a putut de mult de ceea ce se întâmplase, a pornit pe ocean şi a trebuit să se oprească undeva. Dar chiar şi aşa ... el nu se opreşte. L-ai văzut cum iese în fiecare dimineaţa.

- Da.

Fără excepţie, în fiecare zi, înainte de răsărit.

— Nimeni nu ştie unde se duce. E ca şi cum inima lui alergă încă şi o face în întuneric.

Mişcările lui Annie sunt lente, umple orbeşte pungile cu floricele, încercând să dea sens acestor informaţii. Resimte o durere adâncă în inimă legată de acest bărbat şi lucrurile prin care el a trecut.

Ale cui sunt
valurile?

— Un lucru pe care ar trebui să-l ştii despre Fietch.

Bess dă la o parte oala de pe aragaz, opreşte focul.

— Nu lasă oamenii să intre prea repede în inima lui. Sau deloc, uneori.

Annie dă din cap, încercând să se resemneze la acest lucru, la faptul că a împărtăşit mai mult din sine cu acest bărbat decât oricine la care se poate gândi. Şi totuşi... el a rămas tot închis.

— Dar când intră cineva ... intră definitiv. Nu mai există cale de întoarcere. Seamănă mult cu Bob, în feiul acesta. Nu e de mirare că ei doi se înţeleg de minune. Seamănă mult şi cu altcineva pe care îl ştiu.

— Da?

— *Ayuh.* Cu tatăl tău.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu?

— Nu există un suflet în Ansei care să nu-şi amintească de el, spune ea. Ne-a câştigat inimile cândva.

O umbră neagră se lasă pe inima ei.

— Ce este?

— Ne este dor de el, asta-i tot. Mă rog totuşi să se întoarcă, întrebările o macină pe Armie, îi pătrund adânc în suflet.

— Ştiam că a venit aici o vreme, după ce a murit bunica mea, dar ce l-a făcut să plece, Bess?

Femeia scoate un fluierat încet.

— Este o poveste lungă, spune ea. Mai bine să o lăsăm pe mâine, la lumina zilei. Intoarce-te mâine din nou şi îţi voi spune ce ştiu, dacă vrei cu adevărat să ştii. Deocamdată, spune Bess făcându-i cu ochiul şi punând cutia cu pungi de doricele în braţele lui Armie, du cutia la Fietch, altfei va avea o mulţime de marinari furioşi care vor face gălăgie la barca lui.

C&piMaf 2J!

Cuvintele lui Bess rămân m mintea lui Annie până la debarcader. Amurgul se transformă în întuneric, iar întregul debarcader este decorat cu felinare agăţate pe stâlpi, semănând cu o cafenea de pe o stradă italiană. Un ecran uriaş este montat Ia marginea debarcaderului şi, ca intr-o magie, pare să fi atras bărci pc care ea nu le-a văzut niciodată ancorate în acest port. Acolo, amestecate printre bărcile de pescuit homari, uzate de atâta pescuit, se află iahturi şi bărci de lux care se deplasează cu grijă printre bărcile cu vâsle, caiace şi canoe.

Strângând cutia în braţe, Annie se bucură de frumuseţea acestei scene. Pe ecran apare sigla *Columbia Pictures* şi imaginea femeii ţinând în mână o torţă, fundalul muzical triumfător pătrunde atmosfera cu încântarea filmului de epocă. Iar începutul filmului *It Happened One Night* proiectează o altă scenă cu oceanul.

- Hei!

Şoapta puternică îi atrage atenţia – este Jeremiah, lângă debarcader. Revine la realitate şi se grăbeşte *să* ajungă la destinaţie.

— încerci o nouă carieră? întreabă el cu voce şoptită, ca şi cum ar fi într-un cinematograf adevărat.

— Cred că mi se potriveşte, spune ea zâmbind.

Şi ochii lui zâmbesc.

Ale cui sunt valurile?

De acord. Vrei să ajut în seara asta? Caleaşca ta te aşteaptă! spune el şi întinde braţul către o barcă cu vâsle incredibil de confortabilă.

Primul ei instinct este să fugă. De lângă barcă, dar nu numai, să fugă de timpul petrecut cu el. Dar ceva în felul în care el aşteaptă, pâlpâirea speranţei care se citeşte pe trăsăturile Iui... o îndeamnă să urce în barcă. Odată aşezată, cu floricelele puse în siguranţă pe bancă în spaţiul dintre ei, el întinde mâna şi apasă pe un comutator. Deasupra lor, o firmă metalică, cu beculeţe rotunde în formă de litere, se aprinde: *Popcom proaspăt.*

— De unde ai firma asta?

— De la Rich. Este un dar pentru oraş.

— Ah!

Jeremiah vâsleşte printre bărci, trăgând barca lângă oricine 5 face semn. Sarcina lui Annie, aparent, este să-şi ţină echilibrul în timp *ce* oferă pungi cu floricele, fără a le vărsa, dar şi fără a cădea ea însăşi.

Sus, pe ecran, Claudette Colbert se împiedică într-un autobuz, pierzându-şi echilibrul. Armie râde văzând expresia de pe chipul ei. Chiar în acel moment, un val mişcă barca şi o înclină, făcând-o să se dezechilibreze şi să facă şi ea aceeaşi grimasa precum Claudette.

Mâna lui Jeremiah o prinde de încheietura mâinii, chiar înainte să cadă în apă. Atingerea lui este puternică, dar blândă, iar Annie se simte străbătută ca de un curent electric.

— Mulţumesc! spune Annie râzând cu jumătate de gură. Cred că picioarele mele încă nu s-au învăţat cu balansul pe apă.

Jeremiah face un semn cu mâna, spunându-t că nu-i mare lucru, iar veselia de pe faţa lui se transformă în îngrijorare.

— încă nu mi-ai spus, continuă ei.

— Ce nu ţi-am spus?

— Marea ... ce s-a întâmplat de eşti... începe ei cu vâslele în apă, vâslind uşor.

- Ca o pisică înspăimântată de apă?

El râde încet.

— Voiam să spun agitată. .

Era un mod frumos de a exprima asta. Ea simte impu-su. s -i spună, dar în aceiaşi timp, mândria o împiedică. De ce ar trebui sâ-i ofere ea tot mai mult, iar el nu o lasă să intre în inima lui? Şi, o întrebare şi mai dificilă, de ce îi pasă lui?

— Eu ...

Cuvintele vor să treacă peste acest zid din interiorul ei. *Spune-i, pur şi simplu.*

— Ţi-am citit scrisoarea, se bâlbâie ea, ducându-şi mâna la gură.

Nu asta intenţionase să spună.

— Adică ... nu am vrut, dar în prima zi în care m-am urcat pe barcă, a căzut o scrisoare dintr-o carte şi am citit primul rând.

Urăşte felul în care vinovăţia luptă să fie eliberată în confesiune, caută iertare, dar caută şi să-l provoace, să-l ţină la distanţă. Ca o armă. Provocându-l să se confeseze. De la cine era scrisoarea? De ce a crezut acea persoană că el nu va dori să citească scrisoarea pentru o vreme? De ce era atât de distant mereu? Pentru o scurtă secundă, un gând urât o copleşeşte şi doreşte să-l provoace. *Vezi? Ştiu ceva despre tine. Cu zid sau fără zid.*

El se uită în altă parte. îşi scufundă vâslele mai adânc, până într-acolo unde ea nu le mai poate vedea vârfurile în apa neagră de dedesubt.

Remuşcările o copleşesc, risipind orice sentiment de răzbunare.

— Oh, Jeremiah. îmi pare atât de rău! Ar fi trebuit să o pun înapoi în carte fără să mă uit. A fost doar primul rând, dar ...

— Deci, de ce ţi-e atât de frică de mare? întreabă el, privind-o în ochi, trecând cu uşurinţă peste tot ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Cum?

— Ascultă, nu trebuie să-mi spui. Oamenii nu ar trebui să fie obligaţi să explice înainte de a fi pregătiţi să o facă. Dar dacă vrei să-mi spui ...

Cuvintele lui au un înţeles mult mai profund şi se referă la mult

mai mult decât la acea scrisoare.

Annie oftează.

Este ceva prostesc? spune ea. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

El aşteaptă. Vâsleşte. Ascultă. Ia câteva floricele şi Je mănâncă, de parca s-ar pregăti pentru o poveste bună. Tensiunea scade.

— S-a întâmplat când eram mică. Pe acele vremuri, marea îmi era • prietenă. O percepeam ca pe o forţă imensă, dar frumoasa. Până într-o zi, când am ieşit să înot cu mama Am ajuns prea aproape de un debarcader şi, când a venit să mă ajute, un curent subteran a tras-o în adânc,

Annie simte o durere în gât, iar cuvintele pe care încearcă să le rostească pare că i-l irită şi mai tare. Clatină din cap.

— Eram o înotătoare agilă, dar am crezut că este sfârşitul. Privind-o cum dispare aşa ...

Lacrimi fierbinţi îi înţeapă ochii, iar ea încearcă să Ie blocheze. Jeremiah şi-a oprit vâslele şi se apleacă în faţă, în legănarea blândă a bărcii. încet, el o ia de mână.

— A fost norocoasă să poată ieşi. Era scafandru în marină. Era antrenată pentru astfel de lucruri. Chiar şi aşa, acela i-ar 6 putut fi sfârşitul. A reuşit să se elibereze şi să iasă la suprafaţă, dar teroarea pe care am simţit-o a fost ceva ce nu am putut să uit

Jeremiah aprobă:

— Unele lucruri nu te părăsesc niciodată.

Par să fie cuvinte rostite din experienţă, adevăruri pe care le cunoaşte profund.

El aşteaptă. Ea se simte prea vulnerabilă şi simte că povestea ei este prea banală pentru a continua. Mai ales acum, ştiind prin ce a trecut el. Dar totuşi, el aşteaptă.

— După mulţi ani, oceanul tot a acaparat-o. Nu doar pe ea, ci şi pe tatăl meu. Nu pentru totdeauna, doar i-a îndepărtat. în misiuni. Ca şi pe bunicul meu, pe Roy ... ei bine, ştii povestea lui. Şi tatăl mamei mele a fost dispărut ani de zile după acelaşi război. Amândoi au jurat să nu uite modul în care războiul marchează o persoană – fie în bine, fie în rău. Şi au onorat acel Jurământ în modul cel mai

Ale cui sunt valurile?

bun pe care îl ştiau, înrolându-se în armată. *Şi* nu

au considerat sacrificiul un lucru neînsemnat – au considerat că merită să se sacrifice, pentru a-şi proteja familia pe care sperau să o aibă într-o zi şi pentru a-şi apăra ţara.

Medaliile primite au atestat curajul lor de-a lungul anilor, deşi nu le-au afişat niciodată acasă. *Este datoria mea,* spunea adesea tata. *Nu este ceva cu care să mă laud.* Dar Annie s-a lăudat. S-a lăudat la şcoală, ori de câte ori trebuia să explice de ce locuia doar cu un părinte sau cu celălalt, sau când trebuia să rămână la o prietenă de la şcoală timp de câteva săptămâni, când se suprapuneau misiunile părinţilor ei. Ea se folosise de dreptul ei de a se lăuda pentru a justifica de ce fusese lăsată singură ... din nou.

Ştia, au făcut-o pentru ea. Dar nu a fost întotdeauna uşor pentru o fetiţă şi nu i-a alinat inima, mai ales când inima ei tânjea după prezenţa lor. Şi, de-a lungul anilor, acea durere s-a transformat într-o durere plină de compasiune pentru ei. Fiecare dintre ei ascundea atât de multe poveşti pe care ea nu le va afla niciodată, tăinuite în cearcănele întunecate de sub ochi, în urma nopţilor nedormite, sau în felul în care îşi lăsau privirile să zăbovească mult asupra ei, de parcă ar fi avut la fel de mare nevoie să li se amintească de ce făceau asta, pe cât aveau nevoie de aer pentru a respira.

Au fost primii oameni pe care ea a făcut un studiu, la nivelul inimii. Primii care au făcut-o să se gândească la o carieră prin care îi putea ajuta pe alţii.

Annie se desprinde din mreaja amintirilor şi revine la realitate, la urechea ascultătoare a lui Jeremiah.

— Număram zilele până la pensionarea lor. Mama s-a apucat de pictat, iar tata s-a apucat de citit. Iar eu

le trimiteam vopsele şi cărţi, orice, ca să-i încurajez. îmi plăcea să le văd mâinile odih- nindu-se. Atingând lucruri nepătate de război.

Ale cui sunt vaniile?

Inspiră adânc.

— Dar în ultima vreme ... a devenit ciudat. Călătoresc foarte des în Florida, iar tata spune că este muncă de consultanţă, dar nu-mi dă niciodată detalii.

Când l-a întrebat, el a încercat să explice, dar conversaţia a lăsat-o cu mai multe întrebări decât răspunsuri. *Este ... un proiect important. Ceva ce trebuie să fac. Semnal- Ann. Ceva ce trebuie să îndrept.* El o numeşte cu porecla din copilărie, inventată atunci când ea juca *semnalizatorul* pe barca lui.

Ea continuă.

— Acolo sunt acum. Altfel, sunt sigură că ar fi venit să-l vadă pe Bob până acum. Sau cei puţin ... mama ar fi făcut-o. Ea se străduieşte să reducă distanţa dintre tata şi Bob. Tot ea este cea care m-a trimis să stau cu Bob în vara aceea. Nu cred că tata ar fi făcut asta. Dar mama şi Bob au ţinut legătura de-a lungul anilor şi când Bob şi-a pierdut soţia ... Annie clatină din cap. îşi aminteşte cum s-a instalat o negură în casa lor. Tata era departe, iar ea şi mama stăteau citind necrologul Evei Bliss în ziar. Cred că mama intuia că eu şi Bob aveam nevoie unul de altul în vara aceea.

— Mama ta pare înţeleaptă, spune Jeremiah. Vorbeşti des cu părinţii tăi?

— Da. l-am sunat imediat ce am aflat ce s-a întâmplat cu Bob. Ar trebui să se întoarcă acasă în următoarele zile, iar mama speră să-l convingă pe tata să vină aici, să-l viziteze pe Bob. Anrue i-a sunat cu veşti de la spital ori de câte ori apărea vreo noutate în starea lui Bob, dar din păcate nu au fost prea multe schimbări. Suntem o familie ciudată. Eu le trimit în continuare vopsele şi cărţi. Ei continuă să meargă în Florida pentru consultanţă cu privire la ei ştiu ce.

Annie ridică din umeri, timidă.

— Oricum, am răspuns la multe alte întrebări, nu numai la cea pusă de tine. Cred că am simţit de mica faptul că marea îi duce pe oameni departe. A intrat în mine această

teamă, până când a devenit parte din mine, ca sângele din vene.

— Aşa se întâmplă uneori, spune Jeremiah.

Armie aşteaptă, sperând, rugându-se ca el să continue. Şi pare că este gata să o facă. Dar tot ce încearcă să se dezlănţuie acolo se loveşte de Marele Zid al lui Jeremiah şi se prăbuşeşte înapoi în umbră.

în noaptea aceea, la mult timp după ce Claudette Coli***’ ş< Clark Gabie şi-au jucat ultima scenă triumfătoare pe ecran şi luminile decorative au fost stinse, cei doi vâslesc împreună spre casă. în barca aceea mică, pot să se apropie mai mult de ţărm decât de obicei şi trec pe lângă insula Everlea. Annie vrea să arunce o privire doar pentru a vedea dacă poate zări vreun semn de Ia Sully, îngrijorată fiind pentru modul în care femeia ieşise brusc din *Lm cambuză.* Dar casa este întunecată, insula tăcută.

Dincolo de întinderea îngustă a mării, insula lui Ed este îa fel de întunecată. Trecând pe sub un copac pletos care-şi lasă ramurile deasupra mării, de pe proprietatea lui Sully, o licărire de lumină argintie se observă în întuneric. Lumina lunii se reflectă în ceva metalic.

Armie arată spre ea, cu o privire întrebătoare către Jeremiah. El vâsleşte mai aproape şi, în timp ce trec pe dedesubtul ei, ea vede un candelabru din tacâmuri de argint, agăţat în copac. Tacâmurile sunt de bună calitate, victoriene – probabil cele cărora Sully dorea să le găsească un scop mai bun după încercările ei de coacere a biscuiţilor. Filigrane delicate se răsucesc pe măsură ce se ridică o briză, legănând furculiţe şi linguri de toate dimensiunile, până când acestea emit o simfonie de argint, ce traversează întinsul mării înspre vest ... chiar până la insula lui Ed.

O siluetă înaltă se mişcă printre copacii înalţi de pe plaja lui stâncoasă. Annie îşi ţine respiraţia, nevrând să perturbe tot ce se întâmplă aici. Silueta se apleacă şi ridică ceva. Mişcă obiectul până când ... iată!

Lumina lui străluceşte din nou. El o reglează, îndreptând-o chiar către direcţia de unde vin sunetele metalice, dinspre Sully. Şi acolo, în vechea casă victoriană, Annie ar putea jura că vede o perdea la una dintre ferestrele de la etaj care se dă la o parte ... şi rămâne trasă.

Annie îi face semn lui Jeremiah. Cât de liniştit poate, el vâsleşte. Alunecând departe de acest vals de lumină, vânt şi muzică,

departe de orice altceva încolţeşte între cele două insule.

IULIE 1950

Mareele din Anse! sunt unele dintre cele mai mari din lume. De două ori pe zi ele ridică apa cu 4 metri deasupra marcajului şi o retrag din nou pentru a dezvălui un peisaj ascuns. Pietrele vin şi ele în aceeaşi cadenţă a fluxului şi refluxului. Când un oraş din ţară este fascinat de Cuvinte, vine un nou flux de cutii. Jim le transferă în şopronul din spatele oficiului poştal, iar Robert şi iubita şi curajoasa lui soţie le transportă pe barcă şi apoi pe insulă, urcând poteca îngustă.

De ani de zile acesta a fost cursul lor. Luni de zile fără niaun pachet, apoi iar un aflux de pachete, care încetineşte până ajunge o mică scurgere. Apoi încă o pauză. Bob şi Eva le pun în straturi, viaţă peste viaţă, până când pietrele se termină. Şi apoi aşteaptă.

într-o astfel de pauză, la patru ani după ce poezia a fost publicată pentru prima dată, Bob pune jos mistria şi le însoţeşte pe mama şi pe Eva la festivalul Zilei Independenţei, în oraş.

Ansel-by-the-Sea a ştiut întotdeauna să lucreze din greu, să se odihnească bine şi să sărbătorească cu chef. Dar, de când cu războiul, această sărbătoare a căpătat tente extreme. Melancolie amestecată cu veselie. Ziua începe şi se încheie cu o rugăciune, urmată de un moment de reculegere când sunt amintiţi fiii căzuţi

ai ţării. Şi între aceste două momente ... oh, cum sărbătoresc libertatea care nu Ie fusese promisă, libertatea pe care se întrebaseră dacă o vor pierde! Sărbătoarea lor pare a fi întocmai ca lumina unor artificii care ard cu fervoare din ce în ce mai mare, până seara.

Piaţa oraşului este împodobită cu steaguri şi voaluri roşii, albe şi albastre. Trupa liceului – dacă şapte copii cu instrumente vechi ar putea fi numiţi trupă – cântă în foişor. Melodiile patriotice îi fac pe oameni să-şi desfacă pungile şi să ofere bani pentru licitaţia de plăcinte. După picnic, în timpul căruia toată lumea gustă din plăcintele celorlalţi# anseliţii se întind pe păturile de picnic la soare, aşteptând punctul culminant al zilei – cursele pe lăzi.

Toată lumea se aliniază pe ţărm, de la Debarcaderul lui Joe până la docul lui Mei. înşirate de la un capăt la altul, se văd lăzile de homari, prinse între ele, plutind pe suprafaţa apei îngheţate a oceanului, aşteptând ca bărbaţii să treacă peste ele ca şi cum ar fi frunze de nuferi, provocându-i să ajungă de la un debarcader la altul într-un timp record.

Primarul deschide evenimentul, invitând pe „oricine este suficient de curajos printre voi" să accepte provocarea de a traversa pe lăzi. O linişte mare se lasă peste mulţime în timp ce toţi îl aşteaptă pe inevitabilul Melvin Buck.

Omul păşeşte înainte, cu şapca lui de baseball roşu cu alb, privind la mulţime ca un interpret care urcă pe scena pentru care a fost făcut.

— Bine, bine. Obligaţi-mă, de ce nu? încep eu primul!

Un chicotit se aude în mulţime. Melvin începe întotdeauna primul. în pantalonii iui scurţi şi cu cămaşa în dungi, cu nasturi se îndreaptă spre debarcader, se apropie de margine şi îşi ţine braţele peste cap ca un olimpic care se întinde.

— Pe locuri, fiţi gata ... start! spune primarul Boone, ţinând sus ceasul său de buzunar, din aur.

Şi Melvin a plecat, clătinându-se în stânga şi în dreapta, în timp

ce lăzile fac tot posibilul să-l facă să cadă în apă. Trece de

jumătatea traseului, apoi de încă două lăzi, dar se dezechilibrează şi cade în apă, ridicându-se cu un strigăt victorios.

— luhuuu! Două lăzi mai mult ca anul trecut!

Nimeni nu-i poate spune lui Melvin că a pierdut, dar cineva ii strigă că, în acest ritm, va ajunge ia sfârşitul cursei peste doisprezece ani.

— Voi fi aici peste doisprezece ani! strigă Melvin, în timp ce urcă scara de la capătul debarcaderului.

Mai multi bărbaţi încearcă să traverseze, majoritatea aproape ajungând la final, iar Tall Reuben reuşeşte într-un timp record.

— Acesta este timpul pe care trebuie să-l învingeţi, oameni buni! Primarul încearcă să ţină braţul lui Reuben în aer, dar braţul lui întins complet nu reuşeşte decât să îl ridice pe *al* lui Reuben la jumătate, undeva deasupra capului primarului. Reuben străluceşte de bucurie, roşu la faţă, agitându-şi picioarele.

Eva se întoarce spre Robert, privindu-l cu speranţă.

— Ai de gând să încerci, marinarule?

El ridică o sprânceană spre ea.

— Nici nu mă gândesc.

Ultima dată când a concurat a fost provocat de Roy şi a aflat atunci că oceanul este mult mai rece când ai şi audienţă, mai neiertător atunci când tot oraşul urmăreşte eşecul cuiva de a rămâne în poziţie verticală.

— Maxwell Yost! strigă unul dintre tinerii din mulţime. El tot repetă numele şi reuşeşte să convingă doi sau trei dintre prietenii lui zgomotoşi să se alăture scandării.

— Maxwell Yost! Maxwell Yost! Maxwell Yost!

Este numele domnului Max, cel mai bătrân din oraş. în vârstă de nouăzeci şi şapte de ani, Maxwell se agită din scaunul lui cu rotile.

— Vă aud, vă aud! Lăsaţi-l pe bătrânul Maxwell să încerce.

îşi ridică bastonul – un cadou de ia *Boston Post* dăruit celui mai bătrân cetăţean al oraşului. Deşi au fost câteva sute astfel de bastoane în Noua Anglie, le-a fost greu să treacă întregul nume

Ansel-by-the-Sea pe plăcuţa de alamă a acestui baston. Dar literele înghesuite nu-l deranjează pe domnul Max, care pune bastonul înapoi în poală, în. timp ce băieţii continuă să-i strige numele ca să dea o şansă cursei cu lăzi.

Supărarea creşte în Robert. Ştie că această glumă, ca cel mai în vârstă dintre ei să încerce cursa periculoasă a lăzilor alunecoase, este menită să fie distractivă. Dar chiar aşa? Acum optzeci şi şase de ani, aproape în ziua aceasta, domnul Max era tânărul Max. băiatul baterist de unsprezece ani care îşi lăsase instrumentul deoparte şi manevrase un tun la Gettysburg când a fost chemat. Nu merită mai mult respect de atât?

Robert dă drumul mâinii Evei, iar ea îi aruncă o privire întrebătoare, conspirativă.

— Du-te să-i înveţi minte!

Cu un mers lent, se duce la debarcaderul lui Mei şi, pe drum, trece pe lângă domnul Max.

Se apleacă la urechea bărbatului şi spune:

— Asta e pentru Gettysburg.

— Bine zis! strigă domnul Max. Faceţi loc tânărului Bob!

Robert zâmbeşte auzindu-şi numele. întregul oraş a început să-l numească aşa cum îi spunea Roy. Se simte bine. Şi este frumos că şi domnul Max îi spune că este tânăr, pentru că el nu se mai simte chiar atât de tânăr. Are doar douăzeci şi trei de ani, dar i se pare că a trăit zece vieţi în ultimii cinci ani.

La indicaţia primarului, îşi sprijină mâinile pe unul dintre genunchi, cu piciorul întins.

— Această cursă este pentru domnul Max! ţipă el şi tot oraşul izbucneşte. Domnul Max radiază, ridicându-şi bastonul în aer.

Lăzile se unduiesc ca un şarpe în apă, provocându-l să traverseze.

— Pe locuri, fiţi gata, start!

Cu un salt şi o stropire, a început alergarea. Sare din ladă în ladă, marea încercând să-i înghită picioarele la fiecare impact. Arthur vâsleşte de la distanţă, gata să îi întindă o vâslă dacă

aluneca şi cade, însă jocul complicat al vitezei şi al muşchilor îi poartă ca în zbor.

Respiraţia i se înteţeşte şi faţa îi este deja udă de apa oceanului – mai are şase lăzi până la sfârşit. Cinci lăzi. Patru, trei ...

Piciorul lui atinge penultima ladă, iar gândul victoriei deja îl animă. Dar, la fel de repede, un val rece se ridică să-l smulgă înapoi, lada se înclină dorind parcă să-l azvârle în apă. Alergarea tui este rapidă şi încrâncenată. Se gândeşte la domnul Max şi la acea afurisită ultimă ladă şi, într-o sforţare de sfidare a gravitaţiei, îşi trage piciorul din apă şi îl pune ferm pe ultima ladă, după care se prăbuşeşte cu capul înainte pe platforma de la Debarcaderul lui Joe. Linia de sosire.

Jim îl bate pe spate şi îi spune ceva care este înăbuşit de propriul său puls care-i bate în urechi şi de mulţimea care ovaţionează de pe ţărm. Jim apucă încheietura mâinii lui Robert şi o ridică în aer.

— Un nou record!

Trupa face zgomote de victorie la distanţă, iar oamenii se adună pentru a-i strânge mâna, pentru a-l bate pe umăr. Nu avea nevoie de asta.

- A fost domnul Max, spune el, cu faţa arzând, privind cu alean spre piaţa oraşului, care este complet goală. Ce n-ar da să dispară acolo! Este pentru domnul Max, spune el, plecând privirea.

— Dom-nul Max! Dom-nul Max!

Acelaşi trio dinainte, tinerii puşi pe şotii care vor să stârnească iarăşi o scenă. îl ridică pe Robert pe umeri ca sa-l poarte prin mulţime.

— Pentru domnul Max!

Şi apoi se opresc brusc. Mulţimea tace.

Robert se întinde să vadă ce s-a întâmplat, dar soarele îl orbeşte. Ridică o mână pentru a-şi proteja ochii şi vede o femeie într-o rochie neagră, simplă, care se îndreaptă spre el – arătând cu degetul spre

el. Nu a văzut-o niciodată în viaţa lui. Şi totuşi,

simpla ei vedere îi provoacă un sentiment de parcă ar fi străbătut de un şoc electric – are senzaţia că o cunoaşte.

Băieţii care îl ţin pe umeri au rămas cu gura căscată, stânjeniţi în faţa acestei figuri nepământene apărute din senin,

— Tu eşti! spune ea.

Femeia iese în evidenţă – ochi albaştri ca de gheaţă, privindu-t direct în ochi, sau privind chiar prin el. Chipul ei nu-i trădează vârsta. Cercurile de sub ochi arată că a trăit mai mult decât el, multe lumi mai mult, deşi nu poate avea mult mai mult de treizeci de ani. Părul întunecat îi cade pe umeri lung, într-o coadă împletită.

Robert sare din lectica sa nedorită, aterizează pe pământ şi simte o barieră. Ca şi cum, dacă ar trece-o, va depăşi o limită de unde nu va mai putea reveni.

însă femeia este cea care traversează bariera. Nu încetează să-l privească în ochi.

__ Tu ... eşti un om bun. Vorbirea ei este cumpătată. Ca şi cum ar străbate dintr-un ţinut îndepărtat, direct din patria ei-de undeva din Europa, după accent – cuvintele rostite poartă în ele o convingere de neclintit, consolidată parcă de marea distanţă dintre locul unde s-au născut şi până aici şi acum.

Robert ar trebui să se împotrivească. Ea nu ştie. El nu este un om bun. Dar vocea ei e vehementă. Eva este lângă el acum. Şi-a strecurat mâna în a lui şi amândoi stau nemişcaţi, simţind că se întâmplă ceva important – deşi nimeni nu ştie ce.

Ansei, cel puţin, tace.

Femeia ridică o mână spre faţa lui *şi* începe să tremure când îl atinge.

— Om bun, spune ea din nou.

Ochii ei par să vadă universuri în care el zăreşte doar o clipă şi să reflecte o durere nemăsurată din inimă. Cu cealaltă mână, ea face acelaşi lucru cu Eva, atingerea ei este încărcată de convingere.

— Oameni buni.

Ate cui sunt valurile?

El îşi pleacă privirea. Singurul cadou pe care îl poate oferi unei astfel **de persoane este adevărul.**

— Doamnă, **îmi pare rău. Nu cred că sunt cine credeţi că sunt.**

Dar ea nu ascultă. Faţa ei, marmorată până acum, se **schimbă** într-un zâmbet trist în timp ceîşi retrage mâinile.

Femeia murmură apoi cuvinte indescifrabile. La început, el crede că aşa vorbeşte ea, că este durerea din vocea ei. Dar apoi – cuvânt cu cuvânt -îşi dă seama că a alunecat în altă limbă. Germană, dacă nu se înşală. O limbă pe care puţini îndrăznesc să o vorbească în America, atât de prudenţi sunt oamenii după război şi după evadarea a trei prizonieri de război germani chiar aici, în Maine. Nimeni nu va uita prea curând panica acelei vânători de oameni prin North Woods.

El prinde câteva cuvinte pe care le cunoaşte: Danfce—mulţumesc! Leben-viaţă. Şi cele două cuvinte care fac întregul oraş să îşi ţină respiraţia – *Auschwitz. Stutthoff.* Au auzit povestiri din aceste tabere de concentrare. S-au îndurerat la aflarea atrodtăţi- lor. Dar nu s-au aşteptat niciodată ca cineva să vină chiar la uşa lor şi să vorbească de aceste lucruri.

Eva îşi înclină capul înspre ca ca să audă mai bine. Nu are prea multe ocazii să-şi folosească abilităţile lingvistice în Ansei, dar acum o face.

— Ocean, spune ea. Era în ocean şi...

Femeia desluşeşte faptul că Eva traduce şi începe să vorbească cu însufleţire. Fusese închisă la Auschwitz. A fost eliberată, dar nu avea casă. Fugea spre America, spre o viaţă nouă ... dar barca ... era cât pe ce să se scufunde. Era pe o barcă de salvare ...

Respiraţia lui Robert se înteţeşte. Cunoaşte restul poveştii. 1 s-a spus pe când era în pântecele gri al navei de război. Ar putea fi această femeie... ? îl caută în mulţime pe Arthur, dar nu-l vede, însă o vede pe mama Iui în mulţimea din jur, făcând ochii mari.

Eva continuă:

— Apa era rece şi aproape că se înecase şi ea şi... copiii ei?

Amanda Dykes

Femeia îşi duce mâna spre sol, indicând înălţimea unui copil. Apoi dâ din cap.

/a. /a. *T^reii Ridică* trei degete.

Dar ceva este greşit. Fuseseră doi copii cu femeia salvată de Roy, nu trei. Cu toate acestea, femeia vorbeşte mai departe, vocea *ei fiind afectată de* pasiune în timp ce arată spre Robert. Face o pauză, inspiră printre tremurători, clatină din cap şi îşi strânge buzele. *Ochii i se* umplu de lacrimi şi dă din cap spre Robert.

— *Gut.* Om bun.

Robert o priveşte direct în faţă.

— Acela ... a fost fratele meu, spune el cât de blând poate, făcând ochii mari, dorind ca ea să înţeleagă.

Ea nu cunoaşte soarta fratelui său după plecarea ei de pe distrugător. Şi ea *a* trecutprin multă durere, îşi dă seama.

— Geamănul meu, nu eu. îşi înconjoară faţa şi îşi încrucişează mâinile peste ea.

— *Nein,* spune ea.

— Fratele meu, spune el şi o priveşte cu înţeles pe Eva.

— *Bruder,* şopteşte ea.

— *Mein Bruder,* spune Robert. El a fost un om foarte bun.

La stânga lui, vede că mama lui s-a apropiat de ei, o lacrimă alunecându-i pe obraz. Femeia se uită lung, pană în punctul în care o undă de căldură ciupeşte parcă gâtul lui Robert.

în cele din urmă, femeia îşi pleacă privirea şi scotoceşte în poşetă, o geantă de mână maro, uzată, cu un mâner de lemn, acolo unde odată fuseseră două mânere. Scoate o hârtie, o desface şi i-o întinde. Este o tăietură din TIME.

— Tu, spune ea, arătând mai întâi spre ei, apoi spre imagine. *Tu ...* eşti un om bun. închide ochii pentru a-şi aminti ceva cea repetat de foarte multe ori. Domnul Robert Bliss.

Respiraţia lui devine agitată. Este ca şi cum cineva ar fi dezlănţuit un întreg ocean în jurul lui şi acesta se adună într-un vârtej şi se retrage, lăsându-l expus.

Niciun **suflet nu mişcă. Aruncă o privire rapidă în jur ş> vede** că şi copiii **care s-au urcat pe schelele de lemn de pe docuri sunt la tel de încremeniţi ca şi adulţii – şi cei care plutesc în bărci, şi** cei adunaţi în **jurul lor.**

Eva rupe tăcerea cu câteva cuvinte rostite blând, transformând limba germană într-o limbă melodică, construind încrederea între ea şi această femeie, cuvânt cu cuvânt.

— Vino, spune în cele din urmă Eva, zâmbind şi punând un braţ în jurul umărului femeii. Robert, Savannah, aceasta este doamna Liesl Rosen. Avem nişte lucruri de aflat unii de la alţii.

Ale cui sunt valurile?

26
r

Magia căldurii Evei, alinarea dată de plăcinta cu crustă aurie, umplută cu afine sălbatice şi rubarbă, dăruită de doamna Crockett, uralele care se aud din fundal şi bătaia bâtei de basebal! care vine de la jocul care se încinsese pe teren – toate acestea o înveşmânta pe Liesl Rosen cu o mantie de speranţă, pe care ea o acceptă senină, stând la picioarele statuii lui Josef Krause.

Limba ei engleză este mai bună decât părea la început şi, cu ajutorul ocazional al Evei, aceasta îşi spune povestea.

Le povesteşte cum, la douăzeci şi cinci de ani, a ajuns împreună cu soţul ei şi cei doi copii ai lor într-un lagăr de concentrare din Polonia. Cum, înghesuiţi în barăci, având drept podea pământul gol, au dormit toţi patru într-un pat construit pentru o singură persoană. Cum erau mereu flămânzi, cum mâinile şi picioarele le erau atât de reci încât nu mai puteau să le simtă, cum prin acoperiş se scurgea apă atât de rece încât uneori se trezeau cu un strat de gheaţă sub picioare – dar abia dacă observau, pentru că oricum, întreaga noapte, frigul Ie era singura

înveli- toare. Dar rămăseseră împreună şi ştiau că asta era un miracol.

După un timp, torţionarii lor i-au despărţit pe bărbaţi de femei, izolându-i în barăci diferite. Liesl simţise cum ceva începea să se destrame în sufletul ei – un tremur pe care nu putea să-l oprească. O durere adâncă din suflet îi spunea că vor urma

copiii et, pentru că auzise poveşti despre alte tabere în care copii» au fost exterminaţi, deoarece nu erau de niciun folos în lagărele de muncă silnică.

— Nu erau de niciun folos, repetă Liesl cuvintele tn şoaptă. De parcă nu ar fi ei chiar păstrătorii vieţii...

Şi, în curând, copiii au fost luaţi, dar păreau să fie în siguranţă, cel puţin deocamdată, intr-un sector nou pentru copii. Zile în şir, ea şi Luka, soţul ei, abia de se vedeau – el muncea în carieră, scoţând pietre din pământ, iar ea, în fabrica de muniţii, cu sufletul făcut fărâme îa gândul muncii pe care era pusă o facă, la gândul că gloanţele acelea vor pune capăt unor vieţi.

Exista un singur colţ din univers unde se puteau întâlni după-amiaza, târziu. După ce plecau gardienii care făceau turul, era suficient timp încât Liesl să-şi poată atinge degetul mic de degetul mare al lui Luka, când treceau unul pe lângă altul. Sau uneori – rareori, o dată la mult, mult timp – rămâneau puţin mai mult împreună, ascunşi de un perete de saci de nisip.

Când au venit ploile binecuvântate de iarnă ele au ţinut gardienii mai mult la depărtare, făcând ca peretele cu saci de nisip să fie mai mare, şi dându-le astfel un pic mai mult răgaz împreună.

în unele zile, ea venea purtând vânătăi şi urme de lovituri primite la fabrică – şi să-i explice de unde erau nu ar fi făcut decât să mărească suferinţa provocată de supraveghetorii ei. Aşa că Luka îşi trecea degetele cât de blând putea peste rănile ei, ca un vaiet tăcut, ochii lui cenuşii umplându-se de lacrimi. Şi îi şoptea, cu voce aspră, la gândul nedreptăţii: *Eines iages, Liesl.* într-o zi, Liesl.

Ştia ce voia el să spună ... că vor scăpa de această viaţă, cândva. Că vor avea o viaţă mai bună. Un loc unde

Ale cui sunt valurile?

să poată respira. Unde soarele nu stătea ascuns ani la rând şi unde mâinile lor puteau lucra pământul pentru a creşte lucruri, nu a distruge lucrurile.

Eines tages. Prin aceste două cuvinte şi prin speranţa neînduplecată ce se citea în durerea ochilor lui întunecaţi, omul spunea mal mult decât ar fi putut spune toţi povestitorii din toată lumea, laolaltă.

Nu peste mult timp, ea şi-a dat seama că o viaţă nouă creştea în ea – viaţă, acolo, în acel loc al morţii. într-una dintre după-amiezele petrecute împreună, ea luă mâna soţului ei şi o aşeză pe abdomenul ei concav, care în întunecimea lui ascundea acest mare secret. Cu obrajii înroşiţi ca o mireasă tânără şi cu magia pe care o simţea prinzând viaţă şi scânteind în aerul dintre ei, ea îi şopti strigătul lui de luptă înapoi: *Eines tages, Luka.*

Surâsul ei a spus restul, iar zâmbetul lui larg a fost ca şi cum cineva i-ar fi redat tinereţea. Şi viaţa împreună cu ea. *Ja,* spusese el şi îi strânse mâna. *Ja, Liesl.* Vocea lui era profundă şi plină, în duda uscăciunii ei.

Şi apoi venise vremea marşului către moarte. Zvonurile despre invadarea forţelor sovietice au adus speranţă şi disperare laolaltă, într-o lupta pentru viaţă. Sovieticii i-ar putea elibera! Dar germanii şi-au pus în gând să-i înşele pe sovietici, să-i trimită pe prizonieri la moarte înainte ca libertatea să aibă o şansă. Şi exact aşa au făcut.

— A fost ceva ...

Vocea lui Liesl aici, în piaţa oraşului, spunând povestea la umbra statuii lui Josef, compatriotul ei, pare chinuită. La fel şi ochii ei. Femeia clatină din cap.

— ... ce nu pot să exprim, spune ea, accentul ei încercând să lege engleza de care este capabilă într-o poezie tragică. Ne-au pornit într-un marş al morţii, în plină iarnă, până la stâncile Mării Baltice. Ne împingeau de pe marginea stâncilor... şi apoi ne împuşcau. îşi ridică mâna pentru a-şi acoperi gura şi a înăbuşi un strigăt.

Eva întinde mâna peste masă şi ia mâna liberă a lui Liesl într-a ei.

— Nu trebuie să ne spui, spune ea încet.

Liesl stă nemişcată în timp ce încearcă să îşi revină, apoi inspiră adânc.

- Vă voi spune ce este necesar, zice ea, pentru că este încă un miracol.

Ale cur nurtl valurile?

Ea continuă să vorbească despre cum, deşi copiii ei erau cu ea, nit l-au putut găsi pe Luka în grupul celorlalţi. Dar îi putea auzi vocea în inimă, indemnând-o să continue cu aceste două cuvinte. *Eines* tages. *Eines tages. într-o zi.* Ştia deja că erau sortiţi mortii dar, pe măsură ce acea realitate se adâncea în inima ei, ceva $-a întâmplat.

Libertatea.

— Nu mai aveam nimic de pierdut, a spus ea. Şi astfel, lanţurile mele ... s-au rupt. Nu am mai simţit nicio teamă. Nimic în afară de ... de ... – îşi apasă un pumn pe piept, peste inimă – *un foc.* Să încerc, pentru ultima oară.

S-a desprins de ceilalţi înainte ca să fie obligaţi să sară de pe stânci.

Ţinând strâns mâinile celor doi copii ai ei, s-a ascuns după un copac şi s-a lipit de el. Copiii tremurau, unui dintre ei scâncea, dar ea i-a tras aproape, rugându-se să găsească o cale. Rugându-se la Dumnezeul care a despărţit marea odată, rugându-se ca El să facă din nou imposibilul şi să-i salveze.

Când a deschis ochii, a văzut o cărare printre copacii din faţa ei. Paşii se apropiau din spatele lor.

— Repede, iubiţii mei, a spus ea, trăgându-şi copiii spre acea cărare.

Era ca un fel de scară, dar care cu greu ar fi putut fi numită aşa, din pricina treptelor ei rustice, făcute din stâncă şi lemn vechi, încastrat în pământ. La capătul ei era o umilă colibă de pescar. Paşii se apropiau. Le-a şoptit copiilor ei să se adăpostească în spatele cabanei şi să nu iasă, indiferent ce ar fi auzit. Iar dacă ea nu venea după ei până dimineaţa, ei trebuiau să „fie iuţi şi să se furişeze ca vulpile" şi să continue să meargă pe lângă stânci spre vest, până când aveau să găsească o casă.

Cu un ochi asupra lor şi unul către marginea copacilor, şi-a dat seama că trebuie să iasă înaintea gardianului care venea spre ea, ca nu cumva acesta să-i vadă pe copii înainte ca ei să ajungă în siguranţă.

Aşa a şi făcut. El a prins-o brusc de încheietura mâinii şi nu a *vrut să* o privească în ochi, deşi ochii ei îi căutau privirea. Şi când în sfârşit s-a uitat ia ea ... ceea ce Lies) a văzut în ochii iui ¡-a dezlănţuit în inimă o durere adâncă şi o teamă cumplită, care i-au tăiat respiraţia. Bărbatul – băiatul, căci era mai mult un băiat – abia gustase din viaţă şi tot ce ştia era să omoare. Ea văzuse asta în ochii iui. Răceala. Pâlpâirea disperării.

— Te *rog! Nu trebuie să* faci asta, îi spusese ea cu voce joasă, dar puternică. înveşmântată într-o pace pe care nu o putea explica.

EI se uită în altă parte. Spre mare. Apoi peste umăr, spre masacrul *pe care îl lăsase* dincolo de copaci.

— Asta-i tot ce ştiu să fac, tună vocea lui.

A eliberat-o din strânsoare şi a lovit-o cu patul puştii. Ea a căzut Ia pământ. Apoi s-a târât mai în spate, departe de apropierea cizmelor lui negre care măcinau pietrişul.

Deodată simţi cum pământul cedează sub ea, o mică avalanşă de pietriş căzu pe faleză. în curând avea să urmeze şi ea. Acolo, în genunchi, cu braţele pe pământul rece, a înălţat o rugăciune de eliberare. O rugăciune fără cuvinte, rostită doar prin plâns, gân- dindu-se la copiii ei. *Cruţă-i, Doamne! Fie ca ei să nu mă găsească, să nu trăiască cu acea imagine în mintea lor. Apără-i, Doamne!* Şi-a pus o mână pe abdomen, pentru a-şi apăra copilul nenăscut-disperată. Şi apoi şi-a ridicat privirea.

Soldatul a privi t-o. Gura îi era schimonosită. Şi apoi ea şi-a dat seama. Avea de gând să o omoare. Să o împingă în mare, apoi să o împuşte ca să se asigure că e moartă. La fel ca pe ceilalţi.

El s-a aplecat, a întins o palmă spre faţa ei ca şi când ar fi vrut să o împingă. O singură lacrimă se prelingea pe obrazul ei, căzând şi stropind o piatră cenuşie Ia fel de mare precum capul ei şi lăsă în urmă-i o pată neagră.

Tânărul îi puse o mână pe ceafă. O lăsă să rămână acolo o clipă – o binecuvântare ... sau o condamnare Ia moarte. în el se

dădea o luptă. Oare era o viaţă care merita cruţată? Sau era şi ea

doar un parazit, aşa cum fusese învăţat să creadă? Stând aşa, cu mâna pe capul ei, om lângă om, bărbatul nu ştia ce să facă.

Şi apoi, intr-o izbucnire de forţă, ei a lovit-o cu capul de stâncă— şi totul a devenit negru.

Captivat, prins în povestea ei, chiar acolo pe stâncile Balticii, odată cu ea, Robert nu-şi poate lua ochii de la Liesl. Nici Eva nu poate. Capul mamei lui este plecat, fiinţa ei cuprinsă de disperare şi lacrimi.

— Dar dumneata ... te-ai trezit?! Acesta a fost miracolul tău ... spune Robert după o vreme. Femeia este aici, aşezată în faţa lor, la urma urmei. Clatină din cap mirat. Este un miracol, doamnă Rosen, că aţi supravieţuit acelui marş al morţii, căderii ... şi aţi putut – icrtaţi-mă că am presupus deja asta – să scăpaţi împreună cu copiii.

Chipul lui Liesl se luminează, toate umbrele sunt alungate.

— *ja!* Un miracol pentru care îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi. Dar acesta nu este miracolul despre care am venit să vă spun. într-adevăr, m-am trezit. Era umed şi frig şi eram acoperită de un strat subţire de nisip. Era prima rază de lumină a zilei următoare şi m-am trezit cu două umbre care blocau soarele – copiii mei, murmurându-şi propriile rugăciuni, lipindu-se strâns de mine. întreaga mea fiinţă era amorţită şi, pe măsură ce am început să mă mişc, fiecare bucăţică din mine a început să mă doară. Căzusem de la mare distanţă – şi eram rănită pe tot trupul, zgârieturile noi erau răspândite peste vechile mele cicatrici, ca o ţesătură. Dar – şi încă nu-mi vine să cred – nu am fost împuşcată. Băiatul acela ... inima mea încă se frânge gândindu-mă la el. Sper, pentru el, că întunericul nu va câştiga. în el s-a dat o luptă. Deşi el m-a aruncat în mare ... nu m-a împuşcat. Vreau să cred că o urmă de lumină a rămas în el. Şi mă rog ca acea lumină din el să învingă.

Eva strânge mâna lui Liesl şi îşi şterge repede o lacrimă de sub ochi, cu mâna liberă.

— Este atâta bunătate în inima ta!

— Aş vrea să fie aşa, spune Liest. Dar adevărul este că nu m-am simţit aşa mult timp după aceea. Să te privească în ochi cineva şi să decidă că eşti un nimic – un ciumat care trebuie zdrobit-este groaznic. Mult timp după aceea am bâjbâit în întuneric.

Clatină uşor din cap, ca şi când ar vrea să-şi amintească povestea şi continuă:

— Eu şi copiii mei ne-am croit drum prin pădurile Poloniei, supravieţuind cum am putut. Ţinutul era însufleţit de veştile despre victorie, care veneau din Europa. Nu era sfârşitul războiului, dar era sfârşitul acestuia în partea noastră de lume, cel puţin, începutul speranţei pentru restul lumii. Am fost întâmpinaţi cu bunătate, suficientă pentru a ne ajuta să găsim o cale de a pleca în America. Luka avea aici o soră şi am visat să venim cândva la ea. Dacă ar fi vreodată să-mi regăsesc soţul, dacă el a supravieţuit din întâmplare, aici ar fi locul. Am muncit şi am economisit şi apoi am primit veste de la sora lui Luka, ne-a trimis bani sa ne urcăm pe o navă care să ne ducă peste Atlantic, la câteva luni după ... după ... întâmplarea cu stânca.

— Pornită spre New York, spune Robert...

Există o amintire legată de aceste cuvinte, un ecou al poveştii lui Arthur despre salvarea de la miezul nopţii. Se ridică, aplecân- du-se pentru a auzi mai bine.

Lies! încuviinţează din cap.

— Când am plecat pe ocean în acea noapte, nu aveam nicio speranţă. Copiii mei şi cu mine – toţi trei, pentru că bebeluşul meu era încă în viaţă – ne-am agăţat de acea plută de salvare şi am continuat să sperăm. Mi-au salvat copiii, dar nu s-au putut întoarce după mine. Dar atunci, când totul părea pierdut, a

apărut fratele tău. Când i-am văzut mâna în tinzând u-se după mine ...

Vocea ei este sufocată de amintire, ochii roşii de lacrimi. Inspiră adânc, tremură.

— Deodată, era ca şi cum eram din nou pe acea stâncă. 0 mână se îndrepta spre mine. Dar nu am văzut chipul unui soldat

Ale cui sunt valurile?

[1] UCJgaş, nici un *bărbat care* să *mă* lovească precum un parazit. Era *l un chip a)* bunătăţii. *Un* bărbat care intrase în valuri când nu *ar fi I trebuit. Să-şi rişte* viaţa pentru a mea.

I Chipul îndurerat al mamei lor trădează un sentiment de mân-

Îndrie pe care şi Robert îl simte adânc în inima lui. El aproape că uită să *respire. Cu ochii* minţii, vede imaginile unei alte nopţi întunecate derulându-se. II vede pe fratele Iui cum atârnă pe

I marginea prapăstiei, agăţându-se de viaţă – vede chinul de pe *I faţa iui când Robert îl* trage sus, în siguranţă. Ecouri de regret | şi, suprapuse peste aceasta, imagini noi cu Roy răscumpărând *I* cicatriciie acestei femei, prin singurul lucru *pe care* l-a avut de *I* oferit; curajul.

Liesl netezeşte cu mâna articolul din TIME de *pe masa de pic-* I nic la care sunt aşezaţi.

— Am venit în cele din urmă la sora soţului meu, în *New* Hampshire. O fermă mică. Ştiţi ce creştem?

Pe chipul ei se aşterne un zâmbet copilăresc, de parcă ar fi pe caie să dezvăluie că sunt păzitorii soarelui sau că semăna aur şi culeg din belşug. Se apieacă şi şopteşte cu atâta uimire:

— Porumb! Creştem ceva care dă *viaţă.* Copiii mei sunt sănătoşi acum. Nu sunt... îşi ridică mâna în aer, căutând cuvântul. Nu sunt *oysgedart.*

Robert se uită ia Eva, al cărei chip trădează nedumerirea.

Liesi râde.

— îmi pare rău, spune ea. Engleza mea nu este încă atât de bună. *Oysgedart este* în idiş, înseamnă că nu este suficientă came pe oase, aşa cred că aţi spune voi. Copiii mei nu mai sunt ca scheletele. Mulţumesc lui Dumnezeu!

Intr-o zi, când făceam curăţenie în casă, am găsit articolul acesta. Sora lui Luka mi l-a citit. Nu este o

noutate, ştiu, dar ... trebuia să vin când ţi-am văzut faţa. în noaptea aceea, tot ce am putut face a fost să plâng. Să aflu că fratele tăi! nu a venit acasă după acea noapte pe mare ... să realizez că, pentru ca noi să putem să cultivăm porumb sub soare, el nu a mai văzut soarele

niciodată. M-am dus pe câmpul de porumb, într-o noap cu lună, şi am luat asta de pe pământ – pentru el.

Bagă mâna în rucsacul uzat şi scoate o piatră.

Mare şi gri, cu pete albastre.

— Este pentru farul tău, dacă nu cumva am venit prea târziu. Ţinând-o grijuliu în căuşul palmei, i-o întinde lui Robert, cu mâna tremurândă. Pentru el, sau pentru Luka, sau poate pentru amândoi.

Robert îşi pune o mână sub a ei, iar cealaltă deasupra pietrei.

— Nu ai venit prea târziu.

Mama Iui îşi şterge lacrimile şi pune mâna pe mâna lui Liesl. întreabă de copiii ei şi soarbe cu nesaţ fiecare detaliu ca şi când ar fi propria ei familie, inima ei de mamă trecută prin focul durerii adunând în sine această comoară vindecătoare.

— Eu vreau să vă spun ... că îmi pare rău. Că nu a venit acasă. Din cauza mea.

Liesl îşi pleacă ochii.

Maxilarul lui Robert se mişcă nervos, un val de căldură îi cuprinde fiinţa.

— Trebuie să ştiţi ceva, doamnă Rosen. îi povesteşte despre noaptea salvării Iui Roy, cum salvarea aceasta i-a schimbat fratele. Despre cât de mult dorea şi el să salveze pe cineva, aşa cum el însuşi fusese salvat.

Şi după ce Robert îşi spune povestea, Liesl este învăluită de pace, ca de un şal. Cu un zâmbet trist, spune în cele din urmă, privind spre ocean:

— Roy Bliss.

Nu i-a spus numele până acum.

— El... cum spuneţi voi...? El a schimbat – face semn către apă – cursul lucrurilor. Nimic nu poate îndepărta răul care s-a întâmplat înainte de el, dar el a făcut mai mult decât să-l îndepărteze. El ...

Femeia îşi freacă mâinile. *Unter wasser. Se* uită la Eva pentru ajutor.

Ale cui suni valurile?

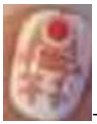 — Sub apa?

— Da, aşa, dar ... mai mult. Mult sub apă ... S-S ...

— Scufundat?

— Da! S-a *scufundat* în durerea noastră. Şi s-a jertfit pe sine. Aşa cum spunea soţul meu, exact ceea ce a făcut *Yeshua* pentru noi, dând viaţă prin moartea Lui. Şi noi dorim să onorăm viaţa Lui cu a noastră.

- Soţul tău, spune Eva cu blândeţe, Luka. El nu s-a întors ... încă?

Formularea ei este plină de speranţă, dar blândă, iar Robert ar vrea să o sărute pentru asta. El ar fi gafat această întrebare într-o mie de feluri.

Zâmbetul lui Liesl se estompează.

— Nu, spune ea. încă nu s-a întors. Şi ştim că nu o va face, decât dacă se întâmplă o minune. Dar ... am avut mai multe minuni decât meritam, nu credeţi?

— Nu cred că Dumnezeu ţine un registru al acestora, doamnă Rosen, spune Eva...

Femeia râde.

- Este adevărat. Poate, domnule Bliss, lumina ta îl va călăuzi pe soţul meu să ajungă acasă într-o zi.

În noaptea aceea, târziu, după ce ecourile jocurilor s-au stins de mult, iar doamna Rosen s-a urcat în trenul din Machias către casa ei din New Hampshire, Robert întoarce piatra în mâini, stând la masa din bucătărie. Cuvintele lui Liesl îi joacă în minte. Şi, deşi e trecut cu mult de miezul nopţii şi zorii zilei îl vor chema în curând pe mare, se îndreaptă către atelierul lui Roy. Acolo, cu dalta şi ciocanul

Ale cui suni valurile?

în mână, începe să scrie pe piatră două cuvinte:

Eines tages.

IULIE 1962

Ani. Au trecut ani de zile de economii mai mici sau mai mari, ani în care au strâns donaţiile ocazionale şi câte o donaţie sau două mai mari. Războiul din Coreea a început şi s-a terminat. Mama sa a plecat la ceruri, lăsându-I îndurerat, deplângând cea mai pură şi mai adâncă iubire pe care a cunoscut-o vreodată. îl iasă pe el şi îi lasă şi moştenire acest loc pe care îl iubea – *Tihna marinarului* – şi un vechi teren al familiei, în pădure, şi cea mai preţuită moştenire dintre toate: reţeta ei de plăcintă cu alune, pentru Eva.

Acum războiul din Vietnam face furori, toată lumea speculează dacă şi când se va implica America. în fiecare an, la fiecare etapă a războiului, în Ziua Memorială şi de Ziua Veteranilor, poezia este publicată din nou, se răspândeşte zvonul că farul încă se construieşte, şi vin valuri proaspete de pietre. Aproape suficiente pietre pentru a termina turnul.

Dar, deşi încă mai este mult de construit, nu farul este problema acum. Este camera luminilor, de unde se va propaga lumina. Lumina însăşi, dacă este să vorbim de ea. Se pare că preţul sticlei nu poate susţine preţul unor enorme panouri de sticlă. Chiar şi după şaptesprezece ani, Bob constată că este un ocean distanţă între contul lui bancar şi preţul pentru lentila Fresnel.

10

Ale cut sunt valurile?

- , [a] învăţat că se pronunţă. A fost corectat de fiecare data când a deschis gura şi a pronunţat *Freznăl. Fre-nel,* insistă ia telefon oamenii de la Cornwell Company. Sunt îngrozitori şi ţin la denumirea aceasta, prea mult pentru o companie care produce unelte de bucătărie. Şi lentile pentru faruri, aparent.

De obicei era aceeaşi femeie – Neînduplecata Trish, o numea Bob în mintea lui, de când o sunase pentru prima dată, cu patru ani în urmă. Vocea ei a devenit miloasă când i-a explicat situaţia lui, cum că avea nevoie de o lentilă de far destul de mare. De ordinul doi, o numea ea. Asta însemna că avea să fie atât de mare, încât ei, cu cei aproape doi metri înălţime ai lui, ar fi putut să intre cu totul în cadrul ei. Lumina trebuia să ajungă cât mai departe posibil, dar Robert ştia că lentila de prim ordin, cea mai mare dintre toate, era prea scumpă pentru el.

Imaginându-şi cum îi părea cererea lui acestei femei, el nu a învinuit-o pentru tonul aproape condescendent din vocea ei, de parcă ar fi vorbit cu un copil care cerea lumea întreagă.

— Este extrem de neobişnuit, îi spusese ea atunci, ca o persoană să achiziţioneze o lentilă, mai ales în zilele noastre. Nu prea mai sunt cereri de astfel de lentile acum.

Vocea ei sunase mohorâtă, continuase să se plângă de modernizarea farurilor, de faptul că erau modernizate într-atât încât chiar şi paznicii farurilor – „acele suflete vajnice”, aşa cum ie-a numit ea, care îşi riscă viaţa pe mare – sunt daţi ia o parte.

Apelul telefonic de astăzi nu este diferit.

— Nu ne sună în fiecare zi oameni ca să cumpere lentile, îi aminteşte ea, cu o voce obosită. Şi niciodată de o asemenea magnitudine. Aveţi prevăzută o anumită caracterisitică?

— Nu, răspunde el, la fel ca ultima dată când ea i-a pus aceeaşi întrebare. El nu se poate gândi încă la modelul de lumină intermitentă la care ea se referă, care va trebui să fie unic pentru a se putea identifica pe mare. Nu, încă nu se poate gândi la asta – mai ales ca nici măcar nu are lumina. Şi răspunsul lui este asemănător.

— Aveţi o organizaţie cu care lucraţi? îşi continuă ea întrebările de baraj. Poate că paza de coastă? Ne-am ocupat de ei în trecut şi au mijloacele de a ...

— Vi se pare oare că aş fi eu de la vreo organizaţie? pufneşte Bob, cu un uşor regret Ia modul în care cuvintele lui opresc pălăvrăgeala ei nazală.

— Nu, domnule, cred câ nu.

— îmi pare rău, revin altă dată, spune el frecându-şi tâmpla.

A ajuns la capătul răbdării – toate aceste familii au mizat pe el să facă ceea ce a promis. Iar el se răzbună pe Neînduplecata Trish.

închide telefonul din magazinul de la Debarcaderul lui Joe, trântind pe tejghea legătura de chei de care este prinsă o ruletă – şi apoi îşi bagă mâinile în buzunare. Doamna Crockett îşi fereşte cu iuţeala unei săgeţi ochii ei mari cât o scoică, prefăcându-se ocupată să aranjeze şunca învelită în hârtie, ca şi cum ar fi cel mai important lucru din lume.

Hal este aplecat peste *Cronica debarcaderului,* cu capul sprijinit de mână şi cotul pe masă, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic ieşit din comun. întoarce pagina, şi se apucă de citit articolul care **ţine** capul de afiş al paginii: JOHANNES FACE SPECTACOL CU HOMER. Se vede şi o fotografie a pisicii de rasă *Mâine coon* aşezată la capătul unui debarcader în timp ce delfinul înoată în depărtare. Se pare că este o zi de ştiri neimportante.

— N-a mers prea bine? murmură Hal, privind peste ochelarii dreptunghiulari.

— Nu.

Şi Bob nu mai continuă. Preţurile astronomice, care se ridică la multe, multe mii de dolari, îi joacă în creier.

— Prea scumpe?

Bob îşi trece mâinile prin păr. Pare să existe o singură opţiune acum.

Nu ştiu cum să fac. Hal. Nu văd cum voi putea vreodată să

fac rost de banii ăştia. în ritmul ăsta, îmi va lua

Ale tui sunt valurile?

Cu ochii strâns închişi, face nişte socoteli în minte. Economiile lui sunt mici, cu toate că a pus bani deoparte, în fondul farului, orice bănuţ în pius pe care l-a avut. Eva, Dumnezeu să o binecuvânteze, este la fel de hotărâtă ca el să vadă farul aprins. S-a lansat cu tot avântul în traiul pe mare, departe de uscat, ca o adevărată anselită, prinzând moluşte şi scoici cot la cot cu el, adunând muguri de ferigă, colectând sirop de arţar ... totul.

Fusese dezmoştenită după ce se căsătorise cu el, dar nu avusese nici măcar o urmă de regret. îşi suflecase mânecile şi învăţase să gătească, să facă curăţenie, să strângă recolta, să construiască, toate acestea pentru a putea fi împreună şi a economisi un ban pentru lumina farului.

Deschiseseră un cont pentru far acum opt ani, gândindu-se că vor strânge suficient până ce farul se va înălţa suficient de mult pentru a pune lentila. Dacă ar fi economisit împreună tot restul vieţii...

Umerii îi cad şi se sprijină de stâlpul de unde atâmă telefonul galben, acum tăcut.

— îmi va lua până în ziua morţii mele să economisesc suficienţi bani – voi fi atât de bătrân încât nu voi mai putea termina treaba.

Hal îşi pune jos ziarul, îl împătureşte şi se apleacă cu ambele braţe încrucişate. Fiind unul dintre cei care cumpără homari de la el, ştie mai multe despre veniturile iui Bob decât majoritatea din acest oraş. Face semn cu capul către tejgheaua dintre ei.

— Ai putea pune o cutie afară.

Scotoceşte sub tejghea şi scoate o cutie de cafea ruginită, pune o hârtie peste ea, o lipeşte cu scotch şi scrie pe ea *Aprinde farul,* cu cerneală groasă, neagră.

E generos din partea iui. Şi Bob, oricât ar urî acest

lucru, îl lasă. Dar chiar şi aşa, ştie că fără un miracol nu vor reuşi niciodată.

Nopţile stă treaz, gândindu-se ia pietrele zidite cu mortar pe insulă, ia cutiile pe care se adună praful în atelierul de bărci, încercând să găsească o soluţie. Speranţa – speranţă falsă acum? – a fost dată oamenilor care ambalaseră pietrele cu grijă şi le trimiseră unui străin, intr-un colţ obscur din Mâine.

în întunericul nopţii, în el se dă o luptă cu privire ia singura soluţie posibilă. Aşa că, dimineaţa, în soarele strălucitor şi aerul rece, Bob ignoră ziua numai bună pentru pescuit homari şi se îndreaptă spre Bangor. Când se întoarce, în buzunarul vechiului costum al tatălui său are înfipt un plic cu hârtii oficiale. Insă nu simte că povara i-a fost ridicată, simte greutatea unui trădător. A făcut-o. A vândut terenul familiei sale de pe munte. Aproape că simte copacii gemându-şi protestul, o simte profund, până în adâncul fiinţei. L-a descusut pe directorul morii cu privire la politicile lor şi la planul lor de a păstra pământul aşa cum era, de a nu-l distruge. A primit chiar o promisiune în scris. Şi a ieşit pe porţile morii cu destui bani pentru a-i măcina sufletul ... dar şi pentru a cumpăra lentila Fresnel.

Se opreşte la Debarcaderul lui Joe pentru a o suna din nou pe Neînduplecata Trish de Ia acel telefon galben. Singurul lucru bun din această zi este felul în care vocea aceea piţigăiată tace atunci când el îi spune că vrea să comande o lentilă.

— Mă scuzaţi, cum??? spune ea, de parcă nu ar fi înţeles bine.

— Nu-i nevoie să vă cereţi scuze, doamnă, spune Bob, savurând acest lucru. Trimiteţi-o imediat aici când este gata. Am virat deja banii. Să aveţi o seară plăcută!

— Dar, domnule ... trebuie redactate nişte documente şi o astfel de comandă necesită timp pentru a se fabrica şi.. .

— Foarte bine, spune Bob. Trimiteţi tot ce este necesar. La revedere!

O voce stridentă protestează în receptor, iar el închide satisfăcut, cu un ultim clic.

— Lucrurile merg bine? murmură Hal, îngropat în ziarul lui.

— *Ayuh,* spune Bob. Foarte bine.

Şi pleacă cu cel mai slab licăr de speranţă în suflet. Doar o scânteie mai rezistă, acolo, undeva, în prăpastia vinovăţiei pentru ceea ce a făcut ca să' finanţeze această lentilă. Dar este suficient să-i susţină în săptămânile şi lunile care trec, în timp ce desenează diagrame cu modul în care funcţionează aceasta

Ale cui sunt valurile?

kn nune. Felul în care preia o lumină solitară şi, pur şi simplu, prin unghiurile şi poziţiile focarelor lentilei, o măreşte, ©împarte în nenumărate proiecţii, care se reunescîntr-un singur fascicul de lumină puternic, strălucind în întuneric până departe, pentru a ghida bărcile spre un tărâm sigur.

Este un mecanism cu o simbolistică eternă – are un ecou adânc în sufletul lui Bob. Vorbeşte despre lucruri risipite care s-au reîntregit. Despre lumina care crapă crusta adâncă a întunericului. O crăpătură care seamănă cu cea făcută în granitul inimii lui.

Vara se termină şi, într-o zi răcoroasă de toamnă, Bob intră în oficiul poştal unde dă de Jim şi împreună repetă o scenă care s-a mai petrecut cu ceva vreme în urmă – Jim îl conduce în spate pentru un colet prea mare pentru micul oficiul poştal. El şi cu Ed – un suflet rănit pe care Cuvintele sale l-au atras recent, în mod miraculos, către Ansei – încarcă lăzile pe barca lui. Sunt surprinzător de uşoare, pentru dimensiunea a ceea ce este înăuntru. *Delicata,* îi spusese Neînduplecata Trish săptămâna trecută la telefon. *Nu lăsa puterea ei să te păcălească. Este complicată. Fii cu băgare de seamă.*

De când făcuse comanda, vocea ei trecuse de la milă la grijă maternă, iar conversaţiile lui cu ea îi lăsau acum mai mult impresia că are de-a face cu un avar protector. Femeii nu-i lipsea perspicacitatea. Ştia, fără îndoială, că el sacrificase ceva important pentru ca să-şi permită lentila aceea. *Nu există nicio asigurare pentru ea, spusese femeia. Umblă cu ea cu mare grijă*[1].

Transportul coletelor îl face, brusc, să se simtă ca şi când oasele lui sunt făcute din sticlă. El şi Ed aşază lăzile în *Savvy Mae* cu atâta delicateţe, de parcă ar fi nişte bebeluşi nou-născuţi. îi reînviază în minte o amintire îndepărtată, când l-a ţinut pe micuţul William

Ale cui sunt
valurile?

în braţe, în noaptea în care a dus vestea morţii tatălui sau. Aceeaşi seriozitate se citeşte acum pe el.

Dincolo de golf, apele îi întâmpină cu un calm binecuvântat. Mn/funtesc, *Doamne, se* roagă el. în mintea lui se gândeşte deja la problemele logistice – cum vor descărca pachetele din barcă, cum le vor depozita în atelierul de bărci. Unde vor depozita

lăzile până va veni timpul potrivit să monteze lentila- Probabil în *colţul din spate al atelierului.* Nimeni nu s-a mai dus vreodată acolo, în atelier, de când plecase Roy. Pare potrivit, cumva, ca *piesa cea mai importantă a* farului fratelui său să se odihnească acolo, în timp *ce îşi aşteaptă casa* finală.

Dar toate aceste gânduri îi zboară din minte în clipa în care *coboară din barcă. Lumina începe să se* estompeze, dar este suficientă *pentru a vedea clar că* un bărbat stă pe scările din faţă. Cu *capul plecat,* în *postura* lui se citeşte ceva posomorât şi apăsător. E ceva *familiar la el. O* bănuială i se strecoară în minte că ar *trebui să-!* cunoască pe acest *om. Şi* totuşi, tot ceea ce pare familiar *Ia el este în* aceeaşi măsură străin.

Bărbatul *acesta* arată ca ... iar Bob aproape că scapă cutia pe care el şi Ed o cară, chiar acolo pe cărare.

— Ooo!

Ed îl opreşte cu o mână pe umăr:

— Eşti bine?

Nu, nu este.

Bărbatul este ... Roy. Este imaginea leită a fratelui său, atunci când Robert l-a văzut ultima dată. Ca şi cum timpul a îngheţatîn 1945 şi l-a trimis înapoi acasă aproape două decenii mai târziu, pentru a-l uimi pe Robert.

închide ochii. Clatină din cap pentru a îndepărta această fantomă, dar când îi deschide, bărbatul este tot acolo. Este mai real ca lumina zilei şi înaintează spre Bob cărând parcă pe umeri o povară copleşitoare.

Bob înghite în sec. încearcă să-şi găsească cuvintele cu care să-I întâmpine pe tânăr. Dar nu poate.

Există încă o distanţă bună între ei când omul se opreşte şi îl priveşte pe Bob de parcă ar măsura un inamic.

— Robert Bliss?

Bob încearcă să pareze un soi de tremur nefamiliar care îi cuprinde fiinţa. încuviinţează.

— Sunt William.

Copilu! pare a fi la capătul unei călătorii de o mie de mile. Plin, de praf, obosit şi pierdut. Cearcăne întunecate sub ochi, părul castaniu căzându-i pe chip – un chip care pare că a decis cu mult timp în urmă că această lume nu este un loc bun. Şi poate că a avut motive întemeiate pentru acest verdict.

Se instalează în camera pe care Robert şi Koy o împărţiseră odată. Ei bine, a spune că *se instalează* este probabil o exagerare – tot ce are la ei este o geantă de voiaj uzată, care atârnă moale şi e aproape goală.

Ce va fi de-acum? pufneşte Bob, punându-şi întrebarea oarecum pentru sine, dar mai mult lui Dumnezeu. Gândurile lui au devenit mai mult o conversaţie continuă cu cerul în aceste zile – de obicei mai multe întrebări decât orice altceva. Şi ziua de azi a fost una mare. *Ce va fi de-acum?*

Ce ar face Eva? Ea este plecată toată noaptea să o îngrijească pe doamna Bascomb, care este suferindă. Dacă ar fi aici, ar distruge această tensiune cu căldura ei, magia din felul ei de-a fi l-ar face pe copilul acesta să doboare zidul cu care s-a înconjurat. Ce ar face Ed? El se făcuse nevăzut de îndată ce îşi dăduse seama cine era William, spunându-i lui Bob că va veni mâine. Simţind, poate, că unchiul şi nepotul au multe să-şi spună.

Deci ... ce *va fi de-acum?*

Amanda Dykes

Hrană. Răspunsul vine rapid şi imperios. O persoană are nevoie de hrană, iar acel copil are nevoie de ea mai mult decât oricine altcineva. Este slab, deşi poate că acesta este aspectul său normal. Bob nu are de unde să ştie. Ultima poză pe care o are cu el este pe când era doar un copil de patru ani, pe o bicicletă, undeva în Minnesota. Se uita la aparatul de fotografiat şi, ce! mai probabil, la mama sa, aflată în spatele obiectivului. După aceea, Jenny se căsătorise – cu un Theodore Sawyer – şi scrisorile ei au încetat să mai vină, terminându-se cu o cerere ca Bob să nu-i mai scrie. Exprimată politicos, dar dureroasă. Citind între rânduri, Bob a presupus că domnul Sawyer nu era prea încântat de faptul că soţia lui îi scria unui alt bărbat. Bob a înţeles, după ce a depăşit furia iniţială. Şi, deşi ceva nu era la locul lui în legătură cu cererea – ceva nerostit, ceva înăbuşit în tonul lui Jenny – nu avusese de ales decât să o respecte.

Dar aici, acum, era William. Insă părea că este, de fapt, o revenire a lui Roy acasă – un Roy cu un praf de pistrui pe obraji şi ochii albaştri ai Iui Jenny. O scenă ireală.

Bob scoate din dulap o cutie cu fulgi de porumb, o sticlă cu lapte din frigiderul verde-fistic şi nişte cod proaspăt prins azi-di- mineaţă. Băiatul are nevoie de ceva consistent. Bob nu este bucătar, dar ştie să prăjească un file până devine crocant, iar Ed îl învăţase să pregătească ceva ce el numea „merindea unui prunc sărac”. Felul acesta de mâncare din sud este o adevărată binecuvântare pentru sufletul unui om. Bob nu are creveţi şi nici stridii, iar Ed declarase că folosirea codului în locul lor era ca şi cum ai încerca „să-ţi potoleşti setea cu aer, când ceea ce vrei, de fapt, este să bei o cană cu apă rece ca gheaţa”. însă măcar poate potoli foamea unui om. Şi acel copil are nevoie să i se potolească foamea.

Paşii băiatului se aud coborând pe scări, în timp ce Bob pregăteşte sand viciurile, adăugând roşii, salată verde, sos picant şi celebra pastă de legume preparată de Ed. Picantă şi delicioasă, cu tot felul de

mirodenii în ea.

Ale cui sunt valurile?

William stă şi priveşte din pragul bucătăriei. în lumina, hainele lui îşi trădează urmele de uzură şi murdărie. Poarta o cămaşă cu nasturi, cămaşă care odinioară a fost albastru-deschis, acum mai degrabă are culoarea lutului. Peste ea, un jerseu kaki cu petice în coate, cu mâneca dreaptă ruptă. Băiatul prinde manşeta cu mâna, ţinând marginile sfâşiate împreună, iar Bob îşi dă seama că examinarea lui îl face pe băiat să se simtă inconfortabil.

Chiar aşa şi este, îşi dă seama Bob. Pe jumătate bărbat pe jumătate băiat, stând acolo cu faţa proaspăt spălată, în hainele acelea murdare, cu obrajii roşii şi ochii de gheaţă. Băiatul acesta a avut probleme.

Bob pune o farfurie pe masă şi îl invită la masă. Pune şi un pahar cu apă lângă farfurie şi i se alătură lui William

Bob îşi încrucişează mâinile noduroase şi îşi pleacă capul, realizând că va trebui să spună rugăciunea cu voce tare îl priveşte pe băiat, care a îngheţat cu sandviciul aproape de gură, Îşi pleacă repede capul, atât pentru a se ruga, cât şi pentru a-şi ascunde imbujorarea. Dar nu slăbeşte deloc din strânsoare sandviciul.

Doamne, îţi mulţumim pentru această mâncare. Pentru această zi plină. Şi... Deschide un ochi şi îl vede pe William cu capul aplecat, părul căzându-i în dezordine. ... îţi mulţumim pentru familie. Amin!

***

William mormăie *amin* şi amândoi tac, consumându-şi mâncarea. Neştiind de unde să

înceapă, ce să spună. Mâncarea este liantul care ţine împreună această ruptură fără speranţă, iar Bob se gândeşte pentru a suta oară ia faptul că Dumnezeu ştia eu siguranţă ce face când a creat mâncarea şi le-a dat oamenilor stomacuri. Oamenii au nevoie de ea, şi nu doar pentru trup.

— Vii din Boston? spune Bob intr-un târziu.

>\colo se stabiliseră Jetrny şi domnul Sawyer, ultima dată când nicase el cu ea. Are în cap o mie de întrebări, dar simte că

sunt prea personale pentru a le pune cuiva care este aproape un străin. Trebuie să-şi câştige dreptul, cumva. Şi nu ştie cum.

Mestecatul Iui William încetineşte, apoi înghite.

— Am pornit de-acolo cu ceva timp în urmă.

— Am fost acolo o dată. Cu părinţii tăi, de fapt.

La menţionarea celor doi oameni, William îşi concentrează privirea pe masa din faţa lui.

Băiatul este un paradox. Are haine bune, croite pe măsura lui, după câte se pare, dar acoperite cu un strat de murdărie şi uzate. Părul lui este mai lung decât lungimea normală, dar nu suficient pentru a trece drept rebel. Pe chipul lui se citeşte scânteia tinereţii lui Jenny şi fervoarea spiritului lui Roy ... dar pare trist, lipsit de viaţă, bântuit. Arată ca cineva care a fost lăsat să plutească în derivă şi nu a găsit ţărmul. Pentru mult timp.

William îşi pune pe farfurie sandviciul pe jumătate mâncat, bea jumătate din apa din pahar şi, pentru prima dată, îl priveşte pe Bob în ochi.

— Am ... am nevoie de un Ioc unde să stau o vreme, spune el în cele din urmă.

Bob dă din cap, gânditor. Ce ar face un părinte? Nu are nici cea mai mică idee, dar ştie cel puţin ca trebuie să vorbească cu Jenny. Nu contează cât timp a trecut.

— Ar trebui să îi telefonăm mamei tale pentru a vedea, dar am putea face asta din oraş, mâine ...

— Nu, spune băiatul, iar vocea lui pare să transmită înfrângerea, suferinţa.

Bob îşi pune şi el sandviciul jos şi îl studiază. în interiorul lui simte o încredinţare puternică. *Cunoşti această durere. Ai trecut prin ea.*

Bob apucă de pe masă un şervet mototolit şi se şterge pe mâini. îşi drege glasul.

— S-a .. stins, rosteşte el.

Ultimul lucru de care William are nevoie acum este să fie pus să afírme acest lucru, dacă asta s-a întâmplat.

Ale cui sunt valurile?

William încuviinţează din cap, iar Bob simte o prăpastie dure- foasJ care se cască în el. Dar face efortul sa o ignore. Are timp pentru asta mai târziu.

— Acum un an. S-a îmbolnăvit. A fost rapid, spune William şi ¡se înmoaie vocea.

Un an. Unde fusese băiatul de atunci? După cum arată lucrurile, se pare că a văzut destule în timpul care a trecut

— îmi pare rău, spune Bob. Şi alte platitudini îi trec prin cap. *A fost o femeie bună. Este o mare pierdere.* Şi fiecare gând este sincer, dar niciunul nu este suficient.

— A fost...

O imagine a lui Jenny îi răsare în faţa ochilor. O fată cu aripi în loc de picioare, avântându-se printre razele de soare, cu lumina în pistrui şi buclele ei negre jucând în vânt.

— Fata aceasta a fost întruchiparea vieţii, spune el în cele din urmă.

William îşi ridică faţa plecată şi în ochii lui se poate citi ava profund. Mulţumiri nerostite.

Mai sunt multe de aflat, însă. Unde a fost? încotro se îndreaptă? Dar, după câte se pare, aceste întrebări ar fi prea grele pentru un copil care abia ştie unde se află acum. Bob pune întrebările deoparte, îşi deschide urechea spre cer. De *ce are nevoie?*

Două cuvinte îl lovesc din părţi opuse şi se contopesc într-o singură idee. Cosă. *Speranţă.* Poate că sunt acelaşi lucru, daca le analizezi mai bine. Ştie, de asemenea, că un suflet în derivă vrea ceva de făcut, un scop. Nu contează cât de mic. întâmplarea tace ca el să aibă trei lăzi pe care nu le poate ridica singur, de teamă să nu

Ale cui sunt valurile?

spargă ce este înăuntru. Şi nu se poate abţine să creadă că există un motiv pentru care aceste două livrări au ajuns pe veranda lui în aceeaşi noapte. Sunt legaţi unul de celălalt, lumina şi acest băiat.

— Ei bine, ai un loc aici, atâta timp cât doreşti, spune Bob în cele din urmă.

Cu o mişcare atât de fină, că Bob aproape că nu o observă, William îşi schimbă poziţia pe scaun şi umerii îi cad ca şi cum

»-ar fi fost ridicată o mare povară. Are spaţiu – chiar şi puţin – pentru a respira. Şi Bob ştie prea bine, când ai rămas fără aer atat de mult timp încât nu îţi mai aminteşti un alt mod de viaţă, chiar şi o singură gură de aer proaspăt este un colac de salvare.

A doua zi, dimineaţă, Bob coboară încet scările, înaintea răsăritului, mâzgăleşte un bilet pentru William, scotoceşte după mâncare – un măr, doi biscuiţi, nişte brânză – şi i le pune pe masă pentru ei. Afară, în dimineaţa geroasă, când ajunge la jumătatea drumului până la doc, observă o mişcare bruscă ce îi face pulsul să crească. O umbră deşirată se desprinde de lângă stâlpul docului unde stătuse aplecată.

Cu muşchii încordaţi, Bob îşi îngustează ochii, abia distingând trăsăturile bărbatului.

— William?

Acesta îşi bagă mâinile în buzunarele blugilor, ridică din umeri. Timid.

— M-am gândit ... să te ajut.

Bob îşi aruncă sacul în *Savvy Mae.*

— Să mă ajuţi?

— Mama mi-a spus că pescuieşti. Ca să-ţi câştigi traiul.

— Aşa este, spune Bob. Homar. Ai fost vreodată?

— Nu ...

îşi agită picioarele. Se simte incomod în propria piele. Se pare că mai vrea să spună ceva, dar nu poate. Bob aşteaptă.

— N-am mai fost niciodată pe o barcă, recunoaşte el, în cele din urmă.

Bob chicoteşte.

— Ei bine, asta se rezolvă suficient de rapid.

îşi bate nepotul pe spate şi îi întinde mâna, făcându-i semn să urce la bord. Ceea ce urmează este ceva asemănător cu urmărirea unui manz abia născut care face primii paşi. Bob îşi strânge **maxilarul pentru** a nu izbucni în râs, oferindu-i copilului spaţiu pentru a se acomoda. Este un ritual de trecere, unu! *de care* nu trebuie să râdă. Porneşte motorul şi o ia pe drumul lung de

Ale cui »unt valurile?

u debarcader. Trece prin Weg, trece pe lângă Grindstone Neck. Lent şi uşor, până când puterea cu care Wiiliam strânge balustrada mai slăbeşte.

Bob lasă clapeta de accelerare odată ce au ajuns în spaţiu deschis, ridicându-şi mâna să îl salute pe Gus Packer în timp ce trec pe lângă el, acesta lucrând deja la capcanele sale. Bob înaintează uşor spre prima capcană. O alege pe cea mai apropiata, sperând că va fi uşor pentru William să îşi încerce abilităţile. încetineşte lângă geamandură, de care este legată capcana de lemn ce se află pe fundul oceanului.

— De unde ştii care sunt ale tale? întreabă William, cercetând peisajul marin, observând probabil alte geamanduri rare se mişcă în valuri la o distanţă nu prea mare

— După dungi, spune Bob, încetinind barca şi apucând geamandura.

O trage la bord şi apa se scurge de pe ea, dezvăluind semnul capcanelor Bliss – o dungă albastră groasă acoperită de două dungi roşii, subţiri.

— Acesta este marcajul nostru. Unele vor avea alte culori, alte dungi. Acestea sunt ale noastre.

— Ce se întâmplă dacă cineva umblă la capcana ta înainte să vii tu?

Bob râde.

— Cine ar îndrăzni să facă asta ar face mai bine să dea bir cu fugiţii imediat, altfel întregul comitat Washington o să-l vâneze. Există onoare în această slujbă. Respect la fel de adânc ca marea pentru capcanele altor pescari.

în timp ce Bob explică, o scânteie se aprinde în

Ale cui »unt valurile?

ochii lui William. Pare avid să cunoască această onoare, pare avid de ceva bun, adevărat. Bob se întreabă ce a trebuit să sacrifice băiatul în tot acest timp în care a supravieţuit singur şi ce preţ plăteşte

,,, -iu Ln <J< •’tul murr dup» rtim lusi uit«tr.
| mi itrw uw” *•

Aşezând geamandura pe punte, Bob trage încet frânghia cu mâinile, renunţând la scripete în aceste ape mai puţin adânci. Se opreşte pentru a arunca bucăţi de alge, pe măsură ce trage. Frânghia se adună pe punte până când, în sfârşit, apare capcana. Şipcile lungi de lemn au o bază dreptunghiulară şi poate vedea deja strălucirea întunecată a cel puţin doi homari. Deschiderea dintre gratiile de lemn arată o gaură suficient de mare pentru ca homarii să se târască printre ele.

William arată spre această deschidere.

— Ce îi ţine captivi?

— Ei înşişi – ar putea ieşi oricând dacă se întorc şi ies, spune Bob.

William râde cu amar, de parcă ar înţelege mai mult decât vrea să spună.

Bob scoate primul homar afară şi acesta îşi flutură cleştii în semn de protest. ÎI răstoarnă ca să verifice dacă are ouă. Şi iată-le, cuibărite chiar sub ea. A scăpat. Cu o aruncare, Bob eliberează femela înapoi în mare.

— De ce ai făcut asta? întreabă William, aplecându-se peste margine şi urmărind cum homarul se îndepărtează de locul unde a fost aruncat.

— Are altceva de făcut chiar acum, spune Bob. Are ouă de depus. Viaţă de dat.

— Şi celălalt? întreabă William arătând spre capcană.

— Convinge-te singur.

William, surprins, bagă mâna în capcană. Scoate o stea de mare.

— Ce homar amuzant, spune el, cu faţa inexpresivă.

Bob încercând să-l citească. *Glumeşte, oare?* Dar o urmă de zâmbet în colţul gurii băiatului îi dă răspunsul. Şi, mai mult decât atât, îi dă primul indiciu că ar putea exista o uşă undeva în fortăreaţa de care William s-a înconjurat. Bob chicoteşte şi îşi îndreaptă capul spre apă, unde William aruncă steaua de mare.

Băgând mâna din nou, băiatul scoate celălalt homar, ţinân- du-l

de spate aşa cum făcuse Bob. întoarce homarul. Nu are ouă.

Ale cui sunt valurile?

- Pe e! ÎJ păstrăm, declară Bob, apucând o găleată mare de tablă de pe punte.

Prinde cleştii homarului cu cârlige de lemn, iar William pune homarul înăuntru.

Bob îi a rată repede cum să prindă capcana la loc şi să o arunce înapoi, odată ce barca se pune din nou în mişcare.

— Stai departe de frânghie, orice ai face.

La următoarea capcană, William preia conducerea. Este ca şi cum băiatul are două mâini stângi. Degetele lui sunt lungi şi puternice, construite pentru o astfel de tnuncă, dar lipsite de experienţă şi neîndemânatice.

O dată sau de două ori, frustrarea din William aproape ca izbucneşte. Băiatul se stăpâneşte bine, dar Bob ştie prea bine că, cu cât îşi reprimă mai mult sentimentele, cu atât va fi mai mare explozia. El însuşi a fost artizanul unei mari explozii. Şi, pentru prima dată, se întreabă dacă un pic din el nu este cumva şi în William.

— Te descurci bine, fiule, spune Bob, fără să se gândească.

Rigiditatea lui William îi spune că ar fi trebuit să aleagă un cuvânt diferit. Nu este fiul lui Bob.

— Ai nevoie doar de timp.

— Acesta-i doar un alt mod de a spune că nu mă pricep Ia asta, spune William.

— Nu, protestează Bob. Ai nevoie doar de timp.

William afişează un zâmbet larg iar Bob speră că este un semn că ziua începe să fie bună pentru el. Aruncă ancora pentru a lua prânzul, Bob îşi împarte sandviciul cu ouă cu William. Mai bine ar face din ziua de azi o zi scurtă. O jumătate de sandviş nu va

Ale cui sunt
valurile?

ţine de foame unui copil mult timp, nu felul în care lucrează – totul înseamnă efort pentru el. Şi, deşi soarele strălucitor încălzeşte ziua, aerul este încă foarte rece pentru un băiat care nu a lucrat niciodată pe apă.

Bob se duce în cabină şi pregăteşte barca.

_ Intră, William!

Numele lui sună ciudat rostit cu voce tare. Când rosteşte numele lui, îşi aminteşte de bebeluşul pe care l-a ţinut 'n braţe, atunci.

— Ce-ai zice să conduci tu?

Bob îi oferă scaunul. Asta îi va ţine băiatului mâinile ocupate o vreme, fără să depună prea mult efort.

— Deci, ceea ce trebuie să faci este să o direcţionezi într-acolo – indică la dreapta – întorci volanul la tribord. Uşor şi lent – cu viteză mică.

Maxilarul lui William este încleştat, ochii îi sunt concentraţi asupra mării din faţă. Refac drumul de azi-dimineaţă, Grindstone Neck venind acum în dreapta lor. Va trebui să cotească promontoriul pentru a intra în Weg. Bob stă în spate, urmărind concentrarea lui William, urmărind felul în care o venă îi evidenţiază mâna. Dar, pe măsură ce trec de promontoriu, instinctele lui intră rapid în acţiune. Văzând că înaintează cu viteză către stâncă, întoarce iute cârma spre port. Prea repede. încearcă să corecteze, readucând cârma înapoi pe centru.

însă, în panica lui, a lăsat motorul să meargă prea repede, prora se ridică, iar pupa se lasă în jos.

Se îndreaptă spre Insula Everlea – spre locul unde sunt roci scufundate, acoperite suficient de ape pentru a fi invizibile, însă periculoase pentru o barcă. Simţind că stresul lui William a crescut la maxim, Bob ia cârma, coboară clapeta acceleraţiei şi calmează motorul, aducând barca înapoi pe traseu, spre Weg.

îl priveşte pe William, oferindu-i din nou cârma, dar William înghite în sec, clătinând din cap că nu vrea. Umerii copilului se ridică agitaţi în timp ce încearcă să-şi recapete răsuflarea.

— Se întâmplă tuturor la început, spune Bob. Tatăl tău aproape că a fărâmat barca asta cel puţin de două ori. Bob chicoteşte, în timp ce William se apleacă să se sprijine de marginea bărcii. Sunt sigur că mama ta ţi-a spus destul de multe poveşti de genul ăsta.

Nu chiar. Ridică din umeri. Theodore, tatăl meu vitreg, a spus că nu este bine să trăieşti în trecut.

Ale cui sunt
valurile?

Cuvintele ¡ui *se* prăbuşesc în gol şi spun mult mai multe decât a intenţionate).

Bob tşi înclină capul în lături, gânditor.

— Ar putea fi aşa, spune ei. Sau poate nu. Uneori trecutul are □ mulţime de comori pentru noi. S-ar putea ca el să le rateze, dacă mă întrebi pe mine.

— Poate.

Ştie că nu ar trebui, dar Bob întreabă oricum.

— Şi unde este acum Theodore?

—Şi-a luat o slujbă în San Francisco, spune el. După ce mama...

— Şi nu te-a luat cu el?

William ridică din nou din umeri.

— Firma avea pentru el un apartament într-o mansardă. A spus -îşi închide pleoapele, scoţând cuvintele literă cu literă din locul unde sunt închise în sufletul lui – nu ar fi un loc potrivit pentru „un tânăr la începutul vieţii de bărbat, pregătit pentru o viaţă proprie."

Bob făcu calculele. William abia dacă împlinise şaisprezece ani. Şi era un copil care suferea după moartea mamei lui.

— Aşa cum am spus – cuvintele lui William sunt acum tăioase – nu-i place sa trăiască în trecut. Cred că nu-l învinovăţesc. Nu eram de fapt copilul lui.

Tonul vocii lui spune altceva.

Domnul Apartament-la-Mansardă are noroc că nu se află acum în faţa lui Bob. Simte un foc care-i clocoteşte-n vene şl strânge de cârmă cu o forţă înfiorătoare, de i se albesc degetele. Se gândeşte la Roy, la Jenny, la William. La tupeul laşului căruia Jenny i-a încredinţat viaţa ei.

Bob rosteşte cuvintele cu încrâncenare, îl priveşte

Ale cui sunt valurile?

pe William drept în ochi.

- Şi, aşa cum *am spus* ... el este cel care pierde.

C&piMaí 29

Zilele trec, cei doi bărbaţi îşi găsesc un ritm, ieşind pe mare înaintea soarelui. De obicei William e îmbrăcat într-o jachetă de lucru zdrenţuită şi fie în aceeaşi cămaşă uzată cu care a venit, fie o alta pe care i-o împrumutase Bob. Iau prânzul pe mare. Povestiri şi frânturi de amintiri încep să fie dezvăluite. Treptat-treptat, ca valurile de sub ei. Şi fiecare povestire este ca o cusătură care strânge tot mai mult prăpastia timpului, fiecare apropiind tot mai mult marginile acelei prăpăstii dintre ei, aducându-i tot mai aproape.

William nu este dornic să vorbească despre el însuşi, dar Bob adună fărâme de informaţii pe măsură ce el le dezvăluie, pune piesele cap la cap şi află că băiatul a petrecut ultimul an aciuat pe unde a putut. Uneori în parcuri, alteori m adăposturi. în ultima perioadă a petrecut nopţi reci în pădurea din New Hampshire într-o veche cabană din anii treizeci, a unei tabere de muncitori ghemuit lângă o sobă veche. Puştiul reuşise să facă vechea sobă să funcţioneze, ceea ce s-a dovedit a fi salvarea Iui, dar şi sfârşitul nefericirii Iui. L-a salvat de îngheţ, dar a alarmat autorităţile care au început o investigaţie. Acestea au insistat că băiatul fiind încă minor, avea nevoie de un acoperiş deasupra capului şi de cineva care să-şi asume

responsabilitatea pentru el. L-au întrebat

Ate cui sunt valurile?

de unde a luat cutia de fasole care se gătea pe foc – răspunsul î-a făcut să-i fie ruşine de sine însuşi.

Fără să aştepte să vadă în ce fel de casă au decis că va merge, a doua zi a sărit în tren şi a luat-o spre Mâine.

Şi astfel a ajuns aici, unde rutina lor de fiecare zi contribuie la menţinerea acestei relaţii de rudenie nou-găsite. Serile iau cina, came şi cartofi de un anumit fel, de obicei lângă focul pe care îl încing în spatele casei, pădurile din jur îi protejează ca zidul unei fortăreţe, iar cerul de noapte le este acoperişul. Eva le aduce afară cidru de mere cald. Cidru! acela şi mâinile care l-au făcut n apropie pe toţi cu căldura lor. Bob nu vrea să-şi imagineze cum ar fi această reuniune fără Eva şi îi mulţumeşte încă o dată lui Dumnezeu pentru că a creat-o şi a adus-o la el. Noaptea se retrag în dormitoare şi totul este liniştit până la ivirea zorilor, când iau totul de la capăt.

Pană într-o noapte. Bob, întins în patul său, aşteaptă somnul care-l ocoleşte. Vechiul ceas negru cu alarmă de pe noptiera lui a bătut miezul nopţii. Şi tocmai când este pe cale să adoarmă, cu pleoapele grele în sfârşit, ceva îl trezeşte. O bufnitura, apoi un fâşâit.

William. Dar sunetul nu vine din camera Iui William. Vine de deasupra camerei lui. De sus, din pod, unde Bob nu s-a aventurat de luni de zile. Poate chiar ani. Se ridică şi se furişează pe hol, se vede o lumină slabă de la vechea lampă cu kerosen a lui Roy, de lângă pat. Patul lui William este gol, cearşafurile mototolite.

Paşii se aud traversând podeaua, o dată, de două ori. E acolo sus, fără îndoială. Bob se întoarce în

Ate cui sunt valurile?

camera lui, închizând uşa. Ar trebui să urce? Să rămână jos? Să bată în tavan cu o coadă de mătură, aşa cum obişnuia tata când el şi Roy făceau zgomot în pod? Amintirea îl face să chicotească încet. Ajunseseră să facă tot felul de năzbâtii în acel pod. Transformaseră lăzile în maşini, inventând un radio care nu a funcţionat niciodată, dezmembrând singurul radio din casă care funcţiona.

AntMudrt liyirea

Mai *lArrlu,* ılvvwolм *letutuil hff tie r lerte* tperiri, unde i'i'l n ittiertnf turti lnfAl* »4 «<h)pz«t *un pruletl ti*» itnrt A ţi I » »'1'H htfAlut, t rt nA vndA tini A nr polen fntuţionn, Aieln » f**d ttiometr ful i Atu! ţi n ttiufnl e^pint firile în nlelier, Inr Irrtţil rtii îtueţHrt* *4 *tnentyiA pe tirutuuri diferite,*

11 vn IA™ fit copil nfi rAwtiltwti A podul, Nimic ttcolo ftu* file) polen tAfil, Iu iele tflu urm A, reArile ncArţAIe ţi pnţi ntrmţîîl itdm pe Wllliem îttnpol în cernere* Iul şi lutul *rAmhne* trtcuL

I >e dlml/ieeţA, Willlem n ieţlt din ceeA pentru n iAle le/ruw tly tui u elf A ehllitufe (>e < ere bAietitl «I« oreţ e deprlne-tt, tyl,* io (k/ip *te u perle din ltoh vree HA rcepetde epeţlul nepotului eAu, cevit mei polemic Îl elrep,*[1] nun,*

'lotul cele în ordine în pod, Vpchve op,llndA cnre efA tiatpyrM dt» im tvrtrţfiÎ, cfl o *ftitilutuA, în colţ,* Ct'Jt* *duuA cufcrc pe »•» lt> cunnlriiltu'iA p^ntunii, k* ţltdalnvrA ţi lt> pictnncfA, vrnu ticulo* rrt *thiuA tpllcvn lupinlb' ce ninini*'tiu* iii* *zilele lor* <h* *pjorlu,* Un *cuier, cAtevn* rulli *Inr în cunlriil lufitror, un cuiAr negrit, cu nituri de nrntuA, ni ftperil ru zp,Arleturl,*

l.n vede ren Iul, «btit#» r4 (.'Inuvrt *l-n ptH'iiif în «foinnc,* UIHIIIIH *pernunnA i tire niliinenu ncel cufAr lunene mnnin Iul, în zluitîn cnru mhtunne tortlr lut i'urlle Iul* Koy -«I'OMMWP <!lrj^Honlrrul Iul cflinrtţl *ţl pnnfrthtnl, crirţl ţl mrilnilrl, «'omori* <k< r<ip||z piwitin pliMrr ţi Moli i Hoh *nunifii cu-ţl Iţloe i tiptil pu uţti pmlultil* ?l *o* vM/UM* |>i' nirtutrt *lor ftlAiul ('•' i>otlen, n rn/,A* <h< *În lnrm-nrt* învUlulml-c) în rftldiu'rt *el,* îu tluiptv CH UIAIIIIIP Ii'PUiiirAiiilu îuiprtfiinni < U inullrt p(tlJ4 lliM'iirt' rtHli'H *de îitihi'rtrilniltil«'. C n ţl* emu Ih'cni'i' iltwf »/lin i 4 *tu eftnln ern ulthurt tlrtlA i'ftilil* vn împUl I li'l linlnt'lp billrtluliii <*L ulfliiirt drtl/i eAnil Vrt nlhip.p liulnelu enru l-rin nllnn pi» el. Mninn purln <i *vethe < AiUtiţA* th< llrtiinl HUMiirlk» <»| huih', hu'vl II prlvMrt miuull ukihl fi«>nimAii<l *ţl Inerlmlk» vmp,Aiulu-l.* Vi'ih'n tfl I>U/PIM Mi ™ Uily< nu în timp I'UMIPÎI CI II iurtei n'm», ciivlnk' pi' OII»> ul lin |y puie. zi, (hu k» Nim|<M plmin'p prlri I'iimeirt. Ki>

Introduce fierbe niU.nl J)(. uM|. ,,, ?(¿()|, (( ))fl M(l

0.11110.«,,«..« k< .u îl . .....pumni ,m „pniniluH.

JU4

Atu tul tunt

iu uwi, —., *„ ,,,

Atu tul tunt

pe tatăl pe care *re.turile?* l-a cunos- i'iil niclndută, Acestea sunt vestigii ale unei poveşti pe care Bob >1 Irăll-o şl a retrăit-o. Nu s-a gândit că era şi o poveste pe care W1111 iu 11 ţicnea sil o cunoască.

Adună luate lucrurile, îngrămădindu-Ie unele peste altele plină cftnd abia se mal zăreşte de după ele şi coboară. Acea zi lulvaeuloiwă a venit-

Amanda Dykes

A doua zi dimineaţa, în timp ce Eva face sirop de afine cu zahăr, iar Bob întoarce clătitele pe aragaz, William, cu ochii mari şi arătând mai pierdut ca niciodată până acum, coboară scările şi se îndreaptă spre bucătărie..

Dar este privirea unui băiat pierdut care tocmai a găsit o comoară. în mâinile lui, purtată ca şi cum ar fi un cadou de Crăciun, este o cămaşă a Iui Roy.

— Am ... am găsit asta. în camera mea, spune William cu încredere.

Spune adevărul. Bob spălase ieri hainele şi le pusese la uscat pe o balustradă din spatele atelierului. Eva se oferise să îl ajute, dar el îi spusese că este ceva ce el trebuia sa facă. Când vântul şi soarele le uscase. Bob le pusese pe ascuns în camera lui William, împreună cu celelalte lucruri ale lui Roy aflate în pod.

— Păstrează-le, spune Bob.

— Dar ....

îşi plimbă degetul mare peste cămaşa din flanel din mâinile Iui.

— Nu sunt ... nu au fost ...

E clar că se poticneşte şi nu ştie cum să-I numească pe Roy.

__ Au fost ale tatălui tău, termină Bob. Da, şi acum sunt ale tale. Aşa cum trebuie să fie, spune el arătând cu spatula din mână către cămaşă.

Ceva se schimbă în acel moment. Simte cum duritatea lui William începe să cedeze.

— Eşti sigur?

Bob ia o gură de apă din paharul de pe tejghea, dând din cap, şi punând paharul ferm la loc.

— Niciodată nu am fost mai sigur. Eşti gata?

Pune un teanc de clătite pe o farfurie şi i le dă Evei. Ea toarnă peste ele siropul de afine proaspăt făcut şi pune farfuria în faţa lui William.

William scoate un scaun de sub masă, îşi pune cămaşa lui Roy peste tricou şi se aşază în chiar scaunul pe care obişnuia sâ stea Roy.

AU cui sunt

Eva î; aruncă o privire Iui Bob, iar lacrimile din <x±m ei rai găsesc ecou în focul din inima iui Bob.

După întâmplarea aceasta, schimbarea devine tot mai profundă. Zilele devin tot mai reci, dar WBJiam, indiferent cât de teci ar fi, vine mereu cu el pe mare. Continuă să încerce. Continuă să navigheze în acelaşi stil stângaci, la limita de a izbi barca de stânci. Dacă străzile au făcut un lucru bun pentru el când a rătăcit în acel an, a fost să-l înveţe să nu renunţe. Până intr-o zi ... când, în sfârşit, întinde aripile şi se înalţă. Magia mării pune stăpânire pe el, cu ritmul ei, cu dansul ei.

Acum, îmbrăcat în cea mai mare parte în hainele tatălui său, se mişcă în perfectă sincronizare cu marea, de parcă s-ar fi născut marinar. Şi poate că aşa a fost. După ce trece iama, vrea să iasă cu barca ori de câte ori are ocazia. Chiar o ia singur în unele seri, doar pentru a ieşi. Este pe apă mai mult decât pe uscat, iar Bob nu poate scăpa de sentimentul că fuge. Lăsând pământul – şi tot ce a văzut acolo – în urmă.

Până când, într-o zi, în plină reînnoire a primăverii, pământul îi întinde o mână ca şi cum ar dori să facă un armistiţiu, îi oferă încă o dată un loc acolo.

Se îndreaptă amândoi spre Gables, o cabană de vară aflată dincolo de golful de la *Tihna marinarului,* cabană care văzuse zile de glorie în. trecut. Era în

AU cui sunt vainurile?

familia Flint de trei generaţii, dar în timpul războiului rămăsese nelocuită, pentru a fi redeschisă în jurui anului 1950. Abner Flint, care se întorsese de pe frontul din Franţa cu o proteză în locul unui picior, dar multă tenacitate, şi-a făcut o grămadă de planuri pentru a readuce vechea cabană „în circuit". Făcuse eforturi şi deschisese, pe rând, cate o cameră a cabanei. Locul avea farmecul lumii vechi, fiind construit din lemn închis la culoare şi având două aripi cu camere mari, gazon de tenis şi crochet, chiar şi un teren de bowling. în vremurile de glorie, acolo au cântat trupe itinerante de interpreţi, s-au jucat piese de teatru, au cântat orchestre – micul colţ din Ansei care aducea rafinamentul marilor oraşe, chiar acolo, flancat de pini.

Găzduise chiar şi un bal fastuos în fiecare vară, cândva. Puţini dintre localnici au participat. Era mai mult pentru turiştii care veneau vara din Massachusetts, New Jersey, Connecticut şi New York, împreună cu toate fineţurile lor.

Abner îl găsise ieri pe Bob în oraş şi îl rugase să-i aducă captura zilei dacă putea, întrucât avea o familie care venea în vacanţă înainte de sezon, precum şi o pereche de tineri căsătoriţi din New York, aflaţi în luna de miere. Spusese numele oraşului cu mare mândrie, ştiind că Gables, odinioară plină de pânze de păianjen, a devenit acum din nou faimoasă.

Bob şi William au scos o mulţime de homari din capcane şi se îndreaptă acum către portul privat de la Gables. Bărcile cu vâsle sunt aliniate ca nişte şcolari care-şi flutură prietenos salutul, iar William, la cârmă, are grijă sa nu se lovească de niciuna dintre ele.

— Foarte bine, spune Bob. îţi dai seama că drumul pe care am venit acum este acelaşi în care aproape că ai eşuat barca în prima zi pe mare?

Rânjetul timid al lui William îi spune că-şi aminteşte foarte bine.

— Acum ţi-ai intrat deja în mână, spune Bob.

William îi mulţumeşte, iar Bob duce prada spre bucătăria de la Gables. EI şi Abner fac vânzarea şi apoi stau de vorbă pe prispă. Bob, cu braţele încrucişate şi Abner spunându-i despre proiectele pe care le are cu locul acesta. Are de săpat o nouă fântână, de cumpărat echipament pentru prinderea scoicilor pentru vizitatori, de reparat bărcile ...

— Ce-iîn neregulă cu bărcile? întreabă Bob, aruncând o privire spre bărcile cu vâsle, spre locul unde William se aplecase deja peste una dintre ele, plimbându-şi mâinile de-a lungul ei. Citise noaptea manualele vechi ale lui Roy de construcţie a bărcilor, iar acum, beculeţele care i se aprind în cap sunt aproape vizibile.

— Vai, ştii cum ajung. Oceanul le bate în toate direcţiile, toată **ziua şi toată noaptea.**

— Le-ai adăpostit astă-iamă, nu?

Ale cui sunt valurile?

— Aşfi putut dar nu ...

— **Ab ...**

— Ştiu ... şi îmi trebuie o mână de ajutor pe aid ca să pot să fac faţa. Le am pe toate pe mare şi plutesc, dar toate au nevoie de câte o reparaţie – îşi deschide larg braţele – întregul loc are nevoie de reparaţii.

Se uită atent, cu ochii mijiţi, spre William, care este acum aplecat deasupra lor, strângând un şurub cu mâinile goale.

— Băiatul lui Roy, nu-i aşa?

Când vorbeşte, Abrter lungeşte întrebările cât

— *Ayuh.*

— Am auzit despre el. Oare ar vrea un loc de muncă?

—Nu pot spune nici da, nici nu. Totuşi, îl poţi întreba.

Şi, cincisprezece minute mai târziu, William se gândeşte că are să-i placă să lucreze pentru Abner. Bărbatului n place să vorbească, abia dacă are sosesc oaspeţii. Va fi în preajma oamenilor, dar nu printre ei. Pe uscat, dar legat de mare prin munca sa. Este perfect.

Abner vorbeşte despre o familie care vine în câteva săptămâni din New Hampshire, despre cum îşi vor dori sa plece cu bărcile şi poate şi să ia lecţii poate de mult-

William este puţin ameţit la gândul ăsta, dar este plin de bucurie, pe drumul înapoi spre casă. în zilele care urmează, Bob îl lasă la Gables înainte de răsărit şi se opreşte la sfârşitul zilei de muncă pentru a-l lua acasă. Şi, în fiecare ciupă-amiază, persoana care urcă pe barca lui este mai puţin băiat, mai mult bărbat, S-a mai înălţat puţin. A

căpătat culoare, s-a bronzat de la repararea bărcilor afară şi predarea lecţiilor. Nu de tenis, după cu m se dovedeşte. Nu putea – sau nu voia – să lovească o minge nici dacă viaţa lui depindea de ea. Dar a descoperit că unii dintre copiii i>asp[e]til°[f] considerau repararea bărcilor fascinantă.

A început sa Je explice ce face, uneori lăsându-i să-şi încerce mâna şi, când Abner vede despre ce este vorba, îi spune:

- Ţi-ai ascuns talentele de mine, băiete, aşa-i? Deci aici se află *toţi copiii* în loc să fie pe terenul de bowlîng? Şi apoi titrează: *Cursuri demonstrative de reparat bărci pentru tineri* drept una dintre *noile activităţi ale* acelui Ioc.

— Cursuri demonstrative, râde William, virând barca spre casă şi povestindu-i lui Bob.

— Ce mod pretenţios de a numi „repararea lucrurilor stricate." Amândoi râd şi William încetineşte motorul. Devine serios.

Bob se apleacă în faţă pe scaunul lui, aşteptând. Tăcerea lui, speră el, îl va ajuta.

— Unchiule Bob, ăăă ...

Se *scarpină* în cap.

— Mda?

— *Mă* întreb dacă *ai* putea ... adică ... dacă ai putea să-mi împrumuţi barca pentru astă-seară? Doar pentru o oră, poate două.

Copilul încearcă să nu arate, dar este agitat peste măsură. Nu îl priveşte pe Bob în ochi, ci îşi ţine privirea aţintită asupra apei liniştite, cu o concentrare demnă de o furtună acerbă. Bob îşi aminteşte de o imagine a lui însuşi, cu doar caţiva ani mai tânăr decât William, mut şi stângaci în jurul unei anumite fete. Ştie despre ce este vorba.

— De acord, spune *el, iar* William răsuflă uşurat.

Când pleacă în seara aceea, iese repede pe uşă, dar nu înainte ca Bob să observe că are părul pieptănat şi strălucitor, dat cu pomadă, fără îndoială din sticla de Vitalis care a apărut în dulapul cu medicamente.

Acest lucru continuă câteva seri. în a patra noapte, Bob îl aşteaptă în bibliotecă. Deja s-a întunecat în jurul iui, iar el urmă-

reşte cerul pe fereastră. Stelele care clipesc şi se mişcă, mari, necunoscute, puse suficient de departe pentru a umple omenirea

de mirare,îl f$_{ac}$ să *se* simtă mic. *Când mi 'ţăndese* ia cerurile pe care fe-oi *creat...*

Este pierdut >n aceste meditaţii, lumea devenind întunecată fără ca el să observe şi fără ca e! să aprindă niño lumină. Este aproape gata să ia o foaie de hârtie de pe vechea masa a familiei şi să scrie mai multe Cuvinte, când uşa se deschide şi intra William, cu paşi sprinteni.

— Deci, cum o cheamă?

Vocea lui Bob sună grav în toată acea linişte, şi oarecum stranie şi ameninţătoare din abisul întunecat al camerei.

William sare de parcă ar fi fost atacat pe furiş de o panteră, iar Bob abia de se poate abţine să nu râdă. Trage lanţul de la lampa de birou de lângă el, îşi drege gâtul, astfel încât să pară din nou uman.

— Nu te voi strânge de gât, fiule!

Şi William se relaxează. O diferenţă ca de la cer la pământ între modul lui de a reacţiona acum şi prima dată când a auzit cuvântul acela —*fiu* – care îi ieşise lui Bob din gură. Bob împinge scaunul din faţa lui cu piciorul, invitaţie pentru băiat să se aşeze.

— M-ai speriat, recunoaşte William. Am crezut că vei fi în pat.

— Nu eu. Ai o poveste pe care trebuie să o aud. Wiiliam se aşază, trupul lui slab căzând pe scaunul cu spătar din răchită, în timp ce-şi trânteşte mâinile pe genunchi.

Deci, repetă Bob, cum o cheamă?

William se uită cu alean spre uşă. Ar vrea să fugă. Apoi se uită înapoi la Bob şi inspiră profund.

Ale cui sunt
valurile?

— Anneliese.

Bob dă din cap, aprobator. Şi aşteaptă.

_ Am întâlnit-o la Cables. Este acolo cu familia ei – au o legătură cu Ansei.

„ – Da?

— Da, 'I. • nu ştiu cum
(j$_o$p ridică din umeri.

— O mulţime de oameni au legături cu acest loc. Ai fi surprins să afli. Gables există de suficient de mult timp pentru a atrage oamenii din mai multe generaţii, iar oamenilor le place să vină unde au fost bunicii lor sau unde au petrecut verile stră-străbu- nicii lor, genul ăsta de lucruri. Intră în inima oamenilor acest loc. William se uită în jurul camerei de parcă ar fi locul la care se referă Bob.

— Da, spune el.

— Deci, să revenim Ia Artneliese, reia Bob. Când o aduci în vizită?

William capătă zece nuanţe de roşu, iar Bob savurează asta. Nu a mai *zăpăcit* pe cineva în modul acesta de când Roy era prin preajmă.

— Eu ... păi ştii, pleacă în curând şi ...

Râsul lui Bob iese uşor la suprafaţă şi îndepărtează protestele lui William.

— Poţi să o aduci dacă vrei. Şi dacă nu anul ăsta, poate vara viitoare, nu? Ce spui?

Chipul lui William devine sumbru, cu ochii îndreptaţi spre Bob.

— Vara viitoare?

— Dacă familia ei mai vine şi vara viitoare. Şi dacă vrei asta. Dar William a mers mai departe cu gândul. Nu despre Anneliese este vorba acum, în acest moment, ci despre această noţiune de „vara viitoare”.

— Vrei să spui dacă mă întorc vara viitoare?

Dumnezeule, copilul acesta nu şi-a dat seama încă de faptul că de când era el aici iocul acesta a redevenit acasă, aşa cum nu mai fusese niciodată de la moartea lui Roy încoace? *Tihnit niiiriun-rului* era ca şi a lui. Dreptul său din naştere, chiar.

Bob se apleacă înainte, cu coatele proptite pe genunchi, privindu-I în ochi pe nepotul său.

Ale cui sunt valurile?

— *Vreau să spun dacă rămâi.* **Acest loc este la iei de mult al tau** ca al **Evei şi al meu, spune el. Poate nu în acte, dar prin drepturi.** Stai **atât cât vrei. Sper să nu pleci niciodată, faci parte don familie.**

William **bâlbâie mulţumiri, ducându-se la culcare înainte** ca efectul **momentului sa dispară. Şi Bob îi urmează exemplul câteva minute mai târziu, urcând scările cu sufletul plin.**

Este sigur că, dimineaţa, William va vedea că aşa este corect şi bine şi că nu rămâne cu Bob şi Eva doar pentru că are nevoie de protecţie. E aici pentru că aparţine acestui loc.

49

Aşezat în strană, William este agitat. Nu a mai fost aşa de veacuri. Bob l-a urmărit de la prima duminică aici, în biserica de pe malul pârâului, aflată între *Tihna marinarului* şi cealaltă parte a oraşului. Odată cu trecerea lunilor, băiatul a trecut de la a se holba la propriii pantofi – pe întreaga durată a slujbei – la a prinde viaţă. Şi-a ridicat din ce în ce mai sus capul, ciulind o ureche sau, mai târziu, ascultând cu toată atenţia predica pastorului.

Dar astăzi? Este ca o fiară în cuşcă. Totuşi, deşi este în afara cuştii, lupta se dă în interiorul lui. Are fălcile încleştate, mâinile strâng cu putere marginea stranei. Nu deschide gura în timpul imnului de încheiere şi iese afară cu paşi mari, imediat ce se rosteşte „Amin".

Bob îl urmează, încetinind doar pentru a-i mulţumi pastorului. Se uită în jur, dar nu îi vede nicăieri pe băiat. Urmăreşte poteca ce duce în spate – pârâul şerpuieşte pe o parte a bisericii, poteca înconjoară biserica din cealaltă parte, creând un fel de insulă în mijlocul căreia se află clădirea cu turlă albă. în spatele ei, se ridică imediat, abrupt, muntele, îmbrăcat în stânci pline cu muşchi şi străbătut de pini, făcându-l să fie locul preferat de hoinăreală al copiilor în timpul picnicurilor bisericeşti – locul perfect pentru a se juca de-a v-aţi ascunselea.

Sau pentru un om în care se dă o luptă.

Ale cui sunt
„ ce e dr<, urmă, îl vede pe William murmurând ceva în sinea lui, la cotitu$_{ra\ p}$â$_r$âului. *valurile?*
Bob ştie ce înseamnă să ai **o răfuială cu** Făcătorul. Oare asta se întâmplă? Are un moment de luptă cu Dumnezeu precum îacob? Atunci ar fi mai bine să-i lase singuri. Un om şi Dumnezeul său trebuie să dea lupta singuri, mai ales când sunt lucruri importante în joc. Mai bine decât să le îngroape, prefăcându-se că nu există.

Dar William îl vede. Şi cu vocea sugrumată, dă glas întrebării.

— De ce?

Bob încearcă să reducă distanţa dintre ei, dar mâna lui William se ridică, făcându-i semn să se oprească.

— E o întrebare mare, fiule.

O întrebare atât de scurtă şi totuşi atât de mare. Un paradox vechi de când e lumea.

William clatină din cap, făcând ochii şi mai mari. O reiterare tăcută.

- Ţi-ai iubit fratele, spune el şi aşteaptă.

Este o întrebare, dar nd este sigur ce vrea să spună băiatul.

- întotdeauna.

- Şi apoi el moare şi asta-i totul? S-a terminat??? îi ura hainele în pod şi uiţi? îi izgoneşti soţia şi fiul? Pur şi simplu ai...

terminat cu

Un ţăruş de gheaţă înfipt în inimă – asta sunt cuvintele lui acum. îl lovesc, trimiţându-l înapoi în acele zile dificile când nu făcea altceva decât să supravieţuiască. Retrăieşte lupta pe care a dat-o pentru a-i lăsa să plece, pentru a-şi găsi o nouă viaţă. Durerea de a o vedea pe Jenny incapabilă să-l privească din cauza durerii pe care el i-o cauza. Iar ea era un schelet ambulant, disperată după schimbare, după aer.

— N-am terminat niciodată cu tine, William.

El pufneşte, respiraţia lui fiind vizibilă în aerul rece.

Mda. Te cred. De aceea ai fost la înmormântarea mamei mele. De aceea ştiai exact unde mă aflu, prin ce trec, după ce a ^{murU} ea^Ştiai cine eram când am apărut la

Cât de neprevăzut fusese. Orb la tot, cu excepţia singurei realităţi pe care o ştia – realitatea faptului că este singur. Uitat. Abandonat. Dat la o parte. Cuvintele sale ridică furie în Bob – furie adâncă, până ia os, la auzul presupunerilor lui. Cuvintele lui sunt adevărate şrapnele. Aruncate într-un pustiu, sterpe şi *singure* – şi dorind să fie adunate. De ce aşteptase William atât de mult *timp pentru a* vorbi despre problema care era Ia rădăcina *luptelor lui interioare? Poate* pentru că abia acum era pregătit să afle adevărul.

O durere atât de profundă ... are nevoie de mai mult decât de cuvinte.

— Mai bine ai veni cu mine, spune Bob. Trebuie să vezi ceva.

31

O oră mai târziu, între cei doi este o mare de tăcere, iar îh faţa lor un turn de pietre zidite cu mortar. Bob încearcă să vadă tumul prin ochii lui William, urmărind cum tânărul înconjoară turnul cu privirea, oprirtdu-se să examineze câteva pietre din zid. Aceea de culoare ruginie, trimisă de la Sedona. O bucată de marmură albă scoasă dintr-o mină din Georgia. Restul, cele primite de pe alte coaste şi de dincolo de coastele mării sunt gri în toate tonurile. Bob le urmăreşte cu ochii, arruntindu-şi feţele. Amintmdu-şi poveştile de viaţă.

Privirea îi cade pe un buchet de lăcrămioare ofilite, puse lângă piatra cu dungi albastre a lui Luka şi zâmbeşte. Liesl a fost pe aici. Vine o dată la câţiva ani, fără a anunţa. Lasă un buchet de flori pe pământ, chiar sub piatra care conţine o promisiune gravată pentru totdeauna. în cele din urmă, înainte de a pleca, ii vizitează pe el şi pe Eva. De data aceasta, se gândeşte el, i-o va putea prezenta lui William. Se roagă să fie o întâlnire vindecătoare pentru amândoi.

Aproape de vârf, piatra purtată de Ed prin tot Mississippiul este zidită şi ea, aşezată de mâinile care au făcut posibilă transformarea. Aceeaşi piatră pe

care a luat-o de pe locul mormântului lui Michael, cu intenţia de a distruge ceva, a ajuns aici, zidită bine lângă celelalte.

Pentru William, turnul pare fără îndoială o ruină. Neterminat, cu mormane de pietre împrăştiate pe pământ. Sunt împărţite acolo cu grijă – după mărime, formă, potrivire, pentru a le aşeza ca pe nişte piese într-un puzzle – însă, pentru ochiul necunoscut, pare a fi un haos.

William, totuşi, pare să simtă ceva. Se retrage şi îşi încrucişează braţele la piept. Nu provocator. Doar aşteaptă. Ceva s-a schimbat în comportamentul lui. Fălcile lui sunt încă încleştate, dar Bob simte că este gata să asculte.

Cum să-i explice ceva atât de ... inexplicabil? Ceva ce încă nu-şi poate explica sieşi. Cum să-i explice modul în care s-a petrecut totul? Aşa că recurge la calea pe care o cunoaşte cel mai bine: Roy. îi povesteşte lui William despre escapadele lor, despre focuri, des- 1 pre aruncarea pietrelor, despre provocări. îi spune cum au cucerit I împreună această insulă, ei trei. îi povesteşte despre război şi-cu grijă, dar spunându-i adevărul – despre moartea tatălui său. Se pare că ştie câte ceva despre ea – Jenny i-a povestit măcar atât.

Dar asta nu explică turnul gol din faţa lor, care se ridică de nicăieri.

— Este o durere atât de adâncă încât ajungi la disperare, spune Bob, şi se uită în ochii lui, care cunosc această durere. Se gândeşte că poate William ştie chiar mai multe despre această durere decât el.

— Am ajuns la punctul acela ... la disperare. Am fost devastat. Eram chiar aici, în acest loc.

îi arată locul cu bocancul, şi îşi aminteşte cum lacrimile lui s-au amestecat cu ale mamei sale.

William încuviinţează.

— Durerea a fost atât de mare – suficientă pentru a înnebuni un om. Am fost la un pas de a-mi pierde minţile. Suferinţa era atât de mare încât mă sufoca. Şi apoi durerea mea a fost străpunsă de cuvintele acelea, grevate înăuntru ca şi cum cineva ar fi pus o maşină de scris în sufletul meu şi le-ar fi scris acolo, spunându-sni ce trebuia să fac. Este singurul mod în care pot să explic

Ale cui sunt valurile?

— Ce anume să explici?

Asta ... – arată către far – a fost ca şi cum Dumnezeu toc* **mai S-a aşezat acolo jos, în praf, cu mine, a strâns bucăţile care au** mai rămas din mine şi a spus: *Acum zideşte!*

Nu va uita niciodată acea voce şi impresia pe care a lăsat-o în inima lui. A fost vocea Omului care, deşi era Regele universului, s-a aplecat pentru a spăla picioarele pline de praf ale ucenicilor. A Aceluia care a scuipat în praf şi a folosit noroiul pentru a reda vederea unui orb. A cărui zi de naştere regală a fost învăluită în praf, chiar acolo în grajdul în care S-a născut, lângă animale.

Omul aceia era obişnuit să facă lucruri minunate în locuri umile, în care, de obicei, era noroi. Sau pietre, ca să zicem. Este aceiaşi Dumnezeu care i-a spus unui bărbat singuratic să construiască o barcă pentru a se pregăti de potop, deşi nimeni nu văzuse o picătură de apă căzând din cer.

Ori de cate ori Bob a simţit imboldul să facă ceva nebunesc, dintr-un motiv pe care doar el îl auzea, l-a mulţumit Iui Dumnezeu pentru exemplul bărbaţilor şi femeilor care au făcut aşa ceva înaintea lui.

William, cu mâinile băgate în buzunare, se apleacă înainte şi se concentrează. în cele din urmă, el întreabă:

— Dar ... ce este?

Bob se îndreaptă spre ascunzătoarea din stâncile aflate în spatele lui şi scoate cutia de lemn unde se află o tăietură de ziar îngălbenită, pe care sunt tipărite Cuvintele. Poemul. Singura copie păstrată – tăiată chiar din propriul lor ziar, *Cronica debarcaderului.* Oamenii trimiseseră mai multe de-a lungul anilor, de la *Boston Globe, New York Times, San Francisco Chronicle,* locuri unde el nu pusese niciodată piciorul. A păstrat doar tăietura din ziarul local.

Ale cui sunt valurile?

I-o dă lui William, care o citeşte o dată. Se uită ia turn, încă nu înţelege. O citeşte din nou, iar Bob aproape vede cum Cuvintele îl pătrund, de data aceasta. Trecând prin el, ieşind de acolo, înconjurând turnul şj ¡ar înapoi.

— Am scris poemul în noaptea în care Dumnezeu mi-a spus să construiesc, în noaptea în care mama ta mi-a spus că vrea să se mute. Ultimele momente cu tatăl tău erau încă atât de proaspete- cuvintele au venit cu uşurinţă.

Aproape aude detunătura şi îl vede pe fratele său alunecând sub valuri, la apusul soarelui.

— Nu sunt scriitor, spune el. Nu sunt nici zidar, spune el râzând, făcând semn spre turn. Dar trebuia să fac ceea ce mi s-a spus. Ceea ce sufletul meu simţea că trebuie să facă.

Se îndreaptă către turn, trecându-şi mâinile peste pietrele multicolore. îi explică despre pietre, cum au venit – şi încă vin- din toată ţara. Şi cum fiecare reprezintă o piesă dintr-un puzzle pe care el o prinde cu mortar, pentru a înălţa şi mai mult acest turn. Cum fiecare piatră pusa l-a prins şi mai mult pe Williamîn sufletul lui Bob.

— Am încetat să vă scriu după ce Jenny ... după ce mama ta s-a căsătorit.

Ezită, nu ştie cât de mult să spună. Nu voia sa întineze nimic legat de Jenny în mintea lui William.

— Ea mi-a explicat că tatăl tău vitreg ...

William dă cu bocancul în praf.

— Nu-i spune aşa.

Bob dă din cap încet, meditând.

William mărturiseşte:

— Adevărul este că el niciodată nu a ... ţinut la mine. Când eu şi copilul vecinilor am învăţat să mergem cu bicicleta, tatăl lui alerga pe lângă bicicletă spunându-i: *Te ţin, fiule. Te ţin.* Theodore m-a lăsat să învăţ singur. A arătat spre bicicletă şi s-a întors înăuntru să-şi citească ziarul.

Vorbele lui îl fac pe Bob să mocnească, îşi încleştează pumnii. Ce nu ar da să fi apărut pe strada aceea, să fi alergat de-a lungul bicicletei. Să fi spus: *Te ţin, William* – de o mie de ori.

Bob pune o mână pe umărul lui William, însă William o scutură jos. Bob inspiră profund şi încearcă să-i explice.

Ale cui sunt valurile?

~~ Noului ei soţ ... nu îi plăcea ideea ca ea să-i tot serie unui alt **bărbat. Şi nu pot spune că îl învinovăţesc.**

Mai ales unuia care semăna identic cu regretatului soţ.

Bob **a lăsat ultima parte nerostită.**

— Poate că el **ar fi fost de acord ca eu** să **îţi scriu când te făceai** mai mare, **dar nu ştiam de unde să încep. Eram un străin pentru** tine. Eram **convins că el era un tată pentru tine şi că nu ai nevoie** de mine să mă amestec.

VVilliam scutură **din cap.**

— Nu trebuia să ştii de unde să începi. Doar ... să începi. Să spui ceva. Orice.

Vocea îi tremură. Zgârie pământul cu bocancul, dar ceva mult mai profund se ascunde sub cuvintele lui, mai profund decât resentimentul cu care sunt acoperite cuvintele lui.

— Aveam nevoie de tine, spune el în cele din urmă.

Aerul tremură în jurul lor, transformându-se în vânt rece, în timp ce soarele dispare în spatele norilor groşi. Pinii se îndoaie bătuţi de vânt, şoaptele Lor se aud printre ramuri.

Bob este împietrit, nu ştie ce să spună. Cum poate cineva să anuleze un rău atât de profund? Şi William stă ca o statuie, încleştându-şi şi descleşiându-şi pumnii, în repetate rânduri. Acesta este unul dintre acele momente dătătoare de viaţa, acele momente care marchează cursul viitoarelor evenimente, ai anilor care vor urma. Oare îl vor pune la temelia relaţiei lor şi vor uni prăpastia dintre ei cu mortar, ascunzând locurile sparte ... sau vor lăsa barosul de deasupra lor să coboare cu toată forţa şi să-i despartă?

Bob face un pas. Şi apoi altul. Şi altul. Până când stă fix în faţa nepotului său, iar braţele lui puternice îl înconjoară pe băiat. Aşteaptă. Băiatul rămâne rigid o secundă, încercuit acolo – şi apoi, cu umerii cazuţi, începe

Ale cui sunt valurile?

dezlănţuirea. Suspine. Trupul lui tânăr este cuprins de convulsii, eliberând durerea reţinută de cine ştie cât timp. Este o sfâşiere şi o curăţare. O mare de lacrimi, o mare de iertare.

Când William se desprinde din îmbrăţişare în cele din urmă, eu ochii roşii şi umflaţi, este diferit. Nu este vindecat... dar este ţinut. Ca şi cum fragmentele fiinţei lui au fost strânse, şi asta este suficient pentru moment. Restul va urma.

Ceva din adolescenţa lui William s-a dus. Şi, în el, Bob îl vede pe Roy, spunându-şi ultimele cuvinte, cu ultimele fărâme de putere pe care le are. Este timpul – nu, a trecut demult timpul – să i le spună.

— Tatăl tău mi-a spus să-ţi spun patru lucruri. De atâtea ori adormise recitându-le, încât îi erau parcă gravate în structura ochilor.

înfăţişarea lui William cere cu disperare să-i spună acelecuvinte.

— A spus că te iubeşte, că va fi bine, că viaţa este mare... şi că Dumnezeu este şi mai mare.

William stă nemişcat şi lasă mesajul să îi pătrundă adânc în inimă. Bob se roagă ca adevărul să îşi facă lucrarea.

Copilul scoate ceva din buzunar şi îşi trece degetul peste acel lucru.

— Am găsit asta printre lucrurile mamei, spune el, arătând de parcă nu ar vrea să i-o dea. Bob ia bucata de hârtie mototolită, mânuită atât de des că a devenit foarte moale. O ştie. Este mesajul pe care Roy i l-a transmis lui Jenny cu ultimele forţe, cel pe care el îl băgase în păturica lui William, astfel încât ea să-i găsească.

— Şaptezeci şi şapte de stânjeni, spune William. Odată, am găsit-o aşezată la capătul patului cu el în mână.

Amintirea aceasta spune mult mai multe, simte Bob, dar ¡1 face pe Wiliiam să se simtă inconfortabil. în cele din urmă, eliberează ce avea pe suflet:

— Stătea acolo şi plângea, mângâind biletul cu degetul. Ştiu că este scrisul de mână al tatălui meu. Are o legătura cu ceea ce am găsit în pod, spune el inspirând adânc, tremurând. Ce înseamnă?

Aceasta, cel puţin, este o poveste de care Bob poate fi mândru. îi povesteşte despre Roy şi despre Jenny, despre făptuiri

Ale cui sunt voturile?

ei măsurau iubirea în stânjeni. Ceva atât de frumos ... nu ar fi trebuit să se termine niciodată.

— Este numărul unei iubiri imense, tot mereu mai mare 0 iubire care ar da orice să fie aducătoare de viaţă

Fălcile lui William sunt încleştate şi tot ce poate face este să încuviinţeze din cap, în timp ce fixează cu privirea acea hârtie

Simţind că este timpul să se desprindă de trecut, pentru moment, Bob îl bate pe William pe umăr.

— Vino să vezi ce este înăuntru.

îl conduce spre partea îndepărtată a farului, unde se află o uşă arcuită, şi îi explică cum, într-o bună zi, va construi o uşă grea, pe care o va vopsi în roşu, cum va face farul să funcţioneze. Deocamdată, se ascund în interiorul arcadei deschise şi pereţii îi învăluie.

Bob începuse Ia un moment dat să-şi facă griji că nu va putea folosi niciodată toate pietrele care vin. Dar când s-a uitat mai bine la interior, şi-a dat seama că exteriorul acestui turn era doar vârful aisbergului. Mai trebuia să construiască şi scara.

Piatră peste piatră, construind o spirală de-a lungul pereţilor interiori ai turnului, treptele au ¡nceput să se înalţe. Acestea i-au permis să continue să construiască tumul la înălţimea aceasta. Pe măsură ce scara avansa, adăuga şi straturi noi turnului.

— Suntem aproape, spune el, auzindu-şi speranţa disperată în propria voce.

— Noi? întreabă William, cu sprâncenele încruntate. Te ajută cineva?

— Da, Eva şi Ed. Dar adevărul este că el. Bob, nu poate lucra niciodată pe această insulă fără să se gândească la sufletele sol- daţilor – şi la alte suflete, precum Liesl şi Luka – la ceea ce au dăruit ei. Doar acestea îl fac să meargă înainte, în ciuda obstacolelor. Cu cât lucrează mai mult, cu cât ochii îi ard mai aprig, cu cât pielea i se pârleşte mai mult în vânt şi-n soare şi cu cât articulaţiile mâinilor îi devin mai inflexibile ... cu atât inima Iui doreşte mai mult să aprindă în sfârşit această lumină şi ea să-i aducă şi pe alţii acasă.

— Te ajut şi eu, spune William, stând chiar în locul unde tatii lui a petrecut ultima seară pe insulă.

Pe chipul lui se citeşte aceeaşi hotărâre neclintită ca a tatălui lui. Un zâmbet larg luminează chipul lui Bob.

— Mai avem puţin, spune el din nou. Acum că a venit vata, zidirea poate începe din nou. îţi aminteşti de acele lăzi carea venit în aceeaşi seară în care ai venit tu? Acolo erau lentilele-datină din cap neîncrezător – încă nu-mi vine să cred că le-am luat. Este chiar un miracol. A costat puţin mai mult decât o moştenire de familie.

Bob îi povesteşte despre pădurea de pe munte – cum peticul acela de teren i-a adus pe părinţii săi împreună şi cum acuma finanţat viitorul – speră el – a nenumărate alte familii.

Arată spre coliba de lemn masiv, dar robustă, construită deasupra turnului.

— Doar temporar, explică el – sunt grinzi de lemn luate din vechiul depozit feroviar din spatele muntelui Birchdown, peste care a bătut scândurile care susţin un acoperiş în pantă, pentru a ţine ploaia departe de turn şi a-i proteja în timpul construcţiei, într-o zi, totul va fi piatră şi oţel.

Inspiră aerul îmbibat de izul pământului şi al istoriei, se gândeşte ia vânzarea terenurilor împădurite ale familiei, vânzare care a făcut posibil acest lucru.

— Poveşti de viaţă în devenire, asta construim aici.

Este un sentiment care persistă în zilele următoare, pe măsură ce William petrece tot mai mult timp pe insulă. Pleacă la Gables dimineaţa, la lucru, iar seara, pentru a o vedea pe Anneliese, iar între timp zideşte cu spor la turn, atât cât poate.

într-o zi de joi obişnuită, când portul este în ceaţă şi Bob nu poate ieşi la pescuit, cei doi trag din greu, stivuiesc pietre şi lipesc mortar ca într-o simfonie fără sfârşit. Eva stă pe un bolovan cu mapa pe genunchi şi schiţează diagrame pentru vârful farului.

Anneliese este prinsă cu ceva treburi în familie, în seara aceea, ceea ce îi dă timp lui William să lucreze mai mult împreună cu Bob

Intre cei trei există o camaraderie frumoasă ... îşi petrec seara în trosnetele focului de tabără, în timp ce Eva fredonează câteva melodii. Insă, printre trosnetele focului, se aude sunet de paşi.

— William?

Vocea este dulce, candidă, precum florile gingaşe pe care Eva le-a plantat cu grijă de-a

Ale cui suni *valurile?*

lungul aleii din faţă. William se ridică în picioare, îşi şterge sudoarea de pe faţă cu mâneca şi ţinând mistria în mână.

— S ... salut, spune el, aruncând o privire spre Bob şi apoi înapoi către tânăra femeie. Luî Bob îi pare cunoscută – cu pârul ei întunecat şi o aură de blândeţe care pluteşte în jurul ei.

William traversează poiana către ea, iar conversaţia lor este liniştită, în tonuri luminoase. Nu poate fi decât o singura persoană. William o ia de mână şi o conduce spre Bob, căruia i se alătură Eva.

— Unchiule Bob, mătuşă Eva ... ea este Anneliese.

Fata întinde o mână care, deşi delicată, este în acelaşi timp puternică. O mână care nu este străină de muncă, în ciuda aspectului ei de porţelan.

— Ei bine, spune Bob, strângându-i mâna în a lui şi strecurân- du-şi celălalt braţ în jurul Evei. Suntem onoraţi să te cunoaştem, Anneliese. Se pare că ai făcut o impresie destul de mare asupra lui William al nostru.

William îşi pleacă capul şi priveşte în pământ, dar nu poate sa nu zâmbească. Se întoarce spre Artneliese:

— Am crezut că vei pleca undeva cu familia ta, spune William, cu fruntea încreţită,

— Asta am făcut, spune ea. Dar am fost surprinsă sa te găsesc aici. Părinţii mei ne-au adus aici să cunoaştem pe cineva.

— Ne-au adus? Bob se uită în jur şi vede două siluete care se apropie prin vălul de ceaţă. Anneliese încuviinţează din cap.

- Da, domnule. Pe fratele şi sora mea mai mari.

Doi tineri se apropie, cu privirile aţintite sus, la turn. Sunt îmbrăcaţi în cele mai bune haine de duminică. îmbrăcăminte simplă, dar totuşi prea elegantă pentru o drumeţie pe o insulă.

— Mă întreb dacă nu cumva ai greşit insula, spune Bob. Insula Everlea, poate. Este o casă frumoasă acolo, iar familia Phelps s-a mutat acolo nu cu mult timp în urmă. Dacă vă aşteaptă, vă putem îndrepta în direcţia corectă. Este uşor să vă dezorientaţi pe această ceaţă deasă.

Se întoarce şi le arată un punct dincolo de far, în direcţia Insulei Everlea. Dar îşi aude numele rostit.

— Domnul Robert Bliss?

Bob se întoarce şi dă ochii cu un bărbat pe care nu l-a mai văzut până acum. în ciuda pieptănăturii făcute cu atenţie, câteva fire răzleţite de păr blond îi stau în neorânduială. Ochelari cu rame negre îi încadrează faţa şi în spatele lor Bob descoperă o privire obosită, dar pătrunzătoare, pe care nu a mai văzut-o decât pe o altă faţă.

în curând, şi această faţă iese la lumină din ceaţă, strălucind de o bucurie nestăvilită. Mintea lui face legăturile mai repede decât poate ţine el pasul. Lăcrămioarele de lângă piatra lui Luka. Familia iui Anneiiese avea o legătură cu Ansei...

- Liesl?

Eva nu mai poate de bucurie lângă el şi îşi strânge mâinile la piept.

— Dar asta înseamnă . .. el este ...?

Se uită la bărbat şi apoi la Anneiiese. Bob nu a mai văzut-o nido- dată pe Eva fără cuvinte. Ea îi ia mâna lui Liesl, o mângâie uşor, ca şi când aceasta ar completa cuvinte prea minunate pentru a fi

rostite.

— Da, se aude vocea lui Liesl, râzând. Mi-ai spus odată că Dumnezeu nu ţine socoteala minunilor. Cu siguranţă El a fost prea bun cu noi, dar ...

îşi trage mâna deoparte şi cuprinde braţul iubitului ei.

— Este adevărat. Acesta este Luka al meu.

Ale cui sunt voturile?

Omul păşeşte înainte, mtinzând mâna spre Bob. Acesta a strânge mâna cu hotărâre. Privirea sa tăcută spune mult, ¡Z *ce* LiesI şi Eva încep să povestească.

Bob îşi strânge mâinile la spate într-o atitudine umilă ascultând povestea Jw Luka. O poveste despre vindecarea mintii şi a trupului sau, după am de zile, apoi despre anii de căutare a lui Liesl şi a copiilor, despre scrisoarea către sora iui, pierdută mult timp în poşta postbelică ... până când i-a găsit, în sfârşit

Se îndreaptă către turn, atingând cu degetele pietrele, una câte una, în timp ce soţia lui vorbeşte despre călătoria lui spre America. înainte de a părăsi Europa, aflase despre salvarea îndrăzneaţă a familiei sale de către un bărbat, pe mare, bărbat căruia îi datora totul. Şi, în fiecare seară, la apusul soarelui în timp ce traversa Atlanticul, Luka îi mulţumise marinarului american, salutând locul unde îşi închipuia că fusese distrugătorul şi căzând în genunchi în rugăciune după aceea pentru a mulţumi Dumnezeului său pentru reîntâlnirea cu familia lui.

îţi strânsese soţia în braţe acolo, într-un câmp de porumb în luna octombrie. îşi îmbrăţişase copiii – inclusiv pe cel pe care nu-J întâlnise niciodată, pe Anneliese. Luase mâna lui Anneliese

(tyM 32

acoperindu-i degetele cu sărutări tandre.

Şi acum, acele degete sunt împletite cu ale lui William. Aceste două vieţi – stând aici pe această piatră; aceşti doi tineri sunt în viaţă şi sunt bine datorită lui Roy. Bob nu se poate abţine să se întrebe – *oare Roy ştie? Se* roagă să fie aşa. Se roagă ca Roy să se bucure pentru acest moment de răscumpărare care cuprinde cele opt suflete de pe insulă.

Bob se duce lângă Luka, la stâncă, arătându-i piatra pe care mireasa lui a scos-o din pământ pentru el. Şi, în timp ce bărbatul se apleacă pentru a citi cuvintele *Eines Tages,* Bob tânjeşte după ziua în care acest turn îi va aduce pe tot mai multi acasă.

Câteva luni, presupune el. Câteva luni mai durează pentru a ajunge la faza aceea, pentru a lumina acest turn şi, în cele din urmă, penti u a ăsa în sfârsit în urmă acest semn de

Iama a venit peste ei, o magie pluteşte în aer. Bărcile de pescuit sunt împodobite cu arcade de flori roşii sau coroane de flori perene, proaspăt culese. în afara sezonului de pescuit, capcanele pentru homari sunt stivuite cu grijă în piramide care se înalţă spre cer. La fel

se înalţă şi brazii de Crăciun în curţile caselor din jurul portului, în care se aprind lumini ca decoraţiuni. Fumul iese rotocoale din hornuri.

La *Tihna marinarului,* serile sunt petrecute lângă foc, făcând planuri pentru momentul când vor transporta şi instala lentilele Fresnel, odată cu venirea primăverii şi a vremii mai calde. William a conferit proiectului un entuziasm nou, contribuind din plin cu pasiunea şi gândirea lui logică. William pare să înţeleagă în mod uimitor ceea ce Bob nu reuşeşte nicicum, ori de câte ori vorbesc despre lentile, despre piesele sale, despre cum atât de multe piese separate funcţionează împreună pentru a face lumina mai puternică decât o singură piesă unificată.

De-a lungul acestor luni, straturile copilăriei au căzut de pe băiat, care a început să arate multiple talente. Talentul de conducător – mai ales în felul în care organiza echipajul lor pestriţ. Işi punea mâinile în şolduri, îşi îngusta ochii într~un mod care comunica celorlalţi că scânteile ideilor se aprindeau ca nişte artificii în mintea lui, fiind apoi organizate ordonat şi raţional. în

Ale cui sune

felul lui tăcut, timid, îşi propunea un plan pentru ziua în desfăşurare – fără să pretindă poziţia de autoritate sau să desconsidere ceea ce Bob stabilise deja, ci intervenind şi completând ideile lui Bob. învăţase repede de ia Bob cum să examineze pietrele, sâ te aşeze pe pământ ca nişte piese de puzzle, împreună cu suratele lor, alese tot de mână, pregătindu-le pentru zidirea permanentă, când avea să le vină vremea.

Nu aîncetat niciodată să-l uimească pe Bob cum o piatră venită dintr-un colţ al lumii, spartă şi despicată de timp sau traume, avea unghiurile, curbele, crestele potrivite pentru a fi aşezată lângă altă piatră, venită din partea opusă a lumii. Şi William se minuna de acest lucru şi a transformat ştiinţa lui Bob tntr-o formă de artă. Verifica formele, culorile, proprietăţile de captare a luminii, pentru cel mai puternic, cel mai uluitor efect posibil. A-l privi era ca şi cum ai fi asistat la o renaştere. Fervoarea lui era contagioasă.

Se obişnuise să-şi petreacă nopţile în atelierul de bard. Acolo era un vechi godin care încălzise locul pe când era atelierul lui Roy, aşa că, atunci când aerul de iarnă se strecura înăuntru, înghețând grinzile în fiecare noapte, William se cuibărea în patul de campanie de lângă foc, mulţumit să se atle în locul în care tatăl lui îşi petrecuse timpul, creând, măsurând, planificând. Lumina rămânea aprinsă până târziu acolo, obicei pe care şi Roy îl avea, iar peretele din cealaltă parte a camerei devenise un tablou plin cu scheme, schiţe şi contururi, fixate pe lemnul vechi. Şi, mai mult decât atât, devenise un tribut închinat vieţilor acelora reprezentări de piesele trimise. începuse să organizeze şi să catalogheze scrisorile, fotografiile şi poveştile care însoţiseră pietrele. Bob se uitase înăuntru de câteva ori, dar nu putea urmări complexitatea sorbirii lui William. Era un geniu la lucru, care făcea ordine în haos. Eva îi alimenta cu ciocolată fierbinte, făcută cu lapte de la vaca vecinei şi ingredientul ei secret – nucşoară proaspăt rasă.

Cu şase zile înainte de Crăciun, cei trei se plimbă prin port, cu pachete în mână, iar Eva cu obrajii îmbujoraţi şi CU ochii

micşoraţi de râsete. Este mai frumoasă în fiecare zi, anii care se adaugă nefăcând altceva decât să-i sporească graţia şi farmecul. Mai lat în umeri decât atunci când a venit, Wiiliam se îndreaptă spre oficiul poştal şi pune acolo un plic roşu în fanta de pe uşă.

Eva îi dă un cot când se întoarce.

— Pentru Anneliese?

Rânjetul lui este un răspuns. Scrisorile zboară între cei doi în fiecare săptămână. Iar Bob dăduse peste semne calendaristice în care băiatul numărase zilele până în iulie, când fata avea să se întoarcă la Gables. Dacă Wiiliam are legătură cu întoarcerea ei, fata se va întoarce şi nu va mai pleca niciodată. *Se va lăsa cu un inel,* se gândeşte Bob.

întorşi acasă, cu proviziile depozitate în dulapuri şi bradul transportat în camera de zi, îşi petrec seara decorând ramurile bradului în şiraguri de coacăze. îndulcite de bruma toamnei, recoltate luna trecută din mlaştinile câtorva oraşe, doar cele mai mici fructe roşii-rubinii au fost cruţate de bucătărie pentru a împodobi brăduţul.

La fel ca majoritatea locuitorilor din Ansei, ei păstrează încă vechea tradiţie a lumânărilor prinse în brad, care sunt aprinse doar pentru câteva colinde. O persoană stă lângă brad, cu un urcior cu apă. în consecinţă, nimeni nu e nevoit să dea seama de vreun foc, pentru că toţi au grijă. Focul putea face ravagii imense în aceste părţi, aşa cum ştiau atât de bine din anul 1947. „Anul în care Mâine a ars”, l-au numit cu toţii, şi amintirea aceasta le dădea tuturor fiori reci pe şira spinării.

în această seară totul este liniştit – cină, cântece la pian aşa cum se pricepea Eva şi stomacurile pline

de plăcinta cu alunea mamei iui Bob, o reţetă pe care Eva a înviat-o cu mult mai multa graţie decât încercările ei la pian. Wiiliam aprinde jarul în vatră şi temperatura ajunge la acea căldură perfectă în care cărbunii cântă ca nişte clopoţei.

— Rămâi cu noi, spune Eva, în timp ce Wiiliam se îmbracă pentru a ieşi afară. Dormitorul acela de sus se va irosi.

Ninge şl deşi există un
ţViUtam nu o putea refuza ni dteller
formase între ei de ia sosirea '* F f» Legătura ■■■ sufletul lui Bob. El era fiul pe care n !ucnjri minunate rn dâruiascâ. Iar ea era o mamă neaşteptatănic'°^atâ sâ *. pierdut una atât de dragâ. " ^upâ ce a

Mă în«, spune el, punându-şi bătrân gentleman.

Găsise vechea şapcă cu cozoroc a Iui Bob şi începuse poarte şi pe ţărm, când nu avea nevoie de o căciulă mai °

— Lipsesc doar câteva ore.

du-i cu ochiul.

Aceste cuvinte, în felul în care le spune, sună ca şi cum ar fi cea mai mare laudă şi felul în care se strecoară în braţele lui Bob, după ce William a plecat, cuprinzându-I intr-un dans la fel ca în scara aceea pe râul Charles din Boston, îi umplu inima Iui Bob. Acelaşi efect asupra lui îl are şi numai gândul că această femeie, din toată lumea – l-a ales pe el.

Ei ştiu, „câteva ore", în concepţia iui William, ar putea însemna până Ia orele dimineţii, şi astfel, în liniştea unei case pline de binecuvântări nevăzute, se duc la culcare.

Ceva îl trezeşte pe Bob. La început totul este

- Eşti la fel de încăpăţânat ca unchiul tău, spune ea, fâcân-

Nu este în patul lui. Nici jos. Afară în noapte, aerul este colorat de fum de la focurile caselor din port. Se uită spre doc, unde *Savvy Mae se* mişcă în bătaia vântului, ca şi cum ar fi agitată ea însăşi. Se întoarce, totul parând să încetinească. În spatele casei, o strălucire portocalie umple întunericul. Scânteile ies în

Alea,is ^t valurile

raiale.

Un singur gând îi stăruie în minte – *WtUiam,*

Aleargă ca-n zbor spre atelier, orb la timp, la spaţiu. Tot ce ştie este că se află acum în atelier, tuşind într-un amestec negru de întuneric şi flăcări furioase. Jumătate din atelier este în toc.

Cineva s-a luptat cu flăcările – pereţii sunt negri, unii sunt în flăcări, alţii gemând sub o grindă care se cutremură deasupra lor,

— William!

Niciun răspuns.

Unde este? O rugăciune îi bate odată cu pulsul. Ochii lui caută în jur. Este vag conştient de transpiraţia care îi curge pe corp, de ochii care îi ard, de plămânii care îi şuieră. Structura atelierului este vie, pereţii se comprimă, se extind, luptând pentru aer la fel ca el. UNDE *ESTE WILLIAM? .*

Vede ceva mişcându-se. în partea dinspre port a atelierului, partea în care William îşi instalase lumea. O umbră se desprinde din fumul gri, aplecată şi zvâcnind într-o criză de tuse.

— William!

Faţa tânărului se convulsionează, acoperită cu funingine. Devastat. Cu două găleţi în mână, aleargă pe lângă Bob şi se îndreaptă direct spre pârâul din spate, acelaşi lângă care avusese confruntarea cu Bob, în amonte, lângă biserică.

Bob apucă găleata pe care Roy o folosea întotdeauna întoarsă, ca un scaun, şi îl urmează. Picioarele lor aleargă în tandem, apoi într-un haos total. La foc şi înapoi, Bob nu mai poate ţine numărătoarea. Poate că nu ar fi avut nicio şansă ca ei doi să lupte împotriva unui foc lacom, într-un loc atât de vechi, dacă nu ar fi fost ninsoarea din noaptea aceea şi din săptămâna precedentă, şi dacă William nu ar fi aruncat apă atât de repede.

De undeva din ceaţă, Eva li se alătură. Timpul se transformă într-o nimicnicie care li se pare o eternitate. Până ce, în sfârşit, se prăbuşesc, urmărind locul care fumegă. Flăcările au dispărut – dar şi o

parte a atelierului de bărci. Nu tot, ci doar o bucată din capătul dinspre port. Vor veghea astă noapte pentru a se asigura că nu se reaprinde.

înfăşurată într-o pătură luată de pe patul lui William, Eva se apropie şi îşi pune capul pe umărul lui Bob. Tivul cămăşii ei albe este ferfeniţit în locul în care focul a atins-o. Bob îl atinge cu mâna, pulsul luându-i-o razna la gândul a ceea ce s-ar fi putut

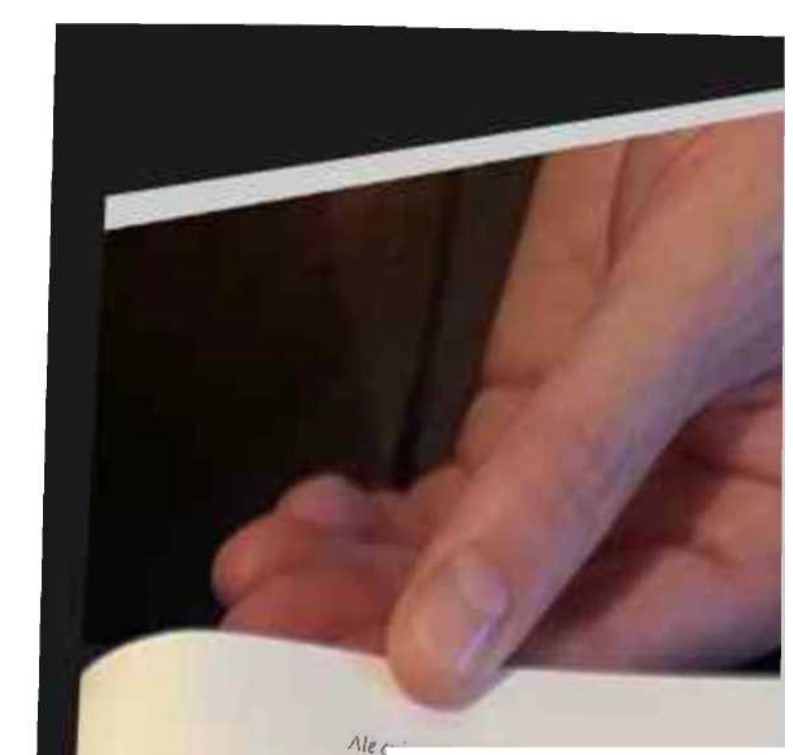

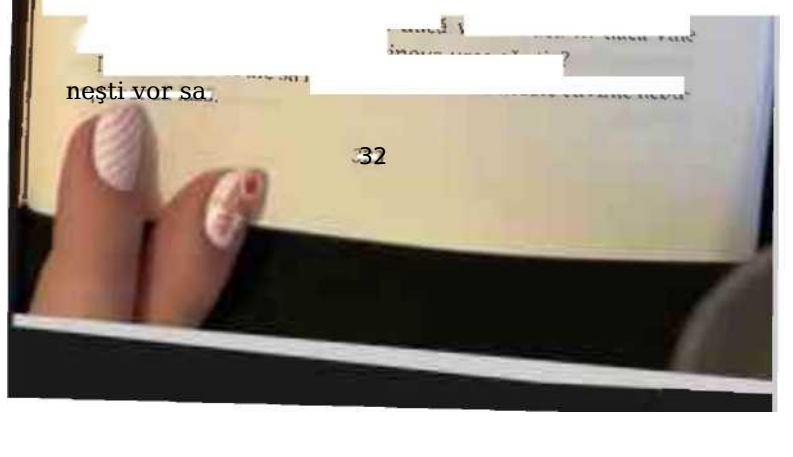

neşti vor sa

Cl,i sunt citirile?

|nlâ(npU cât de .proape aj

re ar trebui să fie îmbrăcată în – de ea Aceastâ rtăacum bumbac, iar coroana ,poarted•am —

ʳBotndldpn^sw"X^r«' – ,ui. Şi ceea ce vede scris acolo n face să în"h-^ni,l'" •*'Pr*

- William. îi pronunţa numele, răguşhdn HV MAI M'' T perarea de pe chipul băiatului. ' n să aiunge dis-

Băiatul se uită când la tivul cămăşii Evei rânn K – - dintre ei. Trage adânc aer în piept, înghite grei Este fri^m"na albă a lunii îl luminează acum, nu roşul straniu ai focului Aceasta îi dezvăluie trăsăturile, evidenţiind două lucruri: chin, vinovăţie.

Şi mai încet de data aceasta, Bob îi repetă numele

_ William?

_ N-ar fi trebuit să ţin un felinar acolo, murmură el ca în vis Un coşmar. Clatină din cap, cu o privire care devine mai sălbatică cu fiecare mişcare *a* capului.

Bob aşteaptă.

- M-am gândit doar... să mai stau încă cinci minute. încă ana minute şi termin. Lucram la grămada de la prizonierii de război

Cu faţa roşie, tresare.

- O mie două sute – înghite din nou, cu gâtul iritat – şaptesprezece. Atâtea pietre ai primit de la prizonierii de război.

Acum vorbeşte despre pietre. Aproape în transă. Copilul are nevoie de somn. Lucrurile nu vor arăta atât de rău dimineaţa Cei trei sunt în viaţă. Atelierul este încă în picioare – în cea mai mare parte.

1 rebuia să îi pun în ordine. Prin ce au trecut oamenii aceia

- cel puţin atât merită.

Băiatul smulge fire uscate de iarbă sălbatică din pământul din

— Dacă ... dacă o fiică va dori să ştie? Sau un fiu? Ar trebui să poată veni aici.

Se ridică în picioare, mai mult om bătrân decât tânăr, cu mişcări rigide. *Oare e rănit?*

— Ar trebui să poată afla ce s-a întâmplat şi ce importanţă are şi cum asta va salva mai multe vieţi şi... şi că nu a fost degeaba şi...

Se datină. Prinde un trunchi de copac din apropiere, îşi sprijină fruntea de el. Propria lui poveste străbate în rătăcirile vorbelor lui.

Bob se duce lângă el şi îl duce spre casă. Se va întoarce după Eva şi va continua să stea el de veghe tot restul nopţii. Dar, deocamdată, acest băiat are nevoie de odihnă. Are nevoie să închidă ochii la groaza de care fusese aproape mistuit. De care *este* încă mistuit.

— Linişteşte-te, spune Bob. Vor afla totul. Ne vom ocupa noi. Ai făcut o treabă bună acolo, William.

Şi chiar făcuse. Chiar şi în întuneric, Bob putea vedea că băiatul păzise acele hârtii cu viaţa lui. Scosese afară unele dintre ele şi stinsese tot ce nu putuse scoate. Apa se va usca. Flăcările nu renunţau niciodată.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Bob îl conduce spre casă, dar William se opreşte.

— Stânjenii... vor arde, mormăie el şi se întoarce înapoi spre atelier, ameţit.

Mâinile lui Bob sunt pe umerii băiatului, întorcându-l înapoi spre casă. Pieptul îl doare la murmurările delirante pe care le bâlbâie.

— Te ţin, fiule, te ţin.

Cuvinte pe care băiatul a tânjit atât de mult să le audă. Respiraţia lui William devine mai intensă şi îl priveşte pe Bob, ochii lui spun un *mulţumesc* fără cuvinte, ca o pledoarie tăcută.

Aruncă o privire rapidă înapoi şi o vede pe Eva cu pleoapele fluturându-i somnoroase. El ridică un deget pentru a-i indica că se va întoarce într-un minut după ea – dar ea se uită la atelier, afectată.

Ale cui sunt valurile?

ll<ib ajunge U wţ* <t,_

vecmui lor, care spune că a simţit mirt>sul de Arwcă Q vire asupra feţe, cu dungi negre a lui WUUam care aDroape inconştient, şi pleacă să-l aducă pe doctor.

William aproape că este adormit când Bob îl duce la canapeaua din sufragerie, îl ajută să-şi pună capul jos, trage cuvertura roşie, groasă peste el. Arată atât de tânăr. Atât de nevinovat. Sub toată funinginea aceea neagră, vede o licărire a pruncului pe care)-a ţinut în braţe cu mult timp în urmă.

Şi tocmai când ajunge la uşă pentru a ieşi din nou în zăpadă, aude un murmur abia perceptibil.

— Stânjenii... focul

Cu o rugăciune fără cuvinte, Bob îl lasă. Dar când ajunge acolo unde şi-a lăsat mireasa, în siguranţă lângă un copac, îmbrăcată doar în cămaşă de noapte şi învelită cu pătura – ea nu mai este acolo.

Urme delicate în zăpadă şi murdăria de deasupra arată spre atelier. Instantaneu, stomacul lui i se face ca un gudron greu, fierbinte. într-o mişcare inconştientă, ca în ceaţă, intră în atelier, în gura mocnită a acelui dragon care a consumat deja prea mult

Şi o vede într-o fracţiune de secundă, vede totul întâmplân- du-se înainte să poată interveni. Timpul se oprise în loc. Eva. în cămaşa ei albă de noapte, cu părui auriu în jurul umerilor, apte- cându-se cu mâna întinsă să ia de pe jos o bucată de hârtie.

Grinda de deasupra ei se desprinde într-un unghi periculos. Slăbită de focul care o cuprinsese adineauri, rezistenţa ei arsese chiar din temelie.

Cade şi totul devine tăcere. El aleargă spre Eva.

Dar, până ajunge acolo, această fată – cea care cu o bară de protecţie de la maşină, sub lumina lunii din Boston şi înveşmântată în rochia ei stacojie a adus ordine în lumea lui – a căzut. Nemişcată, inconştientă. învăluită într-o mare de flăcări stacojii. Nebu.ua pune stăpa.ure pe el, ea de nicăieri, şi Robert ridică acea erinda de pe iubita lui.

CqliM 33

Clătinându-se în ritmul propriului puls, Bob îl urmăreşte ţ doctor examinând-o pe Eva pe canapeaua pe care William eliberat-o pentru ea.

Există leziuni la suprafaţă – tăietura de-a lungul liniei maxilarului. Degetele rupte unde mâna ei ţinuse strâns lucrul după care intrase.

Şi apoi, privirea doctorului, faptul că-şi atinge mustaţa iar şi iar, cu un oftat tulburat. Asta se întâmplă când îi examinează picioarele. Nu reacţionează. Este posibil să nu mai răspundă niciodată. EI spune cu amabilitate că există cazuri în care capacitatea de mişcare revine după o lovitură la şira spinării, dargravi- tatea din privirea lui transmite că el crede că lucrurile stau diferit pentru Eva Bliss.

Dar, oh, respiră! *Mulf urnesc, Doamne!* Fiecare muşchi din el ar vrea să refacă iar trupul ei, aşa cum făcuse ea cu bucăţile risipite ale sufletului lui, aducându-le pe toate la un loc, în timp ce au lucrat unul lângă altul pentru zidirea pietrelor.

Iar acum s-ar putea să nu mai lucreze niciodată imul lângă altul. Dar nu contează. Nu era nevoie ca

să mai lucreze cot ia cot, pentru ca el să nu mai plece niciodată de lângă ea. Aceasta va fi viaţa lui de acum încolo – o va îngriji pe ea. Va face totul pentru ea.

Ate cui sunt valurile?

O pali iie v4nt intri doctorul *piad,*

ridicând o hârtie mototolită de pe podea, de lângă Eva. în toată agitata situaţiei, hârtia îi scăpase din mână când doctorul o examinase şi îi bandajase degetele sfărâmate.

El netezeşte hârtia ... şi rămâne uluit recunoscând scrisul iui Koy. Doua cuvinte destinate să revină înapoi la el. Cuvinte care vor, cu tot dinadinsul, să-l zdrobească. 77 *stânjeni.*

Aceasta, proclamarea iubirii mereu crescânde a fratelui său – oare asta îl aşteaptă? Distrugere? Plecându-şi capul, mototoleşte hârtia în mână.

Eva se agită şi îl atinge blând pe genunchi. A dormit puţin, în reprize, de când o aduseseră înăuntru, şi el nu ştie cât a auzit din spusele doctorului. Ochii ei somnoroşi se deschid, iar buzele palide schiţează un zâmbet slab.

— Inventii inutile, spune ea.

Cuvintele ei îl întorc în trecut la noaptea în care s-au întâlnit De dragul ei, el se forţează să schiţeze un zâmbet slab, amintin- du-şi de vechea lor glumă.

— Numele?

- Nu. Picioarele, spune ea, închizând ochii şi clătinându-şi încet capul pe pernă.

Asta spune femeia care a urcat zilnic o cărare de munte, pe insulă, împreună cu el. Femeia care şi-a socotit munca în salopetă din timpul războiului drept cea mai mare onoare. Care ar putea trăi zece vieţi şi totuşi nu va rămâne niciodată tară paşi pentru a o duce în locurile la care inima ei entuziastă a visat.

Curajul ei îl loveşte.

— Ştii ce este necesar?

Ochii ei rămân închişi în timp ce vorbeşte

Trece un moment şi el se întreabă dacă ea a adormit din nou. Dar ea mt.nde mana, acoperind-o pe a lui şi lăsându-şi degetele murdare de funingine să alimecp în „arL

— Asta ...

Stânjenit. Nu vorbeşte doar despre literele de pe hârtie. Eva ştie ce înseamnă ele. Pentru Roy, pentru Jenny... pentru William, pentru care iubirea ei măsoară stânjeni nesfârşiţi – suficienţi pentru a face totul pentru a pune această hârtie înapoi în mâinile lui. Ştiuse ce însemnau divagările febrile ale lui William după incendiu – Bob nu şi-a dat seama.

O greşeală pe care o va regreta toată viaţa, în fiecare clipă. Dacă el ar fi intrat pentru hârtia aceasta în locul Evei...

în curând, respiraţia ei se transformă într-un somn profund, iar el îi pune mâna bandajată peste inimă. Apucând hârtia, el se îndreaptă spre atelier, făcându-şi curaj să intre în acel loc.

O disperare sălbatică îl cuprinde, încercând să nu ia în seamă zidul de amorţire care se ridică în jurul lui. înăuntru, priveşte capătul nordic al atelierului, cu pereţii negri şi colţurile fără acoperiş. Fiecare lucru de aici spune povestea unui om – a lui William – care a trebuit să facă o alegere imposibilă.

Hârtiile păstrate.

O grămadă de pietre, iar William stă jos, cu o cârpă murdară, ştergând pietrele pentru a curăţa cenuşa înnegrită cu propriile-i degete.

Mişcarea lui frenetică se opreşte, umerii încovoiaţi cad şi mai mult când simte prezenţa lui Bob.

— Ar trebui să dormi, spune Bob.

Vocea lui este plată, îndepărtată. William se întoarce încet.

— Nu pot, spune el ridicându-se. Am... auzit ce a spus doctorul.

Maxilarul iui Bob rămâne încleştat. îi este greu să-şi amintească acele cuvinte.

— Timpul va decide, spune el.

Simte că ceva îl împinge să iasă din aceste tenebre, pentru a fi dătătorul de lumină de care William are nevoie acum. Dar simplul şoc al cuvintelor auzite îl apasă până când ochii îi înoată în lacrimi.

Timpul va decide ce? Dacă iubita Iui va putea

merge din noul Nimic nu o va împiedica să ducă o viaţă plină, ştia asta. Dar mai

crtU alte lucruri pe care doctorul le menţionase. Posibile complici ale unei leziuni, în legătură inim, * compjica_ fii în urma carora ar putea să-şi piardâ Tresare, parcâ asta ar putea împiedica întunericul pătrunzător să îl cuprindă.

— Crezi că va fi bine?

Privirea iui William este atât de fragilă, atât de plină de o nădejde fragilă.

Bob nu vrea să îl mintă. Dar cum să-i spună adevărul? Că frica lui pentru Eva este atât de mare încât abia mai poate respira? Expiră încet, dorindu-şi ca picioarele lui rigjde să-l ducă la godin. Ridică ibricul din metal pe care Eva îl ţine acolo şi îl învârte ca şi cum ar amesteca ciocolata fierbinte care lipseşte atât de dureros din interior. îl pune jos şi merge mecanic mai departe. Cizma lui zdrobeşte ceva ce este nefiresc să se afle pe o podea de pământ bătătorit. îngheaţă.

Pământul sclipeşte într-un mod aproape frumos, dar la vederea acestuia simte ceva ca o puternică lovitură în stomac. La o privire rapidă vede cutii de lemn sfâşiate, arătând înspăimântătoare în unghiurile lor ascuţite, care adăpostesc mai multe cioburi în interior. îşi simte degetele cuprinse de amorţeala care revine asupra lui.

Acestea sunt – *au fost* – lentilele Fresnel. Economiile sale de-o viaţă, rodul pământului familiei sale. Ultima speranţă a farului ... spulberată în cioburi.

Asta nu ar trebui să-l distrugă. Este doar sticlă spartă. Eva este în viaţă. William este viu. Şi totuşi, această ultimă lovitură, peste toate celelalte, îl face să-şi plece genunchii şi îl doboară la pământ ca pe un copac bătrân.

Palmele îi cad pe podea, pulsând de durerea cauzată de praful de sticlă, se uită în jur şi nu vede decât vieţi spulberate. *Nu mai contează lentilele. Nu mai contează pământul. Nu mai contează nimic!* Dar fiecare ciob este o amintire că tot ce a tăcut a *fost* să aducă durere şi suferinţă tuturor celor pe care îi iubeşte. Totul pentru un turn idiot.

Amanda Dykes

De undeva de departe, aude vocea lui William chemându-1.0 mână încearcă să-i atingă umărul. O voce tremurătoare pronunţând necontenit trei cuvinte – îmi pare rău – iar şi iar, şi iar.

Un om mai curajos decât acest Bob se află îngropat undeva în ei, încercând să iasă de sub această crustă de gheaţă, pentru a apuca acea mână, pentru a mângâia acea voce.

Dar acest Bob – amorţit, distrus, secătuit de speranţă – nu se poate ridica.

De dimineaţă, William a plecat.

*QApMid 3[1]**

IUNIE **2001**

Sentimentul de vid devine tot mai profund în sufletul lui Annie în această seară, după ce a rememorat povestea ale cărei piese le-a pus singură cap la cap, din propria experienţă şi din povestea pe care Bess i-a relatat-o despre perioada în care tatăl ei a petrecut-o în Ansei şi anii de după. Incendiul. Era o prăpastie pe care anii au adâncit-o tot mai mult, cu cât se lungea tăcerea între Bob şi tatăl ei. Au fost luni şi ani dedicaţi Evei, în care ea a trebuit să înveţe să-şi trăiască viaţa într-un scaun cu rotile. în fiecare clipă în care a putut, Bob a fost alături de ea, îngrijind-o, purtând-o în braţe, împingându-i scaunul cu rotile într-un dans lent, pe pontonul lor, în fiecare seară, până când Dumnezeu a luat-o acasă, cincisprezece ani mai târziu.

Bob îi scrisese lui William scrisori pe care nu avusese cum să le trimită, neavând adresa. în acei ani, tatăl ei fugise de trecut, luptând în jungla Vietnamului. Şi, când s-a întors, timpul adâncise prăpastia dintre cei doi bărbaţi atât de mult, încât tuciunul dintre ei nu a ştiut cum să construiască un pod peste ea.

Mama iui Annie a luat în cele din urmă legătura cu Bob, tri- miţându-i iui Bob anunţul despre naşterea iui Annie. Şi el făcuse aceiaşi lucru, trimiţând necrologul Evei către Anneliese, cu patru

cuvinte scrijelite pe tăietura din ziar ce purta vestea morţii. *Te-a iubit neclintit.* Aşadar, aşa au comunicat – prin anunţuri în presă. Annie o întrebase odată pe mama ei despre aceste anunţuri. Cele două se urcaseră în vechiul lor automobil, îl încărcaseră cu valize, iar Anneliese o dusese pe Armie pe coastă pentru a sta toată vara cu acest bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată. De ce nu şi-au scris mai mult, de ce nu au vorbit? *Este între tatăl tău şi Bob,* spusese Anneliese, cu întristare în glas. Părea că ar fi vrut să spună mult mai multe, dar ii spusese doar: *Ii trimit ceea ce sper că va repara lucrurile.*

Armie crezuse că mama ei se referise la comunicările prin presă, şi, văzând asta, alesese şi ea acelaşi mod de comunicare cu Bob, după aceea. Nu i-a trecut niciodată prin cap că Annelieses? referea chiar la ea. O trimitea chiar în golul lăsat de Eva. Cu toate acestea, cumva, golul acesta se transformase într-un loc moale în care ea a aterizat exact atunci când avea cea mai mare nevoie.

Armie îşi doreşte să fi ştiut mai multe, să fi găsit o modalitate mai bună de a reduce distanţa dintre ei. Gândindu-se la modul cum fiecare dintre ei trecuse prin pierderi după pierderi, se ruşină. Dacă măcar Bob şi-ar reveni, ar putea avea şansa să recupereze timpul pierdut, cumva. Medicii începuseră un protocol pentru a-l scoate din coma indusă, iar următoarele zile aveau să fie definitorii.

Jeremiah se întâmplase să vină exact atunci când Bess şi Armie erau la jumătatea povestirii – chiar când Bob îi arătase lui William tumul. Ascultase relatarea lui Bess la fel de captivat ca şi ea. Felul în care o privise – de parcă ar fi prins fiecare cuvânt împreună cu ea şi l-ar fi învelit în siguranţă în acel loc nesfârşit din interiorul său – i-a dat un sentiment de siguranţă greu de descris.

Aşa că, iat-o aici, în întuneric, uitându-se pe fereastra de la *Tihna marinarului,* la lumina stelelor, atât de vibrantă încât simte că raiul întinde o mână către ea.

Ale cui sunt valurile?

Dar ce vrea raiul m ¡>> *A* ... _x_._. 1 u ea> după toţi **anii m care ea a păstrat** distanţa?

Gândurile o duc către ancora pe care o simte în interiorul et Nu este încă nicio schimbare în starea lui Bob. Iar Margje l.fi'ian a decis că nu este suficient timp pentru a implementa excursia cu feribotul către far, la festivalul din această săptămână. Poate că a auzit despre încercările eşuate ale lui Annie de salvare a oraşe lor mici. Poate că Alpenzeil o avertizase. Probabil este spre bine. Chicago trimite prin e-mail proiecte pentru a o tine ocupata în timp ce este aici, dar cu fiecare calcul şi raport pe care le generează, ceva se ofileşte în interiorul ei.

Unde mă vrei? întreabă ea în rugăciune, cu ochii închişi. *Unde-i locul meu?*

Se aude o bătaie în uşa din faţă şi Annie tresare, pnvind spre ceasul din colţ. Unsprezece şi un sfert. Aruncă o privire rapidă pe fereastră şi îl vede pe Jeremiah, cu părul dezordonat ieşindu-i de sub şapca de baseball. Pare răvăşit, de parcă ar fi fost treaz două nopţi la rând.

Annie simte că pulsul i se accelerează. Deschide uşa.

— Hei, spune el uşor, dar cu vocea răguşită. Poţi să ...

Se uită în spate spre locul în care Annie vede acum că o a doua barcă, mică, se leagănă în valuri, lângă *Veşti bune.*

— Jeremiah. Ai terminat barca lui Roy? exclamă ea, cu chipul tot un zâmbet.

Zâmbetul lui larg îi răspunde la întrebare.

— la-ţi ceva pe tine ... şalul aceia.

El face ochii mari, parcă şi-ar fi dat seama de tonul său brusc.

— Dacă vrei să mergi, vreau să spun.

— Să merg unde?

— Vei vedea.

în niciun caz nu va spune nu entuziasmului său înfrânat. Există un farmec de băietei în gesturile lui, pare o *invitaţie la* **ceva sacru.**

Annie ia pătura tricotată de pe canapea, îşi trage cizmele impermeabile şi traversează repede camera de zi. Oprindu-se o secundă în faţa micii oglinzi-hublou de pe perete, îşi prinde părul într-o coadă de cal într-o încercare fără speranţă de a-şi drege niţel înfăţişarea din miez de noapte, îmbrăcată în blugi şi cu o cămaşă rustică de flanelă, cumpărată de la Debarcaderul lui Joe.

Nu că lui Jeremiah i-ar păsa cum arată. Şi nici ei nu ar trebui

să-i pese.

El o aşteaptă la doc şi îi oferă mâna să o ajute să urce în *Veşti bune.*

Ea ar vrea să pună întrebări, să spună ceva despre faptul că a avut impresia că se vor urca în micuţa canoe. Dar ceva o opreşte şi, în timp ce părăsesc docul, Annie observă că barca e remorcată de *Veşti bune* şi îi urmează.

Trec pe lângă port, unde luminile terenului şcolii strălucesc, iar comercianţii lucrează târziu în noapte pentru a-şi monta corturile albe pentru festivalul de mâine, în mijlocul steguleţelor şi coşurilor de flori agăţate. Aerul este plin de miros de scorţişoară de la un alt comerciant care pregăteşte prăjiturile. Pe zona verde, o lumină puternică îl luminează pe Spencer T. Ripley care bate locul cu paşi ritmici, părând să exerseze un discurs pentru cele douăzeci de scaune albe goale din faţa lui.

Trec de Everlea Estate şi de zăngănitoarele lui Sully, cu cântecul lor molcom. Annie se simte ca şi cum Jeremiah i-ar fi oferit mâna lui şi ar fi păşit împreună, pe valuri, pe un ring de dans secret, în timp ce restul lumii fie doarme, fie munceşte. Realizează brusc că, pentru prima dată, nu i-a fost teamă când s-a urcat în barca lui.

El se îndreaptă spre nord, de-a lungul Bold Coast şi a stâncilor accidentate, dar rămânând la o distanţă sigură. în cele din urmă, opreşte motorul şi aruncă ancora. Luna este sus pe cer şi este plină, iar fâşia ei palidă de lumină se strecoară în crăpăturile verticale ale stâncilor întocmai ca argintul lichid.

Ale cui sunt valurile?

în locul acela ar fi putut chiar striga fără ca cineva să-i *audă. O* tăcere se instaurează în jurul lor. Fără cuvinte, Jeremiah coboară în canoe, făcându-i semn lui Annie să îl urmeze, şi cu o strălucire în ochi îşi întinde mâna pentru a o ajuta.

Odată aşezaţi, apucă două vâsle. Cu o privire întrebătoare, îi întinde una ei. Schimbă între ei o privire conspirativă şi, deşi nu are nicio idee unde se îndreaptă, Annie simte că face parte din ceva grandios. Sunetul apei care se scurge de pe vâslele lor prinde ritm, corpurile lor aplecându-se înainte şi înapoi în tandem, ghidând barca.

Alunecă în jurul unui colţ de stâncă, într-un mic liman pe care Annie nu-l observase până atunci. Este amplasat în aşa fel încât, la aproape orice unghi, stânca pare solidă, când, în realitate, o latură a stâncii se lasă direct în spatele celeilalte, suprapunân- du-se pentru a crea un fel de coridor. Şi acel coridor se deschide într-un alcov perfect. Un liman ascuns, îngust, ca o cameră în mare căreia doar ei îi deţin cheia. Ape de mică adâncime, îmbrăţişate de granitul încălzit de soare toată ziua, astfel încât, chiar şi în mijlocul nopţii, efectul este acela al unei piscine cu puţină apă, care iese sau intră. Linişte şi căldură, chiar acolo unde o mare rece se agită exact de cealaltă parte a acestor ziduri.

— O, exclamă Annie şi nu găseşte mai multe cuvinte.

în timp ce se întoarce cu faţa către el, observă chipul luminos al lui Jeremiah, zâmbind larg. Nu l-a văzut niciodată zâmbind atât de larg şi asta îi bucură inima.

— Aşteaptă, şopteşte el, în timp ce îşi aşază vâslele în poală.

În jur domneşte o tăcere sacră şi apoi, cu barca îmireptându-se încet spre zidurile acestei cetăţi, Jeremiah se apleacă înainte.

— Bagă-ţi mâna în apă.

Annie priveşte apa întunecată.

— Cum? Vrei să mă muşte de degete vreun piranha? Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? Nu te-aş mai deranja cu toate notiţele şi întrebările mele ...

Râsul molcom al luí Jeremiah o învăluie şi îi atinge plác. urechile.

— Da, acei piranha tropicali din Mâine,

El o priveşte fix şi îi face semn cu capul spre apă,

— Ai încredere în mine.

îi întinde mâna şi aşteaptă. La aceste cuvinte şi ia ved<-r>-₄ mâinii care a aruncat nisip pe puntea bărcii pentru ea, care$-j luptat cu furtunile doar pentru a duce scrisori care ar putu lumina sufletul ... ştie, fără îndoială, că poate avea încredere în acest bărbat. Ar avea încredere în el de o mie de ori.

Privindu-l fix, ea îi dă mâna. Jeremiah ezită doar o clipă. 0 anumită expresie îi traversează în grabă chipul. Regret?Teamă? Orice ar fi, privirea a dispărut într-o clipă, iar hotărârea îi ia locul Maxilarele lui rămân încleştate.

îşi încrucişează degetul mare peste palma ei, prinzându-i mâna într-a lui. îşi întinde braţul peste apă, ghidându-l peaki.Şi apoi, mână în mână, cu degetele împletite, îşi agită mâinile pnn apă. Apa este ca o catifea rece, puternică şi moale dintr-odată. Instantaneu, întunericul lichid se aprinde. Din neagră ca smoala, apa capătă o culoare de albastru pur tahitian.

Armie cască gura şi îşi trage mâna înapoi, ducând-o la inima în aerul răcoros al nopţii, face ochii mari şi arată spre vaiun Pâlpâirea strălucitoare se stinge într-o pânză rară, ca o pârul de păianjen.

— Ce s-a întâmplat?

Jeremiah râde.

— Fă-o din nou, o îndeamnă el.

Annie clatină din cap.

— Nu, până nu-mi explici asta ... electricitatea apei, spune« învârtindu-şi emfatic degetul.

— Este mai bine să trăieşti unele lucruri decât să le explic», spune el, luându-şi vâsla. O scufundă, iar conturul bărcii şi «i vâslei se aprind în acelaşi mod. Vâsleşte mai aproape de cile care se ridică în faţa lor, iar micile valuri care se fornwz.W

“ – s«»ll *valurile?*

risipesc de acel« i,ţâ$_{n<?l}$ risipesc, apoi * estomj '»
momentul m – -
• » *A* k • P*'*.*‘'n întuneric. El *v;n*sieste mai repede,
întorcând
tofr perei,I stâncii din $_{iuni}$||”, , $_{â}$^”.” „ ,$_{uyc}$
licurici albaştri strălucitori.

Se opreşte din vâslit şi îşi lasă degetele & p^purne apa, stârnind lumina printre degetele sale.

Este magie. Magie pură, genul acela pe care ea nu ba mai simţit de când asculta basmele copilăriei sau de când a văzut pentru

prima dată o stea căzătoare, care a făcut-o să-şi ţină respiraţia şi să-i tresare inima în piept. Magie, minune şi basme, .şi...

— Microbi, începe Jeremiah.

Annie îşi simte chipul încremenit intr-o expresie de confuzie imensă.

— Microorganisme, spune el din nou, iar vocea lui poartă o încântare băieţească care nu se potriveşte cu acest cuvânt demn de laborator. Un cuvânt nelalocul lui aici, afară, în noapte, unde marea a găsit o modalitate de a ţine captive stelele.

Ea îşi înclină capul şi îşi drege gâtul.

— Ca să vezi!

- Sunt ca nişte purtători de torţe minusculi şi sunt miliarde. Iar când ceva tulbură apa – face semn către conturul iluminat bărcii – se întâmplă asta.

Annie expiră, uimirea ei fiind audibilă.

- Este incredibil, Jeremiah!

El zâmbeşte larg. Se apleacă înainte pe banchetă şi îşi p‘. • mâna în apă.

- încearcă! spune el.

litnid la început, ea încearcă apa cu vârful degetelor. Se -’ **un val de lumină,** apoi un altul şi altul. Bagă pumnul **în r** apo. e brusc degetele. Un nor de lumm.l străina

'.Iki UI » inguci m jurul Şi J

izvorât de undeva din ad 1 • Le aoancul inimii.

în curând, se aşază în genunchi în carena canoe:, atâmându-şi ambele braţe, trasând forme şi vârtejuri, urmărind urmele *de* lumină care o înconjoară. Jeremiah se aşază în genunchi lângă ea, se sprijină cu un braţ pe marginea bărcii, iar pe celălalt îl atârna în apa împreună cu ea.

Ea îl priveşte, studiază această scânteie de viaţă străină pe chipul lui de obicei sumbru. Din motive pe care ea nu le poate înţelege, el o invită să ia parte Ia ceva special pentru el – este scris în liniile blânde din jurul zâmbetului său.

— Mulţumesc că mi-ai arătat asta!

El dă din cap ... şi-şi reţine cu îndărătnicie orice vorbă. Ţinându-şi cuvintele în sine cu forţa, ca într-un concurs de tragere a frânghiei. Până când vorbeşte, în cele din urmă.

— Eşti diferită aici, spune el.

Ea scoate un braţ din apă şi îl pune peste marginea bărcii pentru a-l vedea mai bine.

— Diferită?

— Mda. Doar ... ei bine, uită-te la tine. Nici dacă te plăteam nu ai fi atins acest ocean acum o săptămână, spune el, râzând uşor.

Armie se uită în jur.

— Nu mi se pare că este acelaşi ocean, spune ea.

Nu sunt aceleaşi valuri care aproape că au luat-o pe mama ei, care l-au dus departe de ea pe tatăl ei şi l-au îngropat pe Roy. Tremură şi începe să-şi tragă mâna din apă. Dar Jeremiah îşi duce mâna sub a ei, cu lumina după ea, şi îşi împleteşte degetele cu ale ei. Atingerea lui o ancorează.

El capătă o alură serioasă.

— Ştii cum funcţionează? Adică lumina, vreau să spun.

Ea îşi strânge buzele, prefăcându-se că se gândeşte profund.

— Ai venit tu aici mai devreme şi ai aruncat în apă o

grămadă de luminiţe strălucitoare?

Ştie la fel de bine ca el că nu acesta este răspunsul, că este ceva din acel teanc de cărţi ale lui şi că urmează să-i explice cum funcţionează aceşti microbi.

T- válunk’

Eşti pe aproape sp»u w. ,y|||

8H

au doar o singură celulă.şi ¿c'''I”ah tu o (aţă glumeaţă. Microbii telul toată ziua acesta esteV*'0**pcMtu ■' <aPta 'umina soa- ' vine pericolul – îşi bălăceşte rapia^]Stoţ>' NoaPtea- când ei nu fug. Nu le este frică şi nici nu'**faPtmdt – lumina soarelui pe care au ,1: i ^at e'ttx^ea,A împotriva duşmanului luminandu-1. '<•«<■-,

Un fior o străbate pe Armie când leremiah ua%e mâm\\e -kOl împletite una într-alta afară din apă. StrânsoMca iui sVăbeşte încet, studiind mâinile lor CU sprâncenele încruntate ... după I care îi lasă mâna liberă.

Dar, exact în momentul în care ea crede că el va apuca vâsla, că îi va duce departe de acest loc – şi o durere pulsează™ pieptul■ ei la gândul acesta – el se aşaza astfel încât ambele picioare se lea- gănă peste marginea bărcii. îi face cu ochiul şi, înclinând barca, B se cufundă în apă. ■

— Jeremiah! ■

Inima ei bate cu putere în cuşca pieptului, o panica înnebunitoare readuce teroarea pe care a trăit-o când, la numai opt ani, a simţit că nu-şi putea salva mama.

Strălucirea se amplifică cu bule şi mişcare mult prea mult timp – şi apoi zgomotul apei care se dă la o parte îi spulberă teroarea, A ieşit cu capul la suprafaţă, cu un rânjet şi cu o expresie de fericire imensă pe chip. Apa îi curge de pe gene, înoată pană la barcă şi îşi încrucişează braţele dezinvolt peste marginea ei.

— Ei bine ...

Anme este furioasă şi ştie că nu este rezonabilă. Este doar din cauza adrenalinéi ei, căutând o ieşire, uitându-se ţintă spre el.

— Ei bine, dacă crezi că te ajut să ieşi din apă după o asemenea cascadone, eu .., str JoE±; pană 2 a^^ de l*ă ™

Ea se dă înapoi, departe de^l ^eDarfp .

ondulate ii înconjoară ca un • Í parte ’ margine. Valurile inel plute?te
acolo, în întuneric

Ajnanda Dykcs luminat de jos. Totul în acest moment este cu susul în jos şi anapoda. Mai ales ea.

— Annie. Eşti... un adevărat fenomen, ştii asta?

Vocea lui este tandră, serioasă. Exact ce ar vrea să audă fiecare fată. Dar lui Annie inima îi bate mai tare în piept şi îşi muşcă limba, ascultând,

— Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să iubească oamenii la fel dc mult ca tine, care a făcut din studiu! vieţii însăşi profesia ei.

Umerii ei se detensionează, însă puţin.

— Dar toată dragostea asta de viaţă ... o trăieşti cu adevărat?

Ea încearcă să se apere, dar adevărul o reţine.

— Pluteşti deasupra ei, la suprafaţă, spuneel, bătând cu palma de două ori pe marginea bărcii, susţinându-şi astfel punctul de vedere. Faci aceste lucruri incredibile ... dar ceva te împiedică sj te cufunzi cu adevărat.

El se coboară în apă, deschide larg braţele, lumina urmându-1.

— Nu vrei să ratezi asta, Annie.

Ea se apleacă înainte, priveşte, căldura înţepându*i ochii în timp ce scena se desfăşoară în faţa ei. Prinde marginea canoeişi se apleacă doar puţin. Mâinile iui sunt pe antebraţele ei, prinzându-le uşor. Degetele lui mari îi mângâie pielea, dându-i încredere, invitând-o.

— De fapt...-el o priveşte fixîn ochi-nu vreau să ratez asta. Cu tine ...

El respiră uşurat.

Ea ezită, căutând o scuză şi sperând pe jumătate că va eşua.

— Dar, hainele mele ... spune ea. Nu sunt îmbrăcată pentru înot.

— Nu cred că îţi pasă de fapt de asta.

— *Touclte.*

- în plus, am auzit că fitoplanctonii nu impun un cod de eleganţă pentru a înota cu ei, spune el.

Ale cui sunt ile?

El înoată în pantaloni scurti şi tricou. Dacă el poate să o facă ...

înghiţind în sec, ea îşi bagă o mână înapoi în apă. Ei îi eliberează braţul şi îi face loc să sară. Iar ea ştie că, dacă intră, spune da (a mult mai mult decât doar un înot în miezul nopţii. înseamnă că va renunţa la distanţa de siguranţă dintre ea şi viaţă. înseamnă că face un pas curajos către a-şi trăi viaţa cu adevărat.

Ţinându-şi ochii închişi, rosteşte o rugăciune tăcută, îşi încredinţează inima acestei rugi şi sare.

Este deja înghiţită de apă. Pielea ei este gâdilată de bule, simţurile, agitate de răcoarea apei. Poate că este cel mai cald loc din zonă, dar este totuşi nordul regiunii Mâine, în toiul nopţii. Nu-i pentru cei slabi de inimă.

Nu fiţi slabi de inimă.

Apa se învârte în jurul ei, ca o tornadă. Răsudndu-i părui în şuviţe care plutesc liber, ridicând-o pe spate până când iese în aerul limpede şi întunecat, cu marginile cizelate, în contrast cu lumea blândă, mută, de dedesubt.

Un sunet plin o înconjoară şi o cheamă. Jeremiah Fletcher, cu un râs dezlănţuit într-o mare care pare proprietatea lui.

Ea respiră agitat, gâfâind, entuziasmată.

— Sunt în ocean. Sunt... în valuri!

Se învârte, simte ceva ce clocoteşte dintr-o fântână adâncă înăuntrul ei. Râsul ei, izvorât din neîncredere şi încântare, amestecate laolaltă. Jeremiah se apropie:

— Şi...? Cum găseşti aceste valuri?

Suflă o briză uşoară, mişcând apa în jurul ei şi ridicând-o. apoi coborând-o, iar şi iar.

— Cred că ele mă găsesc pe mine, murmură ea.

Lumea se întunecă, o masă de nori acoperă luna. O viaţă nouă pluteşte în aer, un lucru iminent stă să se întâmple ... şi apoi se întâmplă. Cerul se descarcă, picătură cu picătură. Şi, cu fiecare picătură, un punct luminos străluceşte jos, pe suprafaţa apei.

Şi altul; şi altul – până când întregul *goii este* o pătură sclipitoare un dans de apă şi lumină.

Vântul se înteţeşte, de asemenea, valurile se lovesc de stând cu un zgomot tot mai mare. Sunt protejaţi în acest golf, protejaţi de braţele puternice ale acelor ziduri, dar efectul este exaitantş terifiant în acelaşi timp. Puterea mării este în creştere, doar la o aruncătură de băţ de unde se află ei, şi totuşi, ea şi Jeremiah nu sunt la cheremul mării. Sunt în siguranţă.

Clipind în picăturile de ploaie, Annie se uita la cer, apoi ¡a Jeremiah. Ei o priveşte. Nu ... mai mult decât atât. 0 citeşte, o cunoaşte.

Ploaia cade tot mai intens acum, atât de intens încât toată suprafaţa apei străluceşte. Se decid să urce în canoe. El îi sprijină piciorul ca ea să urce, iar apoi ea îi întinde o mână pentru a-lajuta şi pe el să urce şi vâslesc până la un adăpost format în peretele stâncii. Sunt protejaţi acolo, doar o ceaţă uşoară pluteşte, în timp ce ploaia se ciocneşte pe acoperişul de piatră de deasupra lor.

El întinde mâna după o pătură umedă, o desfăşoară şi i-o oferă.

— Mulţumesc!

Annie şi-o înfăşoară în jurul umerilor şi o linişte se lasă în jurul lor, apa răpăind în jurul bărcii.

— Marea asta, Annie ... este sălbatică, este feroce.

Vocea lui este aspră şi se uită în depărtare, de parcă ar putea vedea drept prin pereţii stâncii, drept în celălalt colţ de ţară, poale până la Seattle. Se opreşte, dar nu a terminat. Aproape că îi poate auzi cuvintele nerosti te, lovindu-se de un zid de piatră din interior.

— Dar ... murmură ea, în încercarea de a spulbera o piatră din acel zid, ca să facă loc cuvintelor să iasă.

Jeremiah clatină din cap, ca şi cum este un adevăr pe care îl

cunoaşte, în ciuda faptului că nu a fost conştient de el o perioadă lungă.

— Dar este mult mai mult, spune el. Este lumină. Chiar aici, în întuneric. Din cauza întunericului. Este curaj. Este

Ale cui sunt valurile?

El face un gest către minunile formate dintr-o singură celulă caie luminează laguna rece cu lumina lor.

- Magie, spune Annie, cu voce şoptită.

- Ai putea spune asta, spune Jeremiah, dar vocea lui este infuzată cu ceva care merge dincolo de sarcasm şi o încălzeşte pe Annie.

- Această mare a ta, spune el, din nou serios, sper că are ceva din asta.

Ea înghite şi simte o durere în gât. Cum este întunericul lui? Cum este marea lui? Ar vrea să strângă toate acele ape, să ie ţină aproape de inima ei.

- Pot să te întreb ceva, Jeremiah?

Cu coatele pe genunchi, mâinile strâns unite, el se uită la ea şi ceea ce ea citeşte-n ochii lui îi taie respiraţia. O rugăminte ca ea să înţeleagă. Dar oare el vrea să-i audă întrebarea? Sau nu?

Annie îşi adună curajul şi îşi îmblânzeşte cuvintele.

- Scrisoarea ta. Ai... începe ea, iar el îşi pleacă din nou privirea, ca şi cum ar găsi un răspuns între tălpile IUJ.

Cum poate ea să dea buzna peste ultima întăritură din inima lui dacă el nu a invitat-o? Face cale întoarsă.

— Este... magie şi curaj şi lumină, cum ai spus? Sau este celălalt tip de mare?

Tipul ei de mare. Tipul neîndurător. Atât de mult timp trece, că eaîşi doreşte să nu fi întrebat niciodată, începe să se gândească că el nu va răspunde. Poate că este mai bine în felul acesta.

- Asta, spune el în cele din urmă, este ceva ce trebuie încercat. El îşi pleacă privirea, în inima lui părând a se da o luptă. Şi apoi, cu hotărâre, spune:

— Mai bine ai veni cu mine.

Annie s-a trezit şi este pe doc la ora cinci fără un sfert. Retrăieşte prima ei zi aici, doar că, în loc să iasă în fugă pe uşa din faţă, învelită într-o pătură şi să strige după el, pentru a încerca să-l prindă ... ediferit.

îl va însoţi în drumul lui prin întuneric. Cel pe care îl face în fiecare zi, despre care nu vorbeşte niciodată.

Simte fluturi în stomac şi nu are nimic de-a face cu faptul că Festivalul homarilor începe astăzi. Nici cu starea lui Bob. încă simte acea pace impenetrabilă cu privire la soarta lui, pace careu ieagă şi mai mult inima ei de cea a lui Jeremiah.

Jeremiah. Numele acesta ... bărbatul acesta. Un gol în stomac o face să-şi apese mâinile peste el, în timp ce urmăreşte să vadă când se va aprinde lumina în interiorul bărcii lui.

Nu putuse să doarmă după ce se întorseseră acasă, când ploaia se mai domolise. Rămăsese trează gândindu-se la bărbatul din barcă, de la capătul docului, simţind că se află pe marginea unei prăpăstii – iar căderea ar putea fi glorioasă ... sau dezastruoasă.

în această dimineaţă, se spălase de apa sărată şi de fitoplancton, se îmbrăcase simplu, în blugi şi cizme, cu puloverul ei verde lung şi călduros. Se gândise să îmbrace o rochie. Dar în pulover se simţea mult mai bine. Şi mai aproape de gustul lui. Simţea că este ... aşa cum trebuie să fie. Naturală.

Ale cui sunt
valurile?

Cu toate acestea, petrecuse mai mult timp decât voia să recunoască îmblânzindu-şi părul cu diverse instrumente de încălzire, Nu ştia ce urmează, dar simţea că el era pe punctul de a deschide ultima cameră închisă din inima lui. iar ea voia să preţuiască acest lucru.

Mişcarea de afară îi atrage atenţia. în strălucirea luminii care-şi trimite razele de deasupra uşii, Jeremiah iese din barcă, arătând de parcă nici el nu ar fi pus geană pe geană, cu cearcăne negre sub ochi. Dar acei ochi sunt aprinşi de un foc pe care nu-l poate numi. Poartă un pulover de lână neagră, cu blugi şi bocanci de drumeţie, iar ea se întreabă spre ce fel de teren se vor îndrepta.

Luând-o de mână, o conduce la bord. O atmosferă sumbră pluteşte în jurul lor şi, prin această atmosferă şi înconjuraţi de mantia deasă de vapori de mare care începe să se ridice în lumina palidă a dimineţii, cei doi se îmbarcă.

Se îndreaptă către nord. Trec de Weg, trec de golful de aseară. Tot mai sus şi mai sus, spre nord şi est, coasta mereu la vedere. Trec câţiva pescari pe bărcile lor şi el le dă un salut rapid, lucru care arată că aceste întâlniri sunt un lucru familiar. Până când, după patruzeci şi cinci de minute, el opreşte motorul. Ea se uită în jur. Ocean, ocean, peste tot ocean. Pe uscat, farul inconfunda- bil de la West Quoddy Head tronează ca o santinelă, cu lumina clipind. în largul mării, un cer palid prevesteşte răsăritul soarelui care se apropie.

— Aici... vii în fiecare dimineaţă?

El încuviinţează. Există o gravitate profundă în acest gest şi ea doreşte să o înţeleagă.

— De ce în acest Joc? întreabă ea cu grijă, sperând că va arăta, prin tonul cuvintelor ei, că va preţui răspunsul, oricare ar fi acesta.

— Vezi partea aceea?

Arată deasupra tribordului, la aproape un kilometru depărtare. Ea dă din cap, deşi tot ce vede acolo este albastrul întunecat al mării-

— Canada, spune el.

Ea încuviinţează, încercând să înţeleagă.

— Acest loc, chiar aici, spune el, este cel mai îndepărtat punã de la estul Statelor Unite. Se uită spre punctul în care cerul se desparte în jurul unui punct de lumină strălucitor, făcând loc soarelui.

— Stai aici -îşi pune mâinile pe umerii ei, o aşază la proră-ş vei fi prima persoană din întreaga ţară care va fi atinsă de acea lumină, când va apărea.

— Chiar aşa?

Ea se uită peste acest loc obişnuit, fără pretenţii, dintr-o mare de valuri şi, dintr-odată, simte ceva extraordinar.

Jeremiah nu răspunde. Stă în picioare în poziţie fixă, uitân- du-se la ceva ce ţine în mână. Scrisoarea.

Strângerea lui este fermă, degetul mare apăsat pe plic de parcă nu-l va elibera niciodată. Nu se uită în sus.

— Ştii despre Melissa, spune el în cele din urmă, iar ea îi întâlneşte privirea.

Soţia lui. Simţindu-se de parcă ar fi fost surprinsă încălcând graniţele, ea dă din cap, stânjeneala îmbujorându-i obrajii.

— Puţin. Bess a menţionat-o, o dată.

Jeremiah se uită de la scrisoare la locul unde soarele se va ridica în orice minut ... şi apoi la ea. Scoate paginile din plic, ie deschide. EI este pe cale să i le dea pe amândouă, dar, în ultimul moment, păstrează a doua pagjnă în mâinile sale aspre şi îi dă doar prima pagină.

Studiindu-l pentru a se asigura că asta era cu adevărat intenţia lui, ea netezeşte hârtia în mâini, ştiind că, într-un fel, ceea ce urmează să citească va

schimba totul.

Hei, Fletch.

De data aceasta simte ca şi cum ar citi un bilet de la un prieten.

Ale cui sunt valurile?

Ştiu că nu wi **4₀ri** *şi}* *citeşti această scrisoare o vreme ...şi este* **m** *reguli. Te iubesc, este tot axa ce vreau să îţi spun. Deci, lasă scrisoarea deoparte, ai putea să o bagi în buzunar, iar aceste* ***cuvinte*** *vor aştepta până* IM *ziua* **în** *care vrei dori să petreci timp at ele.*

O, hei! Ai revenit atât de curând? Răbdarea nu a fost punctul tău forte. Ca în acea seară a primei noastre întâlniri, când te-ai în tors la uşa apartamentului meu, la douăzeci de minute după ce itt-ai condus acasă. Arătai atât de timid, stând acolo cu mâinile înfundate în buzunare. Părul îţi ieşea de sub căciulă de parcă ar fi încercat să se elibereze dîntr-o închisoare, iar cuvintele pe care le-ai rostit au fost la fel de neordonate. „Micul dejun mâine."

Ai spus-o ca şi cum un tren de marfă ţi-ar fi împins aceste cuvinte afară din gură. Fletch, dacă ţi-ai fi putut vedea faţa ... păreai atât de îngrozit că ai spus-o cu voce tare. „Adică ... ai vrea să ne vedem mâine la micul dejun?"

Fletch, m-aş întâlni cu tine la micul dejun în fiecare zi, până la sfârşitul timpului, dacă aş putea. Aş face imposibilul: te-aş trezi înaintea soarelui, te-aş ridica în picioare ca să fii oarecum conştient, te-aş târî afară pentru a privi răsăritul soarelui şi am fi primii oameni din tot oraşul care ar vedea noua zi. Primii oameni din micul nostru univers, care ar putea fi la fel de bine întreaga lume, dacă mă întrebi pe mine.

Pentru că aş începe din nou viaţa asta cu tine de o mie de mii de ori, dacă aş putea. M-

aş aşeza lângă lumina nou-nouţă a fiecărei zile pentru a visa alături de tine, pentru a fi cu tine.

Insă ... nu o voi mai spune iar, pentru că a trebuit deja să o auzi de la doctori. întotdeauna am spus că nu vreau să mai plec niciodată nicăieri fără tine, iar acum ... plec în cea mai mare călătorie dintre toate. Cu toate acestea, începutul acelei călătorii este mai aproape ca o bătaie a inimii. Şi, deşi este atât de greu încât uneori simt că mi se taie respiraţia, simt această pace. Mi-e greu, atât de greu ...dar va fi bine. Pentru că ştiu al Cui eşti şi ştiu că vei fi bine.

Amanda Dykcs

CM , » - . . , dintre toate. Poate

Sff te părăsesc este cel mat greu lucru a părea amuzant, dar regret lucrurile mici – doare tntnta la gândul că nu le voi mai avea. Lucruri aleatorii. Mă gândesc la părul tău dezordonat, la faptul că nu-mi voi mai trece degetele prin el. Mă gândesc la felul în care ni-ai cuprinde cu braţele şi ai spune ceva ridicol şi am râde unui lângă celălalt. Mă gândesc la acel râs şi nu aş vrea să mă opresc.

Aşa că aş vrea să îmi promit i ceva, Flctch. Nu lăsa râsul să tacă prea mult. Nu rata răsăritul soarelui prea mult timp. Adică •.. ştiu că iubeşti somnul, dar, din când tn când, pentru mine, ai vrea să te întâlneşti cu răsăritul? Să faceţi cunoştinţă. Fii primul care îl vede, dacă vrei să fii cu adevărat nebun. Şi amiuteşte-ţi că încă nu s-a terminat. Această viaţă frumoasă, dezordonată, dură, glorioasă nu s-a terminat petitru tine şi simt atât de recunoscătoare. Lumea are nevoie de tine, Fletclt.

Te voi aştepta în lumina unui alt Luceafăr. Şi El te va întâlni la răsăritul soarelui, chiar şi atunci când eu nu voi putea să o fac. Micul dejun mâine?

A ta, petitru totdeauna.

Mei

Annie o citeşte de două ori, iar durerea din piept se adânceşte până devine o arsuri, o prăpastie care se lărgeşte tot mai mult. Aproape că o poate vedea. Jeremiah – acest om care, aşa cum a spus Bess, pe bună dreptate, este *cufundat cu totul* – trebuie să se rupă de trecut.

O lacrimă caldă îi coboară pe obraz şi, înainte de a o putea opri, cade pe hârtia din faţa ei. Hârtie subţiată de o mie de lecturări.

Se grăbeşte să o şteargă cu degetul, îngrozită. Să întineze ceva atât de sacru – suflă pe locul umed rămas în urmă, cerându-şi scuze. între respiraţii.

Oh. Jeremiah! îmi pare atât de rău!

Ale tui sunt
amintiri?

Pentru ceea ce conţinea scrisoarea. Pentru că nu a *fast* **atentă ţi a vărsat cu stângăcie propriile lacrimi pe ceva atât de preţios,** pentru **totul** şi **pentru multe altele.**

M â inile îi zboară spre tâmple În timp ce îşi pleacă capul, îngro- zită Cu inima frântă. Pentru că el pierduse o astfel de femeie. Pentru ca **Melissa nu avusese mai mult timp cu el.** Căci ceea ce simte **ea nu poate exista niciodată, după o astfel de dragoste.**

— Acesta **este motivul pentru care vii aici în fiecare zi ...**

El încuviinţează:

- Ca să-mi ţin o promisiune.

Desigur. Răsăritul. Inima ei se înalţă şi se fărâmiţează în acelaşi timp – la gândul că el s-a mutat în colţul cel mai îndepărtat al ţării, doar pentru a fi mai aproape de răsăritul soarelui. Duar pentru a fi omul care îl întâmpină primul în fiecare zi, totul pentru o dragoste ca aceasta ...

Acesta este un devotament pentru veşnicie. Unul care nu ar trebui încălcat.

Dar el vine către ca. O cuprinde cu mâinile. îi ia scrisoarea din mâini. O împătureşte, apăsând-o pe piept pentru a o aplatiza. O altă lacrimă vine şi, de data aceasta, o altă mână se ridică pentru a o prinde. A lui. El îi cuprinde faţa în căldura palmei lui, îi mângâie cu degetul obrazul, luând cu el lacrima.

încet, în tăcere, el îi întinde a doua pagină. Este ca şi cum ar conţine chiar sângele său, atât de atent este cu ea.

Armie citeşte.

P.S.-Fletch. Am vorbit serios în legătură cu *râsul. Când* ţ/feeşti pe *cineva care ponte râde iangt» tine şi cure îţi vede fiecare strat al Mu şi cure te iubeşte, promite* s<J *nu* o iaşi st» *plece. Se* tu *întâmpla. Este mai uşor decât crezi să te* în<irdj.'i>steşri *de /eremiah Fletcher.*

Eu ştiu asta.

Deci nu o lăsa şi» piere, bine? Prvmite-mi şi asta. Nu o lăsa

st» plete.

, lr face curai să-l privească.

Armie îşi ţine respiraţia. Nu-şi poa - *l'tir* HMI

îşi trece cu gnjă degetul mare peste cu • ■ ' „

uşor decât crezi să te îndrăgosteşti de Jeremiah Fletc/ier.

Oh, cât adevăr! Cu ochii în lacrimi, în cele din urmă îi ridică spre ai lui.

— Postscriptumul, spune el.

Ea aşteaptă. Deja cunoaşte felul m care explică el lucrurile, întâi va arunca doar o vorbă, apoi va explica.

- Postscriptumul vine după ce ai crezut că s-a terminat toată povestea.

Are senzaţia că inima ei ar vrea să iasă afară din coşul piepta- u., auzrnd cum vocea lui trece peste toate clcatricile s. se trans. forma intr-o voce a speranţei.

— Uneori ... este o poveste diferită

Jeremiah Fletcher face un pas mai aproape. Ba îl simte tăi- dura, puterea.

— Şi uneori ...

El 11 aranjează o şuviţă de păr după ureche, îsi trece degetele prin ea.

începi să speri că niciodată – mâna lui urcă în spatele gâtului ei, degetul mare sub maxilarul ei – niciodată – mâna lui liberă o întâlneşte pe a ei, se împleteşte cu degetele ei – nu se va termina.

Lumina orbitoare, aurie, se revarsă peste ei, soarele urcând din adâncurile sale albastre. El îşi coboară buzele spre ale ei, ezită şi apoi, ca şi când cineva ar fi smuls piatra de temelie din zidul cu care îşi înconjurase inima şi a făcut astfel să cadă toate celelalte pietre până la ultima, buzele Iui se întâlnesc cu ale ei.

Bărbatul care, când se dăruieşte, dă tot ce este o înconjoară acum cu braţele. Este putere şi bunătate, foc şi siguranţa. Perseverenţă înnebunitoare şi privelişte tulburătoare, care îi expune Armei sufletul, apropiind-o, invitând-o sa intre adânc, adânc în apă, să trăiască profund viaţa. Fiecare secundă în care sărutul persistă este o ofrandă a inimii lui, o cerere a inimii ei.

Zgomotele radioului VHF se aud şi o voce străpunge liniştea, jeremiah îşi sprijină fruntea de a ei, în timp ce cu mâna o mângâie pe păr.

— *Veşti bune, Veşti bune.* Sunt Bess. Intră pe canalul 68. Terminat.

Annie tresare.

— Bess?

Ceva este în neregulă dacă Bess sună de la ţărm. Jeremiah nu pierde timp şi se duce imediat la radio pentru a găsi un canal liber.

— Bess. Totul este în ordine?

îngrijorarea gravată pe faţa lui spune că nu este. încă un moment de tăcere şi Annie este lângă el.

Vocea lui Bess se aude din nou.

— Este vorba despre Bob!

Annie se plimbă prin sala de aşteptare, dorind să aibă ceva de făcut. A fost aici toată ziua şi toată noaptea, de la apelul lui Bess pe undele radio care îi anunţa că starea lui Bob se îmbunătăţise semnificativ ... şi că s-ar putea chiar să se trezească.

Ceva în ea s-a trezit la viaţă la auzul acestor cuvinte. Ea şi Jeremiah s-au repezit la spital, însă li s-a spus că probabil va fi un proces lung. Asistentele i-au lăsat pe amândoi să rămână în salon mult după terminarea orelor de vizită. Au vorbit cu el, i-au cântat câte-o melodie, urmărind cu respiraţia încordată de fiecare dată când ochii i se deschideau încet, rugându-se să fie momentul în care va putea să-i urmărească cu privirea.

Şi, în cele din urmă, privirea lui a început să-i urmărească, să se fixeze pe Annie. Pâlpâiri ale vieţii, o strângere de mână ...

A făcut progrese. Progrese mari, a spus doctorul. Reacţiile lui motorii şi oculare au fost promiţătoare, deşi pentru reacţiile verbale mai aveau mult de aşteptat. Singurul cuvânt pe care îl rostise era un cuvânt care aducea cu *„tună”.* De trei ori îl spusese pe parcursul nopţii, asistenta medicală explicându-i că era probabil un vis intens, că pacienţii care se trezeau din comă luptau cu tot soiul de himere până reveneau deplin la realitate.

Uşa se deschide în spatele ei şi intră Jeremiah, întinzându-i o cană de cafea cu capac. Se sprijină de fereastră, soarele de [1] A

Ale cui sunt valurile?

aruncându-i umbre peste chip. Nu plecase nici ei, nici macar o clipă. Doar ieri – cu doar douăzeci şi patru de ore în urmă – el o înconjura cu braţele? Şi iată-i, într-o altă lume, departe. Ea tânjeşte după siguranţa acelei îmbrăţişări, speranţa acelui moment. Şi după multe altele.

Confort şi pace – *viaţa* – pentru Bob. Vindecare pentru el şi pentru tata.

îşi verifică din nou telefonul, dornică să vadă vreun semn de la părinţi. Ar fi trebuit să fie acasă până acum. A sunat de mai multe ori, dar telefonul lor pur şi simplu suna tot timpul ocupat – ceea ce o înnebunea.

Se aude uşa şi intră o asistentă medicală.

— Este într-o stare bună, spune ea. Odihna este atât de importantă pentru el acum.

Pe ecusonul ei scrie *Gina,* şi are parul negru prins intr-o coadă la spate, bine aranjată. Trebuie să se fi făcut o schimbare de tură, altfel Shirley ar fi fost cea care le-ar fi dat ştirile.

Armie încuviinţează.

— Desigur! Ce pot face pentru a ajuta?

Gina se uită cu compasiune la cei doi.

— Odihna este importantă şi pentru voi. După toate progresele de aseară, va dormi aproape toată ziua. Vă rog, odihniţi-vă şi voi! Vă vom ţine la curent în momentul în care se va schimba ceva.

Odihnă. Corpul ei tânjeşte după odihnă, dar inima şi mintea ei nu vor să audă. Gina dispare după uşile duble şi o mână o cuprinde pe Annie de talie – Jeremiah, mirosind a pin şi căldură.

Sprijinindu-şi capul pe umărul lui, reaude în gând, vocea răguşită a lui Bob din timpul nopţii. *Tună.* Lungind cuvântul, încercând să-l modeleze în ceva mai mult. u'i.i

Williani.

— Te voi duce acasă, spune Jeremiah..

Şi, în acel moment, ea ştie exact ce trebuie să facă. Da, trebuie să plece acasă. Dar nu la cea la care se gândeşte Jeremiah.

QüpitfiM 37

Vine furtuna.

Se aude un semnal sonor constant din apropiere. Lumină, acolo, dincolo de roşul pleoapelor lui Bob. Ceva le împiedică, aşa că nu le poate deschide. Le deschisese înainte ... nu-i aşa? Gâtul îi arde, uscat.

Vine furtuna. Gândul îi vine din nou, ca o lovitură persistentă ca red trezeşte. Când oceanul şi aerul sunt gata să se învălmăşească şi să elibereze o lovitură pentru a-i ţine pe toţi la mal, cotul lui bătrân îl doare până la măduvă, aşa cum s-a întâmplat mereu de la acea furtună, când el şi Roy aveau zece ani.

Deschide gura – sau încearcă să o facă. Este ca şi cum ar încerca să revină la viaţă de pe un pământ pustiu, arid.

- F ... f...

Limba i se lipeşte de dinţi şi nici măcar nu poate rostí cuvântul. Dacă vine o furtună, trebuie să se asigure că William este în siguranţă. Asta este tot ce şi-a dorit vreodată. *Williant. Furtuna.*

— Domnule Robert?

Se aude agitaţie în jur, tot fel de activităţi şi o voce familiară. Apoi o altă voce, mai adâncă. Hârtiile foşnesc, aparatele infernale bipuie, iar el încearcă să tragă aer. Are nevoie de aer de mare. Nu de acest aer închis de terariu. Sunetele se aud tot mai tare, mai

dar, răsucindu-se ca într-o frânghie, trăgându-l din aceste ape întunecate.

încearcă din nou şi îi iese o şoaptă bătrână răguşită.

Furtuni Cineva şopteşte ceva despre o reacţie verbală.

— Daţi telefon, spun ei.

Annie se prinde de balustrada rotundă, urcând treptele care înconjoară stânca. Vântul se înteţeşte, dar au verificat toate prognozele şi au examinat toate radarele în timp ce călătoreau spre sud, de la Portland şi până acasă în Casco Bay. Nu era nimic pe radar, nimic la radioul VHF. Vântul sufla obişnuit pe toată coasta şi, având întreaga după-amiază în faţă, aveau destul timp să se întoarcă la spital înainte de apusul soarelui ... cu cineva foarte important la bord. Aşa spera ea.

Cunoaşte aceste trepte ca pe un cântec preferat, de atâtea ori a ţopăit în sus şi în jos pe ele, în copilărie. Niciodată n-a avut nici urmă de frică că ar putea să cadă, că marea de dedesubt ar putea să se ridice să o înghită. Marea a fost prima voce de întâmpinare pe care a auzit-o când părinţii ei au adus-o acasă de la spital, bebeluş fiind. încă de pe atunci marea făcuse parte din ea. Până când a încetat să mai facă parte din ea. Până când a devenit iucrui care i-a îndepărtat pe părinţii ei luni de zile şi aproape că i-a luat viaţa maniei.

O privire în jos îi dezvăluie un albastru azuriu, viu, cu tonurile şi undele sale schimbătoare care dispar unele în altele. Şi acolo, deasupra lor – *Veşti bune* şî credinciosul *ei* căpitan – omul care a readus acea legătură.

Jeremiah se uită ia ea. Are mâna la frunte pentru a-şi prote/a ochii de soare, dar dă impresia unui salut. Stă liniştit, cu mâna prinsă pe balustrada bărcii. Când îi lăsase acolo, simţise un soi de energie care emana chiar din trupul lui, o pasiune care îi adusese aici şi Anrue ştia că el voia să urce pe stâncă împreună CU ea. Dar .1 înţeles că era ceva ce trebuia să facă singură.

rtÂ_____

îi dăduse o strângere de mână care îi transmisese curajul de a face singură această urcare, de a rezolva această dilemă o dată pentru totdeauna.

El îi face semn cu mâna şi ea simte o pace lăuntrică ce o însufleţeşte şi care îi dă forţa să urce restul treptelor, trecandu-şî mâinile prin iupinii care flutură la marginea stâncii, traversând peluza îngrijită.

Acest loc este construit din piatră şi îi place povestea lui. Tatăl ei a construit cabana pentru mireasa lui, nemaiavând niciun bănuţ după ce au cumpărat terenul. îi place că arată ca o prelungire a stâncii în sine, înălţându-se ca vârful unei coroane, umilă şi glorioasă în acelaşi timp. Nu avea nume, spre deosebire de majoritatea caselor din aceste părţi. Au numit-o *cabana,* dar tor li se părea un titlu nobil.

Annie nu mai fusese aid de la Crăciunul trecut. Şi când a venit, cabana nu mai era la fel ca înainte de Alpenzell. Simţea că este prea bună, prea curată pentru ea. Prezenţa ei aici se potrivea ca nuca în perete – asta simţea ea.

— Annie?

Vocea se revarsă peste ea, neîncrezătoare la ceea ce vede. Mama radiază. Este frumoasă. întotdeauna a fost frumoasă. Cu pensula în mână, stă îrt pragul magaziei transformate în studio de pictură, în dreapta gazonului. Pereţii magaziei sunt aproape în întregime acoperiţi de nalbă înflorită şi ciorchini de lupin. 0 dunga de vopsea violetă pătează obrazul mamei. Se grăbeşte şi o cuprinde pe Annie într-o îmbrăţişare, mirosind a vopsea în ulei şi scorţişoară.

O apucă de mână pe Annie, murdărind-o cu vopsea, prea bucuroasă ca să-i pese. Râde, o trage pe Annie în studio şi se duc amândouă la vechea chiuvetă rustică.

— Poţi conta pe mine să te murdăresc cu vopsea. Ce urare de bun-venit!

Annie râde, se spală pe mâini şi priveşte comorile pe care le are mama pe pervaz. O stea de mare. Un desen în creion al unei

Ale cui sunt

bărci, colorat de Annie la vârsta de şase ani. Şi încă ceva care îi dă fiori de nostalgie şi mirare – vechea fotografie a bunicilor el Culorile s-au estompat de atâţia ani care au trecut de la imprimarea fotografiei, în anii şaized, şi cu toate acestea zâmbetele lor sunt încă vibrante. Bunicul Luka şi bunica LiesL l-a plăcut întotdeauna povestea reuniunii lor după atâtea obstacole şi ani de separare violentă. O poveste nemuritoare.

Odată ce cei trei copii ai lor au crescut mari, cuplul şi-a făcut curaj şi s-a mutat înapoi în Germania. *Pentru a răscumpăra ziua de ieri cu acea „îtttr-o zi”,* spusese bunicul Luka.

Povestea lor îi aminteşte că imposibilul chiar se întâmplă, că există speranţă pentru Bob şi pentru tatăl ei.

Mama îi întinde un prosop pentru a se şterge pe mâini, chipul ei devenind serios.

— Cum se simte?

Se referă la Bob şi amândouă ştiu asta. Annie îi dă ultimele veşti.

Mama face ochii mari.

— De ce nu m-ai sunat să îmi spui că se trezeşte? întreabă ea fără suflare. Am fi venit...

Pare mai mult doritoare decât convinsă.

— Am telefonat, spune Annie. Nimeni nu a răspuns.

Mama îşi duce mâna la frunte.

- Telefonul acela ... nu stă niciodată bine în furcă. Ştii asta.

Annie îşi aminteşte. Viaţa ei socială din liceu avusese de suferit din cauza acelui telefon defect. Ochii ei se îndreaptă către fereastra studioului, spre casă, unde ar fi trebuit să se afle tata.

— Tata este aici? M-am gândit că poate aş putea vorbi cu el- îşi recunoaşte dorinţa ei arzătoare – poate va veni.

Mama o conduce prin curte cu o privire serioasă. Annie ştie că şi ea doreşte această împăcare.

— Poţi încerca.

.. . ° şuviţa de par întunecat striat cu argrnt

- Oamenii ăştia ... unul mai îmilpMS™' d«ᶜ«> celiili,lt * • dilemă pe care nu ştiu dacă o vor rezolva vreo* al A

O pală bruscă de vânt le urmăreşte în interiorul casei, iar Annie îi aruncă o privire mării, sperând că Jeremiah va fi bine acolo. Un nou fior îi urcă pe coloana vertebrală în timp ce păşeşte în cabana construită de mâinile tatălui ei.

El este aşezat lângă fereastră, aplecat peste o bancă de lucru – o nouă piesă de mobilier care nu era ultima dată când a fost ea aici. Ultima dată, aici era o canapea confortabilă lângă perete şi un coş cu cărţi cu care îşi ocupa timpul ...

Se pare că orele nu trecuseră suficient de repede pentru mintea lui, în care ideile se aprindeau mereu ca nişte scântei, pentru că transformase întreaga cameră într-un fel de atelier. Pe podea sunt aşezate piese metalice strălucitoare într-un ton auriu, tăiate cu precizie în lungimi curbate şi segmente ciudate cu laturi ca nişte dinţi de ferăstrău.

Din colţul camerei, urt ecran de computer arată un fel de program de inginerie – AutoCAD, poate? – care afişează o diagramă tridimensională a ceva ce arată ca o cască de scafandru arhaic, ieşită direct dintr-un roman de Jules Verne. Toate bulbucate şi crestate.

Pe masa sa de lucru, unde concentrarea este la fel de neîntreruptă, sunt mai multe segmente de material asemănător sticlei. Fiecare uşor curbat, cu un disc central aşezat cu grijă în mijloc.

— Avem un vizitator, William, spune mama ei cu voce radioasă.

Se întoarce, iar ochii lui albaştri pătrunzători o privesc fix. Scaunul lui zgârie podeaua în timp ce el se ridică şi traversează camera către ea. Ridică mâinile pentru a-i cuprinde faţa şi se uită la ea de parcă tocmai ar fi găsit o comoară de mult pierdută. Acele braţe care au apărat dreptatea – poate nu chiar atât de groase sau cizelate cum erau odinioară – o cuprind şi o strâng ia pieptul lui.

Annie face o pauză, surprinsă de schimbarea pe care o vede la el Nu mai este la prima tinereţe, aşa cum îi place lui să-i reamintească în fiecare lună în timpul conversaţiilor lor telefonice, dar ⁿ^cipase că va vedea atâta păr grizonat pe capul lui – cu siguranţă mai mult alb decât negru. Nu anticipase că va întâlni oi umeri căzuţi, ca şi

cum greutatea asupra lor ar creşte în fiecare zi. Acesta este tatăl cu umeri lăţi, puternic, imbatabil, din copilăria ei? Cel care a fost implicat într-un conflict internaţional pentru apărarea dreptăţii şi care s-a întors acasă pentru a-şi îmbrăţişa fiica?

Poveştile se învălmăşesc în memoria lui Annie. Despre tatăl ei, tânăr şi distrus, înainte ca el să o cunoască pe mama ei. Abandonat. Apoi venindu-şi în fire. Purtând greutatea unei vinovăţii pe care nu i-a fost niciodată menit să o poarte. Stand aid în picioare, îmbrăţişând-o cu braţele Iui neobosite cu care a stins vâlvătaia care a cuprins hambarul, pentru a salva un crâmpei de viaţa .. Simte cum l-a modelat această vinovăţie. L-a frânt Poate că l-a şi împietrit, l-a îndepărtat prea mult de 0ob, prea mult timp.

îmbrăţişarea lui e mai intensă până când tot ce poate face Annie este să se topească în ea, să-şi aşeze capul pe umărul lui, să se lase înfăşurată în acest sentiment cuprinzător de apartenenţa. Până nu demult – se gândeşte din nou la Jeremiah care aşteaptă lângă *Veşti bune* – a cunoscut asemenea dragoste doar de la părinţii ei şi de la o singură altă persoană.

Şi acesta a fost Bob.

Nimeni nu vorbeşte şi, totuşi, toţi simt acest curent electrizant care îi învăluie.

— Tată, spune în cele din urmă Annie, mergi la el?

Ştie exact la cine se referă ea, iar buzele lui strânse declară care va fi răspunsul său.

— Nu pot, spune el. Nu încă.

întrebarea pe care trebuie să o pună poate suna impertinentă, aşa c • are grijă să o transforme în compasiune, în nevoia de înţelegere.

— De ce?

— Voi veni, spune el, mângamdu-i părul. Dar trebuie *er min ceva mai întâi, şi apoi, spune el, aruncând o privire în jur.

Piesele îşi schimbă locul în scena din faţa ei. Animaţia de pe ecranul computerului se răsuceşte, bucăţile de sticlă asamblate în jurul unei construcţii destinate unei ... lumini.

— Construieşti lentile, spune ea.

Ea a vorbit la telefon cu cei de la Lighthouse Society în ultimele zile, întrebându-se cum ar putea comanda un aparat pentru lentile – şi, cu inima îndurerată, a aflat că lentilele clasice nu se mai găsesc, că ceea ce se foloseşte acum este aceeaşi tehnologie ca aceea a sirenelor şi a luminilor de control al traficului aerian. Toată mistica şi minunea lentilelor originale ale lui Bob ... s-au dus. Distruse de focul pe care trebuiau să îl poarte.

Dar aici, în sufrageria tatălui ei, sunt nişte lentile adevărate. Dacă piesele acestea nu sunt suficiente dovezi, există o dovadă suplimentară – o foaie imprimată, pătată de cafea care flutura în briza ferestrei deschise, presată de o copie zdrenţuită a lui Rob Roy. Hârtia este marcată *Garda de Coastă S.U.A. Ajutor privat -pentru aplicaţia de navigaţie.*

— Tu ai făcut asta?

El încuviinţează.

— Am avut ceva timp disponibil.

— Toate acele călătorii în Florida, râde ea. Nu erau pentru consultanţă, înţeleg.

îl iubeşte pentru roşul deconspirator ai chipului lui.

— Ei bine, ai putea spune că a trebuit să consult un expert cu privire la această nouă tehnologie pe care o folosesc pentru *a recrea* lentilele FresneL El face un semn către bancă. Am avut ceva de învăţat pentru Paton.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— *Ajutor privat pentru navigaţie.*

— Este ... pentru farul lui Bob?
Ochii lui se îndreaptă către ai ei, întrebători.
— Ai aflat?

Ea încuviinţează.

— Ansei nu a putut păstra secrete niciodată.

El îşi bagă mâinile în buzunarele blugilor.

— Ei bine, cred că atunci ştii de ce trebuie să termin asta mai întâi.

Ea se uită la piesele lentilelor,îşi imaginează cât de mari sunt

__ Este uimitor, tată. Păşeşte mai aproape, priveşte în jurul camerei, îl priveşte pe acest om, cu respect.

— Dar ...

Ochii lui se unesc cu ai ei, îngrijoraţi.

— Dar?

Ea dă din cap, disperată ca el să înţeleagă.

— El nu vrea recompensă.

Maxilarul tatălui se mişcă nervos, iar ea vede în el umbra tânărului debusolat pe care odinioară Bob l-a luat La ei.

Se grăbeşte să corecteze duritatea din cuvintele ei

— Va fi uimit de ceea ce ai realizat, dar ceea ce vrea el cu adevărat – la aceste cuvinte Williamîşi coboară privirea, intuind probabil ceea ce urmează Annie să spună – eşti tu.

Cel mai dificil îi era lui William să se ofere pe sine.

Ploaia începe să cadă pe ferestre, iar tatăl ei se întoarce penJ tru a le închide. închide aplicaţia, se uită la ea de parcă i-ar oferi răspunsurile Ia toate întrebările sale nerostite. în cele din urmă, el exprimă una dintre ele.

— El este bine? Mama ta a spus că este stabil, că perspectivele sunt bune...

Annie deschide gura pentru a răspunde, dar o bătaie uşoară se aude la uşă. Mama ei o deschide şi

iată-l pe Jerenuah, cu chipul marcat de sentimentul urgenţei. Umerii lui se ridică şt cad repede şi răsuflă agitat după ceea ce trebuie să ti tbst un adevărat sprint pe acele scări de stâncă.

Şi apoi vorbeşte.

_ Este treaz. Treaz eu adevărat.

38

Locul acesta. Toţi sunt hotărâti să-l ţină pe Bob aici, simte cum acele lor îl tot înţeapă de parcă ar fi ţinta lor de la trageri.

Ei bine, nu le va merge.

— Unde-i Annie?

Ştie că a fost aici. Nu-i posibil să fi visat că este acolo, să fi visat râsul ei, vocea ei dulce ca afinele de primăvară, mandolina ... Se uită la vizitatori.

Bess se uită la Ed care se legănă în scaunul lui din camera de spital.

— A ... plecat puţin.

Bob îi aruncă o privire, ca şi cum omul ar putea vedea. Dar, aşa cum îl cunoaşte el pe Ed, îşi dă seama că el ştie exact ce se întâmplă.

— Bine, bine ...

Ed se îndreaptă, ridicându-şi mâinile în apărare.

— A plecat la Casco Bay.

— Casco Bay.

Bob nu crede. Ştie că nu a mai fost acolo de peste un an – de când Annie a dat anunţ în Rusty Joe şi a proclamat că are parte de un Crăciun alb acolo, iar el i-a răspuns că ar face bine sa vină pe coastă sau o s-o lege cu o frânghie intr-o cursă de homari. Ea a crezut

că Bob glumeşte.

Ale ad mint
valurile?
Casco Bay, repetă Ed. Cu jeremiah, adaugă ei, cu un ton de acceptare în voce.

- Cu ...

Şi-l imaginează pe prietenul lui înalt şi deşirat şi modul în care îşi poartă nefericirea cu el, în hotărârea iui inflexibilă. Apoi şi-o imaginează pe Annie şi felul ei de a fi, ca un cântec, ca o lumină, mereu puţin dezrădăcinată, mereu în căutare.

— Ei bine, măcar partea asta are sens. Dar ce Dumnezeu fac acolo pe vremea asta?

îşi ridică un braţ spre fereastră unde cerul este albastru şi vârfurile copacilor se îndoaie uşor.

Minunat. Toţi vor crede că a luat-o razna. Dar el ştie, după durerea din oasele astea bătrâne – că aceşti nori pregătesc ceva feroce. Unul dintre acele din braţul lui cade şi un aparat începe să sune intermitent.

— S-au dus să-l aducă, spune Bess, privindu-l pe Bob direct în ochi, cu bărbia ridicată, provocator.

— S-au dus să aducă pe cine?

— Ştii foarte bine pe cine.

Pe William. Ceva ca o lumină strălucitoare, terifiantă îi străfui- geră pe Bob. Speranţa.

Urmată imediat de ceva teribil.

— N-au ieşit cu barca, spune el, dorindu-şi să fie adevărat ce spune şi ştiind, în secunda în care o spune, că exact asta au făcut

Bess se concentrează pe un fir de aţă ieşit din puloverul ei şi tot trage de el.

— Ţi-a spus cineva deja despre Festivalul homarilor? Rich ne-a adus un reflector care se învârteşte noaptea şi face să para totul un spectacol adevărat. însă uneori uită să-l stingă. Şi dacă tot veni vorba despre festivaluri, să nu crezi că nu ne-acn dat seama că ai plănuit să te răneşti ca să ajungi în locui ăsta – *şi* învârteşte un deget

Ale ad mint valurile?

arătând camera – că să scapi de Festivalul lui Bob.

încearcă să evite întrebarea ei.

— Bess Stevens. Au luat sau nu au luat barca?

Privirea lui Bess confirmă că da.

— Nu te îngrijora în legătură cu ei, spune Ed, făcând un semn a delăsare cu mâna, însă chiar în vocea lui cu accent sudist se poate simţi o undă de îngrijorare.

— Dacă sunt pe mare, cu siguranţă se vor retrage undeva la ţărm. Cât mai repede.

Iar dacă spitalul ăsta crede că el va sta legat cu tuburile astea şi prins cu acele lor, vor vedea ei ce se va întâmpla.

***

Radioul bâzâie încet şi începe anunţul zilnic legat de previziunile vremii: „Vremea va fi umedă cu şanse mici de ploaie, însoţită de vânt moderat.” Ar fi putut foarte bine să anunţe că cerul este sus şi pământul era jos. Anunţul că este posibil să cadă o ploicică din cerul acesta senin nu prea semăna cu o avertizare de furtună. Totuşi, o atmosferă de urgenţă umple camera, în timp ce tatăl ei ascultă anunţul de la radio.

Aruncând o privire spre golf, Armie observă că pescarii îşi văd de treaba lor, nu se întrevede nicio revenire în grup către ţărm. Iar oamenii aceştia au capul pe umeri când este vorba de interpretarea semnelor cerului şi ale mării – şi să sperăm că aceasta înseamnă că vor avea timp să se adăpostească pe coastă. Ştiind că Bob este treaz şi este atât de departe şi că oceanul ar putea să-şi schimbe intenţiile mai repede decât se pot gândi ei, Annie este nerăbdătoare sa plece mai repede.

Jeremiah rămâne la uşă ca un alergător care aşteaptă sunetul pistolului de start. Annie făcuse prezentările rapid, imediat ce Jeremiah le spusese despre telefonul lui Bess. Conexiunea prin telefonul celular fusese proastă, a spus el, însă era clar că Bob s-a trezit. Ceea ce Bess adăugase după aceea erau fie veşti bune, fie rele. Câteva cuvinte întrerupte şi apoi „nu mult timp. Nu mult timp ce? Până se va trezi cu adevărat? De când este treaz? în spital?

Ale cui sunt valurile?

Trebuie să tnergeiTl< spUne Armie.

Va fi mai bine dacă mergem cu maşina, sugerează jeremiah.

Are dreptate şi se uită la părinţii ei care schimbă o privire serioasă.

— Maşina noastră este stricată, spune mama ei. Este în garaj, în Portland. Se uită către soţul ei şi o comunicare tăcută are ioc între ei. O rugăminte nerostită. Tatăl ei înghite în sec, se uită la ceas, la mare, la părţile împrăştiate ale lentilelor.

— Lua ţi astea, spune el, aplecându-se pentru a rula părţile metalice în cârpa în care erau ambalate. îi dă o legătură lui Annie şi una lui Jeremiah. Face ia fel cu piesele de sticla, punându-le cu grijă intr-o cutie de iemn construită special ca ambalaj pentru ele.

Telefonul, pus în furca lui, sună pe perete. Este un model mai vechi, cu un cablu lung, în spirală, întins acum din cauza prea multor ieşiri în curte, în timp ce era utilizat. Mama răspunde şi toţi rămân nemişcaţi pentru a înţelege ce veşti urmează – primească.

— Da? Da. O, nu! Nu îl pot opri? înţeleg. Mulţumesc foarte mult, Shirley! Da, te rog să mă suni dacă afli mai multe.

închide telefonul şi le spune: Sunt veşti bune, dar şi rele. Bob este bine dar... poate că prea bine.

— Ce înseamnă asta? întreabă tatăl.

— înseamnă că a plecat din spital.

— A plecat?

Inima lui Annie îi bate să-i spargă pieptul.

— A plecat fără permisiunea medicilor. A declarat ca are un festival literar de evitat şi a plecat aşa, din senin. Shirley a spus că se simte mult mai bine decât

majoritatea celor care se trezesc din comă, dar tot are nevoie de asistenţă medicală şi reabilitare o perioadă îndelungată.

Jeremiah datină din cap, iar ea ştie că, dacă nu ar fi un lucru atât de serios, ar râde. Poate chiar l-ar fi încurajat.

— încăpăţânat, mormăie el.

- Shirley plănuieşte să se ducă acasă Ia el imediat ce termina schimbul. Are nevoie de monitorizare atentă, asistenţă, terapie fizică şi ...

Tata îşi încleştează maxilarul.

— Să mergem!

S-a emis un comunicat despre vreme. Nu este anunţată nicio furtună, nici măcar vreun avertisment de vreo posibilă furtună. Este o schimbare şi ar trebui să fie suficient pentru ca Annie să respire uşurată.

Nodul din gâtul meu este legat doar de Bob, îşi spune ea sieşi. Dar valurile spun cu totul altceva. Mama rămâne acasă pentru a răspunde la telefon în cazul în care mai vin apeluri. Conexiunea ei este mai bună decât a Iui Jeremiah. Sistemul de comunicaţie celulară pe care îl are William prezintă fluctuaţii şi nici măcar comunicarea radio a bărcii nu poate fi luată drept bună, în cazul în care vremea se schimbă.

Vor învinge furtuna asta pentru a se întoarce la o forţă mult mai puternică: Bob. Este destul de dificil să te lupţi cu vântul, dar nu este ceva nemaiîntâlnit pentru niciunul dintre cei trei, mai ales pentru tatăl ei, ţinând cont de tot timpul petrecut de el pe mare. Până la Isle au Haut navighează bine, dar sunt forţaţi să încetinească când ajung la Mount Desert Island, unde valurile devin tot mai mari. Odată ce vor trece de Roque Bluffs şi vor naviga pe restul distanţei rămase până acasă, Annie va fi mai uşurată.

Jeremiah este la cârmă. Fruntea tatălui ei se încreţeşte când se uită la radar, cu braţele încrucişate. Nu-i place ceva ce vede acolo, lese afară pe punte şi Annie îl urmează, cercetând cerul. Norii albi îi feresc de soarele torid – o acoperire bine-venită.

— Nu-i prea rău, spune ea, aşteptând ca tatăl ei să replice „Nu-i rău deloc, Annie dragă", aşa cum spuseseră de o mie de

ori pe când ea era doar un copil.

Ale cui sunt valurile?

Dar el nu face decât să se uite la cer, ridicându-şi o mână şi trecându-şi degetele prin păr.

— Nicovală, spune el în cele din urmă, şi arată la distanţă doi nori cu vârfuri plate, care trag după ei puncte ce au forma numită de el.

Ea încearcă să-şi amintească ce ar putea să însemne asta.

— Tunete?

în loc de răspuns, ei se întoarce înapoi spre ecranul radarului, verificând ba radarul, ba diagramele de pe scaunul de lângă el.

Norii se transformă din alb în gri în faţa lor, de parcă cineva ar fi tras o umbră deasupra soarelui. Se aduna, crescând tot mai mult.

Annie aruncă o privire în direcţia ţărmului. Dar, pe măsură ce griul de metal se rostogoleşte pe cer, cu greuîsi poate vedea propria mână în faţa ei, să nu mai vorbim de vreun semn de pământ, întunericul este atât de nefiresc. Mai sunt câteva ore până vine seara şi urmează noaptea. întunericul se va lăsa peste întuneric. Şi atunci problemele se vor înmulţi.

Tatăl le aruncă fiecăruia o vestă de salvare, cu faţa gravă. Fiecare îi urmează exemplul şi le îmbracă. Timpul pare să fie înghiţit de nicovala albă, în vreme ce barca se ridică şi se lasă m valuri, iar şi iar. Temperatura aerului scade brusc, iar Annie simte furnicături pe piele din pricina răcorii.

Şi apoi cerul se dezlănţuie. Rafale de ploaie torenţială se năpustesc asupra lor, forţa vântului făcând să se resimtă ca nişte cuie. De parcă apa de sus şi din preajma lor nu ar fi suficientă, vântul aruncă şi mai multă apă, împingând valurile lacome înspre *Veşti bune.*

Jeremiah se îndepărtează momentan de la cârmă pentru a o trage în interiorul cabinei, mişcarea iui fiind rapidă şi protectoare.

_ E vijelie, spune el, cu voce înceată, lentă – calmul impus al cuiva experimentat în arta de a rămâne echilibrat în timp de criz^

Armie îşi simte stomacul cum apasă asupra plămâni or în timp ce valurile ridică barca tot mai sus şi mai sus, apoi o coboară tot mai jos – aruncându-i spre ceea ce ea este sigură că trebuie să fie fundul

oceanului.

Dar nu este.

Este doar valea dintre două valuri. Şi valea dispare în momentul în care următorul val îi ridică de unde i-a lăsat celălalt. Aruncă barca precum o jucărie, iar un perete de apă se rostogoleşte peste balustrade, se înfăşoară în jurul gleznelor lui Annie şi ameninţă să o doboare.

— întoarce în valuri, îi spune tatăl ei iui Jeremiah. Aşa! Mai mult! Patruzeci şi dnci de grade. încetineşte-o sau ne vom ... răsturna!

Şi barca intră cu prora înainte în valul următor.

Jeremiah bate în retragere, aducând clapeta de acceleraţie la aproape inactiv. Suficientă forţă pentru a ţine pasul cu valurile şi a păstra totuşi puţin control. William stă în spatele lui, prezenţa sa constantă evaluând neîntrerupt furtuna şi barca, dar lăsându-l pe tânăr să stea la postul lui.

Barca începe să aibă un ritm ondulat în valuri, iar Annie începe să se relaxeze. Se alătură tatălui ei în examinarea graficelor, comparându-le cu GPS-uI şi radarul. Ştie, vor avea nevoie de grafice pentru calculul poziţiei estimate, dacă echipamentul lor va eşua. Dacă vijelia aduce fulgere.

Te rog. Doamne, nu lăsa sa se întâmple asta ...

Tatăl ei spune ceva cu vocea unui ofiţer de marină, însă privirea unui tată.

— Semnal-Arin, repetă el.

Şi, dintr-odată, ea are din nou opt ani şi retrăieşte emoţia de a *ñ* semnalizatorul tatălui ei, preluând dispozitivele din mâna lui. îşi închide ochii strâns, îşi aminteşte acele zile perfecte cu cerul albastru. înainte ca marea să devină acest leviatan înfuriat.

— îmi dai raportul? întreabă el ca odinioară.

Ate cui aunt valurile?

Cu ochii larg deschiși, cu lucrul de făcut așternut dinaintea ei, Anme se fixează pe ce trebuie să facă și asta îi dă curajul necesar.

— Da, domnule!

O încuviințare și, în loc să-și așeze mâinile la spate, așa încât coatele să-i încadreze trunchiul de o parte și de alta, ca două triunghiuri, după cum obișnuia, se apleacă asupra a ceva de pe punte, mâinile lui lucrează cu o frânghie, asigurând ceva în timp ce dă următoarea comandă.

— Direcția.

Annie se uită la busolă, încearcă să stabilească direcția cu aproximație.

— Nord-est.

Ceea ce este în neregulă, nu sunt unde ar trebui să fie. Va trebui să corecteze direcția spre vest – și să spere să vadă cumva pământul înainte ca acesta să se izbească mai întâi de ei.

— Locația.

O privire la GPS.

— Patruzeci și patru la nord, șaizeci și șapte la vest

Se apropie de Machias, Cutler... și de Ansei. Totuși, sunt prea departe. Atât de multe lucruri i-ar putea ține departe de țărm. Trebuie să rămână cu ochii lipiți pe radar, astfel încât să nu fie loviți de pietre, de o insulă, de un buștean, de o altă barcă – orice ar putea arunca valurile asupra lor.

Jeremiah marchează locul pe grafic.

Tatăl continuă.

— Viteza.

— Aproape în repaus.

— Bun. Vântul?

Ca și când ar răspunde pentru ea, o rafală suflă dinspre vest, un perete de apă venind spre ei cu o forță necruțătoare.

— Tată!

Apa îl trânteşte, chiar în fereastra cabinei, iar ea reuşeşte să-şi acopere i[a]t[a] [cu] braţul în timp ce fereastra se sparge cu forţă [dire]ct în Maior.

Barca se înclina mult, îndreptându-se după aceea şi tnvartindu-se peste un alt val. Armie este pe punte, luptându-se să-g ajute tatăl să se ridice. El se ţine tare de frânghie şi se întoarce cu ea în cabină. Puterea lui este scăzută, dar totuşi fără şovăială

Jeremiah stă neclintit la cârmă, aruncând o privire îngrijorată către William, apoi către Armie.

Aproape că aude lista mentală din creierul său de asistent medical de urgenţă, căutând la cei doi semne de răni.

— Sunteţi bine?

Jeremiah îi aruncă o privire lui William. şi scoate un coş de plastic din colţ, aruncându-i ceva din interior. O jachetă grea. O pălărie. Este îngrijorat că este ud şi îi este frig. Tata Ie îmbracă pe amândouă, iar Armie vede cum. îi tremură bărbia înainte ca el să o poată opri.

— Mulţumesc! Sunt bine.

Privirea lui Jeremiah se fixează pe Armie, intensă.

— Şi eu, spune ea.

Privirea lui Jeremiah este neclintită, de parcă el nu o crede. Vede prea mult.

Respirând greu, tatăl analizează daunele cauzate de fereastra pierdută. îşi repetă întrebarea anterioară:

— Vânt?

Iar Annie râde, umorul cumva făcându-şi loc în această situaţie.

— Rău, spune ea, arătând spre fereastră.

Annie verifică indicatorul vitezei vântului.

— Suntem la şaizeci de noduri.

Aceasta înseamnă că furtuna tocmai a urcat pe scara de măsurare a furtunilor, trecând de Vijelie, Vijelie puternică şi Furtună.

Era oficial o Furtună violentă. Categoria chiar de dinainte de Uragan.

- Valuri?

Nu există niciun dispozitiv pentru măsurarea înălţimii valurilor. Ochiul ei de copil ar fi ghicit pe baza a cât de sus păreau vârfurile şi

coamele valurilor, în comparaţie cu tatăl ei de 1,80. Şi

Ale cui sunt
tulurile?
nu dăduse niciodată un răspuns de peste un metru şi jumătate- Scoate fiş* cu Scala Beaufort de unde se afla la bord.

Vânturi de şaizeci de noduri... ««tort de zea* *până* 1« *ctnctspre- zece metri înălţime.*

Doisprezece metri, spune ea, ştiind că este optimistă cu această presupunere.

Chipul tatălui ei este grav.

— Ascultă, spune el, strigând ca să fie auzit, suntem în pericol destul de mare. Ai costume de supravieţuire?

Jeremiah arată spre o trapă de pe punte, lângă proră.

— Două. Acolo! spune el.

— Şi ai un emiţător radio care indică poziţia?

Chipul lui Jeremiah devine palid. Dacă tatăl ei, marinarul experimentat, întreabă de costumele de supravieţuire gonflabile, care sunt în esenţă o barcă de salvare care se îmbracă, şi de dispozitivul care este o ultimă soluţie de salvare ...

Armie îşi simte măruntaiele ca de fier.

Jeremiah îşi duce mâna sub punte şi loveşte peretele, unde este legat dispozitivul de culoare galben neon.

— Acolo? afirmă Willîam, asigurându-se că şi Annie îl vede. Dacă lucrurile se înrăutăţesc, oricine poate activa asta, să o facă.

îşi pleacă capul, *apoi îi priveşte* pe fiecare în ochi. Mai întâi pe Jeremiah, apoi pe Annie.

— Am văzut şi situaţii mai rele. Şi putem rezista împreună. Fruntea i se cutează adânc.

— în mod normal, acesta ar fi momentul în care noi ar trebui să o ancorăm şi să părăsim barca, dacă am avea de ales. Dar... Lasă restul nespus, aşteptând ca aceştia să-şi dea acordul. Preocuparea nerostită: Bob.

Acest moment pare a fi fost pregătit de decenii. Cu sănătatea lui încă şubredă, ridicându-se şi plecând din spital ...

■U!'i l-1 [1] ei i vede dorul nerostit străbătându-i fata,

altfel ca de piatră.

Amanda Dykes

Jeremiah încuviinţează din cap, tresărind din cauza încordării şi a efortului pe care trebuie să ie facă pentru a cârmi împotriva valurilor. Se uită ia ei o fracţiune de secundă înainte de a-şi fixa iarăşi ochii la parbrizul bătut de apă.

— Sunt de acord.

Acesta este gândul care îi animă, toţi trei fiind într-o mare agitaţie în timp ce Jeremiah şi William fac cu schimbul pentru a cârmi şi a asigura lucrurile de afară, iar Annie luptându-se în mijlocul pereţilor de apă care se scurg peste punte. Epuizarea arde în fiecare muşchi al lui Annie. Doar cu o seară înainte a înotat în acest ocean? Tremură la gândul acesta.

Undeva, între întunericul furtunii şi întunericul nopţii care vine, ploaia îşi retrage atacul orizontal, căzând acum vertical.

Vaietele vântului încetează. O linişte fragilă pare să se lase – şi cei trei se privesc unul pe altul. Sperând. Rugându-se.

Este o linişte stranie. Ceaţa din jurul lor este grea. Singuri aici, sunt înfăşarăţi de o cu totul altă lume. Valurile încă se rostogolesc mai mari decât munţii, dar s-au transformat într-un dans mai somnoros.

Durează suficient ca Annie să începe să respire din nou, îşi simte inima calmă.

Doamne, Te rog! Se roagă dincolo de cuvinte, neştiind cum să-I ceară să ajungă acasă, în acest întuneric. Pare

— Trebuie să ne oarcem la el,

spune ea.

prea mult. Mult mai mult decât un port sigur. Podul între trei generaţii. Vindecarea pierderilor de neimaginat. Nu are cuvinte pentru asta. Numai... *Te rog!*

Apoi se aude tunetul.

Şi aproape deasupra lui ... fulgerul.

C^Mid 39

Vântul bate peste vechea casă, făcând să-i scârţâie toate încheieturile, fără nicio consideraţie pentru vârsta ei înaintată. Sau pentru vârsta lui Bob. Sau pentru a familiei sale.

Fiecare muşchi protestează când Bob se ridică de pe scaunul de la fereastră pe care stătea de obicei Annie şi se apleacă peste cadrul de mers. Se întoarce pentru a privi la furtuna de afară şi nu poate zări mai nimic. Marea cenuşie împroaşcă valuri peste tot, iar oceanul năpădeşte pământul, de parcă s-ar desfăşura Geneza în sens invers, apa vine să-şi revendice teritoriul şi să înghită pământul.

Nu se poate gândi la altceva decât la faptul ca *ei sunt acolo.* Sau la ceva şi mai rău. Bess venise intr-un suflet mai devreme, strigând că o sunase pe Annie şi, neputând să ia legătura cu ea, a sunat acasă la părinţii ei, unde mama ei a informat-o că au plecat pe mare.

De o mare ca aceasta nu se poate apropia nimeni.

- Nu ...

Vorbeşte singur în această casă goală, sfidând tremurul din vocea lui care a îmbătrânit cu o mie de ani în aceste ultime zile, îşi ridică vocea.

- Nu! încă *sunt* acolo. *Trebuie să fie.*

Totul din el – respiraţia, măruntaiele, chiar sufletul său – totul se adună în jurul unei rugăciuni bine cunoscute.

Adu-l acasă, Doamne!

Numai că, de data aceasta, nu se roagă pentru Roy. Roy este în siguranţă. Ştie asta. Se roagă pentru William ... oh, băiatul nu este pregătit pentru asta. Este mult rău care trebuie îndreptat.

Adu-o acasă şi pe ea. Şi pe celălalt.

Pe Annie. Pe Jeremiah. Pe cei doi împreună, dacă ştiu ce e bine pentru ei.

Privirea îi cade pe fereastra mai îndepărtată. Afară spre atelier, unde o prelată albastră flutură în întuneric ca o prevestire de moarte. Jeremiah a reparat acoperişul – continuând treaba începută de el. Se gândeşte la acel colţ sfărâmat, ars, al atelierului. Nu avusese niciodată tragere de inimă să facă reparaţia. A simţit că, dacă ar fi făcut asta, i-ar fi trădat pe William, confirmând cele mai mari temeri ale băiatului – că totul a fost o greşeală oribilă. Dar timpul care i-a mai rămas de trăit este scurt. O ştie. Şi o parte disperată din el s-a gândit că, poate dacă ar repara acel colţ de imposibil ... ar putea să-i arate lui William că totul a fost acoperit, că totul a fost de mult iertat.

Dar nu reuşise-nici măcar să facă asta – căzuse de pe o scară blestemată şi aterizase într-un abis întunecat.

Muşchii încep să îi tremure din cauza efortului monumental necesar doar pentru a sta în picioare, pentru a se ruga. Se prinde iar de cadrul de metal şi îşi pleacă capul. Se vede iar în noapte, alături de William, îşi aminteşte flăcările care dansau în jurul lor. Faţa băiatului era plină de funingine, de disperare.

Adu-l acasă, se roagă din nou, dar nu poate vedea decât flăcări, infernul care l-a alungat pe William.

Focul care 11 va aduce acasă.

Vocea lui Roy îi răsună în cap – un ecou îndepărtat, dar care pare mai aproape ca niciodată acum. *Spune-i că-l iubesc.*

Cum să-i spună, în furtuna asta?

Ale cui suni naturile?

Ecouri ale vodi lui Roy pe patul de moarte, *\'u te pierde întuneric...*

Şi, pentru prima dată de când Bob s-a ridicat pe acea insula, cu inima zdrobită şi pierdut, sufident de nebun pentru a construi, simte aceeaşi hotărâre inconfundabîlâ a inimii sale. Din nou, un singur cuvânt – dar de data aceasta îl arde.

Lumină.

Este timpul ca acei tum vechi să strălucească.

Se duce Ia telefonul de pe masă şi îşi doreşte, pentru prima dată să nu fi tăiat cablul. Trage sertarul de sub telefon şi apucă vechea lanternă Maglite, mânerul rece de metal salutându-l ca un vechi prieten. Nu se mai vede de mult vreo urmă din vopseaua neagră ce acoperise cândva mânerul gravat.

O aprinde şi păşeşte afară.

Undeva în întuneric, urletele vântului aduc înspre el sunetul unui motor. Lucrurile se înceţoşează ... şi nu doar afară. Bob transpiră, tremură; senzaţii de foc şi de gheaţă. Se sprijină de pragul de la intrare.

Două siluete vin clătinându-se pe cărare, cu capetele plecate din cauza vântului şi a ploii.

Strigătele lor sunt acoperite de vijelie. Dar vocea lui Arthur continuă să se audă, până când cuvintele străpung vântul.

— Intră înăuntru, bătrân prost! Ţi-ai pus în gând sa mori?

Ridică o plasă albă de farmacie.

— Toate aceste leacuri nu vor avea ru'ciun efect daca ieşi afară în vijelia asta!

Ed este chiar în spatele lui, bastonul ajutându-l să înainteze pe cărarea umedă.

Ale cui suni naturile?

Bob simte un impuls mult mai mare decât o simplă dorinţă, şj acesta nu are nimic de-a face cu moartea. Trăgând strâns în jurul lui o veche pelerină galbenă, Bob străpunge ceaţa care ameninţă să-i cuprindă mintea şi îşi înfige picioarele în faţa treptelor, bk>- candu-le celor doi prieteni calea.

— Trebuie să ajungem pe insulă, spune el. Vântul se opreşte, de parcă ar spune: „Serios?”

Pe chipul lui Arthur se citeşte furia, iar pe al lui Ed mila.

Ed răspunde primul.

— Haide ... nu-i nevoie să facem asta. Ştii că pot ajunge singuri aici. Dispun de toate acele gadgeturi fanteziste pe care le au pe bărci în zilele astea. Dacă te dud acolo, nu vei face altceva decât să pui în pericol o altă persoană.

Răspunsul lui Arthur nu este atât de blând.

— Ai idee prin ce ai pus acest oraş să treacă, să pleci din spital şi să traversezi marea în felul în care ai făcut-o? Dacă crezi că te vom duce acolo pe vijelia asta ...

Cuvintele lui sunt furioase însă există o teamă în vocea iui şi nu este teama de furtună.

Bob întinde mâna pentru a~i opri, pentru a le reaminti rine este acolo, în furtună. Le spune planul, fiecare detaliu nebunesc.

— O fac pentru Roy, spune el în cele din urmă.

Arthur închide gura. Nu este mulţumit, dar Bob îşi dă seama că amintirile îl poartă înapoi la momentul când valurile l-au înghiţit pe Roy.

Vântul s-a oprit. Poate nu pentru mult timp şi poate că nu şi departe, pe mare, dar se roagă să fie suficient pentru a putea ajunge la far.

— Mă duc, spune Bob. Veniti sau staţi aici, cum vreţi. Nu pot să vă cer să ieşiţi pe mare în furtuna asta.

Ed vorbeşte încet, de parcă ar ad una înţelepciune. îl contrazice:

— Mai bine stai locului. Şansele sunt ... ei bine, ştii că nu-mi place cuvântul *imposibil,* dar ce vrei să fad este aproape imposibil. Nu-i bine să te duci acolo, nu-i bine deloc ...

Bob încuviinţează.

— Atunci când totul pare imposibil se întâmplă minuni, Ed. Dacă stau locului ... aş putea avea mai multe şanse la viaţă, dar ce fel de viaţă este asta, când am fost *creat* ca să fac asta?

Maxilarul lyj Arthur se mişcă nervos. Pufneşte pe lângă Bob şi intră în casă. Scările scârţâie şi se aude o bufnitură acolo, sus. Coborârea lui pe scări sună de parcă se luptă cu un gigant metalic pe care vrea să-l aducă jos.

Respirând greu, iese afară pe verandă. în mâinile lui ... este scaunul cu rotile ai Evei.

Este doar metal, pânză şi şuruburi. Nu ar trebui să îi afecteze pe Bob aşa cum o face. Dar, în timp ce Arthur îl deschide şi îl duce în faţa lui, ceva în interiorul lui Bob se rupe. Scaunul este gol. Ea ar trebui să fie aici. Şi ceva în sufletul lui se revoltă. Asta este ceea ce şi ea şi-ar dori.

— Dacă vrei pe insulă – pufăie Arthur – ăsta e singurul mod în care poţi ajunge acolo.

Cu lacrimile strălucind în ochi, Bob se aşază pe scaunul pe care chiar el !-a împins spre doc de atâtea şi atâtea ori ... dar, în loc să o împingă pe iubita lui într-un dans lent, dansul ta o nouă formă ... cei trei bărbaţi încăpăţânaţi, fiecare cu invaliditatea şi orbirea lui, se îndreaptă spre barcă.

Arthur scoate din gâtlej un râs sec.

— Uită-te la noi, spune el, cu vocea răguşită de bătrâneţe. Furtuna nu şi-a ales moşnegii potriviţi cu care să se răfuiască.

El transmite un mesaj prin radio către căpitanul de port care aşteaptă veşti de la Jeremiah.

— Mergem la far, spune el.

— Ce far? se aude vocea raţională a lui Margie

Aie cui sunt valurile?

Lidian. Nu, băieţi, să nu cumva să îndrăzniţi *să* ieşi fi pe furtuna asta ...

Arthurîi întoarce spatele lui Bob, de *parcă* asta *îi* va împiedica să audă.

— Păi ştii care ...

Tăcere.

— Acel far ...

încă nimic.

Ridică turile.

— Nu vă apropiaţi de insula aceea pe furtuna asta, strigi Margie. Dacă credeţi ...

Bob întinde mâna şi opreşte radioul portabil.

Şi se roagă ca vântul să nu se înteţească.

»»»

— Lăsaţi-vă în jos! strigă Jeremiah.

Un alt fulger orbitor desparte cerul, un tunet zguduind-o pe Annie până la oase. Jeremiah îşi ridică mâinile de pe roata de metal şi apucă o pană de lemn pentru a cârmi cu ea, ghemuit. Se lasă cât mai jos pentru a evita să fie trăsnit, fiind punctul cel mai înalt de pe întreaga ambarcaţiune. Această barcă, singură, aici, este ca centrul unei ţinte uriaşe pentru fulgere.

- Duceţi-vă sub punte! strigă Jeremiah, făcându-le semn lui Annie şi lui William să coboare în locul în care Jeremiah nu lasă pe nimeni să intre – sanctuarul lui.

William dă la o parte cărţi şi alte obiecte căzute pe scări şi deschide uşa. El coboară, continuând să elibereze calea, iar Armie ştie că ar trebui să îl urmeze. Dar ceva o reţine. Nu se poate mişca, nu se poate îndepărta de bărbatul de la cârmă.

Se duce la Jeremiah. Fără cuvinte, el o roagă să coboare.

Annie îl ia de mână şi îşi înfăşoară degetele între ale lui. Aceste mâini, care au salvat atâtea vieţi...

Cât ar vrea să-i adăpostească inima ... să fie parte din viaţa lui. Să fie cu el, orice s-ar întâmpla. El îi strânge mâna, fruntea lui întâlnindu-se cu a ei în tăcere. Părul lui ud se împleteşte cu al ei.

Ea îi şopteşte numele.

— Jeremiah ...

Iubeşte văile şi munţii din numele lui, iubeşte întreaga lui poveste.

— Du-te, spune el. Te rog! Du-te jos!

Ea clatină din cap.

— Nu te pot lăsa.

— Nu pot ... nu te pot pierde!

Ale cui sunt valurile?

f imbrul vocii îi tremură. O altă bubuitură a tunetului, un alt fulger. Mai aproape. Mâna lui liberă se mişcă pe faţa ei, mângâi- ndu-i curba maxilarului cu mâna, trecându-şi degetul mare peste obrazul ei. Trăgând-o spre el, îşi coboară faţa spre a ei iar buzele lor se întâlnesc.

Vântul îşi recâştigă forţa, trezindu-se din nou. Şi, odată cu el, valurile. Se umflă tot mai mari, tot mai ameninţătoare.

încet, Jeremiah se îndepărtează. Aerul bâzâie de electricitate, ridicând părul de pe antebraţul lui Jeremiah. Ea îşi trece mâinile pe pielea lui, dorind să poată alunga orice ar putea ram acest om.

— Du-te! spune el.

Zgomotul paşilor pe scări o anunţă ca William se întoarce ca să o ia sub punte. îi pune în pericol pe toţi, rămânând aid.

Simte că inima se frânge când se îndepărtează de el Se întoarce, întâlnind privirea lui Jeremiah cu o privire care speră să-i spună că îşi lasă inima aid, lângă a Iui. Şi apoi apucă balustrada de lemn, coborând un pas, două trepte, trei – şi îngheţând la un sunet atât de asurzitor, încât cu siguranţă a spintecat întreaga lume.

Descărcare electrică, aruncată ca o lance de cerul însuşi. Forţa unei furtuni întregi în spatele ei. Gocnindu-se cu Vesti ¿uneîntr-o explozie atât de strălucitoare încât vede în faţa d doar bucăţi ale bărcii care se desprind în apă, un tablou înceţoşat înfăşurat într-un halou de lumină.

Şi întunericul înghite totul!

Edîşi pune piciorul pe puntea lui *Savuy Mae,* ridicându-şi încheietura mâinii de parcă ar verifica un ceas pe care nu-l vede. Râde singur de propria-i glumă fără cuvinte.

— Crezi că-i va mai lua mult?

Bob se încruntă şi încearcă să vadă în întuneric. Au andocat în apropierea şcolii din port, iar Arthur jurase că va lipsi doar câteva minute. în scurt timp se aude un scârţâit de roţi în semn de protest – şi umbra întunecată a lui Arthur se aude cu un trăncănit, trăgând după el un cărucior ruginit pentru copii. în el, cocoţat pe marginile căruciorului şi ieşind în afară, este reflectorul lui Ric h – Skyblaster 3000.

Nu sunt tocmai lentilele Fresnel, dar tot e ceva. Oricum, va străpunge întunericul de pe mare la câţiva kilometri depărtare.

Convoiul traversează golful în grabă. Dar, în timp ce înconjoară curba sa sudică, înaintea ochilor lui Bob se deschide o privelişte care îl face să se aplece înainte în scaun, pentru a vedea mai bine: lumini mici, ca un şir de licurici, se desfăşoară în linie în jurul portului.

Toate luminile din oraş sunt stinse. Toate aceste lumini nu pot însemna decât un singur lucru. Oameni. Lanterne. Câteva felinare vechi Coleman. Un reflector sau două. Fâlfâind într-un ritm constant, se îndreptă spre *Tihna marinarului.*

Ale cui sunt valurile?

Arthur aduce barca suficient de aproape şi strigă;

— Hei! Care-i treaba?

Bob nu poate vedea cui îi strigă. Margie Lillian îi răspunde înapoi:

— Aţi luat-o toţi razna, spune ea.

— Da, şi ce-i cu asta? Arthur obişnuia să aibă oarece poliţe- ţuri. Dar şi le-a pierdut cu vreo douăzeci de ani în urmă.

— Deci ... am venit să vă ajutăm.

Vocea lui Margie este dură ca fierul.

— Cum???

— Am spus că am venit să vă ajutăm!

Arthur opreşte motorul. Tonul lui Margie se mai înmoaie:

— Trebuie să ştiţi ceva. Paza de coastă i-a pierdut pe VMS.

Sunetul speranţei care se spulberă şfichiuieşte odată cu rafalele de vânt.

Sistemul de monitorizare a navelor i-a pierdut... însă nimeni nu vrea să înţeleagă sensul acestor cuvinte. Ar putea însemna că semnalul s-a pierdut sau că sistemul lor electronic nu mai funcţionează – dar, cu toţii ştiu, ar putea să însemne şi că barca s-a scufundat.

— Duceţi-vă cu toţii acasă, spune el. Dacă sunt acolo pe furtuna asta, le vom arăta drumul spre casă. Voi duceţi-vă! – rămâneţi în siguranţă, spune el încercând să-şi recapete răsuflarea.

Bob se lasă pe spate în scaunul lui cu rotile. Ar da orice să stea >n picioare, dar ştie că trebuie să-şi economisească puţina putere rămasă.

bot improvizat intre dor < suficient de mult aici, dar ţuixea furtunii.

- Nu ne poţi ţine deoparte!

Ale cui sunt valurile?

Strigăte insufle[illegible]ite răsuna de-a lungul şirului de oră şeni fără

'.'•mnrovLzaf dea bine seama' se îmbarcă pe un leri-

* untii.ă. . >,rt *tvr* .(u, apele s-au calmat pe mare se poate observa încă dezlân

Rich ajunge în ultimul grup, coboară din barcă şi scoate un rucsac mic cu bare metalice care se văd ieşind din el, plin cu echipament de supravieţuire.

— Plănuieşti să stai mai mult pe insulă? spune Bob, aplecân- duse înainte în scaunul cu rotile, suficient de mult pentru a da mâna cu bărbatul.

— Atâta timp cât este nevoie, spune el. Am auzit că v-aţi dus toţi şi mi-aţi furat reflectorul, spune el, cu o undă de mândrie în voce.

— Aşa am făcut. Trebuie să-i aducem acasă, spune Bob.

Rich îl bate cu palma peste umăr, cu blândeţe.

— Da, asta vom face, spune ei, şi începe să urce pe cărare, scoţând un termos cu pai din rucsac şi sorbind din el. E bine să ne hidratăm! strigă înapoi peste umăr, alăturându-se unor bărbaţi mai tineri care cară lumina pe cărare.

Reflectorul este în cărucior, dar asta nu înseamnă ca este cărat cu uşurinţă pe cărarea plină de noroi lipicios. Cei din faţă, Bess şi ceilalţi, deschid drumul pentru restul, dând ramurile şi alte resturi la o parte, făcând o cale spre turn.

Ed, Arthur şi Bess au ameninţat cu revolta dacă Bob îndrăzneşte să urce pe cărarea aceea. Aşa că Bob a fost retrogradat la supravegherea plajei, cu promisiunea că Bess îl va ţine la curent printr-o staţie de emisie-recepţie, iar el nu va părăsi scaunul. Fulgerele din larg au încetat şi, dacă nu ar fi această ameţeală afurisită care îl ţine prizonier, nu ar fi fost niciodată de acord să rămână pe loc.

Singur pe această insulă, aşa cum a fost de nenumărate ori ... dar niciodată nu s-a simţit mai singur ca acum.

Bess conduce convoiul, iar oamenii urcă reflectorul în turn, în timp ce bărbaţii se opintesc şi numără până la trei ca să împingă reflectorul. Pe fundal. Bob aude ecourile eforturilor lor pe măsură ce ridică reflectorul pas cu pas pe scara spiralată umedă.

îşi ţine respiraţia când ajung în cele din urmă pe platformă, cea care a aşteptat o viaţă pentru a-şi primi lumina. Dar nu-i

Ale cui sunt valurile?

place asta – nu ar vremea asta Fără[1] ' ^ât de muiţi oameni sus. Nu pe

Este pe mjnch1i' ,u”a'.l.‘ ’*mrni‘ platformei este slăbit. rPT'.cwU M e >* jos de pe plajă să se dea jos mâl repede. PJU ar mai trebui <u> ■ * i . . , r 4 **sa se piardă niao aita viată pentru** a face ca acest turn sâ lumineze. Dar, tocmai când vrea să deschidă gura şi inspiră profund pentru a striga, se aude mai întâi strigătul lui Bess. Nu la emiţător, ci venind chiar de pe cărare. Bob se agită în ploaie pentru a putea desluşi ceva pe cărare – dar fără rezultat.

Apasă butonul de la emiţător.

— Ce s-a întâmplat?

Tăcere.

— Bess, toată lumea este bine.

Se aude mai degrabă ca o afirmaţie disperată decât ca o întrebare.

- Rich pe margine .. – frânghie ... gleznă ... spune ea, iar vocea se întrerupe din cauza distorsiunilor cauzate de furtună. Apoi se întrerupe complet.

- Daţi-i un cuţit! strigă Bob, căutând în buzunar după propriul lui cuţit, dar negăsind nimic.

Bess ţine apăsat butonul transmiţătorului, aşa că el poate auzi totul acum.

— Cine are un cuţit?

Patru voci diferite strigă: Aici! Şi poate doar să-şi imagineze cum toţi îşi oferă cuţitele Letherman iui Rich cei încurcat.

Aude vocea lui Sully:

— Taie-i legăturile.

Bun. Au un alpinist acolo sus.

— Trageţi-l înapoi!

O seu unda de tăcere. Apoi alta. Şi apoi – un trosnet întrerupe inişteao lat > de‘ct^uă ori. Se face linişte în emiţătorul radio.

~ în emiţător. Rich este ok?

Gincva ţipa că t-a prins Rîrk este- Bobîşi împinse c*ri‘ m figurantă. Insă lumina nu

P ge căruoorul rn jurul ţărmului până ia poaleie

stâncii, până unde cazanele mării se agită la numai câţiva metri. Şi, din spuma albă a mării, adună bucăţi din reflector.

Luminile unui vas mic se apropie de plajă şi o figură rigidă şi udă se întrezăreşte. Bob se strâmbă. Trebuie că se simte mai rău decât a crezut – are şi halucinaţii. Nu este posibil ca Spencer T. Ripley să vrea să ia parte la acţiunea asta. Ar fi trebuit să fie undeva într-o bibliotecă, mâncând cuvinte Ia desert.

— Domnule Bliss, spune vocea, politicoasă.

— Tu aici ... exclamă Bob. M-am gândit că poate am reuşit să fug de tine.

Spencer nu râde. îşi scoate ochelarii şi încearcă să-i şteargă, găsind că haina sportivă udă nu este de nicîun ajutor.

— Am auzit că ai fost bolnav, spune ei. Festivalul te-a onorat în absenţa ta şi am venit să-ţi dau certificatul de recunoaştere pentru ...

Oh, Doamne ... lui Bob ii place să glumească cu acest tip, dar nu vrea să ţină un om nevinovat afară pe furtuna asta.

Este frumos din partea ta, fiule. Dar, după cum poţi vedea, nu este cel mai bun loc sau timp pentru a sta afară. Du-te înapoi să te usuci.

Spencer se uită peste umăr la barca mică, apoi înapoi la Bob.

— Te duc înapoi, spune el, privind cu atenţie tot mai mare la Bob care a început să tremure. Ar trebui să fii acasă.

Cuvintele plutesc ca nişte pete negre în conştiinţa lui. Devine tot mai slăbit şi o simte.

— Ai primit vreodată ultimul poem pe care ţi l-am lăsat?

— Da, domnule. O viaţă bine trăită este o viaţă *bine primită.*

— *Dăruită.*

Spencer îşi îndreaptă privirea spre plajă.

— Da, *dăruită.*

Bob încearcă să nu facă pe placul băiatului, rostind multe cuvinte aiurea. Dar nu se poate abţine să nu chicotească.

Valurile umplu un moment de tăcere.

— Pentru asta am venit aici, spune Bob.

Spencer împăturește hârtia pe care Bob încă nu o ia şi o bagă înapoi în jachetă.

— Rămân şi eu, spune el, dacă nu te deranjează.

Bob ¡1 priveşte de sus în jos. Arată Ca un tăiţel îmbibat Cu apă, dar nu se poate nega că are curaj.

— Bravo!

Bob cere ajutorul lui Spencer pentru a aduce ceva de la Stttroy *Mae.* Vrea să o facă singur, dar ştie că trebuie să-şi păstreze forţele pe care ie mai are pentru ceea ce urmează. Spencer îi aduce curia cu scule cerută.

Bob vâră o mână înăuntru, simţindu-şi articulaţiile rigide ca un jeleu, iar degetele altădată experimentate acum umblând stângace în propriile lui unelte. Dar, îngropat sub un ciocan, sub o bobină cu aţă de pescuit şi o mănuşă de lucru orfană, găseşte lucrul acela de care are nevoie,

îşi înfăşoară degetele în jurul oţelului inoxidabil, rece, îl pune în buzunar şi îşi mişcă mâinile pentru a roti roţile scaunului. Dar, faţă în faţă cu propria lui slăbiciune, este obligat să ceară ajutorul ...

— Am o rugăminte, domnule Spencer T. Ripley ...

— Orice.

Morocănos, dar recunoscător, îi spune cererea.

— Ajuţi un ins ca mine să urce un munte? Mă tem

că acest corP bătrân lui va putea urca singur. Dar sufletul acesta ... trebuie să urce.

Spencer se uită ia panta abruptă şi apoi la scaunul cu rotile. Fără a mai zăbovi ni ci o secundă, îşi înfige pantofii *Oxford* în noroiul lipicios şi începe să împingă.

Măcar acum, tânărul îşi reţine din fericire tărtăcuţa *plină de* înţelepciune. Nu mai face paradă *de rime, nu mai spune* citate din „inestimabilul Wordsworth". Până acum. Bob *blestemase* ziua în care băietanul ăsta apăruse în pragul casei. Dar acum ... chiar şi Bob îşi dădea seama că este un *dar de la Dumnezeu.*

Ascensiunea îl revigorează pe Bob. îl vlăgAjieşte, e adevărat, dar îl şi întăreşte, cumva. Nu pentru asta urcase pe munte. Înteţi acei ani de demult? Să-i spună fratelui său că voia să meargă la luptă în locul lui?

Acea bătălie se dădea acum.

Spencer împinge scaunul plin de noroi al l-.veî în poiană şî regăseşte grupul strâns sub streaşină stâncii, agitându-se lângă Rîch, ai cărui umeri sunt acoperi ţi cu o prelată veche.

Rich îl vede primul. Se ridică şi se apropie de el încet, trupul lui slab şchiopătând. îşi drege gâtul.

— îmi pare foarte rău, domnule Bliss!

Ploaia cade constant. Dar chinul de pe chipul lui Rich vorbeşte despre o furtună cu totul diferită, una din sufleul lui.

— Nu este vina ta. îţi datorez mulţumirile mele, spune Bob.

O privire rapidă m jur îi arată o mare de feţe sumbre. Cunoaşte acea privire. înfrângere. înfrângerea nu are ce să caute aici. Această insulă a fost sub semnul înfrângerii prea mult timp.

— Hei, se adresează el grupului. O idee simplă şi are nevoie de o introducere simplă. Ştiţi cu ce se luminau farurile înainte de a se inventa lentilele sau generatoarele sau chiar ferestrele? înainte de toate găselniţele fanteziste?

Feţele îndurerate privesc în gol.

Bob se apleacă şi rosteşte acel cuvânt unic, magic, terifiant.

— Cu foc.

Apoi tăcerea îl înconjoară. Urmată de un râs sonor, înfundat. Ed, înţelegând mai repede decât ceilalţi, râde cu braţele încrucişate pe piept, văzând ceea ce nimeni altcineva nu vede.

— Eşti nebun, Robert Bliss. Asta eşti.

Râsul lui se stinge, îşi clatină capul şi se apleacă, începân sa caute beţe pe pământ. Acest bărbat căruia propria lui ţară i refuzat lemn pentru o casă ... strânge acum lemn în. braţele lu

— Arată-mi încotro să merg, spune el. îţi strâng eu len de foc.

lor înfund"' ac t-aplecarea la pământ şi ridicarea lemne-
. . '14 cedează. Speranţa începe să se strecoare.
' ţuirtesc! spune Bob, trăgându-şi respiraţia. Dacă am face un şir de oameni de aici, până sus pe scări, am putea să trimitem tot ce am strâns aici până acolo sus.

Arthur intervine;

— Doar nu vrei să spui că ...

— Revenim la Evul Mediu, Arthur. O să facem din tumul ăsta o torţă până când o vor vedea şi vor veni acasă.

— Nu putem face asta, spune Arthur. Nu pentru asta a fost construit acest loc.

Bob traversează poiana mică, mângâie cu degetele pietrele umede ale turnului. Se gândeşte la vieţile pe care pietrele acestea le reprezintă. Familiile care au scormonit pietrele, le-au trimis, au strâns bani pentru a trimite prin poştă o bucată de rocă pentru
acest moment.

- Este exact pentru ce a fost construit, murmură el. Focul nu va dăuna acestor pietre. Vom îngrămădi cât de mult lemn putem pe platformă şi...

- Nu va arde suficient de mult, spune Arthur. Dacă aşteptăm garda de coastă când va trece furtuna, sunt şanse mai mari...

- Este doar o învăpăiere, spune Bob.

Ridică privirea şt, în cea mai mică fâşie de lună care iese din norii întunecaţi, vede acoperişul improvizat, grinzile. S-ar putea să ardă doar puţin timp, dar Dumnezeu nu depinde de timp. El ar putea

Ale cui
face dintr-o secundă *cât poate* face dintr-o eternitate.

Bob se apleacă înainte şi ridică o creangă căzută, i-o dă lui Rich care o trece pe linia care se formează deja. Şi când platforma de pe turn este plină cu resturile rămase de la furtună, frunze, orice au găsit care putea arde, şi când toată lumea este din nou te îm£“ese ™ „ .di n nou mâinile Pe ral»[16] pe care Eva prinde cu mâinile,, „ 'Şl se indreaptă spre locul unde se poate ' P'etre, unde se poate stabiliza.

Ignorând protestele prieteixilor săi, pune piciorul pe acele trepte pentru prima dată de când William a plecat. Cu fiecare fărâmă de putere pe care o găseşte – şi cHiar nu ştie d.e unde vine – apucă mânerele de piatră de-a lungul scărilor. Plecate reprezentând o viaţă. Fiecare fiind preţuită. Stâncile strigă, îndemnându-l să aibă încredere în Cel care l-a adus aici ... pentru un moment ca acesta.

Şi, în vârf, cu capul ajungând până, la arcada acum plină de lemne a platformei, îşi scoate obiectul îndelung căutat din'barcă.

Din oţel mat. De ultimă generaţie. Creată exclusiv pentru firma Sharper Image, aşa cum îi plăcea lui ■RicY» să-i reamintească. Şi destinată să nu atingă niciodată o cremă de zahăr ars în viaţa ei. Declanşează piedica de siguranţă a aprinzătorului şi apasă butonul. Flacăra albastră strălucitoare şuieră. Ridică nivelul de gaz până la treapta cea mai de sus, îndreptând flacăra spre ierburi şi hârtii, frunze şi alte tipuri de lemn uscat îngrămădit în faţa lui.

— Hai ... hai, spune el.

Sunt umede, focul nu se aprinde. Pumnul îi tremură, presiunea continuă îi solicită mult muşchii atrofiaţi.

— Fă-l să lumineze, spune el o rugăciune către Creatorul focului. Te rog ...

îşi întinde mâna tremurândă cu cealaltă şi aşteaptă.

O scânteie.

O mocnire.

O altă scânteie. Mirosul dulce al frunzelor atinse de loc, arzând. EV pâlpâie în vâlvătaie, flăcările dansează prin nerw rile frunzelor înspre vreascurile de deasupra până când tocul s aprinde, preluând sarcina aprinzătorului şi transmiţând tocul[1] mai departe.

Strigăte disperate se aud de)os.

— Dă-tejos!

Bob se desprinde din reverie şi revine la realitate şi iac s-a spus. Dar, în drumul ostenitor pe scări în jos, cu articv

Ale cui sunt valurile?

care-iscârni,.., . fele sale imh$_{ătrânitt;}$ lângă el care-i bubuie în piept, face o pauză, dege- şi zbârcite, sprijinindu-se de peretele de

$_{A}$ E^{ste} P^{n}^^{s} aici. O forţă puternică îl face să rămână nemişcat, îl îndeamnă să asculte, să ia act de focul care trosneşte deasupra lui... şi schela de piatră din jurul lui.

îşi trece palma peste puterea blândă a acelor pietre şi îşi aminteşte fe[ele din fotografiile incluse în cutii cu acele pietre, poveştile scrise cu grijă pe paginile pătate de lacrimi care soseau din toată ţara. O vede pe Liesl, groaza şi speranţa lucrurilor prin care a trecut, gravate pe faţa ei, în timp ce desface piatra din batista ei uzată.

Vede plaja Omaha. Vede bărcile de salvare. Parisul sărbătoreşte, scăldat în lumina. Vede trecătorile îngheţate ale Rusiei, curent» şerpuitori ai râurilor din Birmania, jungla din Filipine.

Pietrele încep să se încălzească sub atingerea lui, aducându-l înapoi, în timp ce cineva îi întinde mâna de Jos pentru a-i ajuta să coboare ultimele trepte. Stâlpul dansează de umbre şi ecouri, focul de deasupra trosnind tot mai tare.

în noapte, ceilalţi sunt adunaţi Ia o distanţă sigură. Face o pauză înainte de a se alătura lor, urmărind focul, singur, la depărtare de ei, rezemat de o stâncă. *Acolo* unde el şi Roy au făcut ultimul lor foc.

Este ca şi cum timpul şi spaţiul ar fi răscolit ace! ioc şi l-au transportat aici şi acum, unde prinde formă acest foc de boltă. Flăcările cresc din ce în ce mai puternic *până* înghit *acoperişul.* trece de limitele grinzilor deschise şi *plouă*

Ale cui sunt
valurile?

din cer.

Focul face ravagii. Curajos în furtună. *îndrăzneţ în noapte.* Spencer T. Ripley se apropie *de ei.*

— Totul este în regulă, domnule *Bliss?*

Arthur vine lângă el, ascultând

Ameţeală. O ameţeală întunecată. Primul lucru pe care Annie îl vede, de acolo de la capătul scărilor bărcii, sunt tălpile unor bocanci negri.

jeremiah.

Se duce către el şi simte bătaia uşoară a unor paşi în spatele ei. Tatăl ei. Gura lui se mişcă dar tot ce aude ea este o voce venită ca din ceaţă, fără formă.

Bărbatul se apleacă şi îi dă la o parte părul încurcat de pe faţă.

— Eşti bine?

Annie mai mult ghiceşte cuvintele de pe buzele lui, decât să le audă.

încuviinţează. Este bine ... aşa crede. Dar Jeremiah nu mişcă. Arată către el şi-i spune acelaşi lucru, iar amândoi se îndreaptă spre Jeremiah, în timp ce aerul începe să pătrundă prin valul de ceaţă şi sunetele devin mai clare. Tunetele s-au potolit. Dar se aude un zgomot nou, undeva. Annie nu poate să îşi dea seama exact unde este.

Capul iui Jeremiah zace într-o parte,sângerând. Este inconştient.

— Oare l-a lovit fulgerul? întreabă ea, cu vocea tremurândă. îşi aminteşte săgeata orbitoare a fulgerului.

- Este

rafia, îi ia p$_{uk,,j}$” dar ?U Văd ’ arsută Ş∗ ~ Vl aacutai tesP‘-

. .. . ^{14}~ ^{est}e în viaţă. Cred că a căzut din cauza tortei

valurilor, şi >n cădere .lovit la-. t

- **Ar trebui să-l bandajăm, spune Armie.**

Agitaţia pe care o aude se face din ce în ce mai mare. îşi desface vesta de salvare, îşi scoate jacheta exterioară şi,împreună cu tatăl ei, ridică încet capul lui jeremiah şi îl aşază pe jacheta împăturită. Mâna ei zăboveşte. Simte un foc care-î mistuie măruntaiele când îşi aminteşte de scrisoarea Melissei pentru el. îşi trece degetele prin părul negru, dezordonat, al lui jeremiah, de dragul Melissei ... şi de dragul lui. Şi – nu poate ignora asta – o face şi pentru a-şi hrăni propria speranţă.

Cei doi înfăşoară rana cât de bine pot şi WHliam priveşte în direcţia sunetului care se tot aude, jos în corpul navei.

- Am început să luăm apă, spune el, ducându-se rapid pe punte.

Punând capul lui Jeremiah jos cu blândeţe, Annie se rupe de lângă el şi porneşte GPS-ul pentru a vedea cât de departe sunt de pământ.

Nu se întâmplă nimic.

O face din nou şi apoi încearcă echerul de navigaţie. Ecrane negre peste tot.

Radioul VHF este tăcut – toate canalele moarte. Nu pot nici măcar emite un apel S.O.S. Nimeni nu poate auzi un semnal pe care ei nu îl pot trimite.

William încearcă să pornească motorul, iar Annie aude un zgomot foarte slab.

— Cel puţin nu e complet prăjit! spune el.

— Dar, chiar dacă ne putem mişca, unde să ne ducem?

Annie se uită la hartă, unde Jeremiah a notat ultimele coordonate. Dar apa a şters însemnele tăcute cu creionul, şi chiar a smuls o bucată de hârtie. Au fost aruncaţi înapoi în 1890, nea- vând decât stelele invizibile care să-i călăuzească, şi speranţa unui far a cărui lumină să ajungă până la ei.

— Pot să pornesc motorul, spune Willtani. Dar nu

niciun folos dacă nu oprim apa, spune el, caufi n» cu privirea împrejur,

pe punte.

— Acolo!

Arată către o deschizătură a cărei trapă se clatină în vântul domolit acum. Apa bălteşte înăuntru.

— Poţi să sigilezi trapa? o întreabă el, întinzându-i o lanterna de mână. Foloseşte asta ca să ai lumină. Eu verific dacă există vreo pompă manuală pentru cală. Trebuie să repunem barca în echilibru.

Ann încuviinţează şi înghite în sec. Pe podea, Jeremiah începe să se agite, dar nu se trezeşte.

— Dar dacă ...

- Nu ştiu ... răspunde tatăl ei cu o voce tristă. Este posibil să-şi revină în câteva minute. Sau ar putea avea nevoie de un spital, şi asta repede. Depinde dacă are sau nu hemoragie cerebrală. Cred că va fi bine, dar ...

Annie îşi şterge lacrimile fierbinţi. Tatăl ei îi strânge umărul.

- Cel mai bun lucru pe care putem să-l facem acum este să punem barca în funcţiune. Sunt cuvintele care o motivează, încuviinţează şi iese afară în noapte. Este aproape crud cât de repede s-a calmat furtuna, stingându-se de parcă nu i-ar fi strivit în fălcile ei lacome şi scuipat apoi în ape, cu numai putină vreme mai înainte. Ceaţa şi o ploaie uşoară se iasă peste ei, iar valurile par nişte pitici de doar un metru, faţă de monstruozităţile de acum câteva minute.

Dar norii încă mai acoperă cerul. Este posibil să fie la mile depărtare de ţărm. Poate chiar au ajuns în Nova Scoţia. Annie aprinde lampa şi se lasă călăuzită de lumina roşie ca să ajungă la acea trapă.

Balamalele scârţâie ameninţător. *Ai ajuns prea aproape,* par ele să spună când ea se apropie încet de provă, de locul în care valurile încă se avântă peste balustradă, trimiţând pe punte bălţi reci de apă.

' uncheazăşi trăgedecapătuldesfoarăînapoiîncompar-i mpn * o ga]$_{ca}$f8 gogţţj$_{e}$ ^0^ jjjjpgrui ş. prir>H$_{e}$ s'»âns $_{ca}$p$_{acu}$j $_{e}$ţ T$_{rea}$b$_{a\ el}$ s$_{_a}$ încheiat. însă ceva o îndeamnă să meargă mai departe, mai aproape de proră. Se ridică, se prinde de balustradă chiar În punctul în care cele două bare se întâlnesc în partea din faţă a bărcii şi aşteaptă, vântul ridicându-i buclele ude de pe gât.

Lampa i se stinge în întuneric. A rămas singură în acel loc, doar ea, noaptea şi ... valurile, trimiţând către ea o mantie de stropi- Acest botez ai apei îi dă un fior rece. O face să-şi dorească covorul de nisip de pe barca lui Bob. Ceva solid pe care să stea, aici în necunoscut. Departe, vântul mugeşte, făcând-o să cadă în genunchi, cu palmele proptite de puntea bărdi.

Undeva, între vaietele vântului şi unduirea constantă a valurilor întunecate – valuri atât de aproape încât mai ca le poate simţi gustul... mai că le poate atinge, captează şoapta unui adevăr a cărui melodie îi sună în minte.

Cristos rămâne Stânca mea ...

îşi răsfiră degetele, dorindu-şi alinarea unui pământ solid. *Chiar toate de s-ar clătina ...*

îşi ţine respiraţia, simţind fluturi în stomac şi având sentimentul acut că ceva se va întâmpla.

Aici, în mijlocul abisului întunecat, fără niciun ţărm care să se zărească în depărtare, Stânca veacurilor i se oferă.

— Ce este? şopteşte ea.

În faţa ei, valurile se rostogolesc rapid, reflectând o aşchie de lumină a lunii.

— Te rog! Călăuzeşte-ne spre casă! rosteşte ea, vocea-i părând fragilă pe marea pânză a nopţii.

Nimic nu mişcă. Aşteaptă în acest abis nocturn, faţă în faţă cu aceste valuri care strigă spre Făcătorul lor.

Ale cui sunt valurile?

Apoi din liniştea nopţii, vine sunetul speranţei. *Un* uruit, dar nu al tunetului şi nici de sus. Palmele ei, pe puntea de lemn, tremură.

Motorul.

Mulţumesc! Dar nu poate să împingă cuvintele dincolo de durerea din gâtul ei.

Ea ştie că nu au depăşit încă pericolul, însă, cumva, se uită la aceste valuri imprevizibile şi nu mai este copleşită de vechea teamă. Vede valurile care au construit un far, care l-au purtat pe bunicul ei spre cer, valurile care au eliberat-o din strânsoarea lor pe mama ei, încă pe când era un copil nenăscut şi au redat-o vierii. Valurile care au adormit-o pe Annie pe când era doar un bebeluş, care i-au dus părinţii departe, într-adevăr .. , dar tot ele au adus-o pe ea înapoi la ei. Valuri care i-au frânt inima şi valuri care i-au primit inima zdrobită când s-a întors în Ansei, cu doar câteva săptămâni în urmă. Vede apa întunecată strălucind de lumina aceea albastră când Jeremiah i-a luat mâna şi cu o mişcare i-a trezit la viaţă pe acei captatori de lumină. O prindere, o frumuseţe, un har ...

Valurile sunt cele care au adus-o acasă. La aceşti oameni, în acest Ioc ... şi care au adus-o la viaţă.

Propriile ei lacrimi sărate cad acum în valuri, aşa cum stă, cu capul plecat.

Şi apoi se aude o voce. Puternică şi clară, venind chiar din inima ei.

Ridică-ţi capul, Annie Bliss!

Işi aminteşte de Josef Krause, de cuvintele pe care le-a auzit chiar aici, pe marea asta. Cuvintele unui Dumnezeu atât de personal încât, uneori, pentru Annie, totul părea o simplă poveste.

Şi totuşi ... când deschide ochii şi îi ridică, privind prin vălul nopţii ...îl vede.

Focul, un foc incredibil. Străluceşte ca un soare, în vârful unui turn. Sunt aproape – la câţiva kilometri.

Acasă.

Ale cui sunt valurile?

1

Flăcări şi umbre se învârtesc în aer, iar Bob se îndreaptă ciă- tinat catre stâncă, sprijinindu-se de un copac pentru a-şi păstra echilibru). Priveşte.

Are sentimentul că este undeva scufundat cu inima, mintea şi sufletul – sunetele ajung până la el ca şi cum s-ar aña sub apă. propriul lui puls măsoară timpul.

— Te rog! Nu-şi poate auzi propria voce, dar buzele lui uscate formează cuvintele. Te rog!

înaltă rugăciunea către cer, din molozul gândurilor. Nu se vede nimic la orizont. Norii încep să se împrăştie, ploaia încetineşte focul pe turn scade încet-încet, pe măsură ce-şi consumă ultimele resurse.

Muşchii lui, la fel, un foc abia mocnit. Cade în genunchi. Se sprijină cu braţele de pământ, se sprijină pe speranţă.

Te rog! Puterea furtunii nu schimbă cu nimic faptul că aceste valuri aparţin Cuiva. Iar acest Cineva este mai puternic

Şi apoi se întâmplă. Clare, ca în ziua în care cerul i-a poruncit să construiască. Cuvinte care pornesc direct din inima lui. *Ridică-ţi capul, Robert Bliss!*

Şi îl ridică.

Este întuneric. Valurile – negre; lumina lunii – albă. Totul este tăcut. Se îndeamnă pe sine să respire, îşi forţează plămânii obosiţi să ceară mai mult aer. Scena din faţa lui se estompează până când ... ¡ată! În faţa ochilor lui, dintre insulele din depărtare, se ᵛ^de conturul întunecat al unei bărci.

Valurile de jos sunt puternice şi zgomotoase şi se agită în jurul lui până se transformă în ceaţă. Se luptă să audă ceea ce spun ceilalţi, să nu piardă aceste răstimpuri întunecate, pe măsură ce extenuarea teribilă pune stăpânire pe el. I se pare că, undeva în luminiş, o vede pe Annie, udă toată şi cu ochii mari şi tulburaţi, căutându-1. însă este întreagă, slavă Iui Dumnezeu, întreagă. O siluetă înaltă se vede lângă ea, bandajată ta cap şi ţinând-o de mână, cei doi grăbindu-se către ei. încearcă sa privească în continuare ... dar

în ameţeala nopţii şl a ceţii, a luminii şi a pietrei.

Amanda Dykes

aici, pe pământul înnegrit de focul făcut de doi fraţi, cu mult timp în urmă ... nu mai poate lupta pentru a rămâne conştient. A luptat cu tot ce-a fost în stare pentru a câştiga cealaltă bătălie.

Şi, chiar înainte ca o oboseală grea să îi revendice orice urmă de gândire lucidă, îşi simte membrele slabe – membre care, odată, au ridicat piatra – strânse într-o îmbrăţişare puternică. îşi ridică pleoapele cu ultimele puteri, din străfundul său ... şi vede doi ochi albaştri.

William.

Braţele bebeluşului care se agita dintr-un coşuleţîn bucătărie, acum ajuns adult. 11 trage pe Bob la pieptul lui, acolo unde o inimă cutezătoare bate cu putere. Şi îi vorbeşte.

— Te ţin, Bob, te ţin.

Şi, deşi vocea lui s-a îngroşat şi a devenit mai profundă, tot mai poartă urmele băiatului care a apărut la uşa lui Bob cu atâţia ani în urmă. Vocea care a tremurat în timp ce îi povestea cum a învăţat să meargă pe bicicletă şi cum ar fi avut nevoie de aceste cuvinte, de Bob.

— Te ţin ...

ZECE IUNI MAI TÂRZIU

Fiecare val din bătrâna, imensa mare albastră este o poveste de viaţă.

Bob mi-a spus acest lucru cu mult timp în urmă, cu vocea impregnată de vânt şi apă.

îmi amintesc râsul meu de fetiţă, încercând să le număr, înainte să dispară. Atunci am crezut că aşa ceva este imposibil. Acum cred că aşa ceva este nespus de frumos.

Este primăvară în Ansei, ceea ce înseamnă două lucruri: Bess îşi încinge grătarul pentru sezon, iar oraşul mcearcă să facă faţă fluxului de oameni care tot vin, fără încetare.

A început vara trecută, după furtună. *Cronica debarcaderului* a publicat un articol despre far şi despre salvarea noastră miraculoasă. Experţii în meteorologie au confirmat că întreaga întâmplare a

fost pur şi simplu miraculoasă.

Jonesport a preluat povestea, apoi Bangor şi Portland – şi apoi *New York Times.* Cineva ne filmase de a dispărea în largul mării, iar valurile arătau de parcă ar fi fost gata să ne înghită cu totul. Filmul a devenit viral. Şi apoi cineva de [r] şi a propus să scrie un pe ţărm, chiar înainte de

Bob – cu puţin ajutor din partea lui Rich – a scos cârdul de memorie din „noua lor cameră digitală”. Niciodată un om nu a fost mai vesel. Au reuşit să aleagă o imagine din propriile lor arhive – una cu Bob, făcută cu mulţi ani în urmă. Şi, alături de aceasta, o fotografie pe o pagină întreagă, făcută de pe apa, în care se zăreşte şi farul. Finalizat. Strălucitor.

După aceea, au început să vină. Nu pietrele – oamenii. Văduve. Văduvi. Fii. Fiice. Nepoţi. Strănepoţi. Veneau să vadă dovada curajului soldaţilor lor – pietrele zidite una lângă alta pentru a lumina drumul altora spre casă.

în pelerinajul lor, mulţi se opreau în atelierul de bărci pentru a vedea scrisorile şi imaginile atât de grijuliu păstrate. Unele dintre documente se vedea că au fost salvate de apă, în încercarea unui suflet curajos de a opri un incendiu, cu mult timp în urmă. Toate au fost catalogate cu multă grijă de aceleaşi mâini care au montat o lentilă adevărată turnului de lumină, mâini care l-au ajutat pe Bob să intre în atelier în fiecare zi de când doctorul i-a dat, fără prea multă tragere de inimă, permisiunea să plece din spital. Tata şi Bob au bătut cu ciocanele unul lângă altul şi au transformat vechiul atelier în cel mai bun muzeu pe care l-am văzut vreodată. O cameră rustică, vie, plină de lumini şi istorie.

Doar înverşunata iarnă din Marne a oprit afluxul de oameni; iar acum, odată cu încheierea anotimpului noroios şi cu *vara* care-şi face simţită apropierea în golful lor, valul vizitatorilor creşte din nou.

La jumătatea lunilor cu zăpadă, mi-a venit un

pachet – tocmai de peste ocean. O fotografie: chipuri familiare din Alpenzell, ţinând articolul din *TIME* şi zâmbind cu multă veselie. Primarul a scris în engleza sa formală: *Suntem mândri că facem parte din povestea ta şi că tu faci parte din a noastră.* Deşi programul pe care îl concepuserăm împreună a avut un început dificil, cu cateva ajustări prudente care implică angajamente în timp şi plăţi programate ale indemnizaţiilor, a început să fie înfloritor, aşa cum a devenit şi satul.

in r<imat acea scrisoare şi îi place, uneori, să mă facă să l jQr l ,
dintr * a°ev^ru' 'a ,r' de bine că el. Ceva răscumpărat
1 1 oc de zdrobire este o onoare menită să te smerească. Este ceva de nepreţuit.

Arthur vine să ajute ori de câte ori nu este plecat la pescuit Şi Ed vine, întotdeauna cu un zâmbet mare pe chip – probabil că zâmbetul iui are legătură cu o anumită munteancă a cărei argintărie victoriană aduce acorduri muzicale în lumea lui. Sully este alături de el de cele mai multe ori, ţinandu-l de braţ şi lăsându-şi coada lungă, albă, să-i atingă mâna.

Şi chiar ieri, doi vizitatori au venit tocmai din Mississippi. Hosea Jones şi nepotul sau, Jimmy, veniţi să vadă o anumită piatră cu chipurile luminate de zâmbete largi. Jimmy, în special, se bucură să fie în acest loc, întrucât şi-a depus dosarul pentru o slujbă care oferă fonduri în vederea culegerii de povestiri orale de la rudele soldaţilor care au legătură cu turnul. Mi-am adunat tot curajul şi am scris acea recomandare de finanţare, fiind copleşită de recunoştinţă să văd că acest program prinde viaţă în sufletul lui Jimmy.

Cât despre Jeremiah ... a păstrat distanţa în primele nopţi de după furtună. Când am ajuns la ţărm, el îşi recăpătase cunoştinţa şi a insistat că nu avea nevoie de asistenţă medicală. În noaptea aceea şi-a mutat barca. După ce Bob a fost stabil şi a revenit acasă, cu Shirley agitându-se în jurul lui ca să-l tina intr-un loc, mi-au trebuit două zile să-l găsesc pe Jeremiah – ancorase ia vechea colibă din lemn a lui Ed.

Când am ajuns în sfârşit ia el, eram îngrijorată ca

nu cumva rana lui sa se fi infectat. Stătea în acea veche colibă şi mărşăluia dmtr-un coiţ în altul pe podeaua din pământ de parcă ar fi voit ^onfu2. însul 53 ' un Şanţ în ea. Părea a fi cuprins de febră,

S-a uitat la mi nG

neîngrijit, cu P2ruJ ţ^Um state am în prag şî a încremenit. Arata scăldam şi avea pG ,, pricina apei de mare în care se

* tooni vechi pe care îl purtase în

prima zi în care l-am întâlnit. *Pleacă,* spunea tricoul. Cuvintele „te rog” pe care le scrisese el se estompaseră.

Pe chipul lui se ci tea aceiaşi mesaj – sumbru, ochii feroce, aproape disperat. Tânjea după ceva – sau cineva – pe care nu-l putea avea.

Scrisoarea era afară, pusă pe şemineu, sub o piatră.

Aşa că m-am întors ca să plec, să ascund lacrimile care mi-au inundat ochii, în ciuda faptului că am strâns din dinţi, în ciuda faptului să doream ca acele lacrimi să nu existe. Ce crezusem eu? Că doar pentru că supravieţuisem împreună şi scapasem din- tr-o furtună – doar pentru că îmi aratase un răsărit şi, desigur, doar pentru că işi vârâse inima lui ţepoasă, încăpăţânată, care mă cunoştea atat de bine, m inima mea ... ar putea să găsească resurse în inima lui să mă iubească?

Merita să aibă spaţiul lui şi asta voia, era clar. Măcar atât puteam să îi ofer.

M-am întors la *Tihna marinarului* şi am început să-mi fac bagajul. Bob şi tata aveau nevoie de timp împreună. Jeremiah avea nevoie de spaţiu. Iar eu ... nu ştiam de ce aveam nevoie. Trebuia să mă întorc la Chicago şi să-mi înaintez cererea de demisie – asta era sigur. Să revin ia foi de calcul şi analize după tot ceea ce am trăit – şi am trăit cu adevărat, în ritmul inimii unui oraş ca acesta – nu mai era posibil.

Aid era locul de care simţeam că aparţin.

Poate că dacă îl evitam pe Jeremiah suficient de mult, puteam să mă conving că îmi este suficientă prietenia cu el. *Mai mult* decât suficientă. Cu siguranţă merita să ignor acest sentiment fierbinte care creştea în lăuntrul meu, doar ca să am parte de bunătatea lui, de umorul iui sec şi enervant, de prezenţa lui ca prieten ...

Şi apoi am auzit bătaia în uşă.

Toată lumea era plecată la o cină în oraş. Eram doar eu şi vechea casă care scârţâia din toate încheieturile. Când am deschis uşa – în prag era Jeremiah.

Ceea ce era schimbat la el nu era atât chipul lui, cât întreaga lui prezenţă, felul în care îşi ţinea mâinile îndesate în buzunarele

bl ligilor, arătând I
părea abia timus „X.W ve1nttea ^ lui ’

’ ᴀ ᴨ „ ᴿ”C1Un ™ vânt **Aerul era încărcat şi m-amîntrebat <• ţnva fulgerul a rămas captiv în interiorul acestui cm,**
atunci cana a lovit barca.

încet îşi lăsase privirea în pământ şi o ţinea acolo. De parcă ar fi încercat, în tăcerea lui, să-mi spună ceva.

_ Jeremiah? am spus eu în cele din urmă.

A ridicat o sprânceană şi m-a privit – am văzut o scânteie acolo: parţial speranţă, parţial ghiduşie – apoi a privit din nou în jos, la fel de repede.

Numai că nu se uita la pământ. Se uita Ia tricou. Ii întinse tivul, ca şi când ar fi încercat să citească ce scrie pe tricou, scar- pinându-se în cap. Nu m-am putut abţine să nu simt că fac parte dintr-o scenetă, iar eu sunt actorul care a uitat roluL

Pleacă! Acelaşi tricou vechi. Cu acei cuvânt decolorat scris deasupra: *Te rog!* Dar acolo, în strălucirea luminn verandei, am văzut că mai adăugase ceva. Desenase o săgeată, arătând în partea de sus, unde scrisese alte cuvinte: Te *rog, nu pleca!*

Am înghiţit în sec. Inima îmi bătea nebună, speranţa trezin- du-se la viaţă. Mi-a luat mâna într-a lui şi a acoperit-o cu cealaltă. Atât de caldă ... atât de sigură.

S-a aplecat spre mine, şi-a coborât vocea pana la şoaptă şi a spus: *niciodată.*

Ochii noştri s-au întâlnit. Probabil că a văzut întrebarea în ochii mei. Oare chiar vorbea serios? Erau doar divagări febrile? Chiar işi dorea asta? Sau avea nevoie de îngrijire medicală de urgenţă?

Mi-a luat şi cealaltă mână.

- Te rog, nu pleca niciodată, Annie Bliss!

M-am topit în faţa lui, trecându-mi mâna pe ţaţa aceea şi

între- bându-mă *cum este posibil* ca un astfel de om să mi se ofere mie

Marele Zrd al lu, Jeremiah zăcea la pământ. Nimic nu mai era între noi decât aerul şi două inimi care bateau cu putere L-am privit în ochi şi am văzut că acolo scria eternitate

— Nu plec, Jeremiah Fletcher.

M-a tras spre el într-o îmbrăţişare care a fost începu U unei vieţi împreună, două inimi strâns unite laolaltă. Apoi mi-a strecurat ceva pe deget. Ceva fin şi cald, ceva care, simţeam eu, va rămâne acolo pentru totdeauna.

— Când i-am întrebat pe Bob şi pe tatăl tău, mi-a explicat el, mai întâi mi^au spus că aş fi nebun dacă nu m-aş „ancora" de tine. Şi apoi mi-au dat asta, a zis el şi, cu o atingere blândă, mi-a strecurat pe deget inelul de lemn.

Era inelul bunicii Jenny. Tata mi L-a arătat de câteva ori de-a lungul anilor. Am suferit pentru ea, pentru această femeie pe care nu o întâlnisem niciodată. Totuşi, am admirat devotamentul profund pe care ea şi bunicul meu îl împărtăşiseră, într-un timp atât de scurt.

O moştenire atât de puternică cu care să începem o viaţa împreună.

M-am uitat la asistentul meu medical de urgenţa – poştaş şâ r-am învăluit mana intr-a mea, consimţind legământul chiar atunci.

Numele lui este numele meu acum. Jeremiah şi Annie Fletcher, care construiesc o casă pe o anumită insula. înţelegeţi ... noi vom fi îngrijitorii unui far. Şi ai fiecărei poveşti de viaţă pe care pietrele din el o reprezintă. Vom deschide atelierul pentru călătorii care au venit de departe să vadă poveştile familiei lor. îi vom transporta pe acei pelerini dincolo de golf, aici, pe insulă şi vom aştepta până la căderea întunericului ca să privim cum străluceşte lumina farului ... într-un dans deosebit, cu un mesaj unic: lung-lung-scurt-scurt-scurt. De două ori la rând, apoi o pauză.

Codul Morse, pentru cei care îl cunosc. Numărul şaptezeci şi şapte, care vorbeşte despre povestea unei vieţi, a unei iubiri – a **unei** speranţe câştigate cu greu, înscrisă pe o bucată de hârtie salvată de pe un distrugător – în câteva pâlpâiri de lumină:

77 stânjeni.

îmi place să mă gândesc la acel mic oficiu poştal din Ansei, la cutia poştală din dosul uşii. Briza mării deschizând-o şi închi- zând-o, scârţâind, ca şi cum ar face încercări timide de a cânta.

Dacă aş fi acolo, aş deschide capacul acela de alamă uzată şi aş strecura o scrisoare în interior, adresată tie. Pe bilet ar scrie:

Dragul meu prieten,

Odată cu această carte, îţi ofer inima mea. Nu este mult, poate, dar aceste cuvinte au fost presărate cu lacrimi – atât lacrimi de durere, cât şi de bucurie – dar şi de speranţă, o adâncă speranţă, care mă rog să fie un mic dar pentru tine.

Vezi tu, când mă uit înapoi la modul în care s-a născut povestea aceasta, atât de multe sunt învăluite în ceaţă. Dar un singur lucru este clar. Ea s-a născut dintr-un moment în care şi eu am fost ţinută în braţe. Un loc în care Dumnezeu a adunat fărâmele inimii mele zdrobite, într-un moment de adâncă durere, şi Şi-a strâns braţele în jurul meu, ţinan- du-mă strâns, aproape de inima Lui. Acolo, în întuneric, o pereche de mâini cu rănile cuielor pe ele, mâini pline de iubire care s-au aplecat să adune şi să îngrijească fiecare părticică, inima Lui suferind odată cu a mea. Mâini şi

inimă care ştiu să preţuiască, care ştiu cum, din frângere, cu tandreţe şi putere, să facă să răsară lumina. Speranţa.

Aceasta este rugăciunea mea. Ca, în mijlocul oricăror abisuri ale durerii, în mijlocul celor mai negre necazuri, în mijlocul a tot ceea ce ţi-a marcat sau distrus viaţa, Dumnezeul acesta care Se aruncă chiar în furtună cu tine – *unter wasser,* aşa cum ar spune Liesl – să adune acele doburi şi să îşi facă lucrarea.

În lumea sa namiană, C.S. Lewis numea asta „Magia mai adâncă de dinainte de zorii timpului" – faptul că într-un loc lipsit de orice speranţă, o fiinţă nevinovată a ales să poarte cicatricile, pentru a aduce viaţă. Tolkien a numit-o „Eucatastrofa" – catastrofa bună. Iar Isus a afirmat că acesta a fost chiar scopul Său: „Eu am venit ca oile Mele să aibă viaţă şi să o aibă din belşug" (Ioan 10:10).

Ridtcă-ţi capul, curajosule! Această viaţă este o furtună, fără îndoială. Dar, oh, cât de mare este Cel care stăpâneşte valurile, Cel care ne ţine inimile. Cât de măreţ, să te gândeşti că poţi înfrunta această furtună în mâinile Lui, înfăşurat într-o iubire care are un număr infinit de stânjeni în adâncime.

El te iubeşte cu toată pasiunea. Şi, aşa cum ar spune Roy – există mult mai multă lumină.

Fie ca ea să strălucească prin tine.

Dragă cititorule, sper că te-ai bucurat de timpul petrecut în Ansei. Acest oraş este plin de oameni generoşi care şi-au făcut timp să ajute la crearea unui astfel de loc. Le datorez tuturor mii de mulţumiri.

Mulţumesc comunităţii noastre ordine, care întotdeauna vine cu idei minunate, contribuie cu nume şi propuneri inteligente atunci când postez întrebări pe Facebook sau în buletinul meu informativ. Mă bucură enorm că multe dintre detaliile despre acest oraş vin de la voi! Este întotdeauna greu de ales dintre minunatele voastre sugestii, însă trebuie să-i mulţumesc Sondrei Kraak pentru numele *Veşti bune.* Şi lui Lori Benton, către a numit ziarul de mici dimensiuni *Cronica debarcaderului.* Lui Rachel McMillan şi lui Lesley Gore, care, când au fost întrebate despre filmele clasice alb-negru preferate, au venit cu ideea filmului *It Happened. Orie Night.* Ansei vă mulţumeşte că aţi dat consistenţă oraşului!

Mulţumesc Marthei Artyomenko, lui Gail Hollingsworth şi lui Emily Bergstrom, care au împărtăşit fiecare din experienţele curajoaselor lor rude care au luat parte la cel de-al Doilea Război Mondial, povestiri care au inspirat unele dintre poveştile incluse în această carte. S-ar putea să recunoaşteţi trăsături ale bunicului Marthei, Hans Vogel, care a emigrat în S.U.A. din Germania,

pe când era copil, şi apoi şi-a folosit cu curaj cunoştinţele lingvistice pentru a sluji Statelor Unite în Germania, salvând vieţi. Există, de asemenea, o referinţă la socrul lui Gail, Berle Dean Hollingsworth, şi la vitejia de care a dat dovadă transportând soldaţi într-o barcă de salvare pe plaja Omaha în Ziua D – o zi atât de mare pentru război. Şi la străbunicul lui Emîly, Arthur Busboom, care a scris o scrisoare către soţia lui, povestindu-i despre Ziua V E din Paris: *Mi-a părut bine să văd din nou toate luminile stradale aprinse şi cred că toate luminile din Paris au rămas aprinse noaptea trecută.*

Bărbaţilor şi tuturor celor din Cea Mai Mare Generaţie, le datorăm atât de mult. Este posibil să nu înţelegem niciodată amploarea şi profunzimea a ceea ce ei au sacrificat. Dar pe măsură ce încercăm şi învăţăm, şi creştem ... suntem recunoscători. Dincolo de cuvinte.

Mulţumesc soldaţilor curajoşi ai naţiunii noastre, din trecut şi din prezent. Atât vouă, cât şi familiilor voastre. Un roman – nici măcar o mie de romane – nu vă vor aduce suficiente mulţumiri. Din toată inima vă mulţumesc pentru ceea ce faceţi!

Sunt recunoscătoare şi experţilor care m-au instruit cu răbdare în aspecte care nu ţin de domeniul meu de cunoştinţe. Deşi am făcut tot posibilul să oglindesc realitatea în fiecare dintre aceste domenii, orice posibilă neglijare accidentală este din culpa mea şi nu a acestor minţi sclipitoare. îi datorez mulţumiri lui Jordyn Redwood şi contribuţiei sale medicale avizate. Mulţumirile mele se îndreaptă şi către Jeff Galeş şi către United States Lighthouse Society, pentru că m-au ajutat să înţeleg atât aspectele tehnice, cât şi istorice ale farurilor îndrăgite ale poporului nostru.

Mulţumesc lui Sharon Mack şi Camerei de Comerţ din zona Machias Bay, care au mers până în pânzele albe ca să caute povestiri personale locale care nu au fost înregistrate în cărţile de istorie şi care mi-au oferit deplină inspiraţie. Mulţumesc istoricului Valdine Atwood care i-a furnizat aceste detalii lui Sharon. Şi mulţumesc iui Dawn Lamoureaux-Crocker şi lui Craig şi Annette

propriii,, u ? fâtUt P Sa'm' P°vesteasca cu multă răbdare *senm n ex Perlen ^* mgrozitoare cu furtunile apărute din pe mare şi să răspundă la întrebările unui necunoscător.

unei Ingemi, care nu a precupeţit nicio clipă când ram tot scris iar şi iar, punându-i mereu mai multe întrebări despre Maine. Am savurat răspunsurile tale ample şi frumoase. M-ai ajutat să mă îndrăgostesc şi mai mult de Maine, Tina. Mulţumesc!

Mulţumesc Aurei Moore, care mi-a furnizat informaţii istorice şi persoane de contact locale şi a cărei bunătate şi răbdare au fost evidente, ea fiind şi unul dintre primii cititori ai acestei povestiri, pentru a dat gir informaţiilor mele despre Maine. în timp ce multe elemente ale acestei poveşti sunt pur fictive - oraşul Ansei, insula, spitalul Iui Bob – speranţa mea este ca magia din Mame să poată străbate, totuşi, din paginile aceste cărţi.

Mulţumesc tuturor prietenilor ale căror vieţi sunt ţesute în fiecare rând al acestei cărţi, precum şi în viaţa mea. Te preţuiesc atât de mult, Joanne Bischof, spirit credincios şi înrudit mie, aducătoare de speranţă şi de un strop de bine-venită ardoare! Sufletul tău frumos mă inspiră la fiecare pas. Mulţumesc lui Lesley Gore, care nu încetează niaodată sa aducă un zâmbet prin inteligenţa ei, o lacrimă prin înţelegerea de care dă dovadă, sau să mă uimească cu perspicacitatea şi înţelepciunea ei. Lui Wendy Lawton, agentă şi prietenă, ale cărei rafturi cu cărţi sunt căptuşite cu comori nemuritoare, la fel ca inima ei. Lui Kelli Standish pentru încurajarea ei neîncetată şi prietenia statornică de-a lungul anilor.

Mulţumesc autorilor care mi-au oferit încurajări pe parcursul acestui drum al scrisului: Laura Frantz, Dani Pettrey, Sarah Sundin, Cynthia Ruchti, Jocelyn Green, Rachel McMillan, Elizabeth Byler Younts – cuvintele şi bunătatea voastră au însemnat atat de mult pentru mine!

Mulţumesc editurii Bethany House Publishers şi editorilor îndrăzneţi de acolo – Raela, Karen şi Elizabeth – pentru că au luat aceasta poveste bătută de vânt sub aripa lor. încă zâmbesc

în sinea mea când mă gândesc la propria-mi copilărie, cum captivată de misterele cărţilor Mandie, visam ca într-o zi să scriu o carte pentru această editură care există pentru a aduce speranţă, lumină şi încurajare. Mulţumesc din toată inima! Este o onoare să parcurg acest drum cu voi.

Mulţumesc familiei mele, fiecăruia dintre voi. Vă iubesc atât de mult! Vieţile noastre sunt întreţesute pentru totdeauna şi sunt atât de mulţumitoare pentru miracolul că existaţi. Ce Autor minunat avem, Autor care a fost atât de milostiv încât să vă aducă în viaţa mea şi să îmi dea prilejul extraordinar de a vă iubi!

Mulţumesc iubitului meu, Ben. Această iubire pentru tine este ca un flux care creşte continuu. Orice urmă de romantism, orice mângâiere şi orice zâmbet pe care le împărtăşesc perechile din carte, tie ţi se datorează.

Şi, nu în ultimul rând mulţumesc Celui ce este Stânca Veacurilor. Când am scris una dintre cele mai dificile scene ale acestei cărţi, regăsindu-mă în acea furtună împreună cu Annie, am dat peste un citat din C.H. Spurgeon: „Am învăţat să sărut valul care mă aruncă pe Stânca Veacurilor”.

Mulţumesc! Pentru că eşti cel mai blând şi mai sigur loc de ancorare. Pentru că mi-ai adunat fragmentele risipite. Pentru că m-ai ţinut în braţe. Pentru că ai potrivit piesele şi le-ai îmbinat la loc. Pentru puterea Ta, tandreţea Ta. Harul Tău.

Mulţumesc că eşti Farul nostru luminos în orice furtună.

Amanda Dykes este iubitoare de ceai, iubitoare de Dumnezeu şi o talentată creatoare de povestiri pline de speranţa, care îşi petrece majoritatea zilelor ei căutând minuni şi cuvinte, alături de familia ei; Dacă are parte de o zi ploioasă, o lumânare lângă care să citească, un colţ obscur de istorie în care să sape, va fi fericită ore întregi. Amanda a fost profesoară de limba engleză, iar nuvela ei, *Bespoke:A Tiny Christmas Tale,* a fost întâmpinată cu apreciere de jurnalele literare *Publishers Weekly, Readers' Favorite* şi de multe altele. De asemenea, este autoarea unei nuvele induse în colecţia romantică *The Message în a Botile.*

Ale cui sunt valurile? este romanul ei de debut. Cititorii pot lua legătura cu ea online la adresa; wwrv.ametndadykes.com.

Alte cărţi publicate la editura Casa Cărţii

Ascunsă printre stele, de Melanie Dobson *Căminul mult visat,* de Lynn Austin
CSmi o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin
Chemarea deşertului, de Lynn Austin *Crăciunul la Carnton,* de Tamera Alexander
De-aşfi în l^ctd tău, de Lynn Austin
Dorinţe ncrostite, de Beverly Lewis
Fiicele Erei, de Lynn Austin
Flacăra Rezistenţei, de Tracy Groot *Ironia sorţii,* de Jerry B. Jenkins *Focul femeii,* de Lynn Austin *în vâltoarea apelor,* de Lynn Austin *Misterul fotografiei,* de Beverly Lewis *O comoară nebănuită,* de Tamera Alexander *0 perlă în nisip,* de Tessa Afshar *Pârâul Fermecat, de* Lynn Austin *Perechea potrivită,* de Lynn Austin *Râul misterios,* de Beverly Lewis *Scrisori de dragoste,* de Beverly Lewis *Sub ocrotirea aripilor Lui,* de Lynn Austin *Şoaptele vântului,* de Melanie Dobson *Talazul iubirii,* de Beverly Lewis *Tărâmuri ascunse,* de Lynn Austin *Tot ce ea îşi doreşte,* de Lynn Austin *Umbre hăituite,* de Lynn Austin *Un nou început,* de Lynn Austin Colecţia *Raftul clasic:*

Ben-Hur, de Lewis Wallace
Cămaşa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas *Cetatea blestemată,* de John R. Carling
Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe
Mândrie şi prejudecată, Jane Austen
Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz

^*Seria Anotimpurile inimii,* de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acndiei,* de Janette Oke şi T. Dastis Bunn (5 volume) Seria *Cronicile de la Fountain Creek,* de Tamera Alexander (3 volume) Seria *Cronicile întoarcerii din exil,* de Lynn Austin
Seria *Cronicile regilor,* de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinţei,* de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume) Seria *Focal topitorului,* de Lynn Austin (3 volume) Seria *învăluifi de iubire,* de Janette Oke (8 volume)
Seria *Conacul Belmont,* de Tamera Alexander (1 volum)
Seria *Moştenirea din Lancaster County,* de Beverly Lewis (3 volume) Seria *Moştenirea din prerie,* de Janette Oke (4 volume)
Seria *Plantaţia Belle Meade,* de Tamera Alexander (3 volume) Seria *Secretul trandafirului,* de Michael Philips (4 volume) Seria *Soţiile patriarhilor,* de Jill Eileen Smith (3 volume) Seria *Soţiile regelui David,* de Jill Eileen Smith (3 volume) Seria *Surorile Shenandoah,* de Michael Phillips (4 volume) Sena *Trilogia Genezei,* de Kacy Bamett-Gramckow (3 volume) Seria *Valuri de indurare,* de Lynn Austin (2 volume)
Seria *Verişoarcle Carolina,* de Michael Phillip (4 volume)
Seria Wesful *canadian,* de Janette Oke (6 volume)

La finalul celui de-al Doilea Război Mondial, când cei rămaşi în viaţă trebuie să-şi găsească o ancoră pentru a face faţă vieţii fără cei dragi pe care i-au pierdut, Robert Bliss, cu sufletul sfâşiat de durere, scrie câteva versuri pe care îndrăzneşte să le publice în ziarul local. în scurtă vreme, acestea vor stârni valuri în întreaga naţiune. Poemul său este un strigăt disperat după speranţă, scop şi... pietre. *Trimîteţi-mi o piatra pentru c cinsti un soldat căzut tn luptă şi mă angajez să construiesc cu ele* ceva *măreţ.*

Mulţi ani mai târziu, Annie Bliss se întoarce în orăşelul Ansei-by-the-Sea când află că stră-uncbiul ei, Robert, bărbatul care i-a fost un refugiu în cea mai grea perioadă din copilărie, are acum nevoie de ajutorul ei. Dar Annie păşeşte în mijlocul unei taine: în casa lui Bob dă de un zid de cutii cu pietre. În acelaşi timp, ridicătorile de pe insula din apropiere îi stârnesc curiozitatea şi aţâţă focul din sufletul ei de antropolog, îndemnând-o să le dezlege misterul.

Jeremiah, el însuşi un bărbat plin de enigme, este cel care o ajuta în această aventură,în care toate încercările Annei de a afla ce anume a destrămat relaţiile dintre cei dragi ai ei, cu decenii în urmă, o conduc în final la aceste pietre.

Dar când starea de sanatate alui'Robert nu se ameliorează, încercarea de a desluşi acest mister devine o cursă contracronometru, iar timpul se dovedeşte a fi la fel de neîndurător precum sunt valurile mării.

Amanda Dykes este fostă profesoară de limba engleză şi mare amatoare de ceaiuri savuroase, dar cel mai remarcabil lucru despre ea este că e o fiică răscumpărată a lut Dumnezeu. Poveşti* imaginate de pe bună dreptate, cu foarte multe aprecieri din partea criticii literare, respectiv a câştigat în

Amanda au ca temă predilectă speranţa, pe care ea însăşi a găsit-o în

Cristos. *Ale cui sunt valurile?* este romanul ei de debut şi a fost întâmpinat,

Christy pentru cartea anului.